

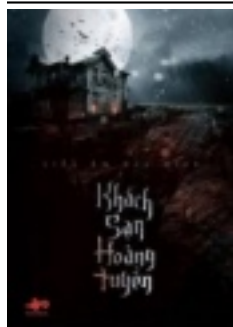
Khách Sạn Hoàng Tuyền

Contents

Khách Sạn Hoàng Tuyền	2
1. Chương 1: Thành Phố Ma	2
2. Chương 2: Xuân Thất Thiểu	6
3. Chương 3: Gặp Ma Giữa Ban Ngày	9
4. Chương 4: Chiếc Bóng Đuổi Giết	13
5. Chương 5: Cấp Cứu	16
6. Chương 6: Quần Áo Đẫm Máu Kinh Hồn	19
7. Chương 7: Lòng Từ Bi	23
8. Chương 8: Mười Hai Ngày Trống Rỗng	26
9. Chương 9: Âm Mạch	29
10. Chương 10: Trong Khách Sạn Có Người	32
11. Chương 11: Trai Phòng Hòa Thượng	36
12. Chương 12: Thật Sự Trùng Hợp Như Vậy	39
13. Chương 13: Âm Thanh Lạ Trong Đêm Mưa Gió	42
14. Chương 14: Đừng Ai Hòng Rời Đi	46
15. Chương 15: Lý Do Của Mỗi Người	49
16. Chương 16: Đợi	53
17. Chương 17: Còn Có Người Khác	56
18. Chương 18: Gái Ma	59
19. Chương 19: Chỉ Còn Một Mình	62
20. Chương 20: Tiểu Yến Tử, Mặc Áo Đỏ	65
21. Chương 21: Một Ngày Một Đêm Kinh Hoàng	69
22. Chương 22: Lỗ Đen	72
23. Chương 23: Hành Lang Bí Ẩn	75
24. “người” Khác	78
25. Thang Máy Quan Tài	81
26. Râm Râm	85
27. Tượng Thần Biết Đi	88
28. Sống Nhờ	91
29. Sống Hay Chết	94
30. Cho Anh Ôm Nào	98
31. Triệu Tiên Sinh Và Tác Phẩm Nghệ Thuật Pha Lê	101
32. Bóng Dè	104
33. Quỷ Nghĩa Địa Ngục	108
34. Tiếng Vọng	111
35. Bọn Họ Đến Rồi	114
36. Chôn Sống	117
37. Bệnh Viện Tâm Thần Không Người	120
38. Mỹ Nhân Pha Lê	123
39. Điểm Mộng	126
40. Tọa Độ Của Chúng Ta Là Lý Đạo	129

41. Ác Niệm	133
42. Triệu Tiên Sinh Thật Sự	136
43. Mối Tình Chết Non	139
44. Cô Gái Trăm Năm Trước	144
45. Người Bạn Đến Từ Phương Xa	147
46. Hình Bà Cô Tổ	151
47. Thời Gian Hỗn Loạn	154
48. Bức Tranh	157
49. Lại Trở Về	161
50. Thương Xót Dịu Dàng	164
51. Là Anh Ta Sao?	167
52. Tiếng Cười Trong Bóng Tối	170
53. Là Anh Ta!	173
54. Bảo Địa Phong Thủy	177
55. Đất Hoa Sen	180
56. Ma Nữ Tóc Trắng	183
57. Sống Như Mùa Hạ	186
58. Cưới Ma	189
59. Điều Khiển Xác	193
60. Hồn Ôi Mau Đến Bên Ta	196
61. Rời Khỏi Đi, Mau Rời Khỏi	199
62. Chết Như Lá Mùa Thu	203
63. Nghiệt Chướng	206
64. Trăm Năm Cô Đơn	210
65. Câu Trả Lời Của Em	213

Khách Sạn Hoàng Tuyền

Giới thiệu

Một khu du lịch nổi tiếng, một khách sạn xa hoa kiểu Trung Quốc cổ xưa, tuy nhiên lại liên tiếp xảy

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khach-san-hoang-tuyen>

1. Chương 1: Thành Phố Ma

Quyển 1: Hung cục

Chân thật và hư ảo ở ngay bên rìa ánh sáng và bóng tối.

Dưới bầu trời đen kịt, khuôn viên mấy trăm dặm lại không hề có một ngọn đèn, ngay cả trăng sao trên cao cũng có vẻ mờ ảo khác thường.

Mà lại, tối tăm ẩm đậm.

Nếu như đứng đủ cao sẽ phát hiện ra áng mây tía lấp ló nơi cuối chân trời, không khí hùng hực tạt vào mặt. Nhưng nơi này giống như một thế giới khác, ngăn cách với thế giới thường bởi một lớp kết giới trong suốt vô hình, nó xa xôi và không chạm đến được. Mà ở nơi sâu nhất của bóng tối, nếu bị nhấn chìm bạn sẽ biến mất một cách cô độc im ắng và hoàn toàn không ai thấy được bạn.

Nỗi sợ hãi lớn nhất trên thế giới chính là như vậy.

Không phải là dầm máu cỡ nào, tàn khốc cỡ nào và đau đớn cỡ nào. Mà là bạn đang sợ, đang điên cuồng gào thét, đang cầu xin sự giúp đỡ, bạn muốn liều mình thoát khỏi nó nhưng vô ích. Giống như rơi vào một cơn ác mộng kinh khủng, một ảo giác kỳ dị, giống như người sống bị chôn dưới nấm mồ, chỉ có bản thân bạn, chỉ có một mình bạn ném trải nỗi cô độc tuyệt vọng kia.

Phần mộ cũng giống như ngôi nhà, có điều là nó dành cho người chết và không có hơi thở của người sống. Như vậy, một khu cư xá to lớn không có ai ở thì khác gì một nghĩa địa chứ? Chỉ biết nó đáng sợ hơn là bởi vì càng tối tăm, càng trống trải thì bên trong càng có thể giấu diếm nhiều “thứ”.

Hàn Băng không biết tại sao lại nảy sinh ý nghĩ này, trong lòng cô kinh hãi. Cô nhắc nhở mình đừng suy nghĩ bậy bạ nữa, bởi vì nghe nói sóng não hoạt động quá dữ dội sẽ dễ dàng hấp dẫn một số hiện tượng không phải tự nhiên.

Nhưng cô không khống chế được.

Cô đâu muốn chạy qua “thành phố ma” nổi tiếng này vào lúc mười hai giờ đêm như thế. Bởi vì đoạn đường cao tốc gần đó xảy ra tai nạn nghiêm trọng, bị phong tỏa. Cho nên hoặc là cô bị kẹt cứng trên đường quốc lộ, hoặc là đi vòng qua bên này để về nhà.

Cô không muốn bị kẹt trên đường quốc lộ. Trước đây cô từng nghe nói lực lượng cảnh sát ở đây ít ỏi nên thỉnh thoảng xảy ra vài vụ cướp. Tuy cô không có tiền, nhưng dù gì cũng có chút nhan sắc, cô thà mạo hiểm đi qua thành phố ma còn hơn.

Có điều bây giờ lòng tin của cô hơi dao động. Hay là đi đường quốc lộ sẽ an toàn hơn nhỉ?

Nhưng lúc này cô đã không có đường quay lại nữa, đành phải bật đèn pha xe hơi lên, chiếu sáng rực khoảng không trước đầu xe. Dù cho ánh sáng không cách nào xuyên thấu màn đêm mịt mù, ít nhất nó cũng cho cô cảm giác an toàn ngắn ngủi.

Thật ra “thành phố ma” không phải là thành phố thật sự có ma ẩn hiện, mà nó chỉ là một khu dân cư được xây dựng tại khu vực tiếp giáp giữa vùng nông thôn và thành thị. Tất cả nhà cửa đều được xây theo kiểu biệt thự đẹp đẽ. Đáng tiếc giao thông không phát triển, sinh hoạt không thuận tiện, giá nhà lại cao nên rất ít người mua. Lại vì diện tích khu vực này quá lớn nhưng tỷ lệ dân cư thấp, thật sự không an toàn nên cuối cùng vài hộ gia đình ít ỏi cũng dọn đi, khiến khuôn viên trải khắp vài dặm này không có lấy một bóng người.

Mấy cánh cửa sắt ra vào khu dân cư đều đã xập xệ, cũng không có ai trông coi. Đi từ thành phố T đến thành phố B lân cận, nếu băng qua khu vực này thì quãng đường được rút ngắn rất nhiều. Nhưng dù vậy, nơi này ban ngày còn thỉnh thoảng có người qua lại, đến tối thì ngay cả một bóng ma cũng không có. Có nơi cỏ hoang đã mọc cao kín mít, nếu có đoàn phim đến đây quay Liêu Trai thì không cần phải mất công dựng cảnh nữa.

Cho nên nơi này là thành phố ma nổi tiếng gần xa.

Không sao, không sao, không có ai ở thôi mà. Lái xe nhanh một chút, dù là kẻ bắt cóc cũng không đuổi kịp.

Hàn Băng tự khích lệ mình, nhưng lòng bàn tay lại đổ mồ hôi lạnh đầm đìa. Vừa trượt tay xe đã suýt đụng phải vành đai xanh. Cô đạp mạnh thắng xe khiến xe đột ngột dừng lại, giống như một cái chết bất ngờ.

Đây là xe của sếp cô, bởi vì cô phải đưa ông ta về nhà ở thành phố T nên mới bị buộc phải lái xe trở về thành phố B vào đêm hôm khuya khoắt thế này. Hơn nữa tay lái của chiếc xe này quá nhạy, cô lái vẫn chưa quen. Còn chưa hết bàng hoàng, cô cố gắng nổ máy lần nữa, lại phát hiện xe đã chết máy.

Cô đưa tay về phía chìa khóa theo bản năng...

Hà!

Có một tiếng thở nhẹ nhàng vang lên phía sau tai trái cô, gần trong gang tấc như đang kề sát cổ cô. Nó tựa như một tiếng thở dài yếu ớt, lại tựa như có thứ gì đó, đang thổi hơi vào người cô.

Trong nháy mắt, cô lạnh toát cả người, hoàn toàn cứng đờ không thể nhúc nhích.

Mấy người già thường nói trên cơ thể con người có ba đốm lửa, chúng ở đỉnh đầu và hai vai, gặp phải chuyện quái dị đừng quay đầu lại, lửa có thể bảo vệ ta bình an. Nhưng dường như trên gáy cô có một sợi dây quấn lấy cô, Hàn Băng quay đầu lại theo bản năng...

Chỗ ngồi phía sau trống không.

Xuyên qua cửa kính phía sau xe là màn đêm đen như mực, tựa như đang ép về phía cô.

Cô chợt quay người lại, nơi khúc mắt dường như thoáng thấy một bóng đen vút qua trước đầu xe cô với tốc độ cực nhanh. Giống như bóng mờ do ánh mây trôi ngang qua mặt trăng tạo nên, lại như hình ảnh lay động do gió thổi. Lại càng giống như... một góc áo bào đen khổng lồ nào đó.

Thành phố ma rộng lớn như vậy, màn đêm đen như mực và một mình cô ở đó.

Từ xa đến gần, khu nhà cao cấp trông hoắc như một cửa động tối đen. Hình như có thứ gì đó không biết tên đang núp trong bóng tối theo dõi và có thể tha cô đi bất cứ lúc nào. Xung quanh đột nhiên yên tĩnh lại, ngay cả tiếng côn trùng chim chóc thường rả rít giữa đêm hè cũng im bật.

Cả khu như vùng đất chết.

Ngoại trừ tiếng thở vừa rồi vẫn không ngừng vang lên.

Cô hoảng sợ, chỉ cảm thấy tim đập như trống vỗ, máu toàn thân như bị rút hết, trong lòng hình thành nỗi sợ hãi khổng lồ, dồn ép khiến cô khó thở. Ngay cả trái tim cũng nổ tung như pháo hoa, muốn lao ra khỏi lồng ngực.

Chạy đi! Chạy đi! Chạy đi!

Trong đầu cô chỉ lóe lên một ý niệm này, cô ra sức nổ máy xe. Chiếc xe hơi sang trọng trị giá cả triệu không thể nào vô duyên vô cớ chết máy, cũng không thể nào không đề mãi cũng không lên. Trong không khí ẩm ướt lạnh lẽo bao phủ, chiếc xe vẫn bất động.

“Các vị đại tiên, van xin các vị thả tôi đi đi.” – Cô khê khẩn cầu.

Cạch!

Đáp lại cô là tiếng động khác thường vang lên phía trước xe. Nó vang lên lanh lảnh, chói tai và rõ ràng trong tiếng hô hấp dồn dập và tiếng tim đập như đánh trống của Hàn Băng. Hàn Băng sợ đến mức suýt nữa hét ầm lên, lúc cô ngẩng đầu nhìn lên lại phát hiện tấm kính chắn gió xuất hiện một vết nứt nhỏ nhoi.

Không có ai, không có dụng cụ, cũng không có cát đá bị gió cuốn. Tại sao một tấm kính đang yên lành lại bị nứt như vậy?

Đang ngơ ngác thì tiếng cạch kéo dài vang lên càng chói tai hơn. Kèm theo đó là từng vết nứt lần lượt xuất hiện, nhanh chóng tạo thành một chiếc mạng nhện trên tấm kính chắn gió. Giống như có “thứ” ẩn hình gì đó cầm vật cứng sắc nhọn không ngừng nện vào, muốn đánh bể tấm kính, xông vào trong xe.

Hàn Băng sợ chết cứng, mồ hôi lạnh tuôn ra như tắm.

Nỗi sợ hãi giống như móng vuốt của loài ma quỷ bóp chặt cổ họng cô. Cô không thể hít thở, chỉ có chạy trốn theo bản năng. Xung quanh hoang vu không một bóng người, có lẽ trong bụi cỏ sẽ xuất hiện việc khủng khiếp nào đó đang chờ Hàn Băng, nhưng cô không có lựa chọn.

Có điều cô không thể được như ý nguyện, cô quên mất xe tự động khóa kín, ngay cả khi cô tông vài cái, cửa xe cũng không mở. Mà tiếng nện kia càng lớn thì số lượng vết nứt xuất hiện trên kính chắn gió càng nhiều thêm. Cửa kính nhanh chóng trắng xóa một mảng, ngăn cách với bóng đêm bên ngoài cửa sổ.

Hàn Băng nhìn chăm chăm về phía trước, sợ đến mức không thể cử động.

Dần dần cô thấy khuôn mặt của một cô gái xuất hiện trong mơ hồ, mặt mũi nhăn nhó dữ tợn, nửa khuôn mặt đều là máu, ánh mắt tràn đầy nỗi tuyệt vọng. Cô ta đang cầm giày cao gót, nện mạnh lên tấm kính.

Cứu mạng... Cứu mạng...

Giọng cô gái the thé mà xa xôi.

Nhưng ngay sau đó một tiếng “xoảng” điếc tai vang lên, rồi cuộc cả tấm kính chắn gió đã vỡ vụn.

Gió đêm xen lẫn với không khí kỳ lạ khiến người ta muốn nôn mửa ập tới, nó vừa nóng vừa nhóp nhép, tanh tưởi pha lẫn ngọt ngào

Cô gái kia đưa tay chụp lấy Hàn Băng.

Hàn Băng khiếp sợ, cô hoàn toàn không thể trốn tránh. Nhưng cô gái kia đột nhiên biến mất trước mắt Hàn Băng hệt như bị thứ vô hình nào đó bắt đi, chỉ còn lại muôn dạng ánh mắt hoảng sợ phóng đại trong đầu Hàn Băng. Ngay sau đó, thành phố ma ám u bất chợt bùng lên một quả cầu lửa tựa như một vụ nổ. Không có tiếng bốc cháy nhưng lại có tiếng thét và tiếng gào khóc đáng sợ khôn tả vang lên trong đêm tối.

Hàn Băng chỉ cảm thấy có thứ gì đó xông về phía mình, đâm vào thân thể cô, thấm vào đầu cô.

Cơn đau đớn kịch liệt không biết từ đâu đến cuối cùng khiến cô có thể cử động. Một tay cô ôm lấy đầu, tay kia quơ quào lung tung. Không biết chạm phải cái gì, trong khoảnh khắc đó chiếc xe đột nhiên khởi động. Nó lao đi như một mũi tên, dường như ngay cả nó cũng sợ hãi.

Trận rung lắc khiến Hàn Băng thoáng tỉnh táo lại. Cô cố gắng duy trì ý thức, tay chân luống cuống điều khiển tay lái. Cô không dám quay đầu lại nhìn xung quanh, cũng không dám nhìn hai bên trái phải. Cô sợ có thứ gì đó đang treo vào xe phá vỡ một chút can đảm cuối cùng của cô.

Cô nghe thấy một tiếng nói khe khẽ gấp rút mà vội vã, nhưng không biết là âm thanh đó xuất phát từ đâu. Tựa như... từ trong cơ thể cô, nó chui ra từ nơi sâu thẳm trong đầu và lấp đầy không khí. Cô cảm nhận được nỗi sợ hãi của cái chết, và cả nỗi tuyệt vọng vô tận. Tiếng nện đùng đùng như từng hồi trống đòi mạng khiến cho cô không cách nào ẩn núp.

Đau quá, đau quá đi!

Đầu cô như bị bỏ ra, thậm chí cô có thể cảm giác được giữa đầu cô nứt ra một cái khe lớn, có gió mát lùa vào, cảnh vật trước mắt cũng dần dần mơ hồ.

Bản năng sinh tồn khiến cô cố gắng mở to mắt nhìn về phía trước, thấy chiếc xe cuồng nộ đã đến cửa khu. Cánh cửa sắt tối tăm mà nhọn hoắt như cột mốc của hai giới âm dương.

Xong ra khỏi thành phố ma là trở về nhân gian.

Cô đạp mạnh chân ga, dùng hết sức khiến chân như sắp bị gãy lìa. Tuy nhiên chiếc xe giống như bị một sức mạnh mãnh liệt kéo lại. Kính chắn gió đã sớm vỡ tan tành, lực quán tính khổng lồ hất cô ra khỏi xe, rơi thẳng xuống bụi cỏ um tùm bên cạnh cánh cửa sắt.

Chỉ còn vài bước nữa thôi! Vài bước nữa thôi là cô có thể rời khỏi nơi quỷ quái này rồi!

Cô nghĩ trong tuyệt vọng, muốn gắng gượng bò dậy.

Cô không còn thấy tất cả những gì xung quanh, cũng như không nghe thấy gì nữa hết. Chỉ có tiếng nói dồn dập và khủng hoảng vẫn còn quanh quẩn bên tai. Ngoài ra... có một tiếng kỳ lạ vang lên, tiếng kết đó rất chói tai.

Hàn Băng khẽ nhắc người dậy, chỉ thấy trong đêm tối như mực có hai luồng sáng chiếu đến. Ánh sáng đó quá chói mắt, cô không thể thấy được gì trong màn sáng quắc đó cả.

Cô sắp chết rồi phải không? Xuống địa ngục hay lên thiên đường đây?

Trong khoảnh khắc đó, cô đột nhiên cảm thấy hơi hoang mang, hơi trống vắng, cũng quên mất sợ hãi. Mà khi một cánh tay vươn ra trong ánh sáng chói lòa, cuối cùng cô hét lên một tiếng chói tai đã bị đè nén thật lâu.

“Hàn Băng, Hàn Băng, là tôi.” – Chủ nhân cánh tay cố giữ chặt lấy Hàn Băng đang ra sức tránh né.

Ở nơi giao nhau giữa sáng và tối, gương mặt kia dần dần trở nên rõ nét. Trên gương mặt anh tuần mang nét cười mơ hồ, cho dù là lúc nghiêm túc cũng không thể giấu được ý cười như có như không.

Cô nhận ra chủ nhân gương mặt này... Xuân Thất thiếu.

2. Chương 2: Xuân Thất Thiếu

Hàn Băng từ từ thoát khỏi cơn mê.

Mắt còn chưa mở ra, đầu óc đã tự động làm việc. Ban đầu cô còn chưa thích ứng kịp; chỉ cảm thấy mình đột nhiên rời khỏi bóng tối, bước vào ánh sáng. Ngay sau đó từng cảnh tượng kinh khủng nhanh chóng tái hiện, cô sợ đến mức bỗng ngồi bật dậy.

“Tỉnh rồi à? Không sao chứ?”

Một tiếng nói hồn hậu mang theo ý cười vang lên, dù rằng người kia không hề cười.

“Xuân... tổng?”

Dường như Hàn Băng hơi bất ngờ nhưng lập tức nhớ lại đêm hôm qua được ai đó cứu. Có điều, ba chữ Xuân Thất thiếu này không phải để cho nhân viên quèn như cô gọi. Hơn nữa ai đó thật sự xứng với cái họ này, bất kể về mặt hay tiếng nói đều khiến người ta như tắm gió xuân.

“Sao anh lại ở đây?”

Hàn Băng hơi ngạc nhiên hỏi, bởi vì cô phát hiện nơi này là nhà mình.

“Lê ra nên đưa em đến bệnh viện.” – Xuân Thất thiếu nhún vai – “Tối hôm qua tình trạng của em không tốt lắm, như bị bệnh nặng vậy. Nhưng em vẫn gào khóc đòi về nhà, anh cũng không còn cách nào. Bây giờ em cảm thấy sao rồi? Có chỗ nào khó chịu không? Bảo hiểm y tế của công ty sẽ thanh toán tất cả, không phải lo lắng chuyện viện phí.”

Hàn Băng không lên tiếng, bởi vì ký ức của cô về chuyện này khá mờ nhạt. Nhưng nghĩ lại, quả thật có chuyện như vậy.

“Anh chăm sóc em cả đêm à?”

Cô lại hỏi, có phần lúng túng.

“Em đổ mồ hôi lạnh suốt, còn nói mê sảng.” – Xuân Thất thiếu cười bất đắc dĩ – “Tuy anh không được xem là người tốt bụng nhưng không đến nỗi bỏ lại người bệnh như vậy rồi quay đầu bỏ đi. Vả lại, nhân viên khỏe mạnh thì ông chủ mới kiếm tiền được chứ.”

“Cám ơn Xuân tổng.”

Hàn Băng không biết nói sao cho phải, chỉ đành nói cảm ơn. Xuân Thất thiếu khẽ lắc đầu:

“Em nhất quyết không chịu đi bệnh viện, anh đành phải kêu bác sĩ gia đình đến khám cho em. Bác sĩ nói em không có vấn đề gì lớn, hình như chỉ hoảng sợ quá độ thôi. Nói gì thì nói, đã trẻ như vậy rồi, em còn đến thành phố ma làm gì? Mà sao lại sợ hãi đến mức đó? Nếu không phải đúng lúc anh cũng đi ngang qua, xảy ra nguy hiểm thì phiền phức rồi.”

“Em đưa Lý Đạo về nhà rồi quay về thành phố B nên hơi trễ. Với lại đường cao tốc xảy ra tai nạn, em buộc phải đi đường vòng.”

Hàn Băng cố gắng giải thích, nhưng lại cố tình lược bỏ mấy chuyện khủng khiếp khắc sâu trong trí nhớ, lại có phần không chân thật ấy đi.

“Chỉ như vậy thôi?”

“Chỉ như vậy thôi.”

“Nhưng lúc anh thấy em, giống như em đang gặp ma vậy.”

Xuân Thất thiếu lại nở nụ cười, vẻ mặt bí hiểm. Hàn Băng ngậm miệng. Cô không giỏi nói dối, cho nên đôi lúc chỉ có thể lựa chọn im lặng, Nhưng bộ dạng cô thế này như thể có chút bất mãn và bướng bỉnh, khơi dậy hứng thú của Xuân Thất thiếu.

“Không phải em gặp phải chuyện kỳ lạ gì chứ?” – Anh đột nhiên kể sát đến, nhìn chăm chăm vào mắt Hàn Băng – “Tuy là con gái nhưng kỹ thuật lái xe của em luôn khá tốt. Sao lại đụng phải đôn xi măng phân cách bên cạnh cửa sắt vậy? Còn nữa, kính chắn gió vỡ tan tành như vậy không hề bình thường chút nào.”

Thì ra đụng phải dải phân cách trên đường, không phải bị ma che mắt. Nhưng chuyện lúc trước giải thích thế nào? Tất cả đều là ảo giác của cô sao? Không, không thể nào. Tuy cô không phải là người có ý chí quá kiên cường nhưng cũng không phải loại yếu đuối, không thể nào vô duyên vô cớ xuất hiện ảo giác đáng sợ như vậy. Mấu chốt nhất đúng là chuyện kính chắn gió theo lời Xuân Thất thiếu nói, va chạm ở mức độ như vậy không thể nào khiến cả tấm kính vỡ nát hết được. Dù cô không thể chắc chắn về hệ thống thần kinh và ý thức của mình, nhưng kính chắn gió tuyệt đối là vật chứng.

Nhưng có một số việc không thể tùy tiện nói với người khác. Cho dù nói ra cũng phải là bạn bè thân thiết nhất, hoặc là người đáng để cô tin tưởng. Hiển nhiên Xuân Thất thiếu không nằm trong số người này.

“Ngày hôm qua rất xúi quẩy.” – Cô giải thích, thuận miệng bịa lý do – “Trước khi em xuống đường cao tốc, trước xe em là một chiếc xe chở cát đá, có một cục đá bay đến đập vào kính chắn gió khiến nó bị nứt một đường, Sau đó lại va đụng như vậy cho nên...”

“Thật là trùng hợp nhỉ.”

Xuân Thất thiếu nói đầy hàm ý.

“Xuân tổng, anh có biết bên đường cao tốc xảy ra sự cố gì không?”

Hàn Băng giả bộ không nhìn thấy vẻ mặt của Xuân Thất thiếu, hỏi tiếp.

“Sáng nay xem tin tức mới biết.” – Xuân Thất thiếu nhún vai – “Trước giờ từ thành phố T về thành phố B anh cũng hay đi qua thành phố ma, như vậy khá gần, có thể tiết kiệm không ít thời gian. Có điều em là phụ nữ, quá nửa đêm đi qua đó thật sự cần một chút can đảm. Nói cho anh biết, em thật sự không gặp phải thứ gì sao?”

“Em nên gặp phải thứ gì à?”

Hàn Băng hỏi ngược lại, hơi cử động thân thể nhưng đau đến mức hít vào một hơi.

“Cẩn thận, lúc em bị hất ra khỏi xe, cánh tay và đùi bị miếng thủy tinh cửa phải. Vết thương hơi sâu một chút, nhưng chưa đến mức phải khâu, cũng không để lại sẹo. Chuyện này cũng ngang với tai nạn giao thông, em may mắn lắm mới gần như không bị thương tích gì đáng kể.” – Xuân Thất thiếu đứng lên – “Em nghỉ ngơi vài ngày đi. Dù sao gần đây công ty cũng không bận.”

Thấy anh muốn đi, Hàn Băng thầm thở phào, định xuống giường tiễn khách. Cô thật sự không quen giao thiệp với người có quyền thế lại giàu có, điều đó khiến cô căng thẳng. Cho nên khi Xuân Thất thiếu cần cô, cô cũng không khách sáo từ chối nữa. Cô lại ngồi yên trên giường, định đợi đến lúc tỉnh tâm lại sẽ suy ngẫm kỹ càng lại sự việc kỳ lạ đã trải qua kia. Nói tới đây, từ nhỏ đến lớn cô vẫn luôn sống bình an suôn sẻ, chưa từng gặp phải chuyện ngoài phạm vi trí tuệ có thể lý giải này.

Cô không gan dạ nhưng cũng không phải là loại người hở chút là sợ đến mức ngất xỉu. Ngoài ra thái độ của Xuân Thất thiếu hơi kỳ lạ, cứ thần thần bí bí. Hơn nữa làm sao trùng hợp như vậy, sao tối hôm qua anh ấy cũng đúng lúc xuất hiện ở thành phố ma chứ?

Tuy nhiên không đợi cô suy nghĩ kỹ càng thì chuông cửa đã vang lên.

Cô chịu đựng cơn đau từ mấy vết thương nơi cánh tay và trên đùi, xuống giường mở cửa, phát hiện người đến là cấp trên trực tiếp của cô – Lý Đạo. Ông được mệnh danh là đại đạo diễn, vua của phòng bán vé. Mà cô là trợ lý phụ trách sinh hoạt cá nhân của ông.

“Anh thấy xe của Xuân Thất ở cửa, cũng do cậu ta gọi điện thoại cho anh biết. Sao cô lại ra nông nổi này?” – Lý Đạo hỏi han ân cần.

Hàn Băng luôn cho rằng Lý Đạo là một người quý hiếm trong giới giải trí. Dáng vẻ ưa nhìn, giàu có, tài hoa hơn người, sự nghiệp thành công nhưng vẫn đứng đắn tử tế. Ông đã đến tuổi trung niên, linh hoạt khéo léo nhưng không nịnh nọt hèn mọn. Mấy năm gần đây quy tắc ngầm hoành hành, Lý Đạo tựa như đóa sen chớm nở. Cho nên ông vừa là sếp cô, vừa là bậc trưởng bối cô rất tin tưởng.

Vì vậy cô nói hết chuyện hôm qua cho ông nghe, nhưng không nhắc đến chuyện gặp ma. Nếu như việc cô trải qua là giả, cô nghi thần nghi quỷ chẳng phải mất thể diện lắm sao? Nếu như là thật, trước khi biết rõ chân tướng, cô không muốn đem vận rủi đến ột người tốt hiếm có.

“Chuyện xe cộ cô không cần để ý, anh đã tìm được người kéo đi. Hơn nữa đã thông báo tổn thất với công ty bảo hiểm rồi.” – Sau khi Lý Đạo nghe xong, nói với vẻ hơi áy náy – “Ngày hôm qua trễ như vậy, anh không nên để một cô gái như cô trở về một mình.”

“Chỉ là ngoài ý muốn thôi.” – Ngược lại Hàn Băng an ủi Lý Đạo – “Nếu không phải đường cao tốc bị phong tỏa, em đã lái thẳng về nhà chứ không đi vòng qua thành phố ma. Bên đó quá tối, em lại sốt ruột...”

“Có phải cô suy nghĩ lung tung rồi không?” – Lý Đạo rót cốc nước cho Hàn Băng – “Buổi sáng nhận được điện thoại của Xuân Thất, bà nhà anh đã thức giục anh sang đây thăm cô. Trên đường đi anh nghĩ, bộ phim tiếp theo anh muốn quay về chủ đề thần bí, mấy ngày nay bị kịch bản giày vò, sưu tập không ít tài liệu về những chuyện ma quái. Có lẽ do tâm lý cô bị tác động mãnh liệt, lại đi qua thành phố ma, cho nên tự mình hù mình, sợ có yêu ma quỷ quái gì đó xuất hiện, vì vậy tăng tốc độ lái xe nên xảy ra tai nạn.”

Là... như vậy sao?

Hàn Băng sững sốt, nửa tin nửa ngờ. Theo lý mà nói, lời giải thích này rất hợp lý. Nhưng cảm giác tối hôm qua quá chân thật, cô không thể nào quên được.

Lý Đạo ở bên cạnh bắt gặp vẻ mặt bất an của cô, lại nghĩ đến lời dặn dò của bà vợ, thoáng do dự mới nói:

“Còn nữa Hàn Băng à, tuy cô đã hai mươi sáu tuổi, nhưng xử sự ngây thơ, kinh nghiệm sống chưa nhiều. Bình thường anh cũng tránh để cô tiếp xúc với những người không tốt. Bây giờ anh rất sợ cô bị mắc lừa.”

Hàn Băng nhìn Lý Đạo với vẻ nghi ngờ, có phần không hiểu ra sao.

Dù sao Lý Đạo cũng là đàn ông, khó mà nói thẳng thắn quá với một cô gái, đành phải úp mở:

“Đừng bị vẻ bề ngoài của Xuân Thất mê hoặc. Cậu ta không phải là người đàn ông tốt. Đang yên lành cậu ta đòi tham gia chế tác bộ phim mới của anh, chỉ sợ là có dụng ý khác, ngán ăn thịt cá muốn thay đổi ăn rau sạch...”

Nói đến đây, Hàn Băng có ngốc cũng hiểu được ý của Lý Đạo. Nhưng cô không hề cảm thấy Lý Đạo nhiều chuyện, ngược lại cô rất cảm kích, thoải mái gạt đầu, nói:

“Anh yên tâm đi, em tự có chừng mực.”

“Vậy thì tốt.”

Có chừng có mực, nói đến đây là đủ, cho nên hai người đổi đề tài. Bởi vì họ đều cư xử chân thành với nhau nên cũng không có gì ngại ngùng.

Nói đến đây, tập đoàn Xuân Thị là một tập đoàn xuyên quốc gia quy mô lớn, kinh doanh đủ mọi ngành nghề, khởi nghiệp từ sản phẩm công nghệ. Cái tên Xuân Thị luôn có mặt trên bảng xếp hạng tỷ phú Châu Á của Forbes, hơn nữa còn được xếp ở những thứ hạng đầu.

Xuân Thất thiếu chính là người hiện nắm giữ tập đoàn Xuân Thị, là con trai độc nhất của chủ tịch Xuân Vạn Trình. Có điều anh đứng thứ bảy trong toàn thể gia tộc, lại còn có một khuôn mặt hơn cả minh tinh, đẹp trai đến mức khiến người ta xuýt xoa. Hơn nữa bởi vì anh phong lưu hoang đường, dính líu đến nhiều minh tinh lớn nhỏ, thực nữ danh môn nên tai tiếng được lan truyền còn hơn cả danh tiếng. Người khắp nơi thường gọi anh là Xuân Thất thiếu. Còn về việc tên thật của anh là gì thì chẳng có ai nhớ mà cũng chẳng ai buồn để ý.

Theo lý thuyết, nhân phẩm của kiểu đàn ông này luôn hèn hạ đến mức cận bã đúng không? Nhưng đáng vẻ đẹp trai hơn người thì được yêu thích, dường như anh làm chuyện gì cũng đáng được tha thứ. Hơn nữa, xét thấy anh là người thừa kế duy nhất của một gia đình giàu nứt đố đổ vách, nên chỉ số đáng yêu của anh càng được tăng thêm.

Năm năm trước, Xuân Thị lấn sân vào giới điện ảnh truyền hình, bộ phận nghiệp vụ này trực thuộc quyền quản lý của Xuân Thất thiếu. Lý Đạo là đạo diễn duy nhất được ký hợp đồng với nhà sản xuất phim dưới trướng Xuân Thị. Như vậy tính ra Hàn Băng cũng là nhân viên của Xuân Thất thiếu. Cô vốn tốt nghiệp chuyên ngành lịch sử, nhưng ai cũng biết sau khi tốt nghiệp có thể tìm được việc làm là đã tốt lắm rồi, còn trông mong được làm việc đúng chuyên môn nữa sao?

Có điều hiện tại trong lòng cô tràn ngập cảm giác biết ơn. Bởi vì Lý Đạo là cấp trên rất tốt, ông không tự đại và biết thông cảm cho cấp dưới. Cho nên cô rất quý trọng sự may mắn này, tuy chỉ là chân chạy vật nhưng cô đã làm được năm năm, hơn nữa cũng không có dự định chuyển việc.

Mà cho dù làm cùng một công ty, cô và Xuân Thất thiếu tuyệt đối không có bất cứ giao thiệp gì. Thậm chí bởi vì tính cô không thích phô trương, nên năm năm qua chỉ quen với vài người mà thôi. Cũng không biết dây thần kinh nào bị chập mà một tháng trước, trong lần đầu tiên Xuân Thất thiếu tham dự công tác chuẩn bị cho bộ phim mới của Lý Đạo, anh đột nhiên bắt chuyện làm quen với Hàn Băng.

Hoặc là nói, đột nhiên tỏ ra thân thiện với cô. Nó không hề báo trước, giống như sự xuất hiện đột ngột của anh vào tối qua vậy.

Xuân Thất thiếu là cao thủ tán gái, trong cốt cách lại có sự thận trọng tao nhã của quý công tử. Cho nên sự tiếp cận khó hiểu này không hề khiến người ta phản cảm, hơn nữa tất cả thoạt nhìn đều hợp tình hợp lý. Có điều Hàn Băng không biết phải làm sao mà thôi.

Bởi vì cô không tin tưởng trên đời này có miếng bánh rơi từ trên trời xuống. Cô không tiêu hóa nổi món ngon như Xuân Thất, cơ thể yếu ớt không thể bồi bổ quá nhiều, thế nên... xin miễn cho kẻ bắt tài này đi.

3. Chương 3: Gặp Ma Giữa Ban Ngày

Tuy chỉ bị thương ngoài da một chút, nhưng Lý Đạo vẫn ép Hàn Băng nghỉ một tuần.

Trong bảy ngày này, cô không bước chân ra khỏi nhà, ngày nào cũng gọi thức ăn bên ngoài. Ngay cả đồ dùng hằng ngày cũng mua qua mạng để nhân viên bán hàng đưa thẳng đến nhà, rồi thanh toán qua mạng luôn. Không biết là cố tình hay vô ý, cô rất hạn chế tiếp xúc với bên ngoài, rất sợ đêm đen. Tuy nhiên kỳ lạ chính là trong bảy ngày này mọi thứ đều bình thường, ngoại trừ cô nằm trên giường hết ăn rồi lại ngủ, hết ngủ rồi lại ăn, cân nặng tăng thêm một ký thì cũng không có chuyện gì đáng sợ xảy ra.

Lẽ nào đêm đó thật sự vì gần đây tiếp xúc với quá nhiều tài liệu ma quái, tâm lý bị tác động mãnh liệt, hơn nữa tâm trạng cô có vấn đề nên nảy sinh ảo giác sao?

Nhưng mà tấm kính chắn gió vỡ tan tành kia giải thích thế nào? Thật khó hiểu!

Nhưng dù sao chẳng nữa, cuối cùng sau một tuần tự kỷ, cô đã quay trở lại với cuộc sống bình thường. Nửa tháng tiếp theo tất cả như ý, mọi chuyện hài lòng. Thậm chí mỗi tuần Hàn Băng cũng không phải cực nhọc lái xe bốn năm giờ để đưa Lý Đạo về nhà nữa, bởi vì con gái ông được nghỉ hè nên vợ con ông đến thành phố B ở một thời gian.

Khuyết điểm duy nhất của Lý Đạo chính là bệnh quáng gà, nếu sau khi tan làm lái xe đường dài thì phải do Hàn Băng đưa đón. Mà con gái ông học tại một trường âm nhạc nổi tiếng ở thành phố T, lại vì thành phố T gần biển, phong cảnh tuyệt đẹp, cho nên nhà ông ở đó còn công việc chủ yếu thì ở thành phố B.

“Hàn Băng, anh phải dự cuộc họp khẩn cấp với bên thi hành sản xuất. Cô cơm nước xong thì lái xe đến nhà anh, chờ chị Tôn của cô và Tiểu Mễ đến bảo tàng hộ anh nhé.” – Trưa nay Lý Đạo nhận văn bản Hàn Băng đã đánh xong, vội vàng nói với cô – “Bên đó có triển lãm trang sức bạc thời Minh Thanh, Tiểu Mễ mong ngóng bao ngày rồi.”

Chị Tôn là vợ Lý Đạo, còn Tiểu Mễ là con gái mười lăm tuổi đáng yêu của họ.

“Dạ.” – Hàn Băng gật đầu – “Vậy mấy giờ em đến đón mẹ con họ về ạ?”

“Không cần, cô lái thẳng xe về nhà đi, buổi chiều không có việc gì hết.” – Lý Đạo xua xua tay – “Anh họp xong sẽ qua đó, buổi tối có hẹn ăn tối dưới ánh nến với hai mẹ con, dùng xe và tài xế công ty là được rồi. Mấy ngày nay cứ bận tối mắt, coi như là anh cho cô nghỉ nửa ngày, tìm bạn bè đi chơi đi.”

“Cám ơn sếp.” – Hàn Băng mỉm cười tiễn Lý Đạo ra cửa.

Công ty sản xuất phim Xuân Thị nằm ở tầng mười ba cao ốc Xuân Thị hai mươi lăm tầng tại trung tâm thành phố. Kết cấu bên trong theo kiểu hạ trầm[1], phong cách trang trí đơn giản nhưng xa hoa. Bình thường nhân viên làm việc tại khu hạ trầm, xung quanh là bậc thềm có bốn năm bậc, chia thành từng văn phòng riêng rẽ. Văn phòng của Lý Đạo là căn phòng lớn nhất nằm ở phía đông bắc, chia ra hai bộ phận trong và ngoài. Bên trong là phòng làm việc riêng của Lý Đạo, bên ngoài là chỗ làm việc của Hàn Băng.

[1] Căn phòng được xây dựng thấp hơn mặt nền, mang lại cảm giác an toàn và yên tĩnh.

Đương giờ cơm trưa, các đồng nghiệp tốp năm tốp ba rủ nhau đi ra ngoài, bởi vì Hàn Băng mang cơm theo, lại thấy thời gian còn sớm nên trở về chỗ ngồi của mình, vừa ăn cơm vừa lướt web. Trong lúc vô tình cô nhìn thấy một tin tức nói về lễ truy điệu tự phát tại quảng trường trung tâm, do người dân thành phố B tổ chức để tưởng niệm những người đã chết trong vụ tai nạn giao thông thảm khốc xảy ra tại đường cao tốc TB vào hai mươi ngày trước.

Xem đến đây, Hàn Băng cảm giác đầu mình như bị một cây kim nhỏ chích vào, tuy không đau lắm, nhưng ngứa ngáy và rõ ràng. Điều này khiến cô bỗng nhớ đến hôm cô đi qua thành phố ma, cũng chính là ngày xảy ra tai nạn trên đường cao tốc.

Không cảm lòng được, cô mở những đường dẫn liên quan, xem kỹ những bài báo về tai nạn... Thời gian hoàn toàn trùng khớp với ngày cô gặp phải chuyện kỳ lạ.

Chuyện gì đã xảy ra?

Cô hơi nghi ngờ, vừa định tiện tay mở đường dẫn danh sách người gặp nạn thì cảm giác bị kim đâm ở chỗ sâu trong óc bất chợt phóng đại vô số lần. Cơn đau kịch liệt đột nhiên xuất hiện khiến cô kêu lên một tiếng thảm thiết. Cô ôm lấy đầu, ly nước trái cây trong tay đổ xuống bàn phím, đúng lúc nhấn phải nút tắt nguồn trên máy vi tính.

Nhất thời màn ảnh tối đen như mực.

Sau khi gặp ma tại thành phố ma, cô không xem tivi, không xem tin tức trên mạng và cũng chưa từng nghe tin tức có liên quan đến vụ tai nạn giao thông trên đường cao tốc kia. Tại sao hôm nay vừa thấy đã bắt đầu đau đầu? Việc cô gặp phải có liên quan đến tai nạn này sao?

“Hàn Băng, em sao vậy?”

Tiếng nói vương theo ý cười vang lên. Hàn Băng giật mình, cảm giác đau đớn biến mất trong nháy mắt. Cô ngẩng đầu nhìn lên lại thấy ánh mắt ân cần và nghiêm túc của Xuân Thất thiếu.

“Không... không có gì, tay không cẩn thận va phải góc bàn thôi.” – Hàn Băng đứng lên – “Xuân tổng, sao anh lại đến đây, có gì sai bảo ạ?”

Cô không đứng dậy còn đỡ, vừa đứng lên đầu đã choáng váng. Xuân Thất thiếu vội vàng đỡ lấy cô, còn lấy khăn tay ra lau mồ hôi lạnh trên trán cô, cử chỉ săn sóc dịu dàng nhưng rất tự nhiên.

Hiện tại đa số mọi người đều dùng khăn giấy, mà chiếc khăn của Xuân Thất dù là tay nghề hay chất liệu đều vô cùng hoàn mỹ. Trong lúc vô tình đã thể hiện rõ vẻ quý tộc đâu đâu cũng có của anh. Nhưng hình như anh hoàn toàn không thèm để ý đến điều này.

“Va phải góc bàn có nghiêm trọng đến vậy không?” – Xuân Thất thiếu không để ý đến câu hỏi của Hàn Băng, mà tự nhiên choàng qua vai cô – “Cơ thể bị đau không rõ nguyên nhân nhất định phải đi khám bác sĩ, không thể để bệnh nhẹ kéo dài thành bệnh nặng, có biết không?”

Giọng nói của anh như đang dỗ dành trẻ con, khiến người ta bất giác nảy sinh cảm giác an toàn mãnh liệt.

Quả nhiên là cao thủ tán gái!

Hàn Băng thầm nghĩ, cô hơi rụt người lại, cũng tự nhiên thoát khỏi vòng ôm của anh.

“Cám ơn Xuân tổng quan tâm.” – Cô nói lảng sang chuyện khác – “Anh có chuyện tìm Lý Đạo à?”

Xuân Thất thiếu lắc đầu.

“Không có, chẳng qua ở bên ngoài nhìn thấy em có vẻ hình như rất đau đớn nên đi vào thôi. Có điều cũng có một việc quan trọng.”

“Xin anh cứ nói.”

“Tối hôm nay anh phải tham gia một buổi dạ tiệc từ thiện, em đi dự với anh.”

“Em?” Hàn Băng giật nảy mình.

“Đây là nhiệm vụ liên quan đến công việc, không thể thoái thác đâu.” – Xuân Thất thiếu cười cười – “Bây giờ tối anh đến đón em.”

Anh nói xong, không đợi Hàn Băng trả lời đã quay người bỏ đi. Hàn Băng trở mắt đứng chết lặng tại chỗ, mãi mà không có phản ứng. Trong lúc vô tình quay đầu, cô phát hiện mình ngồi còn đỡ, nếu đứng lên thì người ở lại trong phòng làm việc đều nhìn thấy cử chỉ thân mật giữa Xuân Thất thiếu và cô hết rồi. Lau mồ hôi, choàng vai, dịu dàng từ tốn. Cô vô cùng rầu rĩ biết mình đã trở thành nhân vật chính trong chuyện thị phi ở công ty. Nếu cứ tiếp tục như vậy thì có ngày bị lên báo giải trí mất.

Cô không phải là đứa ngốc, đương nhiên biết ngụ ý trong lời nói của Xuân Thất thiếu. Dạ tiệc từ thiện gì chứ? Nếu anh cần bạn gái thì sẽ có một đồng người cho anh mặc sức chọn. Điều cô không hiểu chính là tuy đáng về cô cũng tạm được, nhưng đối với Xuân Thất thiếu – kẻ cửa mình tinh lớn nhỏ dễ như trở bàn tay – thì cô có sức quyến rũ gì đặc biệt sao? Mà sao hai lần bộ dạng cô thảm hại đều bị anh bắt gặp vậy chứ?

Quả thật là kỳ lạ. Tuy cô là trợ lý riêng của Lý Đạo, nhưng chức vụ chính thức ở trong công ty cũng là nhân viên liên lạc đối ngoại, cho nên Xuân Thất thiếu không cần cô đồng ý, bởi vì đó là mệnh lệnh.

Tóm lại bất kể Xuân Thất thiếu giở trò gì, cô nhất định cho anh biết sự lợi hại. Loại con nhà giàu này đều không có tính nhẫn nại, dần dà hết hứng thú, cô cũng có thể an toàn lên bờ.

Ra quyết định trong phiên muộn, Hàn Băng cầm chìa khóa xe đi đón chị Tôn và Tiểu Mễ. Suốt quãng đường đều bình an vô sự, chị Tôn và Tiểu Mễ còn cười đùa với cô, không khí trong xe vui vẻ hòa thuận. Có điều lúc sắp đến bảo tàng, họ gặp phải đèn đỏ. Hàn Băng dừng xe êm ru, trong lúc lơ đãng quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Ven đường có một quán lẩu, cửa quán hoành tráng kiểu Trung Quốc, mặt tiền rất lớn, quán lẩu có tên là Liên Tỏa. Tuy đã qua giờ cơm trưa nhưng khách vẫn tấp nập.

Hàn Băng nhớ ra đã lâu chưa ăn lẩu Tứ Xuyên. Đương suy nghĩ xem tối nay có nên rủ bạn đi ăn không thì trong quán lẩu bỗng vang lên một tiếng nổ mạnh. Tiếp theo, một đám lửa bay ra từ cửa sổ, rồi cuộn trở lại. Đám lửa khiến cửa lớn và cửa sổ quán lẩu vỡ tan tành. Thời gian như dừng lại một tích tắc, sau đó tiếng la hét gào khóc, tiếng người ầm ĩ và cả tiếng báo động của xe hơi đồng loạt vang lên tại bãi đậu xe kế bên quán lẩu.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” – Tiểu Mễ phản ứng nhanh, vội vàng núp xuống cửa xe, khuôn mặt nhỏ nhắn tái mét vì sợ hãi.

“Xảy ra hỏa hoạn rồi.” – Chị Tôn kéo Tiểu Mễ dậy – “Mau báo cảnh sát đi.”

Hai mẹ con luống cuống tay chân cầm điện thoại di động, nhìn về hàng ghế phía trước. Chỉ thấy Hàn Băng đưa hai tay ôm đầu, cuộn người lại. Dáng vẻ vô cùng đau đớn nhưng lại không kêu ra tiếng, dường như đang cố chịu đựng toàn bộ cơn đau khủng khiếp, nhưng càng vậy lại càng khiến người nhìn cảm thấy sợ hãi hơn.

“Chị Hàn Băng, chị sao vậy?”

Tiểu Mễ đưa tay muốn kéo Hàn Băng. Chị Tôn vội ngăn cản.

“Tình trạng cô ấy không ổn, đừng đụng vào cô ấy. Hàn Băng, Hàn Băng, em khó chịu ở đâu? Có phải mảnh kính vỡ bay vào làm em bị thương không? Hàn Băng!”

Nhưng lúc này Hàn Băng không cảm giác được bất cứ điều gì xung quanh. Toàn thân cô chỉ có một cảm giác: Đau! Một cơn đau không cách nào hình dung nổi. Giống như trên đầu cô có một chiếc máy khoan điện, nó đang ro ro khoan thủng xương sọ cô. Mũi khoan sắc lạnh xoay tròn như muốn khoan sâu vào đầu cô.

Cô thấy đỉnh đầu mình xuất hiện một cái khe, có một chất lỏng màu đỏ tươi tuôn trào. Cô sợ đến mức cuống cuống đưa tay bịt vết thương đó lại, cố gắng ngăn cản nó lớn hơn. Kết quả là tinh thần vừa hoảng loạn, cô thấy một người đàn ông bốc cháy đang nhào về phía mình, vượt lên nỗi tuyệt vọng chính là sự sợ hãi của cái chết, nó truyền đến góc tối tăm nhất trong đáy lòng cô.

“Dừng đến đây!”

Cô hét lên chói tai, hai tay khua lung tung. Nhưng người đàn ông kia vẫn lao đảo tiến đến, da thịt trên mặt bị ngọn lửa thiêu đốt mà vẫn vẹo biến hình, nó cháy đen như nở nụ cười ác ý, nhưng đôi mắt lại sáng quắc đến mức đáng sợ, nhất là tròng mắt trắng.

“Nóng quá đi...”

Gã đàn ông bốc cháy kia tóm lấy cổ tay Hàn Băng. Cô thở dồn dập, ra sức giãy dụa, nỗi sợ hãi thít chặt nơi cổ họng khiến cô không la lên được. Đương lúc này, trong tiếng hỗn loạn có một nhạc khúc quen thuộc bỗng vang lên.

Bản Sonata Ánh Trăng của Beethoven. Tiếng đàn dương cầm thánh thót như dòng suối mát trong ngọn lửa, nó vô biên vô hạn, cảm giác đau đớn như không bao giờ có thể dừng lại lập tức biến mất.

Là tiếng chuông điện thoại di động của cô.

Hàn Băng bỗng nhiên tỉnh lại. Cô ngẩng đầu, bắt gặp ánh mắt lo lắng của chị Tôn và Tiểu Mễ.

“Hàn Băng em không sao chứ?” – Chị Tôn rất lo lắng.

“Em làm sao cơ?” – Trong nháy mắt cô hơi ngỡ ngàng.

“Mới vừa rồi chị ôm đầu tống vào cửa xe, hình như đau lắm!” – Mắt Tiểu Mễ vẫn còn ngấn lệ – “Bây giờ sắc mặt của chị rất kém, xem đi, còn đỏ mồ hôi lạnh nhiều như vậy.”

“Không việc gì, chứng đau nửa đầu đột ngột thôi, mới vừa rồi bị tiếng nổ kích thích, bây giờ đã ổn rồi.” – Hàn Băng cố hết sức nở nụ cười thoải mái, không muốn làm Tiểu Mễ sợ.

“Em mau đi bệnh viện khám đi, nuôi bệnh như nuôi hổ.” – Chị Tôn vẫn không yên lòng – “Chị thấy bây giờ em phải đến bệnh viện ngay đi, hai mẹ con chị tự đi là được rồi, dù sao cũng không còn xa nữa.”

“Thật không có gì đâu, chiều nay em ngủ một giấc là khỏi thôi.”

Trong lòng Hàn Băng tràn ngập nỗi nghi ngờ nhưng không dám tiết lộ ra ngoài mặt. Lúc này dòng xe đang dừng đã bắt đầu khởi động, cô vội vàng lái xe đi. Song một cơn đau đột ngột xuất hiện khiến cô cúi đầu xuống, hoảng sợ phát hiện ra trên hai cổ tay của mình hiện đầy vết bóng sưng rộp.

Chuyện gì xảy ra? Lẽ nào gặp ma giữa ban ngày ư?

4. Chương 4: Chiếc Bóng Đuổi Giết

Theo bản năng, Hàn Băng kéo ống tay áo xuống che đi vết bỏng.

Vết bỏng xuất hiện kỳ lạ vô cùng, chính là chỗ vừa bị gã đàn ông bốc cháy kia chụp lấy. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Cũng như chuyện kính chắn gió bị vỡ tan tành lúc đi qua thành phố ma, hoàn toàn không cách nào lý giải.

Cô không bị điên chứ?

“Chị Hàn Băng không xem là ai gọi đến sao?” – Tiếng nhắc nhở của Tiểu Mễ khiến Hàn Băng hoàn hồn – “Không chừng là ba em đó.”

Hàn Băng cười gượng, cầm lấy điện thoại di động.

Trong lúc họ nói chuyện, chiếc điện thoại di động kia vẫn ngoan cường kêu réo không ngừng. Lúc này chắc hẳn là do chờ quá lâu, Hàn Băng định tắt máy nhưng đối phương đã cúp máy rồi. Xem tên hiển thị trên điện thoại là Xuân Thất thiếu.

Lại một lần nữa không hiểu vì sao anh chàng đẹp trai giàu có này lại cắt đứt cơn ác mộng của cô.

“Đồng nghiệp gọi đến, không cần để ý đâu, nếu có việc thì anh ấy sẽ gọi lại thôi.”

Hàn Băng tiện tay vứt điện thoại di động vào túi, khởi động xe. Sau khi đến bảo tàng, chị Tôn thúc giục Hàn Băng về nhà nghỉ ngơi. Trong lòng cô có bao điều ngờ vực, nên lập tức đồng ý. Trước tiên cô đến bệnh viện nhỏ gần đó xử lý vết bỏng, sau đó mới về nhà.

Trong lòng phiền muộn đứng ngồi không yên, căn nhà trọ ẩm áp đáng yêu của cô giờ đây lại lộ rõ vẻ trống vắng, cô đơn lạnh lẽo đến mức nhuộm màu u ám, như thể trong góc tối căn nhà đang ẩn giấu thứ đồ lạnh lẽo nào đó. Mà cảm giác như thiếu như đốt cùng với cơn đau như cào xé trên cổ tay khiến cô không thể chịu đựng nổi, vội vàng uống vài viên thuốc giảm đau. Chắc hẳn thuốc kia có tác dụng phụ gây buồn ngủ, cô nhanh chóng mê man chìm vào trạng thái nửa tỉnh nửa mơ.

Không biết đã trải qua bao lâu, tiếng gõ cửa dồn dập đánh thức cô dậy. Cô thoáng nhìn ra ngoài cửa sổ, trời vừa sập tối, lúc này có ai đến tìm cô chứ? Lẽ nào là hàng chuyển phát nhanh? Mấy ngày ở nhà tự kỷ cô đã mua không ít đồ trên mạng, cũng không nhớ được mình đã mua cái gì nữa.

Cô xuống giường, ngái ngủ ra mở cửa.

Ngoài cửa không có ai.

Hàn Băng rất hoang mang, ló người ra nhìn về phía cuối hành lang, bởi vì cô bị cận nhẹ nên phải nheo mắt lại.

Sắc trời mờ tối, hành lang tựa như bị khói đen bao phủ, không thể thấy rõ mọi vật. Càng kỳ lạ là xung quanh yên tĩnh khác thường, gần như lặng ngắt như tờ. Không đúng, cho dù ở tầng mười tám nhưng cuộc sống thường ngày vẫn luôn huyền ảo. Sao hôm nay lại giống như đang ở trong phần mộ tách biệt với bên ngoài vậy?

Trong thoáng chốc, cả người Hàn Băng sởn gai ốc. Mà trước khi phát giác ra được mình đang làm gì, cô đã đập mạnh một phát vào tường gần như theo bản năng. Tiếng vang lạnh lạnh đột ngột như thế, đèn cảm ứng trong hành lang lập tức sáng lên.

Đúng là không có ai hết!

Cô thềm thở hắt ra. Nhưng lúc này trên vách tường hành lang đối diện có một cái bóng đen thui thu hút sự chú ý của cô.

.... Nó mang hình người, tuy mơ hồ nhưng vẫn nhìn ra được đó là một người đàn ông. Hơn nữa màu sắc rất đậm, càng lúc càng đậm. Khi nó dần dần rõ nét thì bỗng cử động.

Trong hành lang không có ai, nhưng chiếc bóng trên vách tường lại như một vật sống tồn tại độc lập, nhích đến gần Hàn Băng như có ý thức.

Một bước... lại một bước...

Hàn Băng cứng đờ, cả người như bị đông lại, hoàn toàn không thể cử động. Tim đập như trống giục, chậm chạp nhưng gõ từng nhịp nặng nề lên lồng ngực cô. Cô trơ mắt nhìn chiếc bóng đi đến, nó dừng trước mặt cô, đưa tay ra bắt lấy cô.

Cô dốc sức lùi về sau theo bản năng và đóng sầm cửa lại. Nhưng thứ cô muốn ngăn chặn không phải là thực thể, mà là một chiếc bóng. Dưới khe cửa, chiếc bóng tựa như dòng nước im ắng nhanh chóng chen vào. Lần này nó không bám lên vách tường mà là mặt đất.

Giờ đây, Hàn Băng đã hoàn toàn bị nỗi sợ hãi khổng lồ, trong đầu, trong cơ thể, trong ý thức của cô chỉ có một chữ: Chạy!

Cô chạy loạn khắp nhà như phát điên, nhưng chiếc bóng đó lại như một con sóng màu đen, nó theo sát phía sau cô, tựa như muốn nuốt chửng cô. Một tắc, hai tắc, nó càng lúc càng đến gần, bất kể Hàn Băng thay đổi góc độ nào cũng không thể cắt đuôi nó. Ngược lại, lúc nó dần dần bao trùm lên chiếc bóng nhạt màu của Hàn Băng. Cô chỉ cảm thấy một lực hút mãnh liệt, chiếc bóng của mình như bị bóng ma kia cuốn đi.

Ầm một tiếng, Hàn Băng bị vấp ghế salon, ngã sòng soài trên mặt đất. Cổ tay bị thương chạm vào sàn nhà, cơn đau buốt khiến cô mở choàng mắt...

Cô đang nằm trên giường trong phòng ngủ, trời vừa sập tối, không có tiếng gõ cửa, không có bóng đen. Có điều chớp mắt cô dường như còn sót lại một chút mùi khen khét kỳ lạ.

Lẽ nào là ý thức do cơn ác mộng để lại? Lẽ nào cơn nhức đầu đột ngột xuất hiện lúc xế chiều khiến cô rơi vào ảo giác, người đàn ông bị thiêu cháy đã đi vào giấc mơ của cô? Nhưng nếu là ảo giác thì vết thương trên tay là sao? Lại nói nếu là chuyện ma quái, nhưng lúc đó là một giờ trưa, dương khí rất thịnh vượng.

Từng nghe nói một thí nghiệm tâm lý, bịt kín mắt một người lại, đặt một miếng sắt lạnh lẽo lên làn da trần của người đó và nói cho họ biết đó là bàn ủi nung đỏ, kết quả là tay của người đó thật sự bị bỏng.

Đây chính là tác động tâm lý, người ý chí càng yếu ớt, cảm giác càng lớn mạnh, sẽ càng cảm nhận được triệt để. Nhưng mà vết bỏng trên tay cô lại đột nhiên xuất hiện, không trải qua bất cứ quá trình nào, cũng không phải do ai đó thôi miên.

Thật là... rất quái lạ.

Hàn Băng lau mồ hôi lạnh trên trán, chỉ cảm thấy miệng khô khốc. Cô xuống giường định rót cốc nước uống, nhưng chân vừa mới chạm đất thì bỗng cảm giác có gì đó không đúng, rất bất bình thường.

Có một đôi mắt đang nhìn cô tại một góc khác trong phòng, nó âm thầm quan sát cô thật lâu, rất kiên nhẫn, rất yên tĩnh, chỉ chờ khoảnh khắc cô phát giác sẽ lao đến giết cô ngay.

Cơn lạnh lẽo từ lòng bàn chân Hàn Băng lan thẳng đến đỉnh đầu cô. Cô rất muốn đứng yên không nhúc nhích, nhưng thật sự giống như có một bàn tay vô tình thúc đẩy, cô quay đầu lại thật chậm, thật chậm...

Một gương mặt đầm đìa máu đang trôi nổi ngoài cửa sổ thủy tinh tầng mười tám, chính là cô gái xuất hiện ở thành phố ma. Trong khoảnh khắc bốn mắt giao nhau, cô gái kia giơ giày cao gót lên, nện mạnh vào cửa sổ.

Xoảng một tiếng, cửa sổ thủy tinh vỡ nát. Gió đêm, đen ngịt, bóng ma, không khí tràn ngập máu và lửa thoảng chốc tràn vào từ cửa sổ, bao trùm lên người Hàn Băng, giống như ma quỷ giang rộng đôi cánh khổng lồ.

Nỗi sợ hãi khiến cô sản sinh một sức mạnh, cô ra sức muốn tránh thoát. Trong thoảng chốc cô chỉ cảm thấy người mình đau nhói, trong đầu hoàn toàn trống rỗng, hoàn hồn lại phát hiện ra mình đã rơi xuống giường.

Căn phòng tĩnh lặng, cửa sổ bình yên vô sự. Trên trời còn sót lại một ánh hoàng hôn cuối cùng vừa mới tắt, không có gương mặt đầm đìa máu, không có bóng đen đậm đặc.

Hóa ra lại là một giấc mơ.

Hàn Băng bò dậy, cảm giác trong lòng đè nén đến mức hoảng sợ. Cô lập tức kéo hết rèm cửa sổ lại, bật hết đèn lên. Làm xong những việc này, cô phát giác mình như vừa ngoi lên khỏi mặt nước, mồ hôi lạnh ướt đẫm. Cô rất muốn đi vào phòng vệ sinh tắm rửa nhưng lại không dám. Chuyện xảy ra hôm nay quá quái lạ, cô chỉ cảm thấy nguy hiểm bủa vây khắp nơi. Phân tích theo tiểu thuyết kinh dị và phim ma, rất nhiều cô gái đều chết trong phòng tắm, hoặc là bị dọa chết, hoặc là bị giết chết, khắp nơi đều là máu tươi.

Ngoài ra nhất định đừng soi gương. Nói không chừng khi quay người lại, trong gương sẽ xuất hiện thứ gì khác. Dù xưa hay nay, dù tây hay ta, chiếc gương luôn là vật thông linh hoặc là đường đi thông tới một nơi không biết tên nào đó.

Có lẽ cô nên đến nhà bạn ở nhờ.

Reng reng.

Đương lúc do dự thì chuông cửa đột ngột vang lên. Bởi vì Hàn Băng đang trong trạng thái căng thẳng cao độ nên tiếng động bình thường cũng khiến cô giật nảy mình, suýt nữa nhảy thẳng lên giường.

Lần này lại là sao nữa đây? Cô còn trong cơn mơ à?

“Ai...” – Cô cố gắng kiềm nén tiếng nói run rẩy, cất tiếng hỏi.

“Là tôi.” – Tiếng trả lời hồn hậu mang theo ý cười vang lên.

Nghe thấy tiếng nói quen thuộc, dù cô không ưa người đàn ông này lắm nhưng Hàn Băng vẫn cảm thấy thân thiết vô cùng, lập tức chạy ra mở cửa. Dấu sao Xuân Thất thiếu vẫn là một con người.

“Em không thoải mái à?” – Xuân Thất thiếu vừa nhìn thấy Hàn Băng, chân mày đã nhíu lại – “Gặp ma hay gặp ác mộng?”

Hai từ ma và ác mộng khiến Hàn Băng đứng sững.

Cô do dự chốc lát rồi bỗng bước đến một bước, véo Xuân Thất thiếu một cái. Bởi vì véo bừa nên cô cúi vào eo đối phương. Xuân Thất thiếu “A” lên một tiếng rồi bật cười, anh nhìn Hàn Băng với vẻ mặt kỳ lạ.

Nhưng Hàn Băng dường như không cảm nhận được ánh mắt của anh, lại véo mình một cái. Cũng véo bừa như thế nên đụng phải vết thương trên cổ tay. Cơn đau kia khiến cô không nhịn được kêu lên một tiếng, suýt chảy nước mắt.

Lúc này Xuân Thất thiếu mới thấy hai cổ tay của Hàn Băng quần băng gạc, nét cười biến mất, mày cau chặt lại: “Sao lại bị thương?”

Không biết có phải ảo giác hay không, Hàn Băng cảm thấy Xuân Thất thiếu rất quan tâm cô, trong lòng cô thoáng ấm áp. Nhưng mà thành kiến của cô đối với Xuân Thất thiếu rất nặng, lòng đề phòng lại cao cho nên lập tức khôi phục lại thái độ lịch sự nhưng xa cách. Cô lắc đầu nói: “Không cần thận bị bỏng thôi.”

“Vị trí bị bỏng rất kỳ lạ, đồng thời bị bỏng cả hai cổ tay, khó khăn không nhỏ nhỉ.” – Xuân Thất thiếu nói với hàm ý sâu xa, lại nhìn thẳng vào Hàn Băng – “Gần đây em lạ lắm, mới vừa rồi còn véo anh nữa.”

Hàn Băng không biết giải thích thế nào, dứt khoát lảng tránh vấn đề này, chỉ khẽ lắc đầu rồi hỏi: “Xuân tổng, sao anh lại đến đây?”

Xuân Thất thiếu trợn to mắt, vẻ mặt kinh ngạc lại khiến đôi mắt đào hoa của anh mang theo một chút hồn nhiên mê hoặc lòng người: “Em quên mất tối nay phải đi dự tiệc từ thiện với anh à?”

Bị mắc chứng đau đầu kỳ lạ và gặp phải cơn ác mộng liên hoàn, tinh thần Hàn Băng quá mệt mỏi, lúc này mới nhớ đến chuyện này. Cô ngẩng đầu nhìn đồng hồ rồi nói: “Không phải nói bây giờ mới đến đón em sao?”

“Sợ em tìm có cho tôi leo cây nên đến giám thị trước.” – Xuân Thất thiếu cười cười tự giễu, nhưng lại tỏ dè dặt – “Nhưng tôi không ngờ em lại bị thương. Tối nay e rằng không đi được rồi.”

“Không, em đi.”

Hàn Băng buột miệng thốt lên, thái độ thay đổi quá mau, lời vừa ra khỏi miệng mới cảm thấy lúng túng. Cô thà ra khỏi nhà với Xuân Thất thiếu chứ thật sự không dám ở trong nhà một mình.

“Có được không?” – Xuân Thất thiếu thật sự bất ngờ.

“Bây giờ còn sớm, có thể phiền Xuân tổng chờ em một chút được không?” – Hàn Băng thoáng nhìn đồng hồ – “Em đi tắm rửa thay đồ trước đã.”

“Xin cứ tự nhiên.” – Xuân Thất thiếu nói, cảm giác càng bất ngờ hơn.

Trong công ty, Hàn Băng nổi tiếng bảo thủ, luôn đối xử với anh bằng thái độ tôn trọng nhưng xa cách. Tuy nói chỉ là chút chuyện nhỏ như tắm rửa thay quần áo, nhưng anh ở trong nhà cô, trai đơn gái chiếc vậy mà cô lại có thể an tâm, phải nói là có chút kỳ lạ.

Anh âm thầm nhìn bóng lưng Hàn Băng, vẻ mặt phức tạp khó hiểu.

Mà Hàn Băng nhạy cảm cảm nhận được ánh mắt của anh, lưng cô như bị kim chích, vô cùng kỳ quặc, chỉ cứng người đi về phía phòng tắm.

“Cẩn thận vết thương, đừng đụng vào nước.” – Xuân Thất thiếu dặn dò, sau đó trêu ghẹo một câu – “Nếu không anh giúp em nhé?”

Hàn Băng không thêm để ý, không biết nguyên nhân gì mà cô chạy vào phòng tắm như bay, có lẽ là xấu hổ và giận dữ. Dù sao kể từ khi Xuân Thất thiếu vào nhà, cảm giác sợ hãi đã biết mất không còn tăm hơi. Cô gác hai tay lên, tắm qua loa trong bồn, sau đó khoác áo choàng tắm về phòng ngủ thay quần áo. Trong lúc đó cô phát hiện Xuân Thất thiếu đang ngồi trong phòng khách xem tivi, không trêu ghẹo cô nữa.

5. Chương 5: Cấp Cứu

Bây giờ đúng, hai người ra khỏi nhà.

Vì lịch sự, Hàn Băng trang điểm nhẹ nhàng, mặc một bộ váy dạ hội màu đen trang nhã đơn giản. Có một câu nói rất hay, nếu như bạn không biết mặc gì thì ít nhất mặc màu đen sẽ không sai lắm.

Có điều Xuân Thất thiếu không ra vẻ trầm trồ gì, chỉ mỉm cười thích hợp dè dặt lịch sự. Điều này khiến Hàn Băng thấy hơi lạ. Nếu như không phải anh muốn theo đuổi cô thì vô duyên có tiếp cận cô làm gì? Nếu như muốn theo đuổi cô thì lúc này phải nên xum xoe cô mới đúng chứ. Hoặc là mảnh lối tán gái của anh quá cao tay nên nhìn như đầu đầu cũng thân mật, mà lại như gần như xa khiến người ta không nắm bắt được và không biết làm thế nào. Đây không phải là điều mà loại người ngu ngơ trong chuyện tình cảm như cô có thể hiểu được.

Tóm lại, yêu quý tính mệnh, rời xa Xuân Thất.

Đối với chuyện Xuân Thất thiếu đưa cô gái lạ mặt đến buổi tiệc, Hàn Băng phải chịu rất nhiều ánh mắt theo dõi bất lịch sự. Cô không ngừng tự nói với mình xem tất cả những người đó như trong suốt, bất kể là lời nói hay cử chỉ đều duy trì vẻ tự nhiên nhã nhặn lại khiêm tốn. Xuân Thất thiếu rất hài lòng với biểu hiện của Hàn Băng, phần nào còn nhìn cô bằng cặp mắt khác xưa, cho nên biểu hiện anh cũng ân cần hơn. Sự dè dặt sẵn sàng đó lại không thân mật quá đáng, phải nói rằng khiến bạn nữ đi chung rất thoải mái.

Hàn Băng vốn cho rằng tối nay sẽ trôi qua bình an, nhưng đương lúc cô mỉm cười nhẹ nhàng đứng bên cạnh Xuân Thất thiếu hầu chuyện mấy nhân vật tai to mặt lớn, cố gắng làm một bình hoa thì bỗng nhiên cơn nhức đầu mãnh liệt ập tới.

Cô bất ngờ không kịp phòng ngự, sợ hãi kêu lên, cả người khụy xuống.

Cơn đau kia giống như muốn cứa sống đầu cô từ chính giữa, vô cùng dã man. Đường như khí lạnh từ bốn phương tám hướng muốn chui vào bên trong, mà giữa đỉnh đầu cô lại có luồng nhiệt muốn bay ra ngoài. Nóng lạnh đan xen, bất chợt giao nhau sản sinh một cơn đau như nổ tung.

“Hàn Băng!”

Xuân Thất nhanh tay nhanh mắt, cũng bắt chắp ly rượu trong tay Hàn Băng hất vào bộ đồ vest hạng sang được may thủ công của anh. Anh chỉ ôm hờ Hàn Băng vào lòng, hai tay tạo thành vòng bảo vệ. Sự quan tâm nói lên từ ánh mắt đến cơ thể không thể giả tạo được.

Nói ra cũng quá kỳ lạ, chỉ trong nháy mắt được Xuân Thất thiếu ôm lấy, cơn đau đầu kia đã biến mất như kỳ tích.

Hàn Băng cảm thấy bủn rủn, sức lực như nước bị tháo trong chớp mắt. Cô hơi ngẩng đầu lên, ánh mắt xuyên qua đám người, chỉ thấy một bóng đen chợt lóe lên ở cửa sổ sảnh tiệc, tiếp theo đó là tiếng vật nặng rơi “bịch” xuống đất. Sau đó nữa không biết có ai hét lên, nói có người nhảy lầu, rất nhiều người lập tức vọt đến cửa sổ xem, bỏ mặc Hàn Băng và Xuân Thất thiếu ở một bên.

Hàn Băng nắm chặt tay Xuân Thất thiếu theo bản năng, bản thân cô cũng không phát hiện hành động đại biểu cho cảm giác lệ thuộc này. Xuân Thất thiếu dường như không hề để ý, lại càng không quan tâm tình huống bên ngoài, chỉ cau mày hỏi Hàn Băng: “Mới vừa rồi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Em đột nhiên... nhức đầu.” – Lần này Hàn Băng không che giấu nữa.

“Nhức đầu? Bắt đầu từ khi nào?” – Xuân Thất thiếu hỏi tới cùng.

Bắt đầu từ khi nào ư? Hàn Băng cũng hơi nghi ngờ. Tựa như bắt đầu từ hôm đi qua thành phố ma vào lúc quá nửa đêm, gặp phải cô gái hay còn gọi là ma nữ cầm giày cao gót nện mạnh vào kính chắn gió. Sau đó thì đã lâu không bị lại. Nhưng hôm nay, chỉ vẹn vẹn một ngày mà đã phát tác ba lần liền.

Lần đầu tiên là trong phòng làm việc, lúc cô thấy tin tức có liên quan đến vụ tai nạn giao thông trên đường cao tốc.

Lần thứ hai là trên đường đưa chị Tôn và Tiểu Mễ đến bảo tàng, gặp phải hỏa hoạn ở quán lẩu.

Lần thứ ba là lúc có người nhảy lầu vừa nãy.

Tại sao lúc cô đột ngột bị nhức đầu, xung quanh luôn xảy ra chuyện không may, hơn nữa còn kèm theo cái chết? Cơn đau đầu của cô có liên quan trực tiếp đến những sự cố kia sao? Hay là... trùng hợp?

“Em không chắc lắm.” – Cô lắc đầu.

“Vậy em có tin anh không?” – Xuân Thất thiếu bỗng hỏi.

Hàn Băng vẫn chưa trả lời thì dòng người bên cạnh lại bắt đầu nhao nhao.

“Là ai nghĩ quẩn như vậy chứ?” – Một cô gái chưa hết hoảng sợ nói, làm gián đoạn đoạn đối thoại giữa Xuân Thất thiếu và Hàn Băng.

Lúc này mọi người mới hoàn hồn khỏi cơn khiếp sợ, tụ tập tốp năm tốp ba khẽ bàn tán.

“Tổng giám đốc tập đoàn Phú Thị.”

“Là ông ta à.”

“Chà, thật giống với lời thoại trong phim. Ông ta dùng hai mươi năm để bò đến vị trí đó, nhưng ngã xuống chỉ dùng hai mươi giây. Ông ta liều chết liều sống như vậy có nghĩa gì đâu, tận hưởng niềm vui trước mắt mới phải chứ.” – Người nói lời này là một công tử đom đống, hình như rất thân với Xuân Thất thiếu, vừa nói còn vừa bá vai Xuân Thất thiếu, nhìn chòng chọc Hàn Băng sắc mặt rất kém từ trên xuống dưới.

“Bạn tôi hơi khó chịu, đi trước nhé.” – Xuân Thất thiếu như cố ý lại như vô tình ngăn cản ánh mắt soi mói Hàn Băng của anh chàng kia. Một tay anh ôm Hàn Băng, một tay choàng qua vai cô, nửa ôm nửa áp dẫn cô rời khỏi sảnh tiệc.

Xuân Thất thiếu tự mình lái xe đưa Hàn Băng đến nhà bạn theo ý của cô. Suốt quãng đường đi hai người cũng không nói đến chủ đề bị gián đoạn vừa nãy. Có điều khi đến dưới lầu nhà bạn Hàn Băng, Xuân Thất thiếu kéo cô đang định xuống xe lại: “Em phải đến bệnh viện khám thử xem, em không cảm thấy chứng đau đầu của em có chút không rõ nguyên do à?”

“Nếu quả thật không rõ nguyên do thì đến bệnh viện có thể khám được gì không?” – Hàn Băng tự nhiên rút tay ra.

“Có thể loại trừ một vài khả năng.” – Xuân Thất thiếu nói rất chân thành – “Ít ra loại bỏ bệnh đa nghi cũng tốt mà.”

Hàn Băng suy nghĩ rồi gật đầu. Cô không phải là người không biết tốt xấu. Cho dù cô cự tuyệt Xuân Thất thiếu tiếp cận nhưng cũng không hề có ý định cự tuyệt hết ý tốt của người ta.

Xuân Thất thiếu thấy cô đồng ý, vẻ mặt hơi nhẹ nhõm đi một chút, dường như anh còn quan tâm đến sức khỏe của Hàn Băng hơn cả cô: “Thật ra thì em có thể tin anh.”

Lời nói này không đầu không đuôi, đổi câu hỏi ở sảnh tiệc thành câu khẳng định khiến Hàn Băng nhất thời hồ đồ. Anh kêu cô tin anh gì chứ? Tin vào ý tốt của anh ư? Hay tin vào phán đoán của anh? Hoặc tin lúc ở bên cạnh anh cô sẽ tương đối an toàn? Cô đến bệnh viện khám chứng đau đầu xuất hiện kỳ lạ gần đây có liên quan gì đến việc tin anh hay không à?

Có điều lúc này chớ lẩm lõi đi hỏi, nếu không càng bôi ra nhiều chuyện hơn. Nói thật là cô mệt chết đi được, thể xác và tinh thần đều mệt mỏi, chỉ muốn có một chiếc giường ấm áp vững chắc để cô nằm xuống ngủ một giấc ngon lành mà thôi.

Cho nên cô ậm ờ gật đầu, nói ngủ ngon rồi xuống xe.

Sáng hôm sau cô gọi điện thoại cho Lý Đạo xin nghỉ bệnh. Lý Đạo đã sớm nghe vợ ông nói chuyện hôm qua Hàn Băng đột ngột bị nhức đầu. Ông không chỉ cho cô nghỉ phép còn muốn lái xe chở cô đi khám, cũng bảo chị Tôn đến chăm sóc cô: “Cô là con gái lại sống một mình, lúc ngã bệnh cần phải có một người chăm sóc.”

Lòng Hàn Băng cảm thấy ấm áp vô cùng. Đối với một thanh niên ra xã hội mà nói, gặp được ông chủ tốt quả thật chính là may mắn to lớn đến nhường nào. Có điều cô biết lịch làm phim mới của Lý Đạo đã kín mít cho nên từ chối. Kết quả Lý Đạo còn nói ngày hôm qua đã thống nhất cơ bản về dàn ý kịch bản phim mới với bên nhà sản xuất. Ông muốn tìm một chỗ yên tĩnh bắt tay vào viết kịch bản, tạm thời không cần Hàn Băng, bảo cô khoảng thời gian gần đây khỏi phải đi làm. Dĩ nhiên tiền lương vẫn được lãnh.

Không làm việc vẫn được lãnh lương, đổi lại là ai cũng muốn cả. Nhưng bình thường xảy ra chuyện tương tự, Hàn Băng vẫn phí thời gian đến công ty. Dù sao cô cũng là nhân viên của công ty, không phải là Lý Đạo tự móc tiền túi ra trả lương cho cô. Cho nên Hàn Băng hơi do dự.

“Chuyện này Xuân Thất thiếu đã gật đầu rồi, cô yên tâm nghỉ ngơi đi.” – Lý Đạo nói – “Cô không thích tập thể dục, cơ thể không được khỏe mạnh lắm nên thường bị bệnh vặt. Không bằng nhân dịp này đi du lịch, thư giãn thể xác lẫn tinh thần một chút, nạp năng lượng”, rất có lý đấy!”

“Em sợ anh không thể xa rời trợ lý siêu việt như em thôi.” – Hàn Băng nói đùa.

Lý Đạo là vua phòng bán vé, nhưng đây là lần đầu tiên ông làm phim độc CULT[1] thuộc loại B[2] này. Cô hiểu được áp lực và cả sự hưng phấn trước thách thức của Lý Đạo. Làm một cấp dưới tốt, cô phải đi theo ông cùng đối mặt, cùng gánh chịu.

[1] Phim độc hay còn gọi là cult film dành cho số lượng người xem đặc biệt, Được sáng tác dựa trên ý tưởng cá nhân của đạo diễn và biên kịch, thường là cực kỳ khó hiểu và rất kén khán giả, tuy nhiên những ai đã thực sự hiểu thì sẽ rất hâm mộ dạng phim này.

[2] Phim loại B là loại phim bình thường có kinh phí thấp.

“Không phải là không cần cô luôn, đợi khi anh viết xong bản thảo kịch bản đầu tiên thì cô có việc để làm ngay ý mà, coi như chuẩn bị thể lực và tinh lực trước đi.”

“Được, vậy em đợi anh triệu tập bất cứ lúc nào.”

Sau khi cúp điện thoại, Hàn Băng đi đến bệnh viện. Nếu phải khám bệnh thì đương nhiên cô cố ý lựa chọn bệnh viện chuyên khoa não lớn nhất thành phố B rồi. Bởi vì là bệnh viện công, bệnh nhân nhiều vô cùng, một mình cô xếp hàng, đăng ký, nộp phí, chạy đi làm các loại xét nghiệm bác sĩ chỉ thị, kết quả là bất kể

chụp X-Quang, cộng hưởng từ hạt nhân[3], hay lưu huyết não đồ gì đó đều nói rõ não bộ cô vô cùng bình thường, không có bất cứ ổ bệnh nào.

[3] Cộng hưởng từ hạt nhân là phương pháp tạo cộng hưởng từ hạt nhân của nguyên tử hydro trong tổ chức và ghi phổ từ đó bằng hình ảnh giúp phát hiện rõ hơn các tổn thương trong não và nghiên cứu về hoá tổ chức.

Được bác sĩ kết luận cơ thể khỏe mạnh là chuyện tốt, có điều chạy qua chạy lại cả ngày thật sự khiến Hàn Băng mệt mỏi quá sức. Cộng thêm tối hôm qua ở nhà bạn liên tục mơ thấy ác mộng, tuy không đến nỗi đáng sợ như ở nhà mình, nhưng cô cũng ngủ không ngon. Lúc này cô mệt mỏi ngồi xụi lơ trên ghế, dự định nghỉ ngơi trong chốc lát, không ngờ thể mà cô lại ngủ thiếp đi.

Khi tỉnh lại sắc trời đã tối hẳn. Hàn Băng hơi ngỡ ngàng trong giây lát, đầu óc trống rỗng, nhưng cô nhanh chóng ý thức được mình đang ở đâu.

Cô nhìn hai bên một chút, trong không gian vô cùng rộng lớn chỉ có một mình cô. Dây phòng hai bên hành lang đều tắt đèn tối om, nhưng đèn trong hành lang rất sáng. Có điều trong không gian yên tĩnh trống trải như thế lại tản mát cảm giác lạnh lẽo, ngược lại khiến cô căng thẳng bất an. Giống như một mình đứng trên sân khấu, những người chìm trong bóng tối có thể nhìn thấy cô nhưng cô lại không nhìn thấy nơi nào khác. Lại tựa như giữa trời đất chỉ có mỗi mình cô, cảm giác sợ hãi nảy sinh từ sự cô độc này cũng vô cùng đáng sợ.

Cóc cóc cóc...

Từ đằng xa có một y tá đi về phía cô. Đồng phục màu trắng, mũ y tá xinh đẹp, dưới mũ là mái tóc đen tuyền, mặt... không thấy rõ lắm. Đi đến gần... vẫn không thấy rõ lắm.

Kỳ lạ, tuy cô bị cận nhẹ nhưng hôm nay có đeo kính sát tròng mà. Sao lại không thấy rõ khuôn mặt của người đi đến trước mặt mình chứ? Hơn nữa y tá này đi quá nhanh, đầu gối cũng không cong lên, giống như... đang bay đến vậy.

Trong lòng Hàn Băng nảy sinh nỗi sợ hãi vô cớ, đứng lên muốn bỏ đi. Nhưng cơ thể lại nặng như bị đổ chì, ngay cả đứng lên cũng không thể được. Cô ngẩng đầu lên một lần nữa, tay của y tá đưa đến, nhợt nhạt trắng bệch, móng tay tím tái, đưa về phía... bả vai cô.

“Tĩnh, tĩnh, có cấp cứu.” – Người y tá kia lay mạnh cô – “Cô sẽ cản trở, mau rời khỏi đây đi.”

Ngón tay y tá rất cứng, giống như là một thanh thép lạnh lẽo, thái độ lại vội vàng, Hàn Băng cảm thấy cơn lạnh xuyên thấu qua da thịt, đâm thẳng vào xương cốt cô, đau đến mức khiến cô đột nhiên run lên.

Lại là cảnh trong mơ.

6. Chương 6: Quần Áo Đẫm Máu Kinh Hồn

Ngồi khoảng một phút, Hàn Băng mới có sức đứng lên.

Cảm giác kia quá chân thật, thậm chí hiện tại đầu vai cô còn hơi đau và lạnh lẽo. Nhưng vì sao lại mơ thấy giấc mộng này, vừa rồi chứng nhưc đầu không xuất hiện. Cô lắng nghe tiếp, cách đó không xa dường như có tiếng bí bo, hình như là... xe cứu thương.

“Ầm” một tiếng, cửa cuối hành lang bị đẩy ra, vài bác sĩ và y tá đẩy chiếc băng ca cấp cứu vội vàng chạy đến.

Tiếng đối thoại, tiếng bánh xe, tiếng máy móc đặc biệt... Tuy ồn ào nhưng mang theo một cảm giác chân thật mãnh liệt.

“Mau tránh ra, có cấp cứu!” Một y tá quát lên.

Hàn Băng đứng trong hành lang, nghe vậy nhanh chóng né mình theo bản năng, đứng sát vách tường. Chiếc băng ca lướt nhanh qua trước mặt cô, khiến lòng cô lại dâng trào cảm giác lạnh lẽo.

Thật sự có cấp cứu! Người y tá trong giấc mơ kia là sao đây? Ý tá chết rồi mà không bỏ được công việc, tiên đoán được tương lai nên hiện hồn nhắc cô trước ư?

Nói như vậy, từ sau khi cô gặp ma ở thành phố ma, giữa ban ngày gặp ma trên đường, ở bệnh viện cũng gặp ma luôn sao?

Hàn Băng chỉ cảm thấy sờn cả gai ốc, lập tức quay người đi ra ngoài. Nhưng mới vừa đi hai bước, không biết tại sao mà hình ảnh chiếc băng ca vừa rồi chợt hiện về trong đầu.

Gương mặt bệnh nhân bị tóc tai rối bời và mặt nạ thở oxy che khuất, không thấy rõ lắm, nhưng hình như là một cô gái. Chiếc khăn màu trắng bao phủ đáng sợ của cô ta, một cánh tay đầm đìa máu lộ ra ngoài, nổi bật trên nền trắng càng thêm đáng sợ. Và cả một góc ống tay áo đỏ chét.

“Cậu canh ở đây đợi tin tức, tôi đi báo cáo tình hình với đội trưởng một chút.”

Hai người cảnh sát vội vã đi đến, trong đó người cảnh sát lớn tuổi hơn nói với người cảnh sát trẻ tuổi. Người cảnh sát trẻ tuổi gật đầu, đuổi theo băng ca, hoàn toàn không chú ý đến Hàn Băng.

Đã xảy ra chuyện gì? Không phải ngã bệnh mà là bị thương sao? Có cảnh sát thì vô cùng có khả năng là người bị hại trong vụ án hình sự. Màu đỏ kia... lẽ nào là bị máu tươi nhuộm đẫm? Hơn nữa, cô gái kia sẽ chết sao? Gần đây cô khá xúi quẩy, xung quanh có chuyện không may là đầu sẽ đau như nứt ra, nên nhanh chóng rời khỏi đây thì hơn. Cô nghĩ vậy nhưng đã muộn.

Trong nháy mắt cảm giác đau đớn trên đỉnh đầu đột ngột xuất hiện như mấy lần trước. Hàn Băng cảm thấy mình như chìm xuống nước, dòng nước kéo đến từ bốn phương tám hướng, muốn nhấn chìm toàn bộ đầu cô. Cơn đau quá kịch liệt khiến cô không còn cảm nhận được những bộ phận khác trên thân thể, toàn bộ đều tập trung ở đầu.

Đến cùng là có gì muốn chui vào trong đầu cô? Là cái gì vậy?

Cô lảo đảo vịn vách tường đi vài bước, ngồi phịch xuống chiếc ghế ban đầu, sự giãy vò ngăn ngủi mà cơn đau mang lại đã chiến thắng nỗi sợ hãi. Cô vô cùng tức giận! Bất kể là hiện tượng tự nhiên hay không tự nhiên, từ nhỏ đến lớn cô chưa từng làm chuyện gì độc ác, tại sao nó lại đến quấy rầy cô? Nhưng nói đến cũng kỳ, khi cô ngồi xuống ghế trở lại thì cơn đau đầu đột nhiên mất hẳn.

Cô không dần lòng được nhìn về phía phòng cấp cứu.

Anh cảnh sát điển trai trẻ tuổi kia đang sốt ruột bất an đi tới đi lui bên ngoài phòng mổ cấp cứu, có y tá và bác sĩ ra ra vào vào, toàn bộ đều vội vã, vẻ mặt nghiêm túc. Tất cả đều hiển thị một sinh mệnh đang đấu tranh trên con đường tử vong.

Không biết người bệnh là ai, và gặp phải chuyện đáng sợ gì? Hàn Băng thở dài nghĩ.

Dường như đã qua rất lâu, Hàn Băng không có khái niệm gì, chỉ ngồi yên nơi đó. Lúc này cửa phòng cấp cứu mở ra, một y tá lách mình ra ngoài, dường như vội vàng lấy vật dụng giải phẫu hoặc là thuốc men gì đó, sau khi ra khỏi cửa thì chạy đi.

Hành lang trống trải, tiếng bước chân vang vọng, ánh đèn sáng rực sau lưng cô ta kéo thành một chiếc bóng thật dài, bởi vì cô ta di chuyển nhanh mà không ngừng thay đổi. Lúc cô ta bước ngang qua Hàn Băng, Hàn Băng cảm thấy hoa mắt, thấy chiếc bóng như tách khỏi cơ thể cô y tá, biến thành hai bộ phận hoàn toàn độc lập.

Giống như... chiếc bóng của cô y tá rút lại.

Điều này sao có thể? Chiếc bóng của con người sao có thể rời khỏi thân thể mà tồn tại độc lập chứ? Hàn Băng cố chớp chớp mắt, lại phát hiện ra cô y tá kia đã chạy đến cuối hành lang. Cô ta đang rẽ vào khúc ngoặt nhưng rõ ràng chiếc bóng của cô ta vẫn còn đi theo chủ thể vô cùng bình thường.

Bỗng nhiên quay đầu lại, Hàn Băng chỉ thấy trên sàn nhà trước mặt mình có một.... chiếc bóng đen sẫm.

Chuyện gì xảy ra? Là một phần chiếc bóng cô y tá kia tách rời, hay là cái gì bám vào đó bây giờ rớt lại? Điều này dường như hoàn toàn không có khả năng, nhưng cô lại là người từng bị chiếc bóng đuổi giết.

Hàn Băng kinh hãi khó hiểu.

Chỉ thấy chiếc bóng đó đậm dần, từ màu đen nhạt trở thành màu đỏ sậm, đỏ ngầu, đỏ như máu, hình thái cũng bắt đầu thay đổi... Tựa như một người đang ngồi ôm đầu co ro trên mặt đất, lúc này từ từ ngẩng đầu, cũng chậm rãi đứng lên.

Là mơ, là mơ!

Hàn Băng nhắc nhở mình. Ngoại trừ lần đầu tiên ở thành phố ma, gần đây tất cả những việc cô gặp phải đều là cảnh trong mơ, cuối cùng sẽ tỉnh lại.

Mau tỉnh lại đi! Mau tỉnh lại đi!

Cô véo mạnh mình một cái, cổ tay còn bị thương chưa lành truyền đến cơn đau buốt.

Nhưng mà cô không có tỉnh. Đây không phải là mơ!

Chiếc bóng đỏ trước mặt đã thành hình lập thể đứng vững, nhanh chóng biến thành hình người. Một cô gái mặc bộ đồ đỏ, tóc xõa rối bời, máu che phủ gương mặt cô ta. Nhưng ánh mắt phát ra tia sáng tử vong và chiếc miệng đen ngòm lại rõ ràng vô cùng.

“Là cô! Là cô!” Ma nữ áo đỏ đưa cánh tay ra, ngón tay gầy đâm dĩa máu chỉ vào Hàn Băng.

Hàn Băng sợ đến mức không thể hít thở, mồ hôi lạnh tuôn ra như tắm chảy theo làn da cô.

Cô cái gì cơ? Cô làm gì? Không phải cô, không phải cô.

Trong lòng cô điên cuồng gào thét, cầu cứu nhìn về phía nhân viên cảnh sát đang đi qua đi lại. Nhưng cảm giác ở thành phố ma ngày đó lại ập đến. Tuy nhìn thấy ánh sáng, chạm đến được hơi ấm nhưng cô lại như trở thành vật vô hình trong suốt bị ngăn cách ở thế giới khác. Một bên là sống, một bên là chết. Không ai nhìn thấy cô sợ hãi và đau đớn, không ai có thể cứu cô!

“Là hấn! Là hấn!” Ma nữ áo đỏ lên tiếng lần nữa. Trong tiếng nói thậm chí có sự sợ hãi và tuyệt vọng, đau đớn và bất lực đồng dạng với Hàn Băng.

Sao cơ? Hấn là ai?

Ma nữ áo đỏ cố hết sức đuổi cánh tay ra tựa như phải bắt được Hàn Băng. Nhưng cô ta đứng bất động tại chỗ như bị thứ gì đó khóa lại. Khi cánh tay đưa đến cực hạn thì không thể vươn ra thêm một tấc một phân nào nữa. Mà trong hành lang gần như chỉ có hai màu trắng đen, bộ đồ đỏ của cô gái lại có vẻ hết sức rực rỡ chói mắt, khiến Hàn Băng không phân rõ là quần áo cô ta màu đỏ hay là bị máu nhuộm đậm mà thành.

Hàn Băng cảm giác mình sắp ngạt thở, nhưng cô hoàn toàn không thể nhúc nhích. Cho dù hai cánh tay máu me kia đang vung vẩy trước mặt cô ở khoảng cách không đến nửa thước.

Đúng lúc này tiếng bước chân cóc cóc lại vang lên lần nữa, cô y tá vừa chạy đi đã bưng một cái khay quay trở lại. Lúc Hàn Băng còn chưa có phản ứng, cô ta đã nhanh chóng chạy ngang qua cô.

Một tiếng “vèo” mang theo cơn gió lạnh thổi qua hai gò má của Hàn Băng.

Chiếc bóng đỏ lóe qua trước mắt cô, ma nữ áo đỏ kia như bị một lực lượng lớn mạnh hút đi. Cô ta bị chiếc bóng của cô y tá kia cuốn vào trong, dần dần biến mất tăm hơi. Đầu tiên là chân, tiếp theo là thân thể, rồi là đầu, cuối cùng là hai cánh tay đưa về phía Hàn Băng, cánh tay tuyệt vọng!

Trong quá trình cô ta dần dần biến mất, mắt cô ta trợn to đến mức trông mắt như sắp rơi ra ngoài, cô ta gọi với theo Hàn Băng như tiếng cạ vào kim loại ghê rợn: “Cứu tôi! Là cô! Là hấn! Cứu tôi với! Cứu tôi với!”

“Àm.”

Tiếng cửa phòng mổ cấp cứu mở ra rồi đóng lại.

Theo tiếng vang này, Hàn Băng giật bắn cả người, bỗng nhiên cảm thấy một chút ảm áp, cảm giác tuyệt vọng bị ngăn cách với nhân gian cũng đột nhiên biến mất. Thậm chí cả anh cảnh sát kia còn quay đầu lại nhìn cô một cái, rồi đi về phía cô. Không phải là tỉnh mộng, mà là đột nhiên bước ra khỏi một không gian kỳ dị trở lại trạng thái bình thường.

“Cô à, cô không sao chứ?” Anh cảnh sát trẻ tuổi hỏi han ân cần.

“Không sao, tôi mới xét nghiệm xong, hơi mệt mà thôi.” Cô cười yếu ớt, giơ tay lên, phát hiện mồ hôi lạnh trên trán là thật, áo trên người cũng ướt lạnh dán sát vào lưng.

“Đã trễ thế này rồi, cô về nhà đi!” Anh cảnh sát cười ôn hòa, còn nói, “Cô có thể tự về không? Thoạt nhìn cô có vẻ không được khỏe cho lắm. Nếu không tôi gọi điện cho người nhà hoặc bạn bè giúp cô, bảo họ đến đây đón cô nhé?”

“Không cần đâu, cảm ơn.” Lòng Hàn Băng ảm áp, “Tôi ngồi đây một chút là được rồi, sẽ đi ngay thôi.”

Thật ra thì cô không muốn ngồi ở đây thêm một giây nào nữa, nhưng không biết tại sao cô lại trần trở về việc cô gái áo đỏ kia có thể sống sót hay không? Lẽ ra không thể nào, mới vừa rồi không phải cô gái áo đỏ đã biến thành ma đến dọa cô sao? Còn nói nhiều lời kỳ lạ khó hiểu như vậy! Nhưng mà... lỡ như có hi vọng thì sao? Lỡ như chẳng qua là linh hồn chỉ tạm thời lìa khỏi thể xác thì sao? Cô gái áo đỏ nói lời quái gở như vậy, cô rất muốn tìm hiểu cho rõ.

Cô đã làm gì? Tại sao gần đây luôn bị dính vào rất nhiều chuyện quái dị đáng sợ vậy chứ? Cô gái áo đỏ bảo cô cứu cái gì? Hiện tại không phải bác sĩ đang tiến hành cấp cứu hay sao?

Anh chàng cảnh sát kia còn muốn nói gì nữa, nhưng cửa phòng giải phẫu đã được mở. Lần này là một bác sĩ nam bước ra, bộ dạng lịch sự nho nhã, nhưng khuôn mặt tràn đầy vẻ tiếc nuối.

“Thế nào rồi?” Anh cảnh sát vội vàng chạy đến.

Bác sĩ nam lắc đầu: “Xin lỗi, chúng tôi đã cố hết sức.”

“Thật không có cách nào sao?” Anh cảnh sát lo lắng, “Cô ta là người duy nhất may mắn còn sống sót trong vụ án giết người áo đỏ hàng loạt. Nếu không phải bởi vì có người bất ngờ phát hiện ra cô ta thì cô ta cũng sẽ chết mất xác. Cô ta là mẫu chốt phá án, cô ta là...”

“Rất xin lỗi!” Bác sĩ nam bắt đầu dĩ ngất lời anh cảnh sát, “Không cứu được người bị hại, không giúp được cảnh sát cũng là niềm nuối tiếc của chúng tôi. Nhưng lúc người bệnh được đưa đến, các cơ quan nội tạng đã suy kiệt nghiêm trọng, hơn nữa còn bị nội ngoại thương nặng nề. Chúng tôi đã thử hết tất cả các biện pháp có thể nhưng không có hiệu quả. Rất, rất xin lỗi.”

Anh cảnh sát trẻ tuổi rất thất vọng, chán nản lui về sau một bước. Nhưng anh ta nhanh chóng lấy lại tinh thần, nói với bác sĩ nam: “Vậy xin hãy đưa thi thể đến một phòng để xác riêng biệt, cố hết sức giữ vết thương nguyên vẹn. Pháp y tại tổ giám chứng của chúng tôi sẽ nhanh chóng đến đây, tin tưởng người chết có thể để lại manh mối.”

“Được!” Bác sĩ nam gật đầu, trở về phòng giải phẫu.

Một lát sau, hai y tá và một bác sĩ nữ đẩy băng ca ra ngoài.

Hàn Băng ngơ ngác nhìn tất cả mọi chuyện, thấy cô gái mới vừa cầm ống đẩy cả người, hoặc là nói đã biến thành ma đến dọa cô, giờ phút này toàn thân bị lớp khăn trắng che phủ, chẳng mấy may còn chút sức sống, chỉ còn là một cái xác lạnh lẽo.

Trong tiếng bánh xe kéo kẹt kẹt, băng ca đẩy ngang qua Hàn Băng.

Hàn Băng nhìn thi thể còn mới kia, trong lòng không biết là cảm giác gì, có chút buồn bã lại có chút sợ hãi đến lạnh cả người.

Nhưng đột nhiên giá đỡ băng ca đang yên lành bỗng “rắc” một tiếng gãy lìa. Chiếc xe đang vững vàng đi về phía trước bỗng nghiêng hẳn về phía Hàn Băng.

Tất cả mọi người đều bất ngờ không kịp trở tay, thi thể kia rơi xuống xe, lăn vài vòng rồi dừng lại dưới chân Hàn Băng. Đúng lúc đôi tay đầm máu của thi thể tóm lấy chân cô.

Biến cố bất thành linh khiến Hàn Băng sợ đến mức hét lên, cô nhảy lên ghế theo phản xạ.

Có lẽ do sức lực của Hàn Băng, cái xác kia lật lên, nằm ngửa mặt trên sàn nhà bóng loáng lạnh lẽo, nhìn lên trời. Cô ta chết không nhắm mắt. Đôi mắt màu đỏ mang theo sự căm hận và vô cùng oan ức nhìn mọi người chằm chằm.

7. Chương 7: Lòng Từ Bi

“Uống chút nước cho đỡ sợ đi.” Bác sĩ Cát đưa cho Hàn Băng một cốc trà, mùi hương ngào ngạt đặc trưng kia lan tỏa trong không khí thật có tác dụng định thần.

Khi này, thi thể kia bất ngờ rơi xuống quả thật khiến Hàn Băng khiếp sợ. Tuy gần đây cô luôn bị nỗi sợ hãi quấy rầy; nhưng cú tấn công đến từ thực thể bất thành linh thế này thật sự kinh hãi quá mức.

Đúng vậy, Hàn Băng dùng hai chữ tấn công này bởi vì cô cảm nhận được oán khí từ thi thể kia. Cô gái áo đỏ đang trách cô! Nhưng mà vì sao chứ? Cô mãi không hiểu được.

Thật ra thì lúc đó những người có mặt đều giết mình, nhưng trong số này có một người là cảnh sát, những người khác đều là bác sĩ y tá đã quen với cái chết; cho nên chỉ có Hàn Băng suýt nữa sợ đến ngất xỉu. Vì vậy, một vị bác sĩ nữ trong đó, chính là người đẹp Cát trước mắt này, đã xung phong dẫn Hàn Băng đến phòng làm việc của mình, định cho Hàn Băng nghỉ ngơi một chút rồi nhờ cảnh sát cử người đưa cô về nhà.

“Cảm ơn.” Hàn Băng cầm cốc trà ấm áp trong tay, cũng nhân tiện xoa đi cơn lạnh tự đáy lòng.

“Chuyện vừa rồi đúng là rất kỳ lạ.” Bác sĩ Cát cười nói, “Tôi đã công tác ở bệnh viện mấy năm rồi, trước nay chưa từng thấy, cũng chưa từng nghe chuyện bằng ca đột nhiên bị hồng. Nếu gặp phải một kẻ gian xảo đòi thừa kiện thì bệnh viện chúng tôi đã phải bồi thường thiệt hại tinh thần cho họ rồi.”

Hàn Băng cười khổ lắc đầu. Thôi đi, chính bản thân cô còn lo không xong, nào có sức đi làm chuyện khác nữa chứ. Hơn nữa, cô cảm thấy chuyện vừa rồi thật sự rất kỳ lạ, e là không phải sức mạnh tự nhiên rồi. Cô cần gì mượn cơ hội giận cá chém thớt chứ?

Phải biết rằng lừa đảo tống tiền cũng là một tội danh.

“Trước kia, cô đã từng gặp phải chuyện kỳ lạ gì đó đúng không?” Bác sĩ Cát lại hỏi.

Hàn Băng ngẩng phắt đầu lên, nhìn người phụ nữ xinh đẹp trước mắt, nỗi khiếp sợ trong lòng không cách nào hình dung. Là cô cả nghĩ hay là bác sĩ Cát đang ám chỉ điều gì? Nếu như là về sau, bác sĩ Cát biết được chút gì đó ư?

Thông qua cuộc trò chuyện vừa rồi, Hàn Băng biết năm nay bác sĩ Cát hai mươi chín tuổi, nhưng thoát nhìn chỉ mới hai mươi ba, hai mươi bốn tuổi. Vóc dáng cao ráo, làn da trắng nõn. Đôi mắt to mi dài thu hút người khác, lúc rũ mắt thoát nhìn hơi yếu đuối, đáng vẻ đáng yêu.

Tựa như đàn ông cạo đầu vẫn còn đẹp trai mới được xem như cực phẩm, thì phụ nữ để mặt mộc vẫn đẹp như vậy mới thật sự xinh đẹp. Cho nên không thể phủ nhận, bác sĩ Cát đúng là người đẹp đích thực, nhưng tại sao cô ấy lại hỏi những điều kỳ lạ như vậy nhỉ?

Hàn Băng nhìn vào mắt bác sĩ Cát với vẻ ngờ vực. May là đôi mắt trong veo không hề khiến người ta sợ hãi, mà còn tạo cảm giác trầm tĩnh bình yên.

“Tại sao chị lại hỏi như vậy?” Hàn Băng trả lời mang tính thăm dò.

“Đừng sợ.” Bác sĩ Cát ngồi đối diện Hàn Băng, nói nghiêm túc, “Tôi vào phòng giải phẫu sau mọi người, lúc đó thấy cô đang ngồi trên ghế, như gặp phải chuyện gì đó rất kinh khủng vậy. Nhưng bộ dạng cô giống như đang mơ, tôi không dám đánh thức. Cộng thêm sau đó thi thể kia lăn đến bên chân cô. Tôi vẫn cảm thấy hơi kỳ lạ.”

Hàn Băng hơi sững sờ.

“Chị là bác sĩ...”

“Tôi là bác sĩ, hơn nữa còn là bác sĩ ngoại khoa, nhưng tôi cũng có tín ngưỡng.” Bác sĩ Cát lại cười, “Tôi là Phật tử. Chuyện này không mâu thuẫn với nhau.”

Gần đây gặp phải nhiều chuyện kỳ lạ, nỗi sợ hãi khiến chỉ số IQ của Hàn Băng giảm đi phần nào. Vì vậy cô nghĩ một hồi mới gian nan hỏi: “Nói cách khác là chị tin tưởng có hiện tượng siêu nhiên tồn tại? Những thứ thần bí không có cách nào giải thích kia... Nếu như tôi nói, tôi gặp phải những chuyện này, chị sẽ không cho rằng tôi bị điên chứ?”

“Tôi cảm thấy tất cả những chuyện chưa được chứng thật đều có khả năng tồn tại.” Bác sĩ Cát nhún vai, “Tôi không tin vào những chuyện gieo hoang mang, cũng không sùng bái khoa học, tôi chỉ tin tưởng sự thật. Vả lại, hiện tượng siêu nhiên xảy ra nhất định cũng có lời giải thích hợp lý của nó, chỉ là trí khôn của loài người chúng ta còn chưa đạt đến trình độ đó mà thôi.”

Luận điểm này rất mới mẻ! Hàn Băng nghĩ, đột nhiên cô nảy sinh một cảm giác tin cậy khó mà nói rõ với cô bác sĩ xinh đẹp không quen biết này. Cho nên do dự một chút, cô vẫn nói với bác sĩ Cát chuyện vừa nhìn thấy ma nữ áo đỏ.

“Có điều, vừa nãy chị nói tôi giống như đang mơ, tôi lại không nhìn thấy chị đi vào phòng giải phẫu, điều này nói rõ đúng là tôi đang nằm mơ. Mặc dù sau đó không hề có cảm giác tỉnh lại.” Hàn Băng nói.

“Có lẽ là thể chất cô khá đặc thù, không có giới hạn rõ ràng giữa mơ và thực.” Bác sĩ Cát yên lặng nhìn Hàn Băng, “Không phải hôm nay cô mới xuất hiện ảo giác này chứ?”

“Ảo giác? Chị nói đây là ảo giác?”

“Không, tôi chỉ muốn dùng một từ mà chúng ta đều có thể hiểu thôi.” Bác sĩ Cát nhíu mày, nói, “Trên thực tế, tôi cũng không nói được vì sao cô lại bị như vậy.”

“Tôi bị như vậy đã một thời gian rồi, chị có thể giúp tôi không?” Hàn Băng như bắt được một cái phao cứu sinh, “Tôi sợ sắp chết rồi.”

Bác sĩ Cát rũ mắt suy nghĩ một lúc, hàng mi chớp chớp, dáng vẻ rất ngây thơ. Nhưng khi cô ấy ngẩng đầu lên, ánh mắt đã hóa thành vẻ kiên định và điềm tĩnh: “Cô biết không? Thật ra sinh mạng có rất nhiều trạng thái. Thông thường cho rằng, lúc sinh mạng ở hình thái khác là rất đau khổ. Cho nên chúng ta phải cư xử bằng lòng từ bi, luôn đối đãi với họ bằng ý nghĩ từ bi trong đầu.”

“Lòng từ bi?”

“Đúng đó. Cô nghĩ đi, nếu như người thân nhất, yêu nhất của cô qua đời, biến thành trạng thái khác, cô có sợ không? Nếu như họ đang chịu khổ, cô có đau lòng hay không? Có muốn giúp họ không?”

Hàn Băng rất ngỡ ngàng, chỉ cảm thấy có một thứ gì đó dần dần hình thành trong lòng, không thể nói rõ là cảm giác gì, nhưng nó mang lại cho cô sự bình an.

Chỉ nghe bác sĩ Cát nói tiếp: “Cho nên sau này nếu xui xẻo gặp phải chuyện như vậy, hãy nghĩ đến nỗi cực khổ của họ, tưởng tượng ra người thương yêu họ sẽ đau lòng biết bao thì sẽ không sợ hãi nhiều nữa.”

Là... như vậy sao? Hàn Băng đặt mình vào trong hoàn cảnh người khác rồi nghĩ, quả nhiên là vậy.

Như thế đã giác ngộ, chỉ vài câu nói đã khiến cõi lòng Hàn Băng rộng mở không ít. Lòng từ bi, lòng từ bi. Đúng vậy, nếu như thương xót cho những thứ kia, muốn giúp đỡ họ, thì nhất định sẽ không còn sợ hãi nữa.

“Cảm ơn chị, bác sĩ Cát.” Cô nói từ tận đáy lòng.

Nhưng bác sĩ Cát lại lắc đầu: “Mọi việc không có tuyệt đối. Tôi cảm thấy nếu thật sự có những dấu hiệu sinh mạng siêu nhiên này, đa phần đương nhiên là chịu khổ và bị vây khốn. Vậy chúng ta làm nhiều việc thiện giúp họ thoát khỏi biển khổ cũng là công đức. Nhưng tựa như trong nhân loại cũng có kẻ xấu, có ác bá, có hung đồ; nhất định trong hiện tượng tự nhiên cũng có ác khí nặng nề, không phân biệt phải trái, làm hại con người. Vì vậy chúng ta vẫn phải cẩn thận, có thể khuyên giải thì khuyên giải, nếu năng lực không đủ thì nên tránh xa một chút.”

“Thứ tôi gặp phải không biết có phải là vật đại hung không.” Hàn Băng thở dài, “Nói thật ra, tôi thật sự không rõ chuyện gì đang xảy ra nữa.”

“Tôi cũng không rõ, căn tu Phật học của tôi không đủ, không nhìn thấu rất nhiều việc.” Bác sĩ Cát mở ngăn kéo ra, lấy giấy bút, viết lách một hàng chữ, “Đây là địa chỉ và điện thoại của sư phụ Tuệ Không của tôi, cô có rảnh thì đến tìm thầy một chuyện, thầy là người tu hành trong trần thế. Tôi tin tưởng thầy sẽ giải đáp cho cô.”

Hàn Băng nhận lấy mảnh giấy kia, chỉ nói cảm ơn, không nhiều lời nữa.

Cô cũng không hiểu vì sao lại nói nhiều như vậy với một bác sĩ xa lạ. Ngay cả Lý Đạo và Xuân Thất thiếu cô cũng không tiết lộ chuyện này. Nhưng sau khi nói ra, cảm giác sợ hãi nguôi bớt, trạng thái cũng tốt hơn nhiều.

Lúc này anh cảnh sát trẻ tuổi kia đã báo cáo xong chuyện xảy ra ở bệnh viện, đích thân đưa Hàn Băng về nhà, nhà của chính cô!

Hàn Băng không nhiều chuyện hỏi về “vụ án giết người áo đỏ hàng loạt”. Bởi vì nếu như chuyện được giữ bí mật, người ta sẽ không nói. Còn nếu đã từng công bố với công chúng, cô có thể lên mạng tra được.

Gần đây cô lún sâu vào nỗi sợ hãi của chính mình, đã lâu không chú ý đến tin tức xã hội.

Chỉ nói vài câu với bác sĩ Cát, nhưng dường như cô đã thông suốt điều gì đó, đáy lòng thanh thản, trời đất như rộng lớn hơn. Sau khi cô trở về nhà tuy vẫn còn hơi sợ, nhưng không đến nỗi nghi thần nghi quỷ không làm được việc gì nữa. Thậm chí đêm đó cô đã lên mạng tìm tin tức vụ án giết người hàng loạt, ngoài ra cô còn tìm thông tin về vụ tai nạn giao thông thảm khốc xảy ra trên đường cao tốc, vụ việc khơi dậy khả năng tiếp xúc với ma quái của cô, và cả vụ hỏa hoạn ở quán lẩu hôm qua, thậm chí cả sự kiện nhảy lầu bất ngờ tại dạ tiệc từ thiện. Cô đọc hết các loại tin tức suốt một đêm dài đằng đẵng, nhưng không có hiện tượng ma quái gì xuất hiện, cũng không có sinh vật bất minh nào đó đến quấy rầy cô.

Cô gái đập vỡ kính chắn gió ở thành phố ma – con ma đầu tiên Hàn Băng trông thấy chính là một người chết trong vụ tai nạn giao thông ở đường cao tốc. Tại đài truy điệu trên mạng có hình nạn nhân. Lúc thấy khuôn mặt trẻ tuổi, Hàn Băng không thể tránh khỏi đau đầu lần nữa, có điều nó không còn nghiêm trọng như trước, không còn đau đến mức khiến cô đánh mất lý trí nữa.

Theo tin tức đăng lên, nguyên nhân xảy ra tai nạn là một chiếc xe vận tải lạc tay lái, đụng phải xe buýt đang chạy bên làn đường đối diện, cuối cùng gây ra tai nạn giao thông hàng loạt. Chiếc xe buýt kia đứng mũi chịu sào, hơn bốn mươi sinh viên đại học trên xe không một ai may mắn sống sót. Có người chết bởi vì cú va chạm mạnh, còn đa số chết bởi cuộc hỏa hoạn và vụ nổ sau đó.

Có rất nhiều chi tiết mà tin tức trên mạng không nhắc đến. Nhưng Hàn Băng cẩn thận nhớ lại, lúc ở thành phố ma, cô cảm nhận được ngọn lửa mãnh liệt và không khí nổ tung. Mà hành động cầm giày cao gót đập cửa sổ của cô gái kia có phải là hành động muốn chạy trốn khi tai nạn giao thông xảy ra hay không?

Nhưng lúc đó cô vì muốn tránh né đoạn đường ùn tắc nên mới quyết định đi qua thành phố ma, cách khá xa đường cao tốc. Nếu như cô gái kia muốn để lại di tích gì đó ở dương gian, tại sao phải chọn nơi đó, tại sao phải chọn để cô nhìn thấy? Ngoài ra, sao cô lại nhúc nhích đầu không ngừng? Tại sao lúc đó cô cũng cảm thấy nỗi sợ hãi cái chết giống vậy?

Mà hai tuần sau, lúc cô ở văn phòng xem tin tức, tại sao ký ức này lại được khơi dậy, sau đó lại theo về nhà mình? Khiến nhà mình bắt đầu xảy ra chuyện ma quái chứ?

Nghe nói vụ nổ ở quán lẩu đã làm năm người chết, hai người bị thương nặng và mười bốn người bị thương nhẹ. Phía cảnh sát phản ứng rất nhanh, dấu vết tội phạm lại rõ ràng, chỉ hơn một ngày đã điều tra sơ bộ được là có người trả thù gây án. Tội phạm tình nghi là người mang theo chất gây nổ với phạm vi ảnh hưởng nhỏ, đặt ở dưới bàn ăn ở phòng riêng nào đó, kích nổ đúng giờ. Bởi vì phòng riêng của quán lẩu chỉ là một sảnh lớn được vây quanh bởi rèm trúc tinh xảo kiểu Trung Quốc nên gây tổn thương đến người vô tội. Người bị trả thù là một ông chủ công ty kiến trúc, quanh năm cất xén, khát nợ tiền lương của cấp dưới, đẩy nhân viên lâm vào cảnh khốn cùng, khiến một người trong đó chột mắt cùng rút gậy, liều chết chung với ông ta.

Hình của ông chủ kia bị dân mạng vạch lá tìm sâu đăng lên. Lúc Hàn Băng nhìn thấy thì vừa cảm phần vừa nhứt đầu, cũng chính là gã đàn ông bốc cháy đã tóm lấy cô, làm hai cổ tay cô bị bỏng.

Lúc sống hại người, chết rồi còn muốn hại tiếp, thật đáng xấu hổ! Nhưng vì sao lại tìm đến cô? Nếu nói lúc đó người xung quanh quán lẩu rất đông, cô còn ngồi trong xe cách một vành đai xanh, khoảng cách cũng được xem là xa. Tại sao giữa ban ngày cô lại bị kéo vào một không gian không biết, gặp phải chuyện quái quỷ này, còn thông qua tinh thần làm tổn thương đến thân thể?

Cuối cùng là vụ nhảy lầu tối hôm qua, lúc đó ai cũng biết người chết là tổng giám đốc tập đoàn Phú Thị. Cảnh sát vẫn chưa chính thức giải thích chuyện này, nhưng trên mạng tung tin rằng bởi vì ông ta thao túng giá cổ phiếu trái pháp luật, chuyện bại lộ bị điều tra mới sợ tội tự sát.

Xui xẻo chính là khi ấy có rất nhiều người có mặt, nhưng chỉ có mình cô bị tấn công sóng não.

8. Chương 8: Mười Hai Ngày Trống Rỗng

Quái lạ nhất chính là sự kiện ma nữ áo đỏ.

Hàn Băng gần như xem là tự mình đâm đầu vào, tuy cuộc gặp trong bệnh viện cũng là trùng hợp.

Khoảng chừng hơn năm năm trước, khi đó Hàn Băng còn chưa tốt nghiệp đại học. Thành phố B bắt đầu xuất hiện vụ án giết người kỳ lạ. Tất cả người chết đều là những cô gái trẻ tuổi mặc đồ đỏ, chết trong tình trạng vô cùng thảm thiết, trước khi chết còn bị ngược đãi, bao gồm cả xâm hại tình dục. Cách thức hung thủ gây án cao siêu, có năng lực phản trình sát rất mạnh, cho nên manh mối phá án cực ít, vẫn còn bỏ ngỏ chưa thể giải quyết.

Chuyện này khiến lòng người hoang mang. Có một đạo tất cả cô gái trẻ đều không dám mặc váy đỏ ra đường. Nhưng sau đó hung thủ thay đổi cách thức, hần lựa chọn con mồi ngẫu nhiên hơn, thời gian và địa điểm lần tuổi tác đều bất đồng. Thậm chí xông vào nhà người bị hại, dù người bị hại không mặc đồ đỏ thì hung thủ cũng sẽ mua bộ đồ đỏ thay cho họ.

Vì thế cảnh sát cực kỳ phần nộ nhưng lại không thể phá án. Hung thủ mang thái độ khiêu khích, hơn nữa, chỉ số thông minh và cảm giác ưu việt về giới tính âm thầm tỏa ra ác khí khát máu. Có điều, khi cảnh sát giăng thiên la địa võng, thế phải đưa hung thủ ra công lý thì hần lại đột nhiên biến mất. Năm năm sau, dân chúng chóng quên đều đã quên mất chuyện này, bao gồm cả Hàn Băng. Nhưng một tháng trước lại có hai cô gái áo đỏ bị hại.

Là vụ án giết người hàng loạt kia sao? Lẽ nào hung thủ lại xuất hiện, vươn bàn tay ác độc ra lần nữa? Hay là có kẻ biến thái bắt chước gây án? Bất kể đáp án thế nào, ma nữ áo đỏ kia sao lại chỉ vào cô một mực kêu rằng: Là cô! Là cô! Sau đó lại là: Là hần! Là hần. Cuối cùng còn kêu cứu cô ta? Lẽ nào hung thủ là người cô biết sao? Hay cô là mục tiêu kế tiếp?

Tổng kết lại mấy chuyện kỳ lạ cô gặp phải gần đây, sẽ phát hiện ra rằng chúng chẳng hề liên quan đến nhau. Điểm giống nhau duy nhất là cô có thể cảm ứng được nỗi sợ hãi mãnh liệt của người bị nạn.

Nhưng vì sao? Từ nhỏ đến lớn cô rất bình thường, không hề có chỗ nào kỳ lạ khác người. Ngoài ra, tất cả tin tức gây ra cơn đau đầu của cô đều liên quan đến chết chóc. Mà tất cả người bám theo cô đều là người chết yểu.

Có người oan ức, có kẻ đáng chết, có kẻ đáng tội... Nhưng dù thế nào, họ đều ra đi thảm khốc trong nháy mắt.

Hàn Băng ngẩn ngàng trăm mối nhìn ra ngoài cửa sổ. Ánh bình minh đã lấp ló nơi bầu trời phương đông, một ngày mới lại bắt đầu. Mọi người đều mải miết việc của mình, nào ai biết tại nơi tối tăm có bao nhiêu đau khổ, bao nhiêu máu phải chảy và bao nhiêu người phải từ giã cõi đời.

Hàn Băng tắt máy tính, mệt mỏi vô cùng. Cuối cùng cô quyết định lên giường ngủ một lát, sau đó đến chỗ sư phụ Tuệ Không mà bác sĩ Cát giới thiệu xem sao. Dù sao Lý Đạo đã đóng cửa viết kịch bản, cô được nghỉ phép, có rất nhiều thời gian để bóc trần nghi vấn này.

Lòng từ bi ư? Cô nghĩ đến lúc sắp sửa ngủ, chỉ mong ý niệm nhân từ của cô có thể đổi lại bình an yên ổn của cuộc sống trước đây.

...

Hàn Băng bị tiếng chuông điện thoại đánh thức.

“Lên đường đến sân bay chưa?” Là Lý Đạo.

“Sân bay?” Hàn Băng sững sốt, “Làm gì ạ?”

Cô đang nghỉ phép mà. Lẽ nào Lý Đạo muốn tìm nơi yên tĩnh non xanh nước biếc để viết kịch bản sao? Trước kia ông đã từng làm chuyện này, nhưng ông đâu có nói với cô. Vả lại sao ông muốn dẫn theo cô đi nơi khác chứ?

“Con bé này, đừng nói là cô mất trí nhớ nhé?” Lý Đạo có vẻ hơi buồn cười, “Lẽ ra cô được phê chuẩn nghỉ phép, nhưng anh viết mãi không ra, nghe cô nói muốn đến khu du lịch núi Triều Phượng nên kiên quyết muốn đi cùng cô. Hôm nay phòng khách sạn đã đặt, vé máy bay cũng đã mua, lẽ nào cô muốn đổi ý?”

Hàn Băng chẳng hiểu mô tê gì, chỉ ấp úng nói: “Không có... nhưng mà...”

“Đừng có nhưng nhì gì nữa, mau ra khỏi nhà đi. Hôm nay hơi tắc đường, là anh cố ý nhắc nhở cô đó. Có điều trên đường phải cẩn thận một chút nhé, không phải vội đâu. Thời gian còn đủ, chúng ta gặp nhau ở sân bay.”

Lý Đạo nói xong đã lập tức cúp điện thoại. Quả thật Hàn Băng không hiểu gì cả. Cô không dần lòng được ngẩng đầu nhìn chiếc đồng hồ đối diện giường, tám giờ hai mươi phút sáng. Cô nhớ cô lên giường lúc chưa đến sáu giờ, bây giờ mới ngủ có hai tiếng. Đáng lẽ cô định đi gặp sư phụ Tuệ Không, nhưng hiện tại Lý Đạo bảo cô đến sân bay, nói muốn đi du lịch với cô... Tại sao cô hoàn toàn không có ấn tượng gì hết?

Ồ, hôm nay là ngày bao nhiêu?

Hàn Băng vừa định xuống giường, ánh mắt đột nhiên chú ý đến ngày tháng trên đồng hồ.

Tại sao là ngày ba tháng bảy? Cô nhớ rõ ràng trước khi đi ngủ là ngày hai mươi mốt tháng sáu. Sao vừa mới nhắm mắt lại, mở mắt ra thời gian đã trôi qua mười hay ngày rồi? Lẽ nào đồng hồ bị hỏng sao?

Cô xuống giường trong hoang mang mà suýt vấp ngã. Cúi đầu nhìn xuống thì thấy chiếc túi du lịch màu hồng phấn của mình đặt bên giường, trên đó còn dán đầy hình phim hoạt họa. Mở ra xem thử, bên trong là quần áo, đồ vật tùy thân còn có laptop được sắp xếp gọn gàng.

Đã xảy ra chuyện gì? Hàn Băng càng hoang mang, thỉnh thoảng còn xen lẫn một chút sợ hãi không tên.

Cô cầm điện thoại lên xem, ngày tháng trên điện thoại cũng là tám giờ hai mươi mấy phút ngày mùng ba tháng bảy. Cô mở máy tính bàn ra, ngày tháng hiển thị trên đó cũng như vậy, ngoại trừ giờ hơi chậm hơn một chút. Rồi cô đi ra phòng khách, nhìn thấy tờ báo ngày hai tháng bảy.

Trời ơi, tại sao lại như vậy? Tại sao cô bị mất trí nhớ mười hai ngày như vậy chứ?

Trong cơn khủng hoảng, Hàn Băng trở lại phòng ngủ, phát hiện trên tủ đầu giường có một tấm vé máy bay, là ngày ba tháng bảy, cũng chính là mười một giờ ngày hôm nay. Từ nhà cô đến sân bay mất khoảng chừng một tiếng, nếu chín giờ cô lên đường thì vừa lúc kịp giờ lên máy bay. Có nghĩa là cô còn chưa đến bốn mươi phút để rửa mặt và tiện thể nhớ lại xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Cô máy móc rửa mặt thay quần áo, chải suông mái tóc dài, nhưng tâm trạng vẫn rối như tơ vò. Bất đắc dĩ, cô gọi điện thoại cho chị Tôn, hỏi bóng hỏi gió biết được Lý Đạo đã ra khỏi nhà, đây hoàn toàn không phải là chuyện đùa.

Ngủ mười hai ngày sao? Không đúng, cơ thể mình tự mình biết, hiện tại tinh lực cô dồi dào, không phải là trạng thái sau khi ngủ mê man nhiều ngày. Có điều tại sao cô không nhớ nổi chuyện trong mười hai ngày qua? Và cả kế hoạch du lịch, cô không nhớ được là mình muốn đi núi Triều Phượng. Trên thực tế, thậm chí cô không biết đó là đâu, vé máy bay ghi thành phố H.

Còn nữa, nếu như cô đã ngủ mười hai ngày, tại sao lại có báo ngày hôm qua? Vừa nãy lúc mở máy tính bàn ra, cô còn phát hiện trong đó có một tập văn bản ngày một tháng bảy, bên trong ghi đầy đủ kế hoạch du lịch ở núi Triều Phượng.

Hàn Băng lại đau đầu.

Không phải cơn đau như lúc gặp phải chuyện ma quái, cô chỉ cảm thấy choáng váng. Không có cách nào, cô đành phải ra khỏi nhà trước, định đến sân bay rồi sẽ tính. Cô gặp Lý Đạo ở chỗ đổi vé máy bay và ký gửi hành lý.

“Sắc mặt không tệ, xem ra cô cũng rất mong đợi chuyến du lịch này nhỉ.” Lý Đạo cười nói, “Hèn chi cô muốn đến chỗ này như vậy, anh quanh quẩn ở nhà không lấy đâu ra ý tưởng, mà cũng chưa từng đến núi Triều Phượng bao giờ.”

“Sao em lại muốn đến?” Hàn Băng hỏi không đầu không đuôi.

“Sao lại hỏi anh?” Lý Đạo nhìn Hàn Băng với vẻ bất ngờ, “Lúc đó tình trạng cô không ổn, nói là gặp sự phụ Tuệ Không, anh đề nghị cô tìm nơi non xanh nước biếc nghỉ ngơi thư giãn, chính là núi Triều Phượng đó. Sau đó cô rất hăng hái chuẩn bị, nào là khách sạn, vé máy bay, taxi đưa đón, tất cả đều do cô đặt hết. Hừ, con bé này, cô còn không chịu dẫn anh đi, anh kiên quyết đòi đi cô còn tỏ vẻ rất miễn cưỡng. Cho đến khi anh cam đoan không can thiệp vào chuyện của nhau...”

Chắc chắn không có chuyện Lý Đạo lừa gạt cô. Điều này Hàn Băng vô cùng tin tưởng.

Nhưng tại sao cô lại chẳng hề nhớ gì hết? Hiện tại cô rất hoài nghi những sự việc ma quái kia đã làm hỏng đầu óc cô, khiến cô mất trí nhớ ngắn hạn. Thật ra thì cô chẳng cần hoảng loạn, yên tâm đi du lịch là được. Nhưng cô rất sợ có chuyện khủng khiếp gì đó xảy ra trong mười hai ngày trống rỗng này, mà cô lại mù tịt không biết có thể đâm đầu vào đại họa.

“Em đột nhiên cảm thấy chỗ đó không ổn. Hay là chúng ta đổi nơi khác đi? Hawaii tốt hơn, em luôn muốn đến đó.”

Hàn Băng nói bừa, coi như là khá nhanh trí. Nhưng cô lại cảm giác lời này luôn luôn ở sâu trong tâm trí cô, chẳng qua chỉ thốt ra trong lúc vô tình mà thôi.

“Địa điểm du lịch nổi tiếng đó quá đông người, càng làm anh bí ý tưởng. Đừng quên bộ phim tiếp theo của anh là phim kinh dị, anh muốn tìm một nơi đẹp để yên tĩnh và lại ít người biết, tốt nhất là gặp phải chuyện kỳ lạ.” Lý Đạo hơi bối rối với thái độ của Hàn Băng – “Cô sao vậy? Bình thường làm việc cũng đâu thay đổi chủ ý đột ngột thế chứ.”

“Chỉ là... giác quan thứ sáu thôi.”

Hàn Băng không biết nói thế nào, nhưng trên mặt mang theo vẻ thỉnh cầu. Bởi vì cô loáng thoáng cảm thấy vô cùng không thích cuộc du lịch sắp tới, thậm chí hiện tại còn nảy sinh ý niệm kháng cự mãnh liệt trong lòng.

Lý Đạo luôn đối xử với cô rất tốt, giống như người thân. Lúc này thấy cô thật sự không muốn, dù là khó hiểu nhưng ông không ép buộc, vỗ nhẹ vai Hàn Băng nói: “Nếu như thật sự không muốn đi cũng không sao, anh đi một mình vậy. Dù sao tất cả đều được sắp xếp xong xuôi, vả lại anh cũng rất mong đợi chuyến đi này. Cô đi làm thị thực xin đi Hawaii đi, tổn thất vé máy bay anh sẽ bù cho cô.”

Trong thoáng chốc Hàn Băng thật khó xử. Cô biết một khi Lý Đạo đã quyết định thì sẽ rất khó thay đổi, huống chi cô lại không nói rõ nguyên do. Nhưng mà cô có thể để ột mình Lý Đạo, người giống như cha anh mình, đến một nơi không rõ sao? Ông luôn quan tâm cô như vậy, ân tình này còn chưa rõ ràng ư? Mà nếu cô cảm thấy bất an, nói không chừng sẽ xảy ra chuyện không hay nào đó.

Cô không thể nói thẳng là hiện giờ cô đang mất trí nhớ tạm thời, cũng không thể nói ra từ sau khi đi qua thành phố ma thường gặp phải chuyện kỳ lạ. Bởi vì nói như vậy, chẳng những Lý Đạo theo chủ nghĩa vô thần sẽ không tin, còn sẽ coi đây là tư liệu sống, đưa vào nội dung kịch bản bộ phim ma quái của ông. Hơn nữa, sẽ càng khiến ông mong ngóng đến núi Triều Phượng, bởi vì điều khó hiểu đó khơi dậy niềm kích thích

trong ông. Cho nên cô không thuyết phục được Lý Đạo hủy chuyến du lịch lần này, nhưng không thể bỏ mặc ông mà không màng tới.

Như vậy, bất kể xảy ra chuyện gì, cứ đi đi. Nếu như nó muốn cuốn cô vào, cô có giấy dựa nũa cũng phí công, chỉ bằng cứ chờ khoảnh khắc sự thật hiện rõ.

“May là anh không dẫn chị Tôn và Tiểu Mễ đi chung, nếu không Tiểu Mễ sẽ cười em nói không giữ lời.” Hàn Băng buông bỏ nỗi bất an và nghi ngờ trong lòng, nặn ra một nụ cười, “Thật ra là em mắc chứng sợ máy bay nên kiếm cớ thôi. Em vẫn đi với anh đến núi Triều Phượng. Vả lại, em đang trong kì nghỉ phép, anh muốn em làm việc là phải trả phí làm thêm nhé.”

“Thảo nào cô luôn thích lái xe chạy khắp nơi, hóa ra là sợ máy bay.” Lý Đạo có chút dở khóc dở cười, “Yên tâm đi, hiện tại máy bay rất an toàn, tỷ lệ xảy ra tai nạn thấp hơn xe cộ nhiều. Còn nữa, cô chỉ cần đặt cơm cho anh ngày ba bữa, những thời gian khác không cần để ý đến anh, cứ đi chơi một mình đi. Cô cũng biết đó, lúc anh viết kịch bản thì không để ý gì đến xung quanh hết.”

Hàn Băng cười gật đầu, nhưng Lý Đạo nhắc đến tai nạn xe cộ khiến cô đột nhiên nhớ đến cô gái đập cửa kính kia. Kỳ lạ, đầu không đau. Tuy nhiên không đợi cô suy nghĩ chuyện gì xảy ra, nhân viên đã bắt đầu kiểm tra vé máy bay rồi.

“Đi thôi.”

Hàn Băng thâm hít vào một hơi lấy can đảm, đứng xếp hàng với Lý Đạo đi ra máy bay, đi về con đường còn chưa biết phía trước, một nơi mà cô chưa từng nghe nói đến. Cô không hề chú ý, Xuân Thất thiếu mang vẻ mặt phức tạp, lặng lẽ xuất hiện ở cuối hàng, hơn nữa vẫn luôn chú ý tới cô. Sau đó anh cũng lên lên máy bay, tuy chung khoang hạng nhất, nhưng bởi vì vị trí ở phía trước nên Hàn Băng hoàn toàn không thấy anh.

9. Chương 9: Âm Mịch

Bay sáu giờ, lúc đến nơi đã là năm giờ chiều. Bởi vì khu này chưa phát triển du lịch, xem như mới khai phá, cho nên giao thông gì đó không hề thuận tiện. May mà nghe nói... trước đó Hàn Băng đã đặt taxi đến sân bay đón.

Có điều tình hình giao thông tuy không tệ, nhưng chất lượng xe lại rất kém, cứ như tự lắp ráp, kéo kẹt như sắp gãy lìa vậy. Nhưng ở nơi kiểu này có xe đã tốt lắm rồi. Nếu không sân bay cách khu du lịch xa như vậy, lại không có tuyến xe buýt sân bay thì làm sao họ vượt qua được quãng đường mấy chục dặm này đây?

“Sao các người lại ở chỗ đó?” Tài xế taxi vừa lái xe vừa cau mày hỏi.

“Có vấn đề gì à?” Hàn Băng hỏi, trong lòng cũng nghi ngờ. Bởi vì cô không nhớ nổi mình đã đặt khách sạn gì, cho nên thăm dò bằng cách hỏi khách sạn này.

“Có lẽ dân bản xứ các anh cảm thấy tên khách sạn này là điềm xấu đúng không?” Tài xế còn chưa lên tiếng, Lý Đạo đã cười nói, “Khách sạn Hoàng Tuyền. Ngược lại tôi cảm thấy cái tên này có điểm đặc sắc, rất thích đó chứ.”

“Ôi, người từ xa đến đúng là thiếu hiểu biết, đã vậy còn to gan.” Tài xế kia là một người thẳng thắn, nói chuyện nghe chẳng lọt tai chút nào.

May mà Lý Đạo không để bụng, nhưng trong lòng Hàn Băng như nổi sóng lớn.

Khách sạn Hoàng Tuyền, cái tên vớ vẩn gì vậy chứ?! Sao lúc trước cô lại đặt khách sạn này, điên rồi sao? Tuy cô không mê tín nhưng không phải là người chẳng kiêng kị gì như Lý Đạo.

Trong lòng cô suy nghĩ nhưng ngoài miệng lại nói: “Tôi cũng tò mò, không hiểu tại sao chủ khách sạn lại đặt cái tên này cho sản nghiệp của mình, không phải rất ảnh hưởng đến lượng khách ở sao?”

Lúc ở trên máy bay, cô xem tạp chí du lịch biết được khách sạn quốc tế tại khu du lịch thành phố H còn đang trong quá trình xây dựng, nghĩ rằng chắc là cô đặt chỗ tại nhà dân, khách sạn gia đình hoặc là khách sạn nhỏ mà dân bản xứ xây dựng.

“Khách sạn Hoàng Tuyền là khách sạn duy nhất được xây trên núi của chúng tôi. Bởi vì gần đó có một thác nước, lúc mặt trời mọc vào sáng sớm hay lúc mặt trời lặn, ánh sáng chiếu vào làm thác nước toát lên màu vàng óng ánh. Cho nên dân bản xứ chúng tôi gọi nó là suối Hoàng Kim.” Tài xế thở dài nói, “Phong cảnh chỗ đó đẹp vô cùng, nhưng ai biết sau khi mua khách sạn, ông giàu có kia lại sửa thành cái tên vợ vẫn đó chứ.”

“Có điều chỉ là tên thôi mà.” Hàn Băng tiếp tục nói lời khách sáo.

“Quý cô này không biết rồi, khách sạn đó vốn có vấn đề, lại thêm cái tên như thế, thật sự là... Nếu không phải hai người cho tôi nhiều tiền thì tôi chẳng muốn chạy chuyến này đâu. Bây giờ là mùa hè, ngày dài, nếu không trả bao nhiêu tiền tôi cũng không chở, lúc quay về trời đã tối đen, rất nguy hiểm.”

“Ồ, có vấn đề gì ư?” Lý Đạo vừa nghe có chuyện kỳ lạ liền lập tức hào hứng hẳn lên: “Kể nghe thử xem.”

“Chuyện này à...” Tài xế xem chừng không muốn nói.

“Có phải anh quen biết với nhà ai làm khách sạn, cho nên dọa chúng tôi sợ để chúng tôi chuyển sang khách sạn anh quen phải không?” Hàn Băng chọn cách kích tướng tài xế chất phác và vô cùng thẳng tính này.

“Tôi đâu phải là người như vậy.” Quả nhiên tài xế hơi tức giận biện bạch, “Hai người là người ngoài nên không biết, lúc xây khách sạn Hoàng Tuyền không xem phong thủy, không may xây lên âm mạch của núi Triều Phượng.”

“Âm mạch?” Lý Đạo càng thêm hứng khởi.

“Đúng vậy đó, đỉnh núi này vốn hướng về phía mặt trời, nếu không làm sao thác nước tản ra sắc màu vàng óng được? Nhưng địa mạch dưới đất lại là cực âm. Nghe nói chỗ đó chỉ có hòa thượng và đạo sĩ mới có thể ở, người bình thường vào đó, nhẹ thì xui xẻo, nặng thì mất mạng.” Tài xế nói như thật.

“Vậy tại sao còn xây khách sạn ở đó?” Hàn Băng nghi ngờ hỏi.

“Trước kia tất cả mọi người đều không hiểu chuyện này, thôn làng trên núi thấy vùng đất đó bằng phẳng, phong cảnh lại đẹp, nên góp vốn xây khách sạn. Sau đó có một thầy phong thủy nổi tiếng ở địa phương chúng tôi trở về từ nước ngoài. Nói đến chuyện này, thôn làng kia có hối hận cũng đã muộn. May là có một ông giàu có ở thành phố lớn chạy đến, mua lại khách sạn kia, nói tương lai chỗ chúng tôi sẽ được khai phá, khách du lịch nhất định sẽ đông. Nhân khí vượng thì âm khí gì đó cũng bị xua đi sạch sẽ thôi. Không phải dân bản xứ bọn tôi xấu tính không nói cho ông ta biết, là ông ta cố ý muốn mua, còn chi rất nhiều tiền giật sập khách sạn cũ xây lại. Lúc trước chẳng qua chỉ là một tòa nhà hai lầu bình thường, nhưng hiện tại rất hoành tráng nhé. Ông ta còn thu xếp người ở làng trên núi dọn xuống chân núi, nói muốn khách du lịch lên núi chỉ có thể ở khách sạn của ông ta, không thể ở nhà dân trong làng, quản lý khá nghiêm ngặt. Nghe nói ông nhà giàu đó đặt tên khách sạn này theo một bài thơ, thượng cùng cái gì cái gì đấy hạ hoàng tuyền[1], có thể thu hút tình nhân.”

[1] Một câu trong bài thơ Trường Hận Ca của Bạch Cư Dị

“Thượng cùng bích lạc hạ hoàng tuyền

Lưỡng xứ mang mang giai bất kiến”

Tản Đà dịch:

“Hai nơi bích lạc, hoàng tuyền

Dưới trên tìm khắp mơ huyền thấy chi”

“Thượng cùng bích lạc hạ hoàng tuyền.” Hàn Băng rất tò mò với người coi tiền như cỏ rác này, “Vậy ông nhà giàu đó là ai vậy?”

“Chuyện này tôi không biết, người ta là nhân vật lớn làm sao mà dân đen chúng tôi có thể thấy được? Nếu muốn hỏi thăm chỉ có thể đến làng dưới chân núi, tìm thôn trưởng hỏi thôi.”

Trong giọng nói châm chọc của tài xế mang theo sự đồng cảm, có thể thấy được anh ta là một người rất lương thiện.

“Hàn Băng, sao cô lại đặt nơi này?” Lý Đạo hỏi.

“Nhất định là xem trên mạng rồi đúng không?” Tài xế chen miệng vào, “Cục du lịch chúng tôi tạo một trang web để quảng cáo, đăng phong thổ tập tục của người dân chúng tôi, hướng dẫn du lịch và cả đặt khách sạn, đặt xe, đặt hướng dẫn viên du lịch bản địa, toàn bộ đều có đủ. Có điều tiếng tăm của khách sạn Hoàng Tuyền không tốt, mấy năm qua không ai đến ở, nằm ở tít trang thứ hai trăm, thật là khó cho cô phải lật từng trang một như vậy. Tôi nói này, anh đừng trách cô ấy, người không biết không có tội, cứ coi như cô ấy bị mắc lừa. Hay là cô với anh đổi lại nhà nghỉ của người dân địa phương ở trên đèo đi, sạch sẽ, phục vụ lại tốt. Không phải là tôi lừa các người đến đó rồi lấy tiền hoa hồng đâu, cũng vì các người thôi.” Anh ta sợ bị hiểu lầm nên vội vàng bổ sung.

Thật ra anh ta đúng là hiểu lầm ý của Lý Đạo. Lý Đạo hỏi như vậy không phải trách Hàn Băng đặt chỗ quái gở, mà là khen cô. Ông là người sinh ra để làm phim, niềm yêu thích phim ảnh vượt trên tất cả. Nếu ngủ ở nghĩa địa có thể khiến ông nảy sinh ý tưởng cho bộ phim kinh dị thì nhất định ông sẽ lập tức vác chăn đệm đi ngay.

“Cảm ơn anh, nhưng đã đặt rồi không thể lấy tiền lại được, cứ đi xem thử thế nào.” Trong lòng Hàn Băng hơi hãi, nhưng thấy vẻ mặt hưng phấn lại mong đợi của Lý Đạo nên nói vậy, “Vả lại trong khách sạn chắc chắn cũng có người phục vụ đúng không? Lẽ nào bọn họ cũng là hòa thượng hay đạo sĩ à? Bọn họ không sao thì người khác cũng sẽ không sao.”

“Này, lúc cô đặt khách sạn không xem kỹ ư?” Tài xế kia thoáng nhìn Hàn Băng qua kính chiếu hậu, “Nơi đó ngoại trừ ông Trương khuôn vác, cứ cách vài ngày đến quét dọn hoặc vác ít đồ lên thì làm gì có người phục vụ? Trước kia tôi xem trên web không phải nói họ chỉ chuẩn bị thức ăn và củi lửa, còn lại khách phải tự thu xếp và tự phục vụ sao? Cô này thật qua loa quá, giá phòng ở đó đắt chết được, cô không nghiên cứu cẩn thận đã đặt rồi à? Còn nữa, khách sạn Hoàng Tuyền được xây trên vách núi dựng đứng, muốn đi lên chỉ có thể ngồi xe cáp hoặc leo vách đá. Nếu các người ở trên đó lâu, đồ ăn đồ uống hoàn toàn dựa vào ông Trương vác lên, phí vận chuyển cũng không rẻ đâu.”

“Không sao, không sao, phong cảnh đẹp là quan trọng nhất.”

Lý Đạo vô cùng hứng thú nói, nheo mắt nhìn ra ngoài cửa sổ. Lúc này xe đã chạy được một tiếng, sắp sửa đến chân núi Triều Phượng rồi.

Hàn Băng biết sau khi sắc trời tối xuống, Lý Đạo mắc chứng hoảng gà này sẽ giống như người mù, hoàn toàn phải dựa vào cô dìu dắt. Cô hơi hối hận, nếu ban đầu là cô sắp xếp tất cả thì cần phải ở dưới chân núi một buổi tối, ban ngày mới lên núi. Cũng không thể thay đổi thời gian bay, bởi vì chỉ có một chuyến duy nhất thôi.

“Phong cảnh đương nhiên rất đẹp, hai người đến cũng đúng dịp, đang vào mùa mưa, nước trên thác dồi dào. Người dân chúng tôi thấy đẹp vô cùng. Có điều hai người vẫn phải cẩn thận.” Tài xế không khuyên được hai vị khách cố chấp, có chút lo lắng nói, “Năm ngoái cũng có vài người khách ở tại khách sạn Hoàng Tuyền, nhưng kết quả có hai khách nữ mất tích, đến bây giờ vẫn chưa tìm ra, vụ án vẫn chưa được giải quyết. Có người nói bên kia sườn núi cao chót vót, trơn trượt không bám tay được, hướng gió hỗn loạn, có thể là lúc lên núi đã bị rơi xuống rồi. Nhưng cánh rừng bên dưới núi Triều Phượng quá dày đặc, không thể tìm được. Có điều người dân bản xứ chúng tôi đều cảm thấy e rằng là chuyện không sạch sẽ.”

“Cảm ơn, anh thật tốt.” Hàn Băng nói tự đáy lòng, “Tôi sẽ đánh giá năm sao trên mạng cho anh.”

Nếu đặt khách sạn ở trên mạng, cô lại không tìm công ty du lịch hoặc hướng dẫn viên địa phương thì tài xế nhất định cũng đặt ở trên mạng rồi. Quả nhiên tài xế kia vui mừng gật đầu. Thấy sắp đến trạm xe cáp ở trên đèo, tài xế dừng xe lại ven đường, lấy một tấm danh thiếp từ túi áo.

“Đây là số điện thoại bàn và số di động của tôi, hai người cầm lấy đi. Trên núi sóng điện thoại không tốt

lắm, nhưng mà nếu hai người thật sự gặp chuyện gì đó, không tìm được người cầu cứu thì hãy gọi điện cho tôi, tôi sẽ nghĩ cách.”

Tài xế này nói chuyện rất khó nghe, người hay xét nét sợ rằng sẽ cảm thấy không may mắn. Nhưng tâm địa anh ta thì thật sự tốt vô cùng, cho nên Lý Đạo và Hàn Băng cũng không so đo, ngược lại còn chân thành nói cảm ơn.

Xuống xe, tạm biệt tài xế, đầu tiên Hàn Băng sắp xếp cho Lý Đạo ngồi xuống ghế đá, sau đó một mình chạy đến cửa mua vé. Bởi vì mùa hè, ngày dài đêm ngắn, cho nên thời gian xe cáp ngừng hoạt động là sáu rưỡi, họ vừa kịp đi chuyển cuối cùng.

“Tôi muốn mua vé.” Đến chỗ mua vé, Hàn Băng lấy tiền ra.

“Anh đã mua xong rồi.” Nhưng nửa đường lại có một cánh tay ngăn cô lại. Ngẩng đầu nhìn lên, cô không khỏi giật mình.

“Xuân tổng. Sao anh lại ở đây?” Đầu tiên Hàn Băng kinh ngạc, sau đó là mừng rỡ.

Về mặt Xuân Thất thiếu rất đặc sắc, dường như thật sự bất ngờ, lại rất bối rối, rất khó hiểu, ngơ ngác nhìn Hàn Băng vài lần mới từ từ nói: “Em không giận anh nữa hả?”

“Sao em lại phải giận Xuân tổng?” Hàn Băng cười nói, “Núi Triều Phượng cũng đâu phải nhà em, em đến được lễ nào Xuân tổng không đến được sao? Cho dù là nhà em thì cũng hoan nghênh Xuân tổng đến chơi mà.”

Xuân Thất thiếu có vẻ nghi ngờ hơn nữa: “Hình như em thật sự vui mừng.”

Hàn Băng cười cười, không nói gì.

Trên thực tế, cô quả thật vui mừng. Không sai, cô không thích con người của Xuân Thất, cũng đề phòng anh đến gần. Nhưng trên xe nghe thấy một loạt chuyện tài xế kia kể, trong lòng cô thật sự hơi rờn rợn. Đặc biệt là Lý Đạo có bệnh quáng gà rất nghiêm trọng, khi trời tối chẳng thấy được gì hết. Nếu quả thật có vấn đề gì... Cô rất sợ.

Nhưng bây giờ thì khác, dù sao Xuân Thất là một người đàn ông, hơn nữa còn là người đàn ông phong độ, không thô tục. Có anh ở bên cạnh, cô cũng bớt lo lắng phần nào.

Có điều nghĩ lại, chuyện Xuân Thất xuất hiện ở đây quả thật rất kỳ lạ. Anh đuổi theo cô đến đây à? Chuyện này là sao? Theo đuổi, hay là chỉ cảm thấy thú vị?

Cô không đoán nổi thái độ của Xuân Thất. Hơn nữa, tại sao Xuân Thất lại có vẻ mặt kia? Lễ nào trong mười hai ngày cô mất trí nhớ, giữa cô và Xuân Thất đã xảy ra chuyện gì sao? Là tốt hay là xấu?

Nhưng đương lúc nghi ngờ, cô nhìn lại Xuân Thất thiếu, anh khẽ cười nói: “Anh xin lỗi, nhưng sớm muộn gì em cũng sẽ hiểu anh. Đừng nói chuyện này nữa, chúng ta lên núi trước đi. Trễ chút nữa là sẽ để lỡ chuyến cáp treo cuối cùng đó.”

Hàn Băng gật gật đầu, trong lòng càng lúc càng nghi ngờ, dìu Lý Đạo vào lối đi. Túi lớn túi nhỏ hành lý của họ thì do Xuân Thất và nhân viên giúp đỡ chuyển lên xe cáp.

10. Chương 10: Trong Khách Sạn Có Người

Quả nhiên dốc núi Triều Phượng này dựng đứng, xe cáp gần như chạy với góc chín mươi độ, khiến người ngồi trong xe cáp như đang men theo vách một chiếc giếng sâu bò lên trên. Xung quanh đều là cây cối rậm rạp cao hơn mười mét. Lúc này sắc trời dần tối, cảnh tượng chỉ còn một màu đen mịt mù, sâu không lường được.

Hàn Băng không chỉ thăm ca ngợi năng lực sinh tồn của loài người, không biết trước khi xây dựng tuyến xe cáp và đèo vách đá, người trên núi và dưới chân núi phải qua lại thế nào? Mà dưới điều kiện khắc nghiệt này, xây dựng tuyến xe cáp và bậc đá khó khăn biết nhường nào? Chỉ tiếc là xe cáp ở mạn bắc của núi, từ nơi này không nhìn thấy mặt núi phía đông, nếu không nhất định sẽ rất trắng lẹ.

Khoảng chừng vài phút, với tốc độ ổn định, xe cáp đã đưa ba người đến nơi. Nhân viên trên núi lấy hành lý ra giúp họ, còn bán cho họ một lọ kem chống muỗi đặc chế tại địa phương, nói rằng cứ đi về phía bắc hai mươi phút là đến khách sạn.

“Sao lại ở khách sạn Hoàng Tuyền?”

Cuối cùng nhân viên đó khẽ lẩm bẩm một câu. Bình thường xe cáp này chỉ đưa đón hành khách lên núi ngắm cảnh vào ban ngày, một năm nay anh ta chưa từng thấy có ai ngồi chuyến xe cáp cuối cùng lên núi, sau đó còn ngủ lại nữa.

Hàn Băng thính tai nghe được, nổi bất an trong lòng lại tăng thêm, có điều cô lập tức bị lời nói của Lý Đạo lôi kéo sự chú ý.

“Khai phá nơi này chắc chắn rất tốn kém và nguy hiểm.” Ông nheo mắt nhìn xung quanh, hình ảnh trước mắt mờ nhòe, “Nơi này không phải là địa điểm du lịch nổi tiếng, du khách còn ít, cơ sở hạ tầng dưới chân núi cũng rất bình thường, phải mất một thời gian dài mới thu hồi vốn được. Vả lại, còn phí sửa chữa, phí hao mòn, tiền lương nhân viên vân vân... Cho nên người xây tuyến xe cáp, xây đường núi, xây khách sạn hoặc là nhìn xa trông rộng, hoặc là có bệnh, thuần túy là đốt tiền.”

“Chính xác.” Xuân Thất thiếu cười tiếp lời, sau đó quay đầu lại nói với nhân viên trên núi, “Chúng tôi ít người nhiều đồ đạc, có thể phiền anh vận chuyển hành lý giúp chúng tôi không? Tôi sẽ trả thêm tiền công.”

“Không phải là tôi không chịu, nếu bình thường không trả tiền tôi cũng giúp.” Nhân viên kia lắc đầu, “Nhưng tôi muốn lên chuyến xe cuối cùng này xuống núi, trễ chút nữa sẽ không về được.”

“Nếu như làm nhờ việc anh xuống núi, tôi đặt cho anh một căn phòng là được mà.” Xuân Thất thiếu nói.

Nhưng nhân viên kia lắc đầu kiên quyết hơn, thốt lên: “Tôi không ở khách sạn Hoàng Tuyền đó đâu. Đó là nơi chỉ âm, tôi chẳng đại đâm đầu vào tìm xui xẻo.”

Lời vừa dứt, tiếng chuông xe cáp vang lên, báo hiệu đến lúc lên đường.

“Hay là... chúng ta cùng xuống núi đổi khách sạn khác.”

Rốt cuộc Hàn Băng không kiềm nổi được nữa, cất lời đề nghị. Xuân Thất thiếu còn chưa nói thì Lý Đạo đã vội vàng:

“Không đổi đâu. Vất vả lắm mới tìm được một nơi phong cảnh đẹp lại yên tĩnh, mấu chốt còn là nơi đây cảm hứng, tuyệt đối không thể rời đi. Hàn Băng, cô đừng để mấy lời mê tín của dân bản xứ hù dọa, nghe anh, bảo đảm không sao đâu. Ngược lại nơi non xanh nước biếc ít người lui tới có thể gột rửa tâm hồn cô, thể xác và tinh thần của cô sẽ được điều dưỡng.”

Lý Đạo hiếm khi cố chấp, mà ông đang dần dần đi vào trạng thái mù lòa lại ngắm nhìn được cảnh sắc này sao? Rõ ràng là nghe nơi này thần bí mới nảy sinh hứng thú. Nhìn vẻ mặt rất hớn hở như càng nhiều chuyện lạ càng vui vậy.

Thông thường, càng là người như vậy thì càng không tin tưởng gì cả, nếu không sao lại thần nhiên như thế? Thậm chí... còn mong đợi nữa chứ?

“Xuân Thất, ý của cậu thế nào?” Lý Đạo quay đầu hỏi, “Không độc tài, chúng ta bỏ phiếu dân chủ, thiếu số theo ý kiến đa số.”

Vừa nãy ở trên xe cáp, ông luôn miệng nói với Xuân Thất thiếu rằng đây là nơi rất thích hợp để viết kịch bản, hiện tại rõ ràng là mang công việc ra dụ dỗ rồi. Có điều hướng ông quay đầu đã sai hoàn toàn, lúc này ông lại đưa lưng về phía Xuân Thất thiếu mà đặt câu hỏi. Điều này nói rõ ông đã nhìn cái cây nhỏ bên trái thành Xuân Thất thiếu. Mà trên núi không có đèn đường, trời tối chút nữa thì ông sẽ hoàn toàn rơi vào cảnh mù lòa.

Rất hiếm khi Hàn Băng đụng chạm thân thể với Xuân Thất thiếu... Cũng chỉ nhẹ nhàng kéo tay áo anh, sau đó nháy mắt, ý là bảo anh bỏ phiếu xuống núi.

Xuân Thất thoáng do dự, nhưng lúc anh đang do dự thì xe cấp vang lên một tiếng “ting”, rồi rời đi.

Thôi rồi, lúc này hối hận cũng đã muộn. Hàn Băng thất bại suy nghĩ.

“Đừng sợ, có anh đây.” Xuân Thất thiếu nói một câu kỳ lạ, đồng thời đưa chai kem chống muỗi cho Hàn Băng, “Bôi trước đi, nếu không sẽ bị muỗi đốt chết đấy.”

“Lên núi chỉ có thuốc chế từ cỏ trừ muỗi của dân bản xứ mới có hiệu quả.” Lý Đạo cũng nói, “Đây chính là đạo lý vạn vật tương sinh tương khắc, vỏ quýt dày có móng tay nhọn, nhãn hiệu nổi tiếng bán trong thành phố cũng không sánh bằng.”

Hàn Băng vâng lời bước đi, tất cả mọi chuyện kế tiếp đều làm theo Lý Đạo và Xuân Thất thiếu. Một lát sau, toàn thân ba người đều bốc mùi cỏ xanh, cùng nhau xuất phát.

Thật ra hành lý của Xuân Thất và Hàn Băng cũng không nhiều. Xuân Thất thiếu chỉ có một chiếc túi du lịch bình thường. Xét thấy phụ nữ ra ngoài bao giờ cũng phiền phức hơn, Hàn Băng mang một chiếc túi du lịch cực lớn. Ngược lại hành lý của Lý Đạo là nhiều nhất, hai va ly đầy ụ, còn cộng thêm một chiếc túi du lịch.

“Xem ra có vợ có khác nhỉ.”

Xuân Thất thiếu cười tự giễu. Họ không ngờ rằng khách sạn này không có nhân viên giúp đỡ khuôn vác hành lý, cũng không ngờ cái gọi là “đi về phía bắc hai mươi phút” là quan niệm thời gian của dân miền núi, chứ không phải chỉ khoảng cách trên bản đồ. Trên thực tế họ phải men theo con đường đá nửa giờ, cho đến khi sắc trời đã tối đen mới nhìn thấy bóng dáng khách sạn.

Ba người, trong đó một người là phụ nữ, một người khác là kẻ mù, người lao động chân chính chỉ có một mình đại thiếu gia Xuân Thất. Hàn Băng không ngờ rằng Xuân Thất thiếu không phải kẻ vô dụng, cũng không phải là kẻ ngu ngốc chỉ có mã bên ngoài như trong suy nghĩ của cô. Thể lực anh hóa ra rất tốt, vai khiêng tay xách, mang hành lý của Lý Đạo lên khoảng mười mấy hai mươi bậc thang trước, sau đó quay lại xách đồ của anh và Hàn Băng. Tới tới lui lui như vậy cũng chỉ hơi thở hổn hển, không hề than khổ than mệt, hơn nữa tốc độ còn nhanh hơn cả Hàn Băng đang dìu Lý Đạo.

“Ồ, khách sạn có người.”

Nhìn phía trước, gương mặt Xuân Thất hiện lên một vẻ mừng rỡ. Lý Đạo bị quáng gà nghiêm trọng, trong ánh sáng chói lóa mới có thể thấy được một chút. Mà lúc này, ông chỉ lơ mơ thấy được một tầng ánh sáng, trái lại Hàn Băng thấy rõ một tòa nhà hình bát giác ở phía trước không xa. Nó có phần giống đình nghỉ mát kiểu Trung Quốc, nhưng chiếm diện tích khá lớn, hơn nữa cao ba tầng. Hành lang dưới mỗi góc mái hiên đều treo một chiếc chuông gió kiểu cổ xưa. Gió núi thổi qua, tiếng chuông vang lên thánh thót, vang vọng khắp màn đêm mờ tối. Trong dãy núi yên tĩnh, tiếng chuông kia không hề chói tai mà lại có cảm giác hài hòa tuyệt vời, như thể tiếng chuông ban sáng tiếng trống hoàng hôn, mênh mông và xa xăm.

“Cũng được đấy chứ.” Lý Đạo nhướng mày rậm, trợn to mắt khen. Nhưng lại chuyển đề tài, “Cô cậu nói trong khách sạn có người à?”

“Bởi vì có ánh đèn.” Xuân Thất thiếu chỉ khách sạn, “Chưa chắc là khách, nói không chừng là nhân viên phục vụ. Chắc hẳn biết hôm nay có khách nên tới đây quét dọn.”

“Vậy nói cho tôi nghe xem khách sạn có đẹp không?” Lý Đạo hỏi.

“Tính tình thật nóng vội, sáng sớm mai không phải là thấy được rồi sao?” Xuân Thất thiếu cười nói, “Tôi nghĩ nên gọi người giúp khuôn hành lý trước đã, đỡ cho tôi phải chạy hai lần.” Vừa nói, Xuân Thất thiếu vừa đi đến khách sạn.

“Cảm giác đầu tiên rất quan trọng, dân kinh doanh đúng là không hiểu nghệ thuật.” Lý Đạo bất mãn khê kháng nghị.

Hàn Băng là con gái thành phố điển hình, suốt ngày chỉ ngồi làm việc trong công ty, hết thời gian làm việc thì ru rú trong nhà, thể lực rất kém cỏi. Tuy bản thân chỉ đi Lý Đạo đi qua con đường núi hai mươi phút này, nhưng vẫn mệt mỏi quá sức. Cảm giác mệt mỏi này lại khiến Lý Đạo luôn chín chắn chừng chạc trong suy nghĩ của cô trở nên có phần trẻ con. Cô cảm thấy buồn cười, cộng thêm ánh sáng trong khách sạn khiến người ta thấy ấm áp đã làm tâm trạng lo sợ của cô vơi đi không ít. Cô vừa mỉm cười miêu tả cho Lý Đạo nghe hình dạng khách sạn, vừa nhìn khắp xung quanh.

Khách sạn này xây trên khu đất trống gần đỉnh núi, hai bên đều là vách đá, sau lưng là bầu trời xanh đậm, hiển nhiên cũng là vách đá. Con đường duy nhất chính là đường họ lên, nằm phía trước khách sạn. Thế núi nhấp nhô, từ nơi này hoàn toàn không nhìn thấy trạm xe cáp. Mà bên cạnh ngã ba chỗ cô và Lý Đạo đứng có một tấm bảng gỗ. Cách đó không xa loáng thoáng có tiếng nước chảy róc rách.

Hàn Băng mở điện thoại lên, bật chức năng đèn pin chiếu sáng, thấy trên tấm gỗ kia vẽ một sơ đồ đường đi đơn giản, nói rõ vòng qua khe núi nhỏ nhỏ này là đến thắng cảnh nổi tiếng nơi đây: Suối Hoàng Kim.

Cô hơi kinh ngạc, bởi vì khách sạn Hoàng Tuyền ở ngay gần suối Hoàng Kim, những thắng cảnh khác cũng ở trên núi, nhưng khách du lịch đều thà ở dưới chân núi, mỗi ngày đi tới đi lui bằng xe cáp chứ không chịu ở khách sạn này. Thật sự là kỳ lạ không tả nổi. Lẽ nào họ đều nghe theo lời khuyên của dân bản xứ và hướng dẫn viên du lịch, không đặt chân lên vùng đất âm mạch này sao? Hay là... giá phòng ở đây quá đắt? Vừa rồi tài xế kia nói giá ở đây đắt chết người, ban đầu sao cô lại chọn chỗ này chứ?

Nhìn kỹ lại, trước khách sạn có một cây cầu nhỏ, dưới cầu có một dòng suối chảy qua, chính là nước từ con thác, băng qua vách núi, chảy qua nơi đây. Dưới ánh trăng, nó lấp lánh như một tấm gương bạc. Phải nói rằng phong cảnh nơi này thật sự đẹp tuyệt vời.

“Chắc là chệ tên không may nên ít người ở đây. Cô biết đó, người Trung Quốc rất mê tín.” Lý Đạo nghe Hàn Băng miêu tả cũng nghĩ đến việc này, vui mừng nói, “Như vậy mới tốt. Mấy điểm du lịch khác vừa đến mùa thịnh vượng là người đông nghìn nghịt. Thật không biết là ngắm cảnh hay ngắm người, đi đâu cũng đông như cái chợ, vừa mệt vừa chẳng vui vẻ. Ít người mới tốt, ít người mới tốt.”

Đương nói thì Xuân Thất thiếu chạy trở về.

“Sao chỉ có mình anh?” Hàn Băng nhìn phía sau Xuân Thất thiếu không có một ai.

“Chỉ có một nhân viên phục vụ.” Xuân Thất thiếu nhún vai, “Có điều trong khách sạn có vài người khách, người ta phải tập trung làm việc của mình không thể rời khỏi quầy tiếp tân, chúng ta đành phải tự đem hành lý lên thôi.”

Có khách ở đây sao? Không biết tại sao trong lòng Hàn Băng lại vui mừng một hồi. Có điều cô không hiểu, tại sao có khách nhưng chỉ có tầng một mới có ánh đèn? Lẽ nào tất cả khách đều ở tầng một dùng cơm sao? Thời gian này dùng cơm tối có phải là hơi trễ rồi không? Rồi lại nói cho dù là dùng cơm cũng đâu cần tắt hết đèn chứ.

Dường như cảm nhận được tâm tư của cô, tầng hai đang tối đen như mực đột nhiên sáng đèn. Hơn nữa toàn bộ tầng lầu đều phát sáng, giống như có người núp trong bóng tối, thoáng cái đã mở hết tất cả công tắc điện lên.

Hàn Băng giật nảy mình, nhìn về phía tầng hai theo bản năng. Kết quả là cô nhìn thấy một bóng người vụt qua, sau đó đứng lại tại căn phòng phía đối diện con đường họ đang đứng.

Khoảng cách rất xa, ít nhất là phải ba trăm mét, nhưng Hàn Băng nhìn thấy rất rõ. Trên ban công kia có một người phụ nữ đang đứng tựa vào lan can, mặt mũi không rõ, dáng vóc thon thả nhưng không gầy, mặc một chiếc váy ngủ màu đỏ, mái tóc đen dài bay phất phơ trong gió núi. Thấy ánh mắt Hàn Băng, cô ta thoáng cười, lại vẫy vẫy tay.

Cảnh tượng này hẳn phải rất đẹp, nhưng Hàn Băng lại rùng mình một cái, ánh mắt như không thể dời đi, chỉ nhìn chăm chăm vào người phụ nữ ấy.

11. Chương 11: Trai Phòng Hòa Thượng

“Hàn Băng, đến đây dìu tôi đi.”

Lý Đạo đưa tay sang bên cạnh. Lúc này Xuân Thất thiếu đã xách hành lý rời đi trước rồi. Hàn Băng dìu Lý Đạo, lại không dám nhìn lên tầng hai khách sạn. Người phụ nữ kia đã biến mất, chỉ có ánh đèn chói mắt thấp sáng không gian tối mịt như ngọn lửa bùng cháy.

Hàn Băng máy móc dìu Lý Đạo đi đến trước cửa khách sạn, ngẩng đầu nhìn bảng hiệu treo ngang trên cửa lớn, trên đó viết: Chào mừng quý khách đến với khách sạn Hoàng Tuyền.

Mười chữ tỏa ra ánh xanh nhạt, lung linh lấp lánh tựa như... ma trôi.

Dần lòng không được, Hàn Băng đứng lại, trong lòng dấy lên một tiếng cảnh cáo cuối cùng. Đừng đi vào! Tuy nhiên Lý Đạo lại không có ý thức này, đưa tay đẩy cửa lớn. Bỗng nhiên đỉnh đầu vang lên tiếng vo ve, bảng hiệu tỏa sáng lấp lánh kia bỗng tắt ngúm.

“Giật mình hả? Thật ra đây là một loại côn trùng.” Xuân Thất thiếu ga lăng mở cửa ra từ bên trong, “Vừa nhìn đã biết hai người không xem bài giới thiệu trên trang web. Trên đó có nói trên bảng hiệu bôi một loại thảo dược đặc thù thật dày, muỗi miền núi hung hãn cách xa vài mét không dám đến gần, nhưng lại có thể thu hút một loại côn trùng tương tự đom đóm. Có phải rất thần kỳ hay không?”

“Thiên nhiên đủ chuyện kỳ lạ, loài người chúng ta không bao giờ hiểu rõ được.” Lý Đạo xen miệng vào, “Chủ khách sạn này đúng là một người thú vị, loại đèn neon xanh biếc carbon thấp không ô nhiễm này bảo vệ môi trường biết bao nhiêu. Nếu có cơ hội, tôi muốn gặp ông ta thử xem. Nhưng mà cậu cũng đặt phòng trên mạng sao? Sao trùng hợp quá vậy, ở chung chỗ với chúng tôi luôn à?”

Lý Đạo giả vờ như vô tình hỏi, sau đó không đợi trả lời đã đi thẳng vào khách sạn. Ánh đèn trong đại sảnh sáng ngời, ông đã khôi phục lại thị lực.

Xuân Thất thiếu chìa tay phải ra với Hàn Băng. Hàn Băng chần chừ, bởi vì trong lòng loáng thoáng có ý e sợ. Cô quay đầu lại nhìn bầu trời, chỉ thấy màn đêm thăm thẳm. Ở đây núi trập trùng nơi xa, bầu trời cao vời vợi lấp lánh ánh sao, đẹp không sao tả xiết. Có điều không biết vì sao, cô lại cảm giác rất áp lực, bước vào khách sạn như đi vào đầm rồng hang hổ vậy. Tuy nhiên đã đi đến nước này, cô không thể rút lui được nữa.

Vừa vào cửa, cô suýt va phải một người. Nhìn kỹ thì ra là tượng thần bằng gỗ được điêu khắc, chiều cao bằng con người, tạo hình kỳ lạ. Mặt mày dữ tợn nhưng chẳng hề khiến người ta sợ hãi, còn thoang thoảng hương thơm. Thì ra bức tượng được điêu khắc từ gỗ thơm, nhìn thì bình thường nhưng giá trị xa xỉ.

Không kiềm lòng nổi, Hàn Băng đứng trước bức tượng thần một lúc lâu, nghiên cứu hoa văn kỳ lạ trên mặt và cả nếp gấp trang phục của tượng thần. Ngay cả mặt tượng thần dường như cũng có một sức hấp dẫn đặc biệt. Nếu không phải Xuân Thất thiếu kéo cô một cái, cô thấy rằng mình cứ đứng mãi ở đây luôn mất.

“Rất lạ, hoàn toàn khác với thứ bình thường chúng ta hay thấy. Chắc là thần linh mà dân miền núi thờ phụng. Vừa rồi anh cũng nhìn mãi không thôi.” Xuân Thất thiếu cười nói, “Thật ra thì anh chưa từng thấy kiểu tượng thần này. Hơn nữa vị trí nó được thờ cũng rất kỳ quái. Không phải là môn thần, tại sao lại đặt đối diện ngay cửa, hầu như mỗi người đi vào đều suýt va phải.”

“Hỏi lễ tân chẳng phải là biết rồi sao.”

Hàn Băng cũng cười cười, quay người đi vào khách sạn. Cô không chú ý đến cảm xúc của mình. Mới vừa rồi còn rất miễn cưỡng, hận không thể lập tức quay trở về. Nhưng trong thoáng chốc bước vào khách sạn, cô đột nhiên cảm thấy phấn khởi và vui mừng, không muốn đi nữa. Mà đi vòng qua tượng thần, đại sảnh đập ngay vào mắt khiến cô không khỏi xuyt xoa.

Bên ngoài, khách sạn giống như một cái đình nghỉ mát tám góc cao ba tầng, bên trong theo phong cách thuần Trung Quốc. Vì công việc nên đối tượng Hàn Băng tiếp xúc đều là những người giàu có như minh tinh lớn, nhà sản xuất phim trứ danh, nhà đầu tư. Vì thường xuyên nhìn thấy đồ tốt, dần dà lâu ngày ánh mắt cũng được tôi luyện.

Vì vậy, cô có thể thấy được tuy khách sạn này trang trí theo phong cách cổ xưa, không hề khoa trương, thậm chí có cảm giác hơi cũ; nhưng chi phí bỏ ra thì người giàu có bình thường không thể gánh nổi. Đó là một kiểu xa hoa khiêm tốn, mỗi viên gạch, mỗi viên ngói, mỗi dụng cụ, mỗi một đồ vật đều có lai lịch tâm cổ.

Khắp đại sảnh được đặt tủ trưng bày thủy tinh tinh xảo, bên trong có rất nhiều đồ cổ. Tuy hồi đại học Hàn Băng theo chuyên ngành lịch sử chứ không phải khảo cổ, nhưng cô có thể nhìn sơ ra được đồ vật của các triều đại. Có điều chắc là hàng nhái thôi, nếu không ai lại dám đặt bừa ở một nơi vắng ngắt chứ? Mà những chiếc tủ trưng bày này đã phân chia diện tích và phương hướng một cách khéo léo, khiến đại sảnh không hề có vẻ trống hoác trống huơ.

Kỳ lạ nhất chính là trụ núi đá đứng sừng sững ở chính giữa đại sảnh, từ mặt đất kéo cao đến đỉnh tầng ba, không biết có xuyên qua mái nhà hay không. Đá núi xanh biếc, dây leo quấn quanh, tạo thành hình chóp, nếu không phải nhân tạo thì chỉ có thể nói là bàn tay kỳ diệu của thiên nhiên thôi. Cả khách sạn được xây xung quanh trụ núi đá. Bề ngoài nhìn như chiếm diện tích không nhỏ, nhưng nhìn bên trong lại là kiểu kiến trúc giếng trời khổng lồ.

Từ bất cứ vị trí nào trong tòa nhà tám góc đều có thể nhìn rõ những căn phòng khác và cả đại sảnh. Không phải là trận pháp gì chứ? Hàn Băng đột nhiên nảy sinh ý nghĩ không có căn cứ. Trụ núi đá ngất trời kia và vị trí tủ trưng bày...

“Định Hải Thần Châm[1] đó.” Lý Đạo xuýt xoa nhìn trụ núi đá, “Hàn Băng, cô không hề nói cho anh biết nơi này rất đặc biệt.”

[1] Định Hải Thần Châm: là cây gậy Như Ý bị Tôn Ngộ Không cướp từ Đông Hải Long Vương.

“Tạo niềm ngạc nhiên mà!”

Hàn Băng nói cho có lệ. Thật ra cô cũng vô cùng ngạc nhiên giống ông. Bởi vì đây cũng là lần đầu tiên cô nhìn thấy cảnh tượng này, bởi vì ký ức mười hai ngày trống không kia vẫn chưa quay về.

Đi đến trước quầy lễ tân, Hàn Băng thấy một người đàn ông năm mươi tuổi gầy đét đứng thẳng phía sau quầy, chắc hẳn là ông Trương. Sau khi nhìn thấy ba người Hàn Băng, ông ta lập tức vui vẻ nói lớn:

“Chào mừng quý khách đến với khách sạn Hoàng Tuyền, mời quý khách nhập mã số đặt phòng!”

Ông Trương rũ mắt nhìn xuống, trên quầy có một máy đọc mã nối liền với máy vi tính. Hàn Băng sửng sốt, bởi vì ngay cả chuyến du lịch đến núi Triều Phượng và việc đặt phòng ở khách sạn Hoàng Tuyền cô đều chẳng hề có ấn tượng, huống chi là mã số đặt phòng chứ?

“Để tôi trước, tôi họ Xuân.” Xuân Thất thiếu cầm máy đọc mã qua, vừa nhập mã vừa nói với Hàn Băng, “Kiểm tra trong tin nhắn điện thoại di động xem, chắc là khách sạn có gửi đấy.”

Hàn Băng bị động lấy điện thoại di động ra, kiểm tra một chút, hóa ra có thật! Có hai cái, một là của cô, một là của Lý Đạo. Nói như vậy, việc đến núi Triều Phượng và khách sạn Hoàng Tuyền đúng là ý thức tự chủ của cô rồi. Nhưng tại sao cô lại chẳng nhớ gì cả? Thêm thái độ kỳ lạ của Xuân Thất thiếu, trong mười hai ngày trống không kia nhất định cô và anh đã xảy ra một vài chuyện đặc biệt gì đó rồi.

Trong lòng đầy hoài nghi, sau khi mã số nhập vào được xác nhận, Lão Trương đưa ba tấm thẻ phòng đến trước mặt bọn họ, thái độ như đã được huấn luyện chuyên nghiệp, thân thiện nhưng không tự nhiên, có vẻ rất máy móc.

“Phòng không ở chung một tầng à?” Hàn Băng nhìn số thẻ phòng ba người, nghi ngờ hỏi.

“Khách sạn có tám mặt, mỗi một mặt chỉ có hai căn phòng hạng sang, không có loại phòng hạng thường. Khách sạn to như vậy chỉ có ba mươi hai phòng. Nói thật ra, với môi trường này, diện tích căn phòng, phong cảnh xung quanh, mức độ yên tĩnh, giá phòng đắt đỏ cũng đáng.”

Ông Trương nói câu này không sai, nhưng giọng nói rất kỳ lạ, giống như ông ta là hướng dẫn viên du lịch đang cố quảng cáo vậy.

“Mọi người ở đâu?” Xuân Thất thiếu nhìn số phòng của mình, “Anh ở phòng số 8B tầng ba.”

“Em ở phòng ngay dưới anh, số 8B tầng hai.” Hàn Băng nói.

“Đó là bởi vì hai người chọn phòng có thể thấy ánh trăng.” Lý Đạo giơ giơ thẻ phòng mình, “Tôi chọn căn phòng có thể thấy mặt trời mọc, ở số 4B tầng ba.”

“Tại sao không ở chung tầng với em?” Hàn Băng kháng nghị.

“Bởi vì anh muốn thanh tĩnh chứ sao.” Lý Đạo vỗ đầu Hàn Băng theo thói quen, “Mau trở về phòng đi, chút nữa sẽ cùng nhau nấu ăn. Ngồi máy bay lâu như vậy, cô không mệt à?”

Xuân Thất thiếu không phản đối lập tức cầm lấy hành lý của mình và Hàn Băng, dẫn đầu đi tới chỗ cầu thang. Đã là kiểu kiến trúc phong cách giếng trời chỉ cao ba tầng, dưới ánh sáng Lý Đạo đã khôi phục thị lực... Là đạo diễn ký hợp đồng dưới trướng người ta thì cũng xem như là nhân viên, lại mang nhiều đồ đạc như vậy, không thể cứ để ông chủ làm khuôn vác mãi được.

Hàn Băng quay đầu thoáng nhìn, thấy ông Trương không có ý hoạt động, cứ đứng trong quây lễ tân như người gỗ vậy. Cô định bước đến giúp Lý Đạo, không ngờ Lý Đạo tay xách xách mang, cầm lấy túi lớn túi nhỏ bước đi mất rồi.

Hàn Băng đành phải đuổi theo, trong lúc vô tình nhìn thoáng qua đại sảnh, thấy hai người đang ngồi riêng biệt tại đằng xa, có lẽ là du khách vào ở khách sạn từ trước. Điều này khiến Hàn Băng thật tò mò, không khỏi nhìn thêm vài lần.

Ngồi gần cửa sổ là một người đàn ông trung niên, khoảng chừng bốn mươi mấy tuổi, tướng mạo nho nhã. Khi Hàn Băng nhìn sang, ông ta lịch sự giơ tay lên chào, nhìn đáng vẻ chắc là dân trí thức. Không biết tại sao Hàn Băng cảm thấy ông ta rất quen.

Một người khác... lại là hòa thượng, thật sự quá kỳ lạ!

Thật hay giả đây? Nếu thật sự là người xuất gia, sao lại có thể du sơn ngoạn thủy tứ phương, còn ở cái khách sạn đắt đỏ đến vậy? Vậy nếu đã đến thì tại sao không ở trong phòng, mà lại chạy ra đại sảnh ngồi khiến người ta chú ý chứ?

Hàn Băng không nhớ nổi chuyện khác, nhưng vừa cầm lấy thẻ phòng thì lòng rất đau, cho nên cô tin chắc cô đã tốn không ít tiền. Trong lòng thấy kỳ lạ, không khỏi chú ý hòa thượng kia vài lần. Sau đó đi nhanh hai bước, đuổi kịp Lý Đạo, khẽ nói: “Trong khách sạn có một người xuất gia đấy anh.”

“Có gì kỳ lạ hả?” Lý Đạo mệt mỏi thở hổn hển, tranh thủ lúc Hàn Băng hỏi, ông đặt hành lý xuống đất nghỉ ngơi một chút, “Anh còn thấy các đại sư đi mua thức ăn ở chợ gần nhà anh này. Hiện tại rất nhiều hòa thượng chùa miếu là nhân viên được tuyển dụng, tốt nghiệp học viện Phật giáo. Đối với một số ít người mà nói, làm hòa thượng chỉ là một công việc, không cần quy y. Tín ngưỡng chân chính là ở trong tâm chứ không phải ở bên ngoài.”

“Chuyện này... cũng phải.” Hàn Băng nhớ đến bác sĩ Cát.

“Vả lại, tuy nơi này giá phòng khá cao, nhưng lượng phòng trống còn rất nhiều. Có thể là hòa thượng người ta đến hóa duyên trai phòng thôi.” Lý Đạo lại nói lời kỳ lạ, “Hơn nữa đây là chuyện tốt mà. Lúc đến cô không có nghe thấy tài xế kia nói sao? Khách sạn này không may xây trên âm mạch, chỉ có hòa thượng và đạo sĩ mới ở được. Hiện tại chúng ta gặp được một người, nói không chừng có cứu ta trần, mấy ngày tới sẽ bình an vô sự đó.”

Ông vừa nói vậy, lòng Hàn Băng chợt cảm thấy nhẹ nhõm: “Trai phòng à? Anh nghĩ ra từ này cũng hay nhỉ. Thật ra thì em chỉ hiểu kỳ thôi.”

“Không cần hiểu kỳ, trong khách sạn này chỉ có mấy người, chúng ta lại ở đến hai tuần lễ, sớm muộn gì cũng gặp nhau thôi, không ai chạy thoát đâu.”

“Cái gì mà không ai chạy thoát chứ? Nghe chẳng may mắn chút nào.” Chỉ trong một phút chốc, Xuân Thất thiếu hai tay rảnh rang trở lại, “Đi nhanh đi, đưa Hàn Băng về phòng trước, sau đó tôi còn phải gọi một cuộc điện thoại công việc nữa.”

“Điện thoại gọi được sao?” Lý Đạo hỏi.

“Xe cáp chạy được, có điện thì đương nhiên điện thoại và internet cũng có rồi. Có điều là tính tiền theo giờ.” Xuân Thất cầm một chiếc túi lên nói.

“Có khoản nào miễn phí không?”

“Có, uống nước không tính tiền. Là nước suối không ô nhiễm được dẫn thẳng từ đỉnh núi xuống, có thể uống trực tiếp.”

Ba người vừa nói vừa đi lên lầu, trong lúc vô tình Hàn Băng ngẩng đầu thấy căn phòng ngay đầu cầu thang tầng hai hình như để hé ra một khe hở, lúc ánh mắt cô lướt qua thì trong khe cửa chọt lóe lên một bóng đỏ, tiếp theo “ầm” một tiếng, cánh cửa đóng sầm lại.

Ba người đều giật nảy mình.

“Còn có khách à?” Xuân Thất thiếu bối rối hỏi.

“Có lẽ là gió thổi thôi.” Hàn Băng chỉ cảm thấy cổ họng khô khốc, sâu trong nội tâm cô thà tin như vậy.

“Số 1A.” Xuân Thất thiếu nhìn số phòng, quay đầu nói với Hàn Băng, “Kế bên phòng em.”

12. Chương 12: Thật Sự Trùng Hợp Như Vậy

Mỗi mặt của đỉnh tám góc đều có hai phòng, từ số một đến số tám, thứ tự vòng từ trái sang phải, mỗi số có hai căn phòng A và B. Cho nên nếu cùng tầng với nhau, phòng Hàn Băng là số 8B tầng hai thì kế bên chính là số 1A.

“Chút nữa gặp dưới bếp.”

Sau khi đưa Hàn Băng đến cửa, Lý Đạo nói. Xuân Thất thiếu dường như cũng định nói gì đó nhưng cuối cùng không lên tiếng, lập tức bỏ đi.

Mở cửa phòng ra, Hàn Băng chỉ cảm thấy một luồng khí lạnh lẽo ập đến, quần trong cơn gió hiu hiu lạnh. Cô không dám đi thẳng vào trong, đưa tay lần mò vách tường bên cạnh cửa, cắm thẻ phòng vào khe, bật nguồn điện. Trong thoáng chốc, ánh đèn sáng ngời xua đi tất cả tăm tối.

Hàn Băng cất bước vào phòng, phát hiện căn phòng này cũng trang trí theo phong cách Trung Quốc cổ điển. Căn phòng bao gồm một phòng sách nhỏ, một phòng khách, một phòng ngủ nối liền với phòng tắm cực lớn. Cô vội vàng bật hết đèn lên, mới phát hiện cửa sổ ban công đang mở, cho nên lúc vừa vào phòng cô mới cảm thấy lạnh như vậy.

Tuy là đêm hè nhưng nhiệt độ trên núi chênh lệch rất lớn, nhiệt độ buổi tối xuống rất thấp. Cô chạy đến đóng cửa sổ, ngẩng đầu trông thấy một vầng trăng bán nguyệt treo trên bầu trời thăm thẳm. Chắc do ở trên núi không khí trong lành nên thoạt nhìn nó trong hơn trăng thành phố nhiều và cực đẹp. Bị vầng trăng thu hút, Hàn Băng tạm thời quên đi tâm trạng của mình, đứng trên ban công một lúc lâu. Sau đó cô chú ý đến đến vách đá được vầng trăng soi chiếu ở phía đối diện. Có điều ở giữa vách đá và khách sạn là một mảnh đất khá trống trải, không thấy vực sâu gì, chỉ có bóng dãy núi thăm thẳm trập trùng nơi xa. Mà trên mảnh đất trống có đủ loài hoa không tên đang tỏa hương thơm ngát trong màn đêm.

Quả thật phong cảnh rất đẹp. Hàn Băng tán tưng, hít vào một hơi thật sâu không khí tràn ngập hương đêm trong lành. Trong lúc này, cô bỗng cảm thấy một luồng khí lạnh ập đến từ phía sau, như có thứ gì đó lạnh buốt nhanh chóng áp sát lưng cô, muốn tiến vào cơ thể cô.

Cô chột quay đầu lại, không có gì cả, hoàn toàn trống rỗng. Nhưng khóe mắt nhác thấy bóng đỏ xuất hiện trên ban công kế bên, nhìn kỹ lại thì chẳng có gì hết.

Lòng từ bi, lòng từ bi. Hàn Băng không ngừng nhắc nhở mình, nhưng lần này không hiệu quả lắm, trong lòng cô vẫn sợ hãi. Cô đành phải nhanh chóng rời khỏi ban công, kéo hết rèm cửa và màn sáo vẽ tranh thủy mặc lại.

Không nhìn thấy thì sẽ không sợ, đúng không? Nhưng mà, kế bên có người ở thì phải? Là ai? Ban công phòng A và B thông nhau, sẽ không có người bò qua đây chứ?

Cô từ từ thối lui đến nơi cách ban công khá xa, nhưng cảm thấy căn phòng vẫn yên tĩnh đến mức đáng sợ. Tựa như ngay cả trong không khí cũng có bóng ma lơ lửng vậy. Thật ra thì một người đến một nơi xa lạ, ở trong không gian quá lớn cũng không phải chuyện tốt. Nhất là gần đây cô rất nhạy cảm. Có điều khách sạn Hoàng Tuyền chỉ có loại phòng này, cô không có sự lựa chọn nào khác. Nhưng tại sao ban đầu cô muốn đặt nơi này chứ? Có nguyên nhân và mục đích đặc biệt nào hay không? Lẽ nào chỉ bởi vì cảnh đẹp?

Hàn Băng ôm đầu ngồi xuống ghế salon. Rốt cuộc, trong mười hai ngày không để lại chút ký ức đó đã xảy ra chuyện gì? Tại sao cô chẳng hề nhớ ra được gì cả.

“Hàn Băng. Xuống lầu thôi.”

Đang trầm tư suy nghĩ, tiếng gọi của Lý Đạo vọng từ ngoài cửa vào dọa Hàn Băng giật cả mình. Ông thật là... Ngay cả chuông cửa cũng không thềm nhấc. Hàn Băng vội vàng chỉnh đốn lại tâm trạng, ra cửa hội họp với Lý Đạo. Lý Đạo nhìn cô vẫn còn mặc bộ quần áo khi này, không khỏi kinh ngạc:

“Không thay bộ đồ thoải mái một chút à? Nãy giờ cô làm gì thế?”

“Ra ban công ngắm cảnh ạ.” Hàn Băng nhìn thoáng qua cửa phòng 1A, “Không biết phòng này có người ở hay không?”

“Đi xuống hỏi lễ tân.” Lý Đạo nói, tiên phong đi xuống cầu thang.

Hàn Băng vừa đuổi theo vừa hỏi: “Không đợi Xuân Thất thiếu sao?”

“Cậu ta có chân, tự đi xuống được.” Lý Đạo dừng bước, khẽ cất giọng nghiêm túc, “Anh vẫn phải nhiều chuyện nhắc nhở cô, Xuân Thất đuổi theo đến tận đây, mục đích khẳng định không đơn giản. Anh chưa từng thấy cậu ta hao tổn tâm sức như vậy với người khác. Mới vừa rồi cậu ta ở đây mãi, anh cũng không tiện nói với cô.”

“Anh ấy có mục đích gì được chứ?” Hàn Băng đột nhiên nghi ngờ.

Nghĩ đến đó, Lý Đạo càng nghi ngờ hơn: “Còn mục đích gì được nữa, là đeo đuổi cô chứ sao. Lẽ nào... cậu ta không có?”

“Có chút ý đó, nhưng lại không giống.” Hàn Băng thành thật nói.

Lý Đạo đứng sững sờ trong chốc lát, tựa như đang suy nghĩ điều gì, nhưng cuối cùng chỉ lắc đầu, nói không đầu không đuôi: “Vậy thật là đáng sợ!”

Không biết ông có ý gì, nói xong thì chạy đến trước quầy lễ tân.

“Phòng số 1A tầng hai có khách ở không?” Lý Đạo hỏi ông Trưởng trước quầy lễ tân.

Ông Trưởng mỉm cười.

“Không phải là dò la đời tư khách, chỉ hỏi thử xem có người ở không thôi.” Lý Đạo nhấn nại hỏi lại.

Ông Trưởng vẫn mỉm cười, thái độ rất chuyên nghiệp.

“Giữ bí mật đến vậy à?” Lý Đạo hỏi ba lần.

Có thể là bị ép nổi nóng, ông Trưởng trả lời: “Xin nhập mã số đặt phòng.”

Sau đó ông ta và Lý Đạo trừng mắt nhìn nhau, không chịu nói thêm một chữ nào nữa.

Lý Đạo không nhịn được cười phá lên: “Thật là, không làm khó dễ ông, chút nữa chúng tôi đến gõ cửa là được. Vậy hỏi thăm nhà bếp ở đâu ông sẽ trả lời chứ?”

“Đi thẳng phía bên này, cuối cùng quẹo phải.” Ông Trưởng vẫn trả lời rất tiêu chuẩn.

Đáy lòng Hàn Băng nảy sinh ý nghĩ quái lạ, có điều ý nghĩ này còn chưa thành hình trong đầu thì đã bị Lý Đạo lôi đi. Đến nhà bếp vừa nhìn đã thấy có đầy đủ mọi thực phẩm và gia vị, bên cạnh tủ lạnh khổng lồ còn dán tấm giấy, trên đó viết: Thức ăn lấy dùng tự nhiên, dùng xong xin rửa sạch để lại chỗ cũ. Ngoài ra chú ý phòng tránh hỏa hoạn.

Hàn Băng thoáng nhìn xung quanh, chẳng hề thấy bếp lửa, nồi hơi và những thứ khác đều dùng bằng điện.

“Chúng ta làm sủi cỏ nhé?”

Lý Đạo là người phương Bắc, rất thích thức ăn chế biến bằng bột mì. Với lại, con người ông chuyện gì cũng có thể qua quýt, nhưng trên phương diện ăn uống lại tuyệt đối không chịu thỏa hiệp. Ứ một bát mì ăn liền hay làm một miếng sandwich không thể khiến ông hài lòng.

Nếu không phản đối được thì Hàn Băng phải lập tức trở tài thôi. Cô và Lý Đạo hai người một nhào bột mì, một làm nhân. Bởi vì cần thời gian để thịt rã đông, lại thấy trong tủ lạnh có rất nhiều loại nấm và rau xanh, thoát nhìn vẫn còn tươi ngon nên dứt khoát làm nhân rau. Hai người bận bịu gần một giờ, mới vừa thả sủi cỏ vào nồi, Xuân Thất thiếu đã đến.

“Đúng là ông chủ, bao giờ cũng gạt hái được thành quả thắng lợi vào thời khắc mấu chốt.”

Lý Đạo nói nửa đùa nửa thật. Xuân Thất thiếu không thêm để ý, mà nhìn về phía cửa phòng bếp, thuận miệng nói:

“Vừa mới gặp được khách ở đây.”

“Ai?” Hàn Băng vô cùng tò mò.

“Người đàn ông trung niên kia.” Xuân Thất thiếu nhún vai, “Ngẫu nhiên trò chuyện đôi câu mới biết được ông ta ở chung thành phố với chúng ta.”

“Ồ, vậy ông ta làm nghề gì? Sao lại đến đây?” Trong lòng Hàn Băng vô cớ run lên, hỏi liên tục.

Trách sao vừa nãy cảm thấy người đàn ông đó hơi quen, hóa ra là sống cùng một thành phố. Tuy là thành phố lớn với số dân trên mười triệu, nói không chừng đã từng gặp trong lúc vô tình.

“Cảm thấy hứng thú với người ta vậy à? Ông ta đâu đẹp trai bằng anh.” Xuân Thất thiếu nói giỡn, “Ông ta là bác sĩ trưởng khoa bệnh viện não thành phố B, về phần sao lại đến đây thì anh không hỏi. Có điều chắc là đến du lịch thôi. Không thể nào đến làm phẫu thuật, đúng không?”

Phẫu thuật!

Hàn Băng nghe thấy hai chữ này, trong đầu ầm lên một tiếng, như có hình ảnh gì đó đột nhiên sống lại. Cô nhìn đèn đỏ trước cửa phòng phẫu thuật cấp cứu bệnh viện não, anh cảnh sát trẻ tuổi đi qua đi lại, một bác sĩ tiếc nuối lắc đầu, tỏ vẻ không cứu được người bị hại.

Khuôn mặt người bác sĩ kia chợt lớn hơn và rõ ràng hơn trước mắt cô. Đó không phải là người đàn ông trung niên kia sao? Trùng hợp quá vậy, ông ta cũng đến đây nghỉ ngơi, còn đặt phòng của khách sạn Hoàng Tuyên nữa chứ?

Tiếp theo, cô lại nhìn thấy một căn phòng đầy sách kinh, ông lão với khuôn mặt hiền từ đẩy mắt kính trên mũi, nói với cô: Cô phải biết khống chế, Hàn Băng, cô không phải người bình thường đâu!

Hóa ra, trong mười hai ngày qua, cô đã gặp người mà bác sĩ Cát giới thiệu. Ông lão kia chính là sư phụ Tuệ Không tu hành thế tục.

Còn gì nữa? Còn gì nữa? Cô cố gắng truy đuổi trí nhớ của mình, nhưng cánh cửa trong đầu đột nhiên đóng lại.

“Ôi kìa, nước trào ra ngoài rồi.”

Lý Đạo kêu lên một tiếng, đánh thức Hàn Băng đang sa vào ký ức. Cô luống cuống tay chân cho thêm nước lạnh vào nồi, lại chỉnh nhỏ lửa. Sau đó làm sao bưng sủi cỏ lên bàn, làm sao ăn vào bụng, cô gần như không có ấn tượng gì đặc biệt. Chỉ lảng máng nghe tiếng Lý Đạo và Xuân Thất thiếu khen sủi cỏ ngon. Còn cô thì ăn chẳng có mùi vị gì cả.

“Em sao vậy?” Lúc lên lầu, Xuân Thất thiếu đột nhiên kề sát cô, khẽ hỏi, “Có vẻ không yên lòng.”

“Lúc trước không phải anh bảo em đi khám sao? Bởi vì em không ngừng nhức đầu đó?”

Tâm trạng Hàn Băng đang hoảng loạn vô cùng, không hề che giấu. Xuân Thất thiếu gạt đầu.

“Em gặp bác sĩ đó trong bệnh viện.”

“Em biết ông ta?”

“Không, chỉ là từng thấy thôi. Lúc đó ông ta đang cấp cứu cho người bị hại trong vụ án giết người hàng loạt nhưng không cứu được.”

“Vậy thì có vấn đề gì...” Xuân Thất thiếu nhìn Hàn Băng chăm chú, “... mà lại khiến em bận lòng? Chỉ là trùng hợp thôi mà.”

Thật sự trùng hợp như vậy ư? Ngẫm nghĩ lại, việc cô biết bác sĩ kia và bác sĩ kia đến đây du lịch, ở khách sạn Hoàng Tuyền cũng đâu có gì giải thích được là chắc chắn liên quan đến nhau. Đường như... rất bình thường. Nhưng chính cô cảm thấy, chuyện này hơi kỳ lạ.

“Ông ta họ gì?” Ý nghĩ luẩn quẩn trong đầu, Hàn Băng hỏi.

“Họ Diêu. Diêu Thanh Dương.”

“Sao lại chọn đi nghỉ ở đây?”

“Sáng mai hỏi ông ta, dù sao cũng sẽ gặp nhau lúc ăn sáng thôi.” Xuân Thất thiếu nhướn mày, “Hàn Băng, em có chuyện gì giấu anh phải không? Bình thường chắc chắn em không phải là người nhiều chuyện như vậy.”

Hàn Băng đang định trả lời thì Lý Đạo đi phía trước quay đầu lại hỏi: “Hai cô cậu nói gì vậy? Xuân Thất, cậu đến phòng tôi một chuyến đi, đột nhiên có chuyện cần bàn bạc.”

Ông nào có chuyện gì cần bàn bạc, chỉ là không muốn Xuân Thất thiếu và Hàn Băng quá gần gũi thôi. Hàn Băng hiểu điều này, cho Lý Đạo một ánh mắt “anh yên tâm”.

Lúc này ba người họ vừa đi đến đầu cầu thang tầng hai. Lý Đạo không tiếp tục đi lên trên mà là đi đến phòng 1A đưa tay gõ cửa. Hàn Băng hoảng sợ, không kịp ngăn cản, trái lại Xuân Thất thiếu thấy lạ hỏi:

“Sao làm vậy?”

“Hàn Băng muốn biết kế bên có người ở không.” Lý Đạo nói, lại gõ vài cái.

Xuân Thất thiếu dò hỏi: “Hỏi thăm chuyện này làm gì? Nếu em sợ không an toàn... người trong khách sạn quá ít. Hay là anh đổi lại ở kế phòng em là được rồi.”

Hàn Băng rất muốn đồng ý, bởi vì quả thật cô hơi sợ. Nhưng nếu khách sạn giao dịch đặt phòng trên mạng, ông Trương ở quầy lễ tân chưa chắc đã cho đổi phòng, không có thẻ phòng sẽ không mở cửa được. Trừ phi phải đặt lại trên mạng lần nữa, vậy quá phiền phức. Đang do dự thì đột nhiên cửa phòng 1A từ từ mở ra. Giống như có người bên trong kéo cửa, nhưng mà theo cửa phòng mở rộng, bên trong chẳng có một bóng người.

13. Chương 13: Âm Thanh Lạ Trong Đêm Mưa Gió

Ba người ngơ ngác nhìn nhau.

“Có ai không?”

Lý Đạo gọi với vào phòng, đồng thời đưa tay đẩy cửa phòng nhìn vào. Đáp lời ông chỉ có sự yên lặng.

“Có ai không?”

Ông lại hỏi, đồng thời cầm thẻ phòng mình vào khe cạnh cửa, bật nguồn điện lên. Ba người đi vào căn phòng 1A theo ánh đèn sáng ngời, chẳng phát hiện ra dấu vết có người ở.

“Khóa cửa hư rồi.”

Xuân Thất thiếu kiểm tra dưới cửa phòng rồi nói. Chờ Lý Đạo và Hàn Băng ra khỏi phòng, anh đóng cửa lại rồi đẩy ra, quả nhiên không có chướng ngại gì. Hàn Băng thầm thở hắt một hơi.

“Phòng 1A tầng hai bị hư khóa cửa, gọi người đến sửa đi.”

Xuân Thất thiếu tựa vào lan can, lớn tiếng nói về phía quây lê tân. Đêm trong núi rất yên tĩnh, giọng Xuân Thất thiếu vang vọng trong đại sảnh trống trải. Tiếng nói rõ ràng và vang dội, nhưng ông Trương hoàn toàn không để ý đến, vẫn đứng nghiêm trước quần lê tân, như thể không nghe thấy.

“Giỏi thật, đứng mà cũng ngủ được.” Lý Đạo khen ngợi.

“Ông ấy đang ngủ gục à?” Hàn Băng hơi bối rối.

“Nếu không thì sao?” Lý Đạo nhún vai, “Trừ phi bước vào trạng thái mơ hồ, nếu không ai có thể đứng mà không nhúc nhích? Thôi mau trở về phòng đi, sáng mai chúng ta đi leo núi, ngắm phong cảnh xung quanh. Sau khi trở về anh muốn bắt tay vào công việc.”

Lý Đạo cất bước bỏ đi, sau đó phát hiện Xuân Thất thiếu vẫn còn đứng yên bên cạnh Hàn Băng, ông vội vàng vẫy tay nói:

“Xuân Thất, cậu đến phòng tôi một chuyện.”

“Để làm gì?” Xuân Thất thiếu thoáng ngỡ ngàng.

“Không phải vừa rồi mới nói sao? Có chuyện quan trọng muốn bàn với cậu.”

Lý Đạo dứt khoát đi đến kéo Xuân Thất thiếu đi. Xuân Thất thiếu không có cách nào, quay đầu lại nhìn Hàn Băng một cái, chỉ chỉ ngón tay vào tai, rồi bị cưỡng chế lôi đi.

Hàn Băng thắc mắc ý nghĩa dấu hiệu của anh, đang đứng nguyên tại chỗ ngăn người thì cửa phòng 1A im hơi lặng tiếng từ từ hé ra một khe nhỏ, tựa như có người đang ở trong theo dõi phía bên ngoài.

Biết rõ bên trong không có ai, biết rõ khóa cửa bị hư, nhưng Hàn Băng vẫn rung mình một cái. Không dám nghĩ nhiều nữa, cô vội vàng vào phòng mình, còn cài thêm khóa bảo vệ. Tuy căn phòng trống trải này vẫn khiến cô bất an, nhưng dù sao cảm giác đã chặn được thứ không tốt ở ngoài cửa vẫn hơn.

Cô như đứng sững sờ trong chốc lát, bật hết toàn bộ đèn trong phòng lên, sau đó khăn trương tắm rửa, thay đồ ngủ lên giường. Cô không dám liếc mắt nhìn tấm gương lấy một lần, sợ thấy được thứ không nên thấy.

Có lẽ bởi vì trong phòng sáng như ban ngày, có lẽ bởi vì ban ngày thật sự mệt mỏi, Hàn Băng lên giường không lâu đã tiến vào trạng thái nửa tỉnh nửa mê. Gió núi hiu hiu thổi chiếc chuông gió treo dưới mái hiên khách sạn Hoàng Tuyền vang lên tiếng thánh thót xa xưa, cũng có tác dụng ru ngủ.

Có điều trước đây cô từng nghe thấy trong phong thủy có nói, chuông gió không thể treo lung tung. Nếu không chẳng những không bình ổn được khí trường lộn xộn của cơ thể, mang đến may mắn, mà còn sẽ dẫn dụ tà ma.

Nghĩ đến điều này trong mơ mơ màng màng, Hàn Băng bỗng giật mình choàng tỉnh khỏi giấc ngủ mê man. Giống như có ai đẩy cô một cái vậy. Cô nằm bất động trên giường, ngẩn ngơ trong chốc lát, tiếp theo liền biết là do tiếng động đánh thức cô.

Tiếng chuông gió!

Rất dồn dập, leng keng leng keng... leng keng leng keng. Giống như có một bàn tay hung ác vô tình lay động, khiến tiếng chuông gió nhẹ nhàng thư thái trở nên gấp gáp điên cuồng. Tiếp theo là cơn cuồng phong thổi rít qua vách núi nghe như tiếng khóc trẻ con xen lẫn với tiếng thét của phụ nữ trong đêm.

Ầm! Tiếng sét rung chuyển đất trời vang lên. Tia chớp chói lòa xuyên thấu rèm cửa sổ dày cộm, như ném vào phòng một ánh sáng trắng xanh. Ngay sau đó biến mất tầm hơi.

Trời mưa sao? Hàn Băng cảm thấy bất ngờ. Lúc họ đến khách sạn trời vẫn quang đãng, trăng sao lấp lánh trên bầu trời, vụn dăm không mây. Sao mới vài giờ mưa rền gió dữ đã kéo đến chứ? Xem ngọn đèn bàn trên đầu giường, mới một giờ hai mươi phút rạng sáng.

Hàn Băng lấy hết can đảm xuống giường, đi đến bên cửa sổ, một tay nắm góc rèm cửa sổ, do dự không biết có nên kéo ra hay không. Trước kia xem phim kinh dị, lúc này trên cửa sổ thủy tinh nhất định có một khuôn mặt quỷ trắng bệch.

Ầm. Lại một tiếng sấm, còn vang dội hơn cả vừa rồi.

Tay Hàn Băng run lên, kéo rèm cửa sổ ra theo bản năng. Đêm đen mênh mông như vô biên vô tận, chỉ có tia chớp bạc nhảy múa như rắn thỉnh thoảng mang đến ánh sáng xanh ngắt. Cơn mưa này đến quá đột ngột mà còn đáng sợ, cuồng phong xen lẫn hạt mưa to như hạt đỗ tấp lên cửa sổ, giống như muốn xông vào trong phòng.

Cô vội vàng kéo kín rèm cửa sổ lại. May là cô không sợ tiếng sấm, nhưng tiếng chuông gió kia như tiếng thét chói tai của một người đang giãy chết, nghe thấy khiến lòng cô rờn rợn, cảm giác trái tim cũng đập cùng tần số với tiếng chuông.

Không có cách nào, cô đành phải chui vào giường ngủ tiếp, kéo chăn đắp kín đầu. Thế nhưng khi cô mơ màng thiếp đi lần nữa, bỗng có tiếng chuông đột ngột vang lên. Là tiếng chuông cửa.

“Ai vậy?”

Cô hồi lớn theo phản xạ nhưng không ai trả lời. Tuy tiếng chuông cửa không vang lên nữa, nhưng Hàn Băng lại có cảm giác mãnh liệt rằng ngoài cửa có người đang nín thở, giằng co với cô xem ai mất kiên nhẫn trước.

Cuối cùng Hàn Băng không gượng nổi nữa. Cô lặng lẽ xuống giường, đi chân trần, nhón gót lên, rón rén đến bên cửa, nhìn ra ngoài thông qua mắt mèo.

Thật sự không có ai!

Hàn Băng bất động, nhào người lên cửa. Nhưng hai mắt cô mở to đã cay xè, trong hành lang vẫn trống không. Tuy nhiên lúc cô vừa dợm quay người bước đi thì chuông cửa lại reo vang. Mà lần này nó không ngừng lại, chuông cửa phòng kế bên cũng vang lên theo, như có một người tàng hình lần lượt đi khắp các phòng, chẳng bỏ sót một phòng nào.

Tay chân Hàn Băng lạnh lẽo, đứng trơ ra bất động, nghe tiếng chuông kia lần lượt vang khắp hành lang theo một vòng. Sau đó tiếng chuông trên tầng ba cũng vang lên. Kỳ lạ chính là không có ai ra ngoài xem, cũng không có ai lên tiếng.

Lẽ nào chỉ có mình cô nghe thấy thôi sao?

Đang ngây người thì chuông cửa phòng cô lại vang lên. Không biết cam đảm đến từ đâu, Hàn Băng kéo phắt cửa phòng ra.

Trong hành lang trống vắng, tiếng chuông cửa không ngừng vang lên kia dường như bị cô cắt đứt, bỗng tĩnh lặng trở lại. Cô thoáng do dự rồi chạy ra khỏi phòng, nhào người ra lan can, thấy ông Trương vẫn đứng nghiêm trước quầy lễ tân ngủ gục, không khỏi tức giận kêu lên:

“Này, mạch điện các người có phải bị sét đánh hỏng rồi không? Chuông cửa cứ vang suốt, ồn ào chết đi được.”

Dường như ông Trương ngủ rất say, hoàn toàn không để ý đến cô. Cô rất muốn đi xuống đại sảnh chất vấn, nhưng bỗng nhiên xiù xuống. Cô không dám đi một mình hết đoạn đường dài như vậy, cho nên đành quay người trở về phòng. Có điều lúc cô đi chân trần giẫm lên mặt thảm dày trên hành lang, lại cảm thấy lòng bàn chân lạnh lạnh. Nhấc chân lên xem thì thấy sàn nhà ướt sũng.

Cô ngẩng đầu theo phản xạ, cho rằng nóc nhà bị dột. Nhưng cô lập tức nhận ra cô không phải ở tầng cao nhất, vả lại khách sạn đẳng cấp này tuyệt đối không bị dột được.

Chuyện gì đang xảy ra thế này? Nhìn vị trí cứ như vừa rồi có một người tàng hình nhỏ nước đứng sau lưng cô. Chỉ cần hơi ra sức là có thể đẩy cô đang nhào nửa người ra lan can rơi xuống lầu.

Tim Hàn Băng thót lại, lập tức chạy về phòng, khóa chặt cửa lại. Đêm nay, bất kể xảy ra chuyện gì và có âm thanh gì nữa, cô cũng ở lì trên giường tuyệt đối không bước xuống.

Cô trốn trong chăn, cảm thấy nhiệt độ trong phòng giảm xuống rất nhiều, lạnh đến mức khiến cô run lên. Cô quần chăn thật chặt. Vào lúc này lại có âm thanh lạ vang lên. Cóc cóc cóc, giống như tiếng bước chân, nhưng nhịp điệu lại không giống người, có cảm giác như nhảy lên. Lẽ nào là... tiếng vó ngựa?

Trong khách sạn sao có người cưỡi ngựa được chứ?

Cảm giác sợ hãi khiến nỗi sợ hãi vơi đi rất nhiều. Nói thật ra, nếu không phải ba chữ “lòng từ bi” luôn quanh quẩn trong lòng Hàn Băng, bình thường cô không to gan như thế, e là sớm đã sợ ngất xỉu mất rồi.

Nhưng bất kể thế nào, cô vẫn không xuống giường, chỉ dỏng tai lắng nghe. Quả nhiên là tiếng vó ngựa, ban đầu là đi từ từ, sau đó dứt khoát phi nước đại. Thậm chí Hàn Băng cảm thấy mặt đất hơi rung động.

Có lẽ không chỉ có một con ngựa đang chạy ở ngoài kia.

Kỳ lạ hơn là cô bỗng ý thức được, sau khi tiếng vó ngựa vang lên, tiếng mưa gió và chuông gió bên ngoài đã biến mất hoàn toàn. Tựa như một mình cô lại bị tách biệt trong một không gian khác, ngăn cách với nhân thế.

Không chịu đựng được, rốt cuộc cô quyết định nhấc điện thoại lên. May mà điện thoại vẫn thông.

“Hàn Băng hả? Sao chưa ngủ?”

Tiếng nói ngái ngủ của Xuân Thất thiếu vang lên. Tiếng vó ngựa vẫn còn vang, nhưng tiếng mưa gió và chuông gió đã trở lại lần nữa. Cảm giác đó... cảm giác đó... Hàn Băng không nói rõ được. Nhưng cô đột nhiên nhận ra dường như mỗi khi gặp phải chuyện sợ hãi và nguy hiểm, chỉ cần Xuân Thất thiếu xuất hiện, hoặc là nghe thấy tiếng của anh, cho dù là anh chỉ gọi điện đến, cũng sẽ lập tức cứu cô thoát khỏi tình cảnh quái dị.

Chuyện này là sao? Anh là ai? Tất cả mọi chuyện cô trải qua có liên quan gì đến việc anh đột nhiên tiếp cận cô không? Nghi vấn liên tiếp xuất hiện trong đầu Hàn Băng.

“Sao không nói gì? Ó...” Xuân Thất thiếu đột nhiên nghi ngờ hỏi, “Em có nghe thấy tiếng vó ngựa ở ngoài hành lang không?”

Hàn Băng gần như thở phào nhẹ nhõm, cũng không phải là không sợ hãi nữa mà là bớt đi cảm giác tuyệt vọng cô độc.

“Nghe thấy, cho nên hơi sợ.” Lần đầu tiên Hàn Băng thừa nhận trước mặt Xuân Thất thiếu.

“Đừng sợ, anh đi ra ngoài xem thử.”

Xuân Thất thiếu nói vậy khiến Hàn Băng muốn cản anh lại. Trong tình cảnh chưa biết mọi chuyện ra sao này, hành động không bằng yên vị. Nhưng cô do dự vì cô rất hi vọng anh đến tìm cô. Trong đêm mưa gió, trong một khách sạn thần bí, nơi nơi vang lên âm thanh kỳ lạ và luôn có chuyện quỷ quái xảy ra như thế này, cô không muốn ở một mình.

Có điều là tại sao cô không gọi điện cho Lý Đạo cô thân thiết hơn và hoàn toàn tin nhiệm mà lại gọi cho anh. Chính cô cũng không thể lý giải được.

Mà trong lúc cô do dự, Xuân Thất thiếu đã cúp điện thoại. Sau đó không lâu, tiếng chuông cửa lại vang lên. Lần này cô biết là Xuân Thất thiếu, vội vàng khoác áo ngủ đi ra mở cửa.

Tiếng vó ngựa dội vào mặt. Xuân Thất thiếu bối rối đứng ngoài cửa, vẫn nhìn xung quanh.

“Kỳ lạ, rõ ràng cảm giác tiếng vó ngựa trong hành lang. Sao lúc này lại cảm thấy bên ngoài khách sạn? Không, cũng không phải, đến cùng ở...”

Lời còn chưa nói hết, Hàn Băng đã kéo thẳng anh vào phòng, còn khóa cửa, cài thêm khóa bảo vệ. Xuân Thất thiếu rất bất ngờ, nhìn Hàn Băng với vẻ như cười như không. Mà Hàn Băng đã không quan tâm đến chi tiết này nữa, chỉ kéo Xuân Thất thiếu rời xa cánh cửa.

“Nói thẳng nhé.” Cô hít sâu một hơi, “Khách sạn này có vấn đề, tốt nhất ngày mai chúng ta dọn đi.”

Ngựa rõ ràng đang chạy tới chạy lui. Nếu như ở ngoài khách sạn thì họ không thể nghe thấy tiếng, huống chi đang lúc gió táp mưa sa, sét đánh rền trời này chứ? Cho dù có thể nghe thấy, tại sao lại có người nửa đêm phóng ngựa trong núi?

“Em vội vàng kéo anh vào là vì nói chuyện này à?”

Xuân Thất thiếu vẫn có chút không đứng đắn. Hàn Băng không nói, nhưng trong lòng lại run lên. Cô vội vã kéo anh là bởi vì mới vừa rồi cô thấy cửa phòng đối diện mở ra, trong phòng đó hiện lên bóng màu đỏ. Nhớ lúc ở ngoài khách sạn, cô đã thấy trên ban công lầu một có một cô gái áo đỏ cười với cô. Nếu như phương hướng không sai, đó chính là căn phòng đối diện.

14. Chương 14: Đừng Ai Hòng Rời Đi

“Được rồi, nếu như em kiên trì, ngày mai chúng ta sẽ đổi khách sạn.” Xuân Thất thiếu thấy vẻ mặt căng thẳng của Hàn Băng nên đồng ý. Sau đó lại thoáng do dự, “Em muốn anh ở đây với em sao?”

Hàn Băng gật đầu. Cô muốn lắc đầu nhưng mà cô làm không được.

“Vậy chúng ta ngủ thôi. Ặc, ý anh nói, anh ngủ ở phòng khách.”

Xuân Thất thiếu giải thích, sau đó nhận thấy rằng thà anh không giải thích còn hơn. Nhưng tâm tư Hàn Băng hiển nhiên không đặt ở câu nói này, mà cau mày hỏi: “Ngoại trừ tiếng vó ngựa này, anh chẳng nghe thấy gì nữa thật hả?”

“Tiếng mưa và tiếng chuông gió có tính không?”

“Không tính.”

“Vậy thì không có.” Xuân Thất thiếu thoáng chần chừ, “Em nghe được gì, hay nhìn thấy gì à? Hàn Băng, nói cho anh biết đến cùng là mấy ngày nay em đã trải qua chuyện gì vậy?”

“Vừa rồi em nghe thấy tiếng chuông cửa vang lên không ngừng... Không chỉ có phòng của em... Tất cả mọi phòng đều bị nhấn chuông hết.” Hàn Băng lảng tránh chuyện trước kia, chỉ nói tới nay.

“Anh khẳng định anh không nghe thấy gì hết.” Xuân Thất thiếu nghiêm túc nói, sau đó im lặng nhìn Hàn Băng, “Có lẽ nào em bị ảo thanh hay không? Xét từ lý luận truyền thống Trung Quốc, bên ngoài cơ thể con người là khí trường, nếu như khí trường này bị những ý thức khác xâm nhập, hoặc bị môi trường kính xung quanh ảnh hưởng thì sẽ dễ dàng nhìn thấy hoặc nghe được những thứ không chân thật.”

Hàn Băng im lặng, chỉ ngẫm nghĩ, sau đó kéo Xuân Thất thiếu đến hành lang. Trong khoảng thời gian đợi Xuân Thất thiếu xuống lầu, cô đã ăn mặc chỉnh tề rồi, cho nên cô ngồi xổm trên mặt đất lần mò, tìm kiếm tấm thảm bị ướt kia. Thảm là loại dệt nổi màu tím than, trong hoàn cảnh ánh sáng mờ tối rất khó nhận ra chỗ nào bị thấm nước.

“Em đang tìm gì vậy?” Xuân Thất thiếu cũng ngồi xổm xuống, hỏi.

Bất kể Hàn Băng đang tìm gì, lúc này chứng cứ đã mất. Bởi vì cô nhớ rõ ràng, phần thảm ướt nằm giữa lan can và phòng cô, nhưng bây giờ trên mặt thảm không hề có bất cứ dấu vết bị nhỏ nước nào.

Chuyện gì xảy ra? Nếu nói là đã bị thủ tiêu, thời gian không phải là hơi ngắn hay sao? Mà thảm rất dày, rất khó để khô ráo trong thoáng chốc. Lẽ nào cô bị ảo tưởng thật ư? Tiếng vó ngựa kia là sao? Bị ảo thanh tập thể à?

“Sau khi trời sáng nhất định phải rời khỏi đây.” Điều duy nhất Hàn Băng có thể nói chỉ có vậy thôi.

Sau khi trở về phòng, bởi vì có Xuân Thất thiếu ở đây nên Hàn Băng an tâm một cách khó hiểu, sau nửa đêm ngủ thật say. Mà Xuân Thất thiếu lại không ngủ được, vẫn đứng trên ban công, thần thờ nhìn dãy núi xa xăm trong mưa bụi mịt mù.

Mưa chưa tạnh gió chưa ngừng, nhưng không còn cuồng nộ nữa. Tiếng chuông gió ở tám góc mái hiên khách sạn Hoàng Tuyền cũng thưa thớt lại, nó được tiếng mưa phụ trợ càng thêm thánh thót.

Ngạn ngữ nói: Nếu trời mưa nhỏ trước thì về sau sẽ không đổ mưa lớn, nhưng nếu trời mưa lớn trước sau mưa nhẹ thì sẽ khó tạnh. Thời tiết này nói rõ tạm thời sẽ trời không thể quang, mây không thể tạnh. Tại sao Hàn Băng lại có thái độ thân thiện với anh như vậy, cô đã quên mất chuyện kia hay là đã suy nghĩ thông suốt rồi? Ngoài ra, sao ba anh lại bảo anh đến đây?

Thật là kỳ lạ, anh thử dài.

Bởi vì mưa phùn không tạnh, sắc trời vẫn âm u, cho nên phải tám giờ hơn trời mới sáng hẳn. Hàn Băng để nguyên quần áo nằm ngủ bị tiếng chuông cửa đánh thức. Lúc vừa choàng tỉnh, cô còn tưởng rằng lại xuất hiện ảo thanh. Sau đó cô nghe thấy tiếng đàn ông ồn ào, lúc này mới nhận ra Lý Đạo đến.

“Sao cậu lại ở đây?” Lý Đạo hỏi Xuân Thất thiếu, vừa bắt ngờ vừa sửng sốt.

“Đến rủ Hàn Băng đi ăn sáng, tôi chỉ đến sớm hơn anh hai phút thôi.” Xuân Thất thiếu phản ứng nhanh nhạy, nhìn Lý Đạo như gà mẹ bảo vệ gà con nên không nói thật.

“Vậy Hàn Băng đâu?” Quả nhiên Lý Đạo vừa nghe thái độ đã khá hơn một chút.

Tối hôm qua ông gọi điện thoại cho vợ, vợ ông biết Xuân Thất thiếu cũng theo đến, còn đặc biệt căn dặn ông bảo vệ Hàn Băng thân thể an toàn.

“Ở đây.”

Đúng lúc Hàn Băng sửa sang lại quần áo, ra khỏi phòng. Lý Đạo thấy cô ăn mặc chỉnh tề thì nhẹ nhõm hẳn. Ba người cùng đi xuống lầu, Xuân Thất thiếu cố ý đi chậm lại vài bước, khẽ nói với Hàn Băng.

“Em nói với anh ta chuyện đổi khách sạn đi. Em hiểu Lý Đạo hơn anh, chuyện gì cũng phải truy hỏi đến cùng, anh không đối phó nổi.”

“Nói gì vậy? Nhanh lên chút đi.”

Lý Đạo phát hiện Xuân Thất thiếu đang thì thầm to nhỏ với Hàn Băng, quay người lại thúc giục. Hàn Băng vội vàng theo sát, không hề nhận ra lúc cô và Xuân Thất thiếu thì thầm còn trao đổi ánh mắt có vẻ mờ ám đến cỡ nào. Có điều bọn họ vừa vào đại sảnh đã đụng mặt với hai người đàn ông, chính là bác sĩ trưởng khoa bệnh viện não thành phố B Diêu Thanh Dương và vị hòa thượng kỳ lạ kia.

“Chào buổi sáng.” Lý Đạo đi phía trước vui vẻ chào hỏi.

“Tình hình không ổn rồi.” Nhưng Diêu Thanh Dương mặt mày xanh mét nói.

Hàn Băng giật mình, vô tình liếc nhìn hòa thượng kia một cái, thấy sắc mặt anh ta nghiêm trọng thì không khỏi căng thẳng.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Xuân Thất thiếu vội hỏi.

“Đừng ai hòng rời đi.” Ánh mắt Diêu Thanh Dương hiện vẻ hoảng sợ.

“Có ý gì?” Xuân Thất thiếu cau mày nói, “Cái gì gọi là đừng ai hòng rời đi? Ông đừng vội, cứ từ từ nói.”

Diêu Thanh Dương lắc đầu, tựa như sức lực toàn thân đã bị rút hết, chỉ ra phía cửa nói: “Các người tự đi xem thử sẽ biết.”

Ba người hội Hàn Băng ngơ ngác nhìn nhau, sau đó không hẹn mà cùng bước nhanh về phía cửa khách sạn. Phương hướng chính xác, nơi cửa có một pho tượng thần điêu khắc bằng gỗ thớ. Nhưng khi quay sang chỗ khác, vị trí cửa ban đầu đã bị chặn lại. Không, phải nói là... dường như chưa từng có cánh cửa nào ở đó vậy. Mặt tường này mười phân vẹn mười, chẳng mấy may có dấu vết khác thường.

Chuyện gì xảy ra? Cửa đã bị bít, lẽ nào thật sự không ra ngoài được sao?

“Có phải nhầm hướng rồi không?”

Lý Đạo có vẻ vô cùng khó hiểu, còn tiến lên ra sức đẩy đẩy vách tường, lại gõ xung quanh. Nhưng tường vẫn là tường, chẳng hề bị đẩy ra, cũng không tìm được chốt mở nào cả.

“Không thể nào tắt cả mọi người đều lầm được.” Xuân Thất thiếu cau mày.

Hàn Băng phát hiện lúc anh nghiêm túc rất tuần tú. Nó xuất phát từ trong cốt cách, không phải là kiểu đẹp trai thanh tú kinh điển, không phải giống như minh tinh trong phim mà là vẻ gợi cảm nguyên thủy, kiên nghị và quả quyết.

“Đi một vòng quanh tầng trệt đi.”

Anh suy nghĩ một chút. Lần đầu tiên anh không giống với cái kiểu con nhà giàu có, mà mang phong cách lãnh đạo khiến người ta bất giác lệ thuộc, tín nhiệm và phục tùng.

Hàn Băng im lặng đi theo phía sau Xuân Thất thiếu. Lý Đạo vốn muốn phản bác, nhưng cuối cùng không nhiều chuyện. Ba người đi quanh đại sảnh tầng trệt khách sạn một vòng dưới ánh mắt dõi theo của Diêu Thanh Dương và vị hòa thượng. Tay Xuân Thất thiếu luôn đặt trên vách tường, Lý Đạo cũng thế. Kết quả vẫn không phát hiện ra cánh cửa nào có thể ra vào khách sạn.

“Đúng là kì quái chết đi được.” Lý Đạo lẩm bẩm.

“Vô dụng thôi, khi này chúng tôi đã thử rồi.” Vị hòa thượng nói, “Bần tăng là hòa thượng Đàm, sáng nay đã đi gõ hết một vòng rồi. Ngay cả nơi bị bọng trên vách tường cũng không có. Chúng ta đã bị thứ đáng sợ vậy khôn rồi.”

“Đã hỏi ông Trương chưa?” Hàn Băng đột nhiên nói.

“Ông Trương là ai?” Lý Đạo bối rối hỏi.

Ông vừa nói vậy, Hàn Băng đã sồn gai ốc: “Ông Trương? Không phải là ông Trương khuôn vác ở quầy lễ tân sao?”

Tất cả mọi người đều trợn to mắt.

“Cô gọi một cô gái là ông Trương?”

“Người cô ta nhỏ nhắn như vậy làm sao khuôn vác được?”

“E rằng người mà cô và chúng tôi nói không phải là một người rồi.”

“Lẽ nào trong khách sạn có mấy người phục vụ?”

Chín người mười ý thoáng cái đã khiến Hàn Băng ngu ngơ. Theo phản xạ, cô đi đến quầy lễ tân nhìn xem. Chợt phát hiện ông Trương không có ở đây, mới vừa rồi cô vội tìm cửa nên không chú ý đến nhân vật mấu chốt này. Nhưng mà...

“Các người nhìn thấy ai?” Hàn Băng hỏi.

Lý Đạo: Một cô lễ tân bình thường, hơi giống diễn viên nữ trong bộ phim trước của anh.

Diêu Thanh Dương: Mặc trang phục tiếp viên hàng không. Cười rất thân thiện.

Hòa thượng Đàm: Nhan sắc chỉ là túi da, bần tăng không chú ý. Nhưng đúng là cô gái trẻ tuổi, hơi mập.

Xuân Thất thiếu: Gần giống với nữ lễ tân ở đại sảnh công ty chúng ta, dáng vóc cao ráo, rất xinh đẹp.

“Nói cách khác, chúng ta nhìn thấy những người khác nhau.” Hàn Băng bắt được trọng điểm, “Mà người tôi thấy là ông chú gần năm mươi tuổi.”

Mọi người đều ngơ ngác. Có ý gì? Lẽ nào trong khách sạn có nhiều nhân viên phục vụ sao? Không đúng, lúc ba người Hàn Băng đến, Diêu Thanh Dương và hòa thượng Đàm đều ở đại sảnh, không thể nào nhìn thấy không cùng một người được. Trừ phi...

Không ai bảo ai, ánh mắt mọi người đều nhìn về phía quầy lễ tân trống vắng.

Lý Đạo nói đúng, thật sự quá kì quặc. Đầu tiên là vào khách sạn thần bí này, sau đó nửa đêm gió táp mưa sa, tiếp theo cửa khách sạn đột nhiên biến mất, cuối cùng nhân viên lễ tân cũng có vấn đề.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao lại như vậy? Tại sao mấy người bọn họ đều bị giam trong khách sạn thần bí này? Nếu như khách sạn có vấn đề thì họ bị chọn là ngẫu nhiên hay là có mục đích? Nếu có mục đích thì họ có liên quan gì đến nhau?

Xuân Thất thiếu rất trấn tĩnh. Anh trầm ngâm một chút, đột nhiên đi đến quầy lễ tân, bước chân rất ổn định. Theo phản xạ, Hàn Băng đuổi theo anh, tiếp theo là Lý Đạo. Cuối cùng, Diêu Thanh Dương và hòa thượng Đàm cũng đi theo.

Sau quầy lễ tân thật sự không có người. Nhưng máy nhập mã số đặt phòng nối liền với máy tính vẫn còn ở đó. Xuân Thất thiếu từ từ đi đến mép quầy lễ tân, sau đó dừng lại trước máy nhập mã số đặt phòng. Mà khi anh mới dừng lại, phía sau quầy lễ tân trống rỗng bỗng thoáng cái hiện ra một người. Giống như người đó vẫn ngồi sau quầy lễ tân, hiện tại đột nhiên đứng dậy vậy.

“Xin nhập mã số đặt phòng.” Tiếng nói máy móc.

Hàn Băng nhìn mấy người khác: “Là ông Trương sao?”

Cô khẽ hỏi. Trong mắt cô vẫn là người đàn ông trung niên khuôn vác luôn nở nụ cười chất phác khiêm nhường, còn có chút lo lắng bất an. Mấy người kia lắc đầu, trong mắt lộ vẻ khó mà xác định và cả hoảng sợ.

Bởi vì trước mắt họ vẫn là cô lễ tân mà mình thấy trước đó. Nói cách khác, trong mắt mỗi người, nhân viên phục vụ khách sạn có dáng vẻ khác nhau.

“Chuyện này là sao đây?” Lý Đạo tiến lên một bước, “Bắt cô ta hỏi thử xem.”

Lời vừa thốt ra, Diêu Thanh Dương vẫn không nhúc nhích, hòa thượng Đàm lại sải bước đi đến, tựa như muốn xông vào sau quầy lễ tân bắt ma. Nhưng hành động của Xuân Thất thiếu còn nhanh hơn anh ta, thuận tay cầm máy nhập mã số đặt phòng kia lên ném vào mặt ông Trương.

Anh ném rất mạnh, giống như muốn giết người vậy. Hàn Băng không khỏi hô lên một tiếng, thật sự không tưởng tượng nổi Xuân Thất thiếu bình thường vốn lịch sự tao nhã, dù lúc nghiêm túc nhưng tiếng nói vẫn tựa như khẽ cười lại có thể giết người, mà còn chẳng mấy may do dự.

Một tiếng “rầm” vang lên, Hàn Băng hoàn toàn không dám nhìn. Nhưng nghe xung quanh vang lên tiếng “ơ” kinh ngạc, cô từ từ ngẩng đầu, nhìn thấy tia lửa bắn khắp nơi sau quầy lễ tân, còn có khói xanh bốc lên. Đồng thời ngửi thấy một mùi cháy khét.

“Chà, tân tiến quá nhỉ.” Xuân Thất thiếu cười một tiếng.

Hàn Băng không biết tại sao anh có thể cười được. Trong quầy lễ tân, một người gỗ đang đứng ở đó. Nó rất xù xì, hình người đơn giản chỉ có tay chân và đầu. Trên mình hiện đầy hoa văn kỳ lạ, mà trước ngực nó treo một màn hình, lúc này đã bị máy nhập mã số đặt phòng đập vỡ.

Đây chính là ông Trương sao? Hàn Băng kinh ngạc trợn to hai mắt, thấy mặt người gỗ này không hề có ngũ quan, chỉ có một chữ “Giếng” vắn vẹo to đùng.

Giống như kiểu kiến trúc giếng trời trong khách sạn Hoàng Tuyền đã vây bọn họ ở chính giữa.

15. Chương 15: Lý Do Của Mỗi Người

“Ma! Có ma!” Diêu Thanh Dương đột nhiên bộc phát, ôm đầu la hét điên cuồng, “Đây là khách sạn ma. Chúng ta đều bị giết hết, tất cả đều phải chết!”

Hòa thượng Đàm vẫn còn trấn tĩnh, nhưng khuôn mặt không thể che giấu được vẻ hoảng loạn, cũng không còn phong thái đại sư nữa.

Hàn Băng đứng cạnh Xuân Thất thiếu theo bản năng. Không biết tại sao khi ở bên anh, cô luôn cảm thấy an toàn một cách kỳ lạ.

Trái lại, Lý Đạo chẳng những không sợ, mà còn hơi hớn hởi: “Ma hả? Thật sự có ma sao? Vậy ông đây cũng muốn mở mang kiến thức, bình thường nào có cơ hội này.”

“Chúng ta không ra được, chúng ta sẽ bị ma giết chết hết!” Diêu Thanh Dương lại gào thét âm ỉ.

Điều này khiến Hàn Băng nảy sinh cảm giác chán ghét. Ông ta là người lớn tuổi nhất ở đây, lại là bác sĩ trưởng khoa ngoại bệnh viện não, hẳn phải đã quen với sống chết, hẳn phải xử sự chín chắn chừng chạc, có kinh nghiệm từng trải hơn người, sao lại sợ đến mức độ này?

“Ai nói ra ngoài nhất định phải đi cửa chính? Lẽ nào không có cửa sổ sao?”

Xuân Thất thiếu vẫn ung dung, thoát nhìn rất thoải mái, nhưng không ai biết được cảm giác trầm trọng trong lòng anh. Cửa chính biến mất, cửa sổ còn nguyên, nói rõ chắc chắn không thể ra ngoài bằng đường cửa sổ. Nếu không cục diện do kẻ nào đó sắp đặt này quá dễ phá giải rồi. Sở dĩ anh nói như vậy là vì để cho tất cả mọi người duy trì một chút hi vọng, đừng rơi vào trạng thái điên cuồng vì bị vây khốn quá sớm. Quá nhiều sự thật đã nói rõ, khi người ta bị hạn chế trong một không gian, tính cách xấu xa của mỗi người đều sẽ bại lộ.

Nhưng anh vừa nói xong, Diêu Thanh Dương tựa như bị điện giật, chạy thẳng đến trước cửa sổ. Không biết sức lực đến từ đâu, ông ta khiêng bàn trà đặt trước ghế salon, ném vào cửa sổ.

“Ầm!” Chiếc bàn trà dừng lại ở nơi rất gần với cửa sổ thủy tinh, không biết đụng phải cái gì mà như bị không khí cản trở, tuyệt vọng rệu rã rơi xuống.

Kết quả này đã kích động Diêu Thanh Dương, ông ta vơ hết tất cả đồ đạc có thể cầm được, không ngừng đập mạnh vào mỗi cánh cửa sổ. Tuy nhiên cửa sổ như được thiết lập kết giới trong suốt, mọi sự cố gắng đều trở nên phí hoài.

Ngoài kia, mưa dầm vẫn không ngừng trút xuống, cửa sổ thủy tinh không hề bị hư hại tựa như vô số con mắt bị nước mưa lạnh lẽo vẽ lên từng dòng lệ tuôn chảy, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào những người đang bị nhốt trong khách sạn sau lớp màn mờ ảo.

Khi Diêu Thanh Dương đang xông đến tủ trưng bày định đập phá tủ kính, lấy đồ trưng bày ra ném vào cửa sổ; Xuân Thất thiếu lao đến kịp thời, nhanh chóng đánh ông ta ngã xỉu.

“A di đà phật.” Hòa thượng Đàm như không đành lòng.

Xuân Thất thiếu nhún vai: “Tôi bất đắc dĩ thôi.”

“Tránh cho ông ta nổi điên là đúng.” Lý Đạo thở dài, “Nhưng có thể chế ngự ông ta trước rồi hẵng nói sau.”

“Ai kiên nhẫn nhiều lời với ông ta chứ.” Xuân Thất thiếu không có bất cứ cảm giác tội lỗi gì, sau đó quay đầu lại nói với Hàn Băng, “Đi, đi chuẩn bị bữa sáng thôi.”

“Lúc này thí chủ còn nuốt trôi ư?” Hòa thượng Đàm kinh hãi nói.

“Càng vào lúc này càng phải ăn, không giữ được thể lực sao đấu với ma?” Xuân Thất thiếu nói điềm nhiên như không, “Bây giờ là giữa ban ngày, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu. Ăn uống no nê, đầu óc được cung cấp đủ máu, chúng ta mới có thể tỉnh táo nghiên cứu xem phải làm thế nào.”

“Nói rất có lý.” Lý Đạo đồng ý, sau đó chỉ vào Diêu Thanh Dương, nói với hòa thượng Đàm, “Phiền thầy trông nom ông ta trước, chúng tôi đi làm bữa sáng mang ra, vừa ăn vừa nghiên cứu.”

Nói xong, không hề đợi hòa thượng Đàm trả lời, ông liền kéo ào Xuân Thất thiếu và Hàn Băng vào nhà bếp.

“Hai người thấy thế nào?” Vừa vào cửa nhà bếp, ông đã xoa tay hỏi.

“Câu đố sẽ không bao giờ vô duyên vô cớ giáng xuống, luôn luôn có nguyên nhân.” Xuân Thất thiếu hơi nhún mày, “Nếu chúng ta không giải được thì cũng có thể sẽ bị giam chết ở trong này.”

“Có thể tìm được đường ra khác không?” Lý Đạo lại hỏi.

“Tôi thấy đừng nên uống công phí sức.” Xuân Thất thiếu nhún vai, “Nếu đã muốn giam chúng ta lại thì sao dễ dàng để chúng ta chạy thoát như vậy? Chi bằng dùng thời gian đó nghiên cứu giải câu đố thế nào còn

hơn. Ví như tại sao chúng ta đều đến đây? Đến thế nào? Xem có liên quan đặc biệt gì không, như vậy mới tìm được mục tiêu, không cần phải làm việc mù quáng.”

“Hình như cậu không sợ nhỉ?” Lý Đạo hoài nghi liếc nhìn Xuân Thất thiếu.

Xuân Thất thiếu cười cười: “Sao không sợ chứ? Nhưng sợ có ích sao? Hàn Băng, thần thờ gì vậy?”

Anh đột nhiên lảng sang chuyện khác, Hàn Băng vẫn im lặng không kịp phòng bị, nhất thời đứng sững ra đó. Cũng vào lúc này, trong đầu cô đột nhiên lóe lên một luồng sáng lần nữa, cô thấy sư phụ Tuệ Không nói với mình: Mọi việc có nhân tất có quả, có quả tất có nhân, ngược dòng truy tìm nguyên nhân mới có thể giải quyết vấn đề.

Mười hai ngày không có kí ức đó nhanh chóng trở lại từng chút một, lại khiến cô nói lầm bầm. Nhưng sư phụ Tuệ Không có ý gì? Tại sao trí nhớ chỉ cho cô một gợi ý mà không chịu cho nhiều đầu mối hơn chứ?

“Nói đúng.” Lý Đạo vỗ đầu Hàn Băng theo thói quen, “Phải tìm được đầu mối trong đồng rối ren mới có thể từ từ làm rõ mọi chuyện. Chúng ta làm bữa sáng trước đã.”

Ba người phối hợp ăn ý, chiên trứng, xắt thịt giảm bông, nướng bánh mì, ép nước trái cây, nhanh chóng làm xong bữa sáng khá thịnh soạn.

“Xuân Thất, cậu thật sự khiến tôi ngạc nhiên đó.” Lý Đạo đánh giá Xuân Thất thiếu, nói, “Lúc trước tôi nghĩ cậu chẳng biết làm gì cả, là đại thiếu gia áo đũa tận tay, cơm dâng tận miệng, hoàn toàn chẳng khác gì kẻ vô dụng, không ngờ cậu rất biết chăm sóc mình và người khác. Tôi còn tưởng rằng cậu chỉ có mã ngoài, bây giờ xem chừng là hiểu lầm rồi.”

“Bình thường thôi, hiểu một người rất khó. Đôi khi anh cho rằng anh cũng hiểu nhưng thật ra thì không hề hiểu được.” Xuân Thất thiếu nói chẳng màng để ý, “Có câu nói rất hay, thiên sư tốt bụng, ác ma tham lam, nằm sâu trong tận linh hồn không thể biết được. Nội tâm một người mãi mãi không thể nhìn qua vẻ bề ngoài.”

Thiên sư tốt bụng, ác ma tham lam, nằm sâu trong tận linh hồn không thể biết được.

Hàn Băng lẩm nhẩm những lời này, trong lòng như có thứ gì đó thoáng dao động, nhưng không nắm bắt được, cũng không diễn tả được. Cô đi theo phía sau Xuân Thất thiếu và Lý Đạo trở lại đại sảnh. Nơi đó Diêu Thanh Dương đã tỉnh lại. Ông ta không trách Xuân Thất thiếu đã đánh mình ngất xỉu, vẻ mặt hơi xấu hổ và lúng túng. Mà Xuân Thất thiếu cũng làm như không hề có gì xảy ra. Mọi người ngồi chung im lặng ăn uống, mỗi người đều ăn rất nhiều, giống như muốn tồn trữ sức mạnh đến mức tối đa.

Trong lúc này, Hàn Băng phát hiện ra một vấn đề: Hòa thượng Đàm không hề ăn chay. Khi nãy cô làm bữa sáng không để ý, nhưng vị đại sư này hình như cũng chẳng quan tâm. Thậm chí là... rất tự nhiên tiếp nhận thức ăn của người bình thường. Lễ nào hòa thượng Đàm xem xuất gia như một nghề nghiệp, cho nên không cần tuân thủ giới luật ư?

Xuân Thất thiếu cũng nhanh chóng phát hiện điều này, không khỏi nhìn hòa thượng Đàm đôi lần.

“Được rồi các vị. Vì sao các vị lại đến núi Triều Phượng du lịch, vì sao lại đặt phòng tại khách sạn Hoàng Tuyền?” Ăn xong, Xuân Thất thiếu ngồi thẳng lên hỏi, “Nói lý do của mỗi người nghe thử xem.”

“Nói những thứ này có ích lợi gì?” Hòa thượng Đàm phản đối, “Mấu chốt là phải tìm được cách ra ngoài.” Anh ta nhìn mưa phùn ngoài cửa sổ, “Trời âm u mưa rả rích, sắc trời sẽ nhanh chóng tối xuống.”

“Đại sư có chuyện gì không thể cho ai biết sao?” Xuân Thất thiếu hơi nheo mắt, thoát nhìn ôn hòa vô hại, “Nếu không, đi du lịch gặp được bạn bè tâm sự với nhau cũng đâu phải là chuyện gì to tát? Có vấn đề gì sao?”

“Bản tăng cảm thấy như vậy rất lãng phí thời gian.” Hòa thượng Đàm thở dài một hơi, nói – “Dù thế nào đi nữa, chúng ta đã lọt vào đất tà rồi, nên cố gắng phá giải mới đúng.”

“Đoàn kết là quan trọng nhất.” Xuân Thất thiếu nói, “Mà hiểu rõ lẫn nhau là nhân tố cần thiết để đoàn kết. Nói về đại sư đi, thân là người xuất gia sao lại ở một khách sạn sang trọng như vậy? Nói thật ra tôi rất tò mò đấy. Tuy khách sạn Hoàng Tuyền không được xếp vào tiêu chuẩn có sao, nhưng tôi là kẻ ngày ngày

vào nam ra bắc đi khắp mọi nơi có thể làm chứng, tiện nghi, hoàn cảnh và điều kiện ở đây đủ để xếp hạng năm sao. Giá phòng còn đắt hơn những khách sạn năm sao bình thường khác nhiều, thầy làm sao trả tiền được?”

“Tôi biết hiện tại việc tu hành đã được nghề nghiệp hóa, chưa chắc tu hành bởi vì tín ngưỡng, chỉ đơn giản là công việc, tên là nghề xuất gia.” Lý Đạo xen miệng vào, “Tôi cũng biết rõ có miếu trả lương rất cao, nhưng thầy thật sự đến du lịch sao? Chuyện này kỳ lạ quá đó chứ?”

Nếu như nói Xuân Thất thiếu chỉ là hoài nghi thì lời nói của Lý Đạo tương tự với chỉ trích. Hòa thượng Đàm hơi tức tối nói, “Người xuất gia không thể gửi gắm tình cảm vào sông núi sao? Căn phòng đó là do bàn tăng hóa duyên.”

“Là trai phòng thật à.” Hàn Băng không nhịn được khẽ nói.

“Chi bằng để tôi nói trước đi.”

Diêu Thanh Dương này giờ im lặng chủ động hòa giải, dường như cảm thấy hành động vừa rồi của mình vô cùng mất mặt nên hiện tại cố gắng gỡ gạc lại.

“Bác sĩ bệnh viện chúng tôi hằng năm đều được nghỉ phép. Thời gian do bản thân lựa chọn, chỉ cần xin phép trước là được.” Diêu Thanh Dương kể lại, “Trước đó vài ngày, khoảng chừng là tuần trước, tôi chia sẻ một quảng cáo của công ty du lịch trên weibo, kết quả là trúng giải lớn.”

“Phần thưởng là chuyến du lịch năm ngày hoàn toàn miễn phí tại núi Triều Phượng hả?” Lý Đạo hỏi, “Mà còn ở khách sạn Hoàng Tuyền à?”

Diêu Thanh Dương gật đầu.

“Thật may mắn!” Lý Đạo thuận miệng nói.

Nghĩ đến việc đó, Diêu Thanh Dương đột nhiên rất tức tối, cất cao giọng: “May mắn chỗ nào, rõ ràng là xui xẻo thì có. Tôi trị bệnh cứu người nhiều năm như vậy, cho dù không tích công đức cũng đâu đến mức phải chịu ác báo chứ. Tại sao? Tại sao lại nhốt tôi lại?”

Thấy ông ta sắp mất khống chế, tình cảnh đáng sợ ở bệnh viện khoa não ngày đó như tái hiện trước mắt Hàn Băng, cô không nhịn được nói: “Có lẽ là người không được cứu sống có oán niệm rất mạnh.”

Cô chỉ buột miệng thốt ra, mà tiếng nói còn rất nhỏ, cũng không nghĩ ngợi nhiều. Nhưng Diêu Thanh Dương lại nghe thấy, sắc mặt ông ta dữ tợn thoáng nhảy dựng lên: “Bác sĩ là người đâu phải thần thánh, trị được bệnh nhưng không cứu được mạng. Nếu như số mạng đã hết vậy thì phải chết thôi!”

Lời này của ông ta tuyệt đối không phải là giọng điệu mà một bác sĩ nên có. Lạnh lùng và vô tình đến mức khiến người ta chán ghét.

Xuân Thất thiếu che chắn trước mặt Hàn Băng, khí trường như khiến người ta tắm gió xuân đột nhiên trở nên lạnh buốt: “Diêu Thanh Dương, tình hình đã rất phức tạp rồi, không thể làm nội bộ lục đục nữa. Nếu như ông vô lễ với cô Hàn, tôi không ngại đánh ông ngất xỉu lần nữa đâu.”

Diêu Thanh Dương trợn to mắt, nhìn những người khác với vẻ hơi hung tợn. Nhưng sau khi so sánh sự đối lập giữa dáng vóc và thể lực của mình với Xuân Thất thiếu, ông ta chán nản ngồi phịch xuống ghế salon, miệng còn khẽ lầm bầm điều gì không rõ, giống như thần kinh có vấn đề vậy.

Trong hoàn cảnh áp lực cao, con người sẽ bại lộ bản tính xấu xa, điều này Hàn Băng biết. Nhưng nếu đó là một mê cục, vừa mới bắt đầu Diêu Thanh Dương đã như vậy thì rõ ràng ông ta là một nhân tố vô cùng bất ổn.

“Tôi... bàn tăng... phòng này thật ra được hóa duyên.” Hòa thượng Đàm thấy ánh mắt mọi người dừng ở mình, rốt cuộc nói, “Bàn tăng đến đây du lịch, thấy núi non hùng vĩ, sông nước dồi dào nên định ở trong núi vài ngày. Đúng lúc gặp được người bạn của chủ khách sạn đến đây làm việc, trò chuyện đôi câu với tôi. Người đó là một người rất sùng đạo, cho nên gọi điện thoại cho chủ khách sạn, cho bàn tăng ở lại đây. Thật ra bàn tăng đến sớm hơn tất cả các vị, đã ở trong khách sạn này rất nhiều ngày rồi, lẽ ra hôm nay rời khỏi đây.”

“Nói cách khác, lúc trước ra vào rất bình thường à?” Xuân Thất thiếu bắt được trọng điểm trong lời nói này.

“Nói cách khác, thầy mới định rời khỏi thì khách sạn đã bị phong tỏa.” Lý Đạo bắt được một trọng điểm khác.

16. Chương 16: Đợi

Hòa thượng Đàm kinh ngạc tốt độ, nhất thời không kịp phản ứng.

“Thì ra nguyên nhân là do cậu!” Diêu Thanh Dương nghe vậy lại nhảy dựng lên.

Xuân Thất thiếu ghì chặt ông ta trên ghế salon: “Câm mồm! Nếu ông còn chõ mõm vào nữa thì tôi sẽ trói ông vào trụ núi đá kia.”

Lúc anh nghiêm khắc thật hơi đáng sợ, Diêu Thanh Dương bỗng xẹp lép như quả bóng xì hơi.

Ban đầu là bác sĩ vinh quang, hơn nữa còn là bác sĩ trưởng khoa lịch sử tạo nhã, tác phong trưởng giả. Nào ai ngờ được sau khi gặp phải chuyện bất ngờ lại nhất gan đến vậy. Có thể thấy được, nếu không gặp phải chuyện cực đoan thì bản chất thật sự của con người mãi mãi không thể bại lộ.

“Thầy từng gặp bạn của chủ khách sạn à?” Xuân Thất thiếu tò mò hỏi hòa thượng Đàm, “Dáng vẻ thế nào?”

“Ông lão hơn sáu mươi tuổi, vóc dáng không cao, khuôn mặt hiền từ, thoát nhìn giống như cùng tầng lớp với tôi.” Hòa thượng Đàm nói, “Ý bản tăng là giống như người theo đạo Phật.”

Không hiểu vì sao, Hàn Băng có cảm giác quen thuộc với miêu tả này. Nhìn lại khung cảnh xung quanh, mưa bụi mông lung và dãy núi xa xăm ngoài cửa sổ, vậy mà cô cảm thấy ngay cả khách sạn này cũng quen thuộc. Đường như cô đã từng đến, hoặc đã từng mơ thấy nó vậy.

“Nghĩ lại thấy không thỏa đáng.” Cô bỗng nói, “Khách sạn này trang trí xa hoa như vậy, thiết bị tân tiến vô cùng, vật phẩm quý giá cũng không ít. Cho dù là mùa ế khách, cho dù tiếng tăm khách sạn không tốt, không có khách ở thì cũng nên có người trông coi chứ.”

“Lúc chúng ta đến, không phải tài xế kia đã nói ông Trương khuôn vác sẽ thường xuyên lên đây làm chút việc vặt vãnh sao?” Lý Đạo nhún vai nói.

“Mẫu chốt là ông Trương ở đâu?” Ánh mắt Hàn Băng lướt qua mọi người, “Không ai nhìn thấy ông Trương, chỉ có mình tôi thấy, nhưng kết quả đó là một người gõ ôm một màn hình điện tử.”

“Bản tăng từng nhìn thấy.” Hòa thượng Đàm xen miệng vào, “Bản tăng nói rồi, bản tăng ở đây trước mọi người, ông Trương khuôn vác từng đến đưa đồ ăn và thức uống. Mà còn biết sau đó sẽ có người đến ở, nên đã chuẩn bị đầy đủ toàn bộ thức ăn trong tủ lạnh. Nếu không các người cho rằng đồ ăn ở đâu ra?”

“Dáng vẻ ông Trương trông thế nào?” Xuân Thất thiếu hỏi.

Lòng Hàn Băng run lên. Đúng vậy, ông Trương khuôn vác trông thế nào nhỉ? Cô chưa từng thấy, chỉ là vừa nhìn thấy người đứng trong quầy lễ tân đã mặc nhiên cho rằng đó là ông Trương. Rốt cuộc chỉ là do ý niệm từ trước, biết ông Trương sẽ phụ trách tiếp đón, cho nên đã nghiễm nhiên cho rằng người mình nhìn thấy đúng là ông ta.

Mà khi hòa thượng Đàm nghe câu hỏi của Xuân Thất thiếu thì sững người, há to miệng, mãi sau mới nghi ngờ nói: “Tôi không... tôi không nhớ rõ. Bản tăng không nhớ rõ, đầu óc trống rỗng, nhưng rõ ràng là đã gặp.”

Thật là quái dị! Tất cả mọi người đều nghĩ vậy. Tựa như khách sạn này có tính thông thái, biết lòng người, còn có thể tự động ứng đối với phản ứng của người khác. Đây là khách sạn hay là yêu ma vậy? Họ đang ở trong khách sạn hay đã bị yêu ma nuốt vào bụng rồi?

“Người gõ kia là sao?” Lý Đạo hỏi Xuân Thất thiếu, “Hình như cậu đã từng thấy rồi.”

“Tôi chỉ thấy người máy, nhưng chưa từng thấy người gỗ.” Xuân Thất thiếu đính chính, “Đó là trong một buổi triển lãm kỹ thuật cao cấp của AI, thật ra thì cũng không có gì. Là hệ thống nhận dạng khuôn mặt và giao dịch tự động. Nhìn đi...” Anh chỉ sần gạch trước quầy lễ tân, “Miếng gạch đó khác với chỗ còn lại, bề mặt có vân, chỉ cần đứng trên miếng gạch đó, người máy phía sau sẽ tự động đứng lên, bên dưới nó có giá đỡ thủy lực hoạt động, không biết mọi người có chú ý không?”

“Là chân của nữ lễ tân à?” Lý Đạo hỏi, “Ví như nó đang ngồi, chỉ cần có người đứng lên tấm gạch kia thì nó sẽ đứng lên hả?”

“Đúng vậy.” Xuân Thất thiếu gật đầu, “Nó vừa đứng lên thì máy tính liên kết phía sau màn ảnh sẽ bắt đầu làm việc. Màn ảnh quét hình mặt người, đối chiếu với chứng minh nhân dân lúc chúng ta đặt phòng. Nếu thông qua thì sẽ để anh nhập mã đặt phòng. Nếu chính xác thì tự động đưa thẻ phòng cho anh.”

“Hàng xa xỉ.” Lý Đạo nói.

“Quả thật xa xỉ, bởi vì nó còn đắt hơn cả phí nhân công.” Xuân Thất thiếu nhún vai, “Thật ra thì đây chỉ là khái niệm cơ khí mà thôi. Nhưng chủ khách sạn Hoàng Tuyền lại bỏ ra nhiều tiền mua về, thay thế nhân viên lễ tân, thật sự là hành động kỳ lạ. Vả lại, không biết chủ khách sạn bọc gỗ bên ngoài người máy là có ý gì?”

“Chẳng phải nói những thứ chúng ta nhìn thấy đều là ảo giác sao?” Hàn Băng hỏi, “Làm sao anh phát hiện ra?”

“Anh không có phát hiện, chỉ do nhân viên lễ tân trong mắt mỗi người chúng ta đều mang hình dáng khác nhau.” Xuân Thất thiếu nhún vai, “Dị thường tức là yêu, đánh yêu quái còn phải do dự à?”

Chóp mũi Hàn Băng rỉ mồ hôi. Xuân Thất thiếu quả thật gan dạ, một khi phán đoán được là hành động. Mà sự quyết đoán và can đảm đó người thường không thể sánh bằng.

“Có người đã phù phép rồi.” Hòa thượng Đàm lên giọng.

“Là ma! Là oán khí đã làm chúng ta hoa mắt.” Diêu Thanh Dương kêu lên nhưng không ai để ý đến ông ta.

“Cho nên chúng ta mới nhìn nhầm máy móc thành người, hơn nữa còn là những người khác nhau. Nhưng mà ai có khả năng này? Tại sao muốn làm như vậy? Giam chúng ta thế này là có ý gì?” Hòa thượng Đàm nói tiếp.

“Đây chính là đáp án chúng ta phải tìm ra.” Xuân Thất thiếu nói.

“Nhưng mà... các người còn chưa nói lý do tại sao đến đây?” Diêu Thanh Dương lại xen mồm vào.

Khi xảy ra chuyện quái lạ, ông ta phản ứng kịch liệt. Sau đó bị Xuân Thất thiếu nhiều lần chế ngự, thái độ ông ta rất kỳ quặc, mà câu hỏi lúc này thậm chí còn có cảm giác âm u quỷ quái.

“Ba người chúng tôi đi chung với nhau.” Lý Đạo tức tối nói.

“Tôi biết, cho nên mới muốn biết tại sao các người lại đến đây? Lỡ như các người là đồng lõa thì sao?” Giọng điệu Diêu Thanh Dương bỗng trở nên rất chậm, cộng thêm đôi mắt trợn trừng của ông ta càng đẩy lên cảm giác hiểm độc.

“Công việc tôi bận rộn, biết Hàn Băng muốn đi du lịch nên đòi đi theo cô ấy. Tất cả mọi việc trong chuyến du lịch này cũng do cô ấy sắp xếp giúp tôi. Tại sao à? Vì cô ấy là trợ lý của tôi chứ sao.” Lý Đạo lừ mắt lại, nhưng lời của ông lại khiến Hàn Băng trở thành tiêu điểm.

Hàn Băng tin tưởng lời của Lý Đạo, nhưng vấn đề là cô có mười hai ngày mất trí nhớ, vì vậy cô không biết trả lời thế nào. Ngập ngừng hồi lâu mới vất vả cất lời trong ánh mắt hỏi thăm và khích lệ của Xuân Thất thiếu: “Tôi cũng... không nhớ rõ.”

Cô thật sự không nhớ ra.

“Hừm, ai tin?” Diêu Thanh Dương cười quái dị, nói, “Nói không chừng chính là cô giở trò quỷ. Đàn bà là không đáng tin nhất.”

“Tôi tin cô ấy!” Xuân Thất thiếu nói hơi cùn, “Đừng hỏi tôi tại sao, chỉ là tin thế thôi.”

“Hừ, tán gái cũng phải có mạng mới tán được chứ.” Diêu Thanh Dương nhìn Hàn Băng bằng ánh mắt chán ghét và đề phòng, “Thật là sắc không mê người, người tự mê. Cậu tin à? Tôi không tin.”

“Không tin thì rút đi. Có bản lĩnh chó chết gì thì tự tìm lời giải, tự đi khỏi cái nơi quỷ quái này.” Xuân Thất thiếu bỗng nói tục, gương mặt bình thường vốn tuấn tú, lúc cấu kính thoát nhìn đầy dữ tợn.

Hàn Băng không biết anh có bị ảnh hưởng bởi sự u tối của khách sạn hay không. Nhưng anh che chở cô như vậy khiến cô cảm thấy rất ấm ức.

“Xuân Thất, còn cậu? Là vì đuổi theo Hàn Băng đến đây à?” Lý Đạo háng giọng hỏi.

“Không phải.” Xuân Thất thiếu khẽ cau mày lắc đầu.

Lúc trước anh không biết Hàn Băng có tha thứ tình hay không, làm sao dám liều lĩnh đến gần cô? Mà vừa nãy nghe Hàn Băng nói không nhớ nổi một số việc, anh tin điều đó. Một là vì tình cảm, hai là vì cảm giác, ba... cũng là thái độ cô đối với anh rất bình tĩnh, không kích động như hôm đó. Nếu nói cô đã điều chỉnh lại... Hàn Băng là một cô gái đơn thuần, không thể nào là kiểu phụ nữ lòng dạ sâu xa, trong lòng hận anh, không tin tưởng anh, nhưng ngoài mặt lại làm như không có chuyện gì xảy ra như vậy.

“Cha tôi bảo tôi đến.” Anh do dự nói, “Ông nói, muốn tôi đến đây gặp một người.”

Đây là nói thật. Khi anh thấy Hàn Băng và Lý Đạo ở sân bay, anh còn tưởng rằng cha anh giúp anh tán gái, trong lòng dờ khóc dờ cười nửa kia. Sau đó nghĩ lại, cha không phải là người nhảm chán như vậy, nên liền cho rằng là trùng hợp. Tuy họ ngồi chung khoang hạng nhất, nhưng Hàn Băng và Lý Đạo vẫn tán gẫu suốt, không hề nhìn thấy anh.

Thật ra thì anh chỉ ngồi trước họ một hàng, khi đó nghe thấy họ nói đến chuyện khách sạn Hoàng Tuyền, anh kinh ngạc phát hiện thậm chí họ còn đặt phòng tại cùng một nơi. Cho nên anh mới đứng chờ ở trạm xe cáp, bởi vì lúc ra khỏi sân bay anh đi lối màu xanh lá, xe cũng đã sắp xếp từ trước nên đương nhiên đến sớm hơn họ.

“Chủ tịch Xuân bảo cậu đến?” Lý Đạo rất bất ngờ, nhưng lập tức thư thái. Có người thích bàn chuyện làm ăn ở nơi non xanh nước biếc, thuận tiện nghỉ dưỡng luôn.

“Cậu phải gặp ai?” Lý Đạo lại hỏi. Quả nhiên lòng đầy tò mò.

“Cha tôi nói sẽ gọi điện cho tôi biết.” Xuân Thất thiếu đáp, bỗng sững sốt.

Điện thoại. Nếu người không ra được vậy điện thoại và mạng có thể thông với bên ngoài không? Gặp phải cảnh khốn cùng thì gọi điện thoại cầu cứu, gọi cho cảnh sát địa phương, hoặc là người nào đó cũng được. Đây là kiến thức thông thường mà! Nhưng vì sao ở đây có năm người, nhưng lại không một ai nghĩ đến?

Không phải bởi vì trong lúc rối rắm đầu óc mất tinh táo. Anh rất trấn tĩnh. Anh tin chắc điều này. Là thứ gì khổng chế suy nghĩ và hành động của họ? Cho nên đầu óc tất cả mọi người đều ngu muội sao?

Anh lập tức lấy điện thoại di động ra, mấy người khác cũng làm vậy. Mọi người không ai bảo ai gọi điện thoại, báo cảnh sát, hoặc là gọi cho người nhà và bạn bè. Thậm chí Hàn Băng còn gọi cho tài xế kia.

Nhưng không điện thoại của ai có tín hiệu!

“Không đúng, tối hôm qua tôi còn gọi về cho vợ tôi báo bình an mà.” Lý Đạo nói, “Còn dùng điện thoại di động, tín hiệu rất tốt.”

“Thử điện thoại bàn xem.” Diêu Thanh Dương vừa nói vừa chạy lên lầu.

“Chia nhau ra thử, sau đó tập hợp lại ở đây.” Xuân Thất thiếu cũng đứng lên, kéo Hàn Băng đi.

“Tình hình không rõ, tốt nhất là em theo sát anh.” Anh nói lúc vào phòng Hàn Băng, không đợi cô trả lời đã đến thử điện thoại.

“Sao rồi?” Hàn Băng vội hỏi.

Xuân Thất thiếu không trả lời, mà đưa ống nghe cho Hàn Băng. Hàn Băng kê tai vào, ngay cả một chút tín hiệu cũng không có, đường dây kia im lặng như tờ. Giống như nổi với một không gian hư không tối đen không có tận cùng, lại tựa như loáng thoáng có tiếng thút thít và kêu gào.

Hàn Băng đặt điện thoại xuống như bị bỏng: “Hay là thử máy tính xem sao?”

“Cô bé ngốc, điện thoại còn không có tín hiệu thì sao có mạng được?” Xuân Thất thiếu thấy Hàn Băng rõ ràng hơi bất an, khẽ cười một tiếng, an ủi cô bằng vẻ mặt.

“Vậy làm sao bây giờ?” Hàn Băng cố gắng khiến mình trấn tĩnh một chút, “Chúng ta như bị vây trong một hòn đảo cô độc, ngăn cách với thế giới loài người rồi.”

Xuân Thất thiếu đi đến bên cửa sổ, cố gắng mở cửa ra. Nhưng bất kể anh với tay ra thế nào cũng không chạm được cửa sổ rõ ràng đang ở gần trong gang tấc.

“Thấy không?” Anh cười khổ, “Anh rất hoài nghi không gian này đã bị bóp méo. Nếu không sẽ không xảy ra tình huống như thế. Mà đã lâm vào hoàn cảnh mơ hồ, chúng ta cũng chỉ có thể bình tĩnh chờ đợi thôi.”

17. Chương 17: Còn Có Người Khác

“Chờ?”

“Đúng, đây là cách duy nhất. Nó đã giam chúng ta ở đây, chắc chắn sẽ có hành động. Nếu đầu óc mơ hồ thì cũng chỉ có thể giữ bình tĩnh trước, tìm sơ hở trong hành động của nó mà thôi.” Từ nó anh nói là để chỉ ngôi khách sạn kỳ lạ này, “Em làm việc trong công ty điện ảnh và truyền hình chắc đã xem không ít phim. Em phải biết, cầu sinh trong cảnh khốn cùng quan trọng nhất là giữ vững tinh thần, không thể nôn nóng, nếu mình điên cuồng trước thì sẽ cách cái chết không còn xa nữa.”

“Được, nghe lời anh.” Hàn Băng lo âu gật đầu.

Xuân Thất thiếu bất chợt nắm tay cô: “Yên tâm, anh sẽ không để em xảy ra chuyện gì hết.”

Hàn Băng khẽ rụt lại. Bởi vì cảm giác... đụng chạm tay chân với Xuân Thất thiếu giống như có điện vậy. Hai người khá im lặng cho đến khi bầu không khí dần dần trở nên kỳ lạ, không nói gì thêm nữa, họ cùng nhau trở về đại sảnh tầng trệt.

Những người khác đều đã có mặt ở đó. Ánh mắt Xuân Thất thiếu lướt qua mặt ba người còn lại. Họ lắc đầu. Nói rõ điện thoại bàn và mạng internet trong mỗi phòng đều không thể sử dụng. Họ lại đi vào ngõ cụt.

“Tiếp theo phải làm sao?” Hòa thượng Đàm hỏi.

Hiển nhiên chỉ trong thời gian ngắn, tất cả mọi người đã tôn Xuân Thất thiếu lên làm thủ lĩnh, như thiên lôi sai đâu đánh đó.

Xuân Thất thiếu cười: “Đại sư là cao tăng, lẽ nào không có cách nào ư?”

Hòa thượng Đàm rất lúng túng: “Tôi chỉ làm nghề sư thôi, chỉ biết tụng kinh, không có pháp lực. Nếu không...”

Anh ta xấu hổ không nói tiếp, Xuân Thất thiếu cũng không hỏi tới, chỉ ngẫm nghĩ rồi nói: “Năm người chúng ta chia làm hai tổ, kiểm tra tỉ mỉ khách sạn từ trên xuống dưới, xem thử có đầu mối hay không. Nhớ kỹ đừng bỏ qua bất cứ nơi bất hợp lý nào, cho dù là bất hợp lý bé tẹo đi nữa. Trước khi trời tối, vẫn tập hợp ở chỗ này. Hàn Băng, em với anh một tổ.”

Nói xong, anh lại không nhìn về phía Hàn Băng mà nhìn Lý Đạo một cái, rồi lại liếc về phía Diêu Thanh Dương. Lý Đạo lập tức hiểu ý Xuân Thất thiếu. Tâm trạng Diêu Thanh Dương bất ổn, sợ là một mình hòa thượng Đàm không trông được ông ta. Tình cảnh bây giờ tối tăm khó hiểu, không thể để có người xảy

ra chuyện. Hoặc ít nhất, không thể để có người phá rối. Ông có chút không yên lòng khi để Hàn Băng và Xuân Thất thiếu chung tổ với nhau, nhưng chỉ có thể như vậy mà thôi.

Hai tổ kiểm tra tỉ mỉ, một tổ từ trên xuống, một tổ từ dưới lên. Thật ra thì nơi cần kiểm tra cũng không nhiều, phần lớn phòng đều khóa, căn bản không vào được. Trong hành lang vừa nhìn đã thấy rõ, không có nơi nào có thể ẩn nấp. Chỉ có nhà bếp và nhà kho ở tầng trệt làm tốn thời gian của họ.

Có điều bất kể cẩn thận bao nhiêu và kiểm tra bao nhiêu lần đi nữa, họ vẫn không thu hoạch được gì. Khách sạn vô cùng bình thường.

Lúc này tuy mới năm giờ chiều, nhưng trời đã hoàn toàn tối mịt.

“Tôi đề nghị tốt nhất chúng ta nên ở chung một chỗ, tránh để có việc gì không ứng phó kịp.” Lý Đạo nói.

“Không, tôi không muốn quá gần người phụ nữ đó.” Diêu Thanh Dương lập tức phản đối, ánh mắt nhìn Hàn Băng như cô là mầm bệnh lây nhiễm cực mạnh, “Tôi nhớ ra một chuyện, trên mạng nói chỗ này âm khí quá nặng, chỉ có hòa thượng và đạo sĩ mới ở được. Chúng ta là người bình thường, mà phụ nữ có âm khí nặng hơn, ở chung với cô ta sẽ xui xẻo.”

Xuân Thất thiếu cau chặt mày, nhìn có vẻ sắp sửa nổi cáu.

Hòa thượng Đàm thấy thế vội nói: “Thôi nào, thôi nào. Chúng ta vẫn chia hai tổ như vừa rồi là được, như vậy không đông người lắm. Có phụ nữ ở chung quả thật cũng bất tiện. Tôi thấy phòng cô Hàn ở lầu hai, tôi và bác sĩ Diêu cũng ở lầu hai, cách nhau khá gần, như vậy không đụng mặt nhưng có việc cũng dễ tiếp ứng.”

“Tôi không chung tổ với tên ẻo lả này đâu, nói không chừng âm khí của ông ta còn nặng hơn.” Lý Đạo tức giận nói với hòa thượng Đàm, “Tôi chung tổ với đám Hàn Băng, các người có việc cứ gọi lớn lên, cậu lo chạy lấy thân mình trước, đừng quan tâm những kẻ tự tư tự lợi. Hừm, xem ra bất kể ở đâu cũng có con sâu làm rầu nồi canh mà.”

Diêu Thanh Dương im lặng cúi đầu. Nhưng Hàn Băng luôn cảm giác rằng ông ta đang trợn trừng mắt lườm cô, khiến cô vô cơ sởn cả gai ốc khắp người. Bác sĩ Diêu này mắc chứng gì vậy? Tại sao cứ như có thù hằn với cô thế? Rõ ràng cô cũng đâu quen ông ta, chỉ gặp mặt một lần thôi mà.

“Được rồi, cũng chỉ có vậy.” Hòa thượng Đàm không biết làm sao, đành nhún vai nói, “Buổi tối mọi người cảnh giác một chút, nếu như có thể bình an đến sáng ngày mai, chúng ta lại nghĩ cách thoát ra ngoài.”

Dưới tình huống này ai mà ngủ được chứ? Có điều tinh thần căng thẳng suốt một ngày nên giờ quá mệt mỏi. Họ bị giam trong khách sạn kỳ dị này, nổi bất an trong lòng tích tụ càng lúc càng lớn. Nhưng ngoại trừ Diêu Thanh Dương ra, tất cả mọi người đều kiềm chế cảm giác muốn phát điên, bởi vì họ biết mình mà rối loạn thì càng không thể thoát khỏi cảnh khốn cùng này.

Chia thức ăn xong, hai tổ về phòng của riêng mình. Xuân Thất thiếu và Lý Đạo thay phiên trở về phòng mình lấy quần áo và đồ dùng hằng ngày, bảo đảm luôn có người ở bên cạnh Hàn Băng. Cuối cùng, ba người ngồi trong phòng khách phòng Hàn Băng, tương đối yên lặng.

Mà sắc trời càng thêm đen kịt. Cơn mưa lạnh giá vẫn không ngừng rơi tí tách, bầu trời như muốn sập xuống tựa như ngày tận thế vậy.

“Hay là chúng ta thay phiên nhau ngủ một lát đi?” Thật lâu sau Xuân Thất thiếu cất lời, “Còn không biết bao lâu mới có thể đi ra ngoài, cứ tiếp tục như vậy không phải là cách hay.”

“Nhưng mà Xuân Thất à, cậu thật sự không nhìn ra một chút manh mối nào sao?” Lý Đạo cau mày hỏi.

Lúc mới nghe nói đến ma, thậm chí ông còn có chút phấn khởi. Nhưng đó là do ông không tin quỷ thần, đương nhiên cho rằng chỉ xảy ra hiện tượng kỳ lạ, cần phá giải như Conan mà thôi. Nhưng bây giờ ông thật sự đã bị giam cầm, trong lòng khó tránh khỏi khủng hoảng.

“Rằm tháng bảy cửa địa ngục mở. Tuy hiện tại mới tháng bảy dương lịch, nhưng thế giới này có rất nhiều bí ẩn chưa giải thích được. Ai biết còn cánh cửa tự động đóng mở nào đó mà chúng ta không nhìn thấy hay không?” Xuân Thất thiếu suy nghĩ một chút rồi nói, “Tôi không nhìn ra sơ hở, nhưng tôi cảm giác cửa bị

đóng trong một không gian bóp méo, cho nên không tìm được cửa khách sạn, chúng ta cũng không chạm đến cửa sổ được. May là bên trong không gian còn bình thường, nếu không tầm mắt người sẽ không có tọa độ, mất đi cảm giác phương hướng.”

“Cậu nói khách sạn Hoàng Tuyền là một không gian thần bí tự động xảy ra biến hóa sao?” Lý Đạo mở to mắt, “Chỉ cần đến lúc thời cơ thích hợp thì nó sẽ mở cửa ra lại à?”

“Tôi không biết.” Xuân Thất thiếu cười khổ lắc đầu, “Tôi chỉ nghĩ đến khả năng như vậy thôi. Nhưng cũng có khả năng là ma quỷ giam cầm chúng ta, giống như chuyện ma giấu trong nhân gian hay nói vậy. Nói không chừng sẽ có nguy hiểm đến tính mạng, cũng nói không chừng chỉ là trò đùa.”

“Được rồi, xem như chúng ta đang rơi vào tam giác Bermuda đi. Nếu nó có ác ý thì xem thử buổi tối sẽ xảy ra chuyện gì.” Lý Đạo cố ý nói thoải mái, lại chuyển đề tài, “Nói nè Xuân Thất, giải thích như cậu thì rất nhiều chuyện có thể sáng tỏ rồi. Ví như là người chủ khách sạn thần bí tại sao lại tốn nhiều tiền muốn xây khách sạn ở đây, nhưng lại không cố gắng kinh doanh chứ? Quả thật là lãng phí tiền bạc! Hơn nữa, tại sao khách sạn lại xây theo hình bát giác, mái hiên còn treo chuông gió, kết cấu bên trong theo kiểu giếng trời? Ngoài ra, vì sao trụ núi đá to lớn lại ở chính giữa khách sạn? Tại sao nơi này không có nhân viên phục vụ, mà lại dùng thiết bị công nghệ cao? Có rất nhiều câu đố, nhưng nếu nói nơi này có địa lý và hoàn cảnh vật lý đặc thù, tất cả đều có nguyên do và ngọn nguồn. Nói không chừng chủ khách sạn là một tay giàu nứt đố đổ vách, muốn nghiên cứu hoàn cảnh đặc dị của nơi này, cho nên xây khách sạn che mắt.”

“Đúng vậy đó. Nếu nói kỳ lạ thì người đầu tư khách sạn Hoàng Tuyền là kỳ lạ nhất. Còn trụ núi đá kia nữa. Thật sự bất hợp lý.” Xuân Thất thiếu suy tư, anh nói, “Tiếng vó ngựa nghe thấy tối hôm qua, hơn phân nửa là có liên quan đến trụ núi đá kia.”

“À tôi quên nói cho cậu biết.” Lý Đạo vỗ vỗ trán, “Vừa rồi lúc lục soát khách sạn, tôi đã hỏi hòa thượng Đàm và Diêu Thanh Dương, bọn họ cũng nghe thấy tiếng vó ngựa. Hòa thượng Đàm còn tưởng mình nằm mơ, Diêu Thanh Dương thì hơi có vẻ sợ hãi. Đây chính là nguyên nhân ông ta khác thường và khẩn trương như vậy. Gặp phải loại chuyện kỳ quái này, có ai không sợ chứ? Nhưng cái tên hoảng loạn còn giận chó đánh mèo người khác thế kia, nếu như gặp phải nguy hiểm tôi bảo đảm ông ta sẽ hi sinh người khác để bảo vệ mình trước.”

Xuân Thất thiếu gật đầu: “Dè chừng ông ta là được. Có nhiều lúc con người còn đáng sợ hơn cả ma quỷ. Về phần tiếng vó ngựa, tôi nghe nói một số khoáng sản trong núi đá có chức năng ghi chép lại khi có sấm chớp mãnh liệt, rồi cất đi giống như một thiết bị ghi hình. Trụ núi đá kia rất có khả năng có tác dụng này, cho nên không phải lo lắng đến âm thanh lạ kia.”

“Tôi cũng từng nghe nói các nhà khoa học còn dùng sấm chớp mô phỏng máy chấn động để tiến hành thí nghiệm sự biến đổi tần số và cường độ. Bắn sóng điện từ lên tường đá với chất liệu đặc thù, tạo ra “hình ảnh ma quỷ”. Không phải người nước ngoài nói ngay cả hồn ma hiển linh cũng là phản ứng tĩnh điện hay sao?”

Hàn Băng ngồi bên cạnh nghe Xuân Thất thiếu và Lý Đạo phân tích đầy lý trí thì lại âm thầm lắc đầu. Cô cảm giác có gì đó không đúng, nhưng không nói ra được là ở đâu. Tựa như... tất cả đều không chân thật, luôn ngăn cách bởi một lớp gì đó, giống như ngấm hoa trong gương, trăng trong nước. Nhưng cô không biết cụ thể, chỉ cảm thấy sâu trong tâm linh cô có cảm ứng nhỏ bé với tất cả mọi việc xung quanh.

“Hàn Băng, em sao vậy?” Xuân Thất thiếu đang sôi nổi thảo luận thì chú đến vẻ dị thường của Hàn Băng, “Chắc em mệt mỗi lần rồi, chỉ bằng ngủ trước một lát đi. Vào phòng trong cũng được, mở cửa ra, anh ở đây sẽ có thể thấy được em.”

Giọng điệu anh rất bình thường, nhưng trong tiếng nói bao hàm một sự quan tâm dịu dàng, khiến lòng Hàn Băng lại dâng lên một cảm giác xốn xang gì đó. Vốn dĩ cô không muốn đi, nhưng kết quả lại trở về phòng như chạy trốn.

Nằm trên giường, cô cho rằng mình không ngủ được, nhưng không ngờ lại chìm vào mơ màng nhanh chóng. Cô cảm thấy mình tỉnh táo nhưng lại như ngủ thiếp đi, cảm giác phân liệt này càng lúc càng nghiêm trọng. Cô hoảng sợ phát hiện hồn mình đã lìa khỏi xác. Cô có cảm giác trôi lơ lửng rõ ràng, tựa như đứng ở một

độ cao đặc biệt, nhìn cơ thể mình nằm trên giường rất bình yên. Cô cũng nhìn thấy Xuân Thất thiếu và Lý Đạo ngồi trên ghế salon thảo luận. Sau đó cô đi xuyên tường, ra khỏi căn phòng.

Có một sức mạnh kéo cô đi. Cô rất sợ, không muốn rời khỏi Xuân Thất thiếu quá xa, dường như lúc bên cạnh anh cô luôn cảm thấy bình an đến lạ. Nhưng cô không có cách nào, không thể kêu lên thành tiếng cũng không thể không chế, chỉ có thể trôi giạt giữa không trung. Sau đó cô thấy cửa phòng số 4A lều hai mở ra, một cô gái rón rén bước ra ngoài.

Cô gái kia có dáng vóc cao ráo, đầy đặn nhưng vẫn thon thả. Mái tóc xoăn lượn sóng bồng bềnh buông xòa đến hông và chiếc váy tơ tôn lên dáng vẻ duyên dáng.

Có thể nói cô gái này rất đẹp, chừng ba mươi tuổi. Có điều cô ta trang điểm đậm, khiến cô ta có một vẻ phong trần không thể che giấu, xem ra giống như người làm nghề giải trí đặc thù. Kiểu xinh đẹp lãng lơ này rất bắt mắt, đối với đàn ông lòng dạ bất chính mà nói thì đúng là muôn phần quyến rũ.

Còn nữa, chiếc váy trên người cô ta đỏ tươi như máu làm xốn mắt Hàn Băng. Cô gái này là người đứng trên ban công mỉm cười với cô mà cô thoáng nhìn thấy lúc ở ngoài khách sạn ư? Cô vẫn cho rằng mình bị ảo giác, lẽ nào trong khách sạn này còn có người khác thật sao?!

Đang nghi ngờ thì cô gái kia bỗng nhướn miệng cười như thể đã trông thấy cô. Nụ cười ấy không hề đẹp, chỉ có vẻ quái lạ khôn tả, mà gương mặt đã trở nên rõ ràng. Hàn Băng kinh hoàng sửng sốt, bởi vì cô biết gương mặt đó. Cô ta chính là người bị hại trong vụ giết người hàng loạt mà bệnh viện não không thể cứu sống được đó.

18. Chương 18: Gái Ma

“Xin hỏi cô là...” Tiếng đàn ông vang lên phía sau lưng.

Hàn Băng lơ lửng giữa không trung, không thể nhúc nhích như thể bị đóng băng, chỉ nhác thấy Diêu Thanh Dương từ từ đi vào tầm mắt. Tay ông ta cầm khay thức ăn, hình như đã ăn hết định xuống bếp lấy thêm. Mà lời của ông ta là hỏi cô gái áo đỏ kia.

Sao vậy? Diêu Thanh Dương cũng thấy ma sao? Vả lại lúc cấp cứu cô gái áo đỏ, ông ta là bác sĩ chủ trị. Nếu nói giữa ông và cô có gì liên quan thì chỉ có duy nhất là cô gái áo đỏ này thôi. Nhưng cô gái áo đỏ đã chết, linh hồn theo đến đây làm gì? Báo thù à? Thế nhưng cô gái áo đỏ đã chết kia có can hệ gì với cô đâu. Diêu Thanh Dương không thể cứu sống cô ta cũng đâu phải là lỗi của ông ta. Vả lại linh hồn có thể vượt qua muôn sông nghìn núi, vượt nửa chiều dài Trung Quốc đến đây hay sao?

Nghi ngờ liên tiếp đã lấn át nỗi sợ hãi trong lòng Hàn Băng.

“Tôi tên Quế Thư, cũng ở đây.” Cô gái áo đỏ khẽ mỉm cười, muôn vàn quyến rũ.

“Sao tôi chưa từng gặp cô?” Thái độ Diêu Thanh Dương rất ôn hòa, không giống với vẻ hằn học đối với Hàn Băng.

“Tôi ở đây lâu rồi, chỉ do ngã bệnh nên vẫn ở lì trong phòng thôi.” Cô gái áo đỏ tên Quế Thư khẽ nói.

“À, cô không thoải mái chỗ nào? Tôi là bác sĩ, có thể khám giúp cho cô.” Diêu Thanh Dương rất tốt bụng.

Quế Thư trở tay đẩy cửa phòng phía sau: “Vậy cảm ơn anh, mời anh vào.”

Trong phòng không bật đèn, nhìn từ góc độ của Hàn Băng thì bên trong tối mù, đen kịt như mực.

“Đừng đi!” Hàn Băng cố kêu to nhưng không phát ra tiếng.

Quế Thư nghiêng người để Diêu Thanh Dương vào phòng, sau đó khẽ ngoảnh trở lên môi, nhìn Hàn Băng ra hiệu im lặng. Hàn Băng sốt ruột vô cùng, ra sức giãy dụa, chỉ muốn thoát khỏi trói buộc vô hình. Nhưng kết quả là cô hoảng sợ phát hiện không biết tại sao mình lại biến thành một bức tranh da người treo trên vách tường phòng Quế Thư, hoàn toàn không thể động đậy.

Mà Quế Thư vừa vào phòng đã mềm mại như không xương tủy vào lòng Diêu Thanh Dương. Diêu Thanh Dương hơi nhích người:

“Quế Thư, cô có ý gì đây?”

“Anh có ý gì thì tôi có ý đó thôi bác sĩ Diêu.” Quế Thư cười quyền rũ, “Số đàn ông tôi gặp chưa đến một nghìn thì cũng đã tám trăm. Đàn ông nghĩ cái gì, muốn thế nào, tôi liếc mắt là nhìn ra ngay. Khách sạn này nơi nơi quái lạ, không phải anh cũng đang muốn phát tiết nỗi lòng lo sợ này một chút hay sao?”

Quả nhiên cô ta làm nghề này. Nhưng mà cô ta là ma, là gái ma! Nếu không sao cô ta biết đối phương họ Diêu chứ?

“Hôm nay lúc chúng tôi lục soát khách sạn đã gõ cửa từng phòng một. Hình như không có người ở trong phòng này mà?” Diêu Thanh Dương không chú ý đến sơ hở, chỉ bất an nhúc nhích, tựa như cảm thấy xảy ra chuyện gì không ổn.

“Gõ cửa không có người trả lời, có lẽ bởi vì trong phòng không phải là người mà thôi.” Quế Thư nhướn cười, nửa thật nửa giả.

Sắc mặt Diêu Thanh Dương bỗng trở nên trắng bệch. Nhưng chỉ chớp mắt thấy thân thể Quế Thư in bóng dưới ánh đèn thì lại thẫn thờ phào.

“Đúng là biết dọa người.” Ông ta cười lớn, nói, “Cô có bóng kìa.”

“Ai nói có bóng thì nhất định là người chứ?”

“Bất kể cô là người hay ma, hôm nay ông cũng liều mạng với cô.”

Diêu Thanh Dương đột nhiên thẹn quá thành giận, muốn dè Quế Thư lên giường. Hàn Băng nhắm mắt lại, không muốn nhìn thấy cảnh vô sỉ này. Nhưng tiếng cười khanh khách của Quế Thư và tiếng thở hổn hển như dã thú của Diêu Thanh Dương khiến cô không thể nào bỏ qua chuyện đang xảy ra.

Diêu Thanh Dương này rất có vấn đề, sau khi gặp chuyện phản ứng quá cực đoan. Lẽ nào lúc bình thường, bề ngoài lịch sự ôn tồn của ông ta đều là ngụy trang, chỉ có bây giờ mới là con người thật của ông ta sao? Một khắc trước ông ta còn bị khách sạn thần bí kỳ dị, ma quỷ rình rập làm cho sợ đến mức hồn vía lên mây, bộc lộ bản chất nhất gan và hèn hạ nhất. Nhưng sau một khắc, ông ta làm chuyện chẳng hề kiêng dè, quan hệ nóng bỏng với Quế Thư xa lạ không biết là người hay ma. Giống như chiếc váy đỏ trên người Quế Thư đã kích thích ông ta, khiến ông ta mất lý trí biến thành một con trâu điên đáng sợ vậy.

“Cởi đồ ra!” Ông ta gầm lên.

“Anh không thích bộ váy này sao? Không phải anh thích nhất là phụ nữ mặc đồ đỏ ồ ồ à?”

“Bớt nói nhảm đi!”

“Được rồi. Thế này thì sao?”

“AAAAAAA!!”

Nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của Diêu Thanh Dương, Hàn Băng không kiềm lòng được mở mắt ra, sau đó sợ đến mức suýt hôn mê. Chiếc váy đỏ như mây tung bay che đi chân tướng xấu xí đằng sau.

Một xác nữ nằm ngửa trên giường, cơ thể bị dao cắt từng nhát từng nhát sâu đến tận xương. Mặt Quế Thư xám như tro tàn, tóc như cỏ úa, ánh mắt trống rỗng đờ đẫn. Quái lạ chính là chỉ có đôi môi đỏ là vẫn sống động, há hoác để lộ hàm răng đã biến thành màu đen, không ngừng cười khúc khích.

Diêu Thanh Dương sợ đến mức ngã lăn qua bên kia giường.

“Sợ cái gì? Đây không phải đáng vẻ vốn có của tôi sao? Là ông bảo tôi cởi đồ mà.” Quế Thư dịu dàng nói, “Bộ váy của tôi chính là vật ngụy trang của tôi, ai biết dưới lớp da người đến tột cùng là lòng dạ đen tối thế nào chứ.”

Thiên sứ tốt bụng, ma quỷ tham lam, ở sâu tận trong linh hồn không ai biết được.

Không biết tại sao Hàn Băng đột nhiên nhớ đến câu nói này của Xuân Thất thiêu.

“AAAAA!”

Diêu Thanh Dương lại gào to lên một tiếng, liền lần một vòng bò dậy, cố gắng chạy trốn. Nhưng bóng đỏ lóe lên, ông ta lại ngã về giường. Lần này xác nữ biến trở lại thành Quế Thư.

“Đừng đi. Ai cũng phải trả giá đắt!” Quế Thư nói, đột nhiên giang rộng chân tay, gương mặt cũng lộ vẻ hung ác.

Cô ta tựa như tan chảy, toàn thân kể cả chiếc váy màu đỏ như máu nhanh chóng mở rộng, vươn dài, cho đến khi hòa vào một thể, hóa thành biển máu. Chỉ còn đầu của cô ta bồng bềnh trên mặt biển, cảm hận nhìn Diêu Thanh Dương đang chìm sâu xuống.

“Cứu mạng! Cứu mạng!”

Diêu Thanh Dương liếc mình giãy dụa trong biển máu cuộn cuộn sôi trào. Vất vả lắm ông ta mới rướn người ngửa mặt lên trời được. Nhưng có một đôi tay giơ lên từ phía dưới, bóp chặt lấy cổ ông ta. Ông nghẹt thở, mặt nhanh chóng hiện vẻ tím tái, gân xanh nổi trên trán, mắt trợn to, chiếc lưỡi to tím thẫm thè hết ra ngoài. Tiếp theo, vô số bàn tay phụ nữ ngoi lên khỏi biển máu, tựa như dưới giường có vô số người chết, tựa như chiếc giường là một con rết đỏ rực. Những cánh tay trắng bệch kia cào xé thịt trên người Diêu Thanh Dương, khiến ông ta gào lên tiếng thét đau đớn đáng sợ nhất trên thế giới.

“Xoẹt!”, thân thể ông ta chia năm xẻ bảy. Máu tươi nóng hổi văng lên tường, bắn vào mặt Hàn Băng. Cảm giác kinh tởm, hoảng sợ và muốn phát điên cùng nhau ủa đến. Cô ngất đi.

Cô choàng tỉnh lại, không phân biệt rõ đâu là mơ đâu là thật. Cảm giác kia khủng hoảng vô cùng, nỗi sợ hãi đến từ nơi sâu nhất tận đáy lòng.

“Hàn Băng, Hàn Băng em làm sao vậy? Tỉnh nào!” Bên giường, Xuân Thất thiếu lay bả vai cô, cuối cùng dựng cả người cô lên, ôm chặt trong vòng tay.

Chuyện xảy ra bất thành linh, cô biết đây chính là sự thật.

“Anh và Xuân Thất thiếu ở phòng khách, nghe thấy cô cứ vùng vẫy suốt.” Lý Đạo đứng bên cạnh lo âu nói.

“Em mơ thấy ác mộng.” Cô cố gắng mở to hai mắt, “Em mơ thấy...”

Lời nói còn chưa dứt, một tiếng hét thảm thiết như lưỡi dao sắc bén phá vỡ bóng đêm tối tăm mù mịt. Hàn Băng không biết hàng triệu oan hồn gào thét ở nơi sâu nhất của địa ngục thể nào, nhưng cô vững tin tiếng thét vừa rồi đến từ nơi đó.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Sắc mặt Lý Đạo thay đổi.

“Anh ở đây với Hàn Băng, tôi đi xem thử.” Xuân Thất thiếu quyết đoán nói, quay người định đi.

Hàn Băng kéo tay anh lại. Tuy không nói gì nhưng ánh mắt đã truyền đạt hết tất cả.

“Được, chúng ta cùng đi.”

Xuân Thất thiếu kéo chặt cô, Lý Đạo đi theo phía sau. Ba người chạy ra ngoài. Vừa mới lao khỏi gian phòng thì suýt nữa va phải một người.

“Hòa thượng Đàm.”

Xuân Thất thiếu kinh ngạc kêu lên. Bởi vì hòa thượng Đàm lao ra khỏi căn phòng kế bên, cũng chính là phòng 1A tầng hai. Hôm qua anh, Hàn Băng và Lý Đạo đã kiểm tra căn phòng này, rõ ràng không có ai ở, mà khóa cửa còn bị hư nữa.

“Sao cậu lại ở đây vậy?” Lý Đạo không nhịn được hỏi.

“Không phải tôi, là Diêu Thanh Dương ở đây. Ông ta lôi tôi ở chung.” Về mặt hòa thượng Đàm lo lắng, “Mới vừa rồi hết đồ ăn, ông ta nói xuống bếp lấy thêm một chút. Nhưng lâu quá không thấy trở lại, tiếng thét vừa này...”

Lòng Hàn Băng chợt lạnh. Không phải là mơ. Chuyện cô vừa trải qua không phải là mơ. Thật sự là hồn lìa khỏi xác. Cô tận mắt chứng kiến quá trình Diêu Thanh Dương bị gái ma giết chết.

“Em mơ thấy, em thấy được!” Cô run run nói với Xuân Thất thiếu.

Xuân Thất thiếu cúi đầu, hoang mang nhìn cô. Anh còn chưa lên tiếng thì một tiếng “ầm” thật lớn vang lên, cánh cửa phòng số 4A đối diện đổ sập xuống như bị nổ tung. Mọi người ngơ ngác nhìn nhau.

“Đi xem thử.” Xuân Thất thiếu phản ứng đầu tiên, cắn răng nói.

Căn phòng âm u lạnh lẽo, sự chết chóc ngập tràn không sao tả xiết, còn có mùi máu tươi nồng nặc. Diêu Thanh Dương bị treo lên thanh rèm cửa sổ bằng cravat của mình. Khuôn mặt dữ tợn, tình trạng cái chết khác với cảnh tượng Hàn Băng đã thấy. Mà còn giống như đã chết rất lâu, cơ thể đã cứng ngắc.

“Không thể nào, ông ta mới đi ra ngoài có một lúc...”

Hòa thượng Đàm chỉ nói được một nửa đã im bật, bởi vì anh ta nhìn thấy chiếc giường. Trên giường còn có một vũng máu đỏ tươi mang hình dáng một người phụ nữ nằm nghiêng, toát lên nỗi khiếp sợ thần bí không tả được. Tựa như có một sức mạnh cường đại đang siết chặt trái tim mỗi người.

“Mau rời khỏi đây.” Xuân Thất thiếu quyết định nhanh chóng.

“Nhưng mà thi thể của ông ta...” Hòa thượng Đàm như có chút không đành lòng.

“Chết cũng đã chết, nhan sắc chỉ là ngoài da, cậu làm hòa thượng mà không thông suốt bằng tôi à?”

Lý Đạo kéo hòa thượng Đàm, bốn người gần như là chạy trốn. Men theo hành lang chạy nửa vòng, vất vả lắm mới đến cửa phòng Hàn Băng, Xuân Thất thiếu dừng bước lại, nói với hòa thượng Đàm.

“Bắt đầu từ bây giờ bốn người chúng ta ở chung một chỗ, anh cũng qua đây.”

“Ừ, tôi đi lấy đồ rồi đến ngay.”

Hòa thượng Đàm cũng dứt khoát, nhanh nhẩu chạy vào phòng 1A. Ba người Hàn Băng đứng tại chỗ chờ anh ta.

Lúc này giống như có một sức mạnh vô hình kéo cổ Hàn Băng, khiến cô không kim lòng được quay đầu lại nhìn. Vì cửa phòng 4A đã sụp xuống, từ bên này có thể thấy được nơi sâu nhất trong đó. Có một bóng đen không ngừng lắc lư trên mặt đất, đó là thi thể của Diêu Thanh Dương.

Thật sự là Quế Thư trả thù sao? Nếu như vậy, có phải cô sẽ là người vô tội tiếp theo không? Hàn Băng nghĩ. Chỉ thấy đèn căn phòng kia đột nhiên chột lóe lên, như là nháy mắt, sau đó tắt ngúm.

Có ai đã tắt đèn ư? Chóp mũi Hàn Băng đỏ mề hôi lạnh. Chỉ thấy trong căn phòng tối đen như mực có gì đó đi lại. Có điều cô không nhìn thấy được.

“Đừng quay đầu lại, chỉ nhìn phía trước thôi. Anh nhất định sẽ dẫn em ra ngoài.”

Xuân Thất thiếu nhẹ nhàng quay đầu Hàn Băng qua. Hàn Băng nghe lời không phản kháng, nhưng chỉ cảm thấy trong nháy mắt cơn lạnh phủ kín sau lưng.

19. Chương 19: Chỉ Còn Một Mình

“Ồ, cậu ta đi vào đã lâu lắm rồi đó.” Lý Đạo đột nhiên nói, sau đó gọi với vào phòng 1A – “Hòa thượng Đàm, hòa thượng Đàm mau ra đây.”

Không ai trả lời.

Xảy ra chuyện rồi! Trong nháy mắt, ba người Hàn Băng đồng loạt nảy sinh ý niệm này trong đầu, lần lượt xông vào bên trong.

Căn phòng trống tuếch, không một bóng người. Hòa thượng Đàm là một người sống sờ sờ vậy mà lại khi không biến mất. Ba người kẻ sát nhau đi khắp căn phòng, ngay cả một chút dấu vết giày dẫm cũng không có.

“Lẽ nào nơi này không chỉ có không gian bị bóp méo, ác quỷ giết người, mà còn có cả lỗ đen thời không nữa sao?” Quả thật Lý Đạo khó mà tin được.

“Đến một không gian lớn hơn trước rồi hãy nói.”

Sắc mặt Xuân Thất thiếu nghiêm trọng, nhưng anh vẫn cố gắng bình tĩnh. Anh cảm thấy dường như mình đang ở trong một cái bẫy, không nhìn thấy được bất cứ chuyện gì cả trong lẫn ngoài bẫy. Mà mù quáng sẽ càng làm nhiều việc sai lầm, giống như vừa nãy để hòa thượng Đàm đi vào phòng một mình vậy.

“Đồng ý.” Lý Đạo nguyên rửa một câu, “Nếu như tôi không chết, đây sẽ là bộ phim hay nhất của tôi.”

Họ quay người dợm bước ra ngoài. Nhưng vào lúc này một tiếng o o bất thường vang lên, đồng thời có ánh sáng lóe ra.

Tivi đột nhiên bật lên. Kể từ cơn giông tối hôm qua, điện thoại và internet đều bị đứt đoạn, lẽ nào đường dây truyền hình vẫn còn tốt?

Không ai bảo ai, họ đứng trước tivi. Mà khi họ nhìn thấy rõ ràng hình ảnh trong đó, tất cả đều sững sờ chết lặng.

Hòa thượng Đàm ở trong tivi. Trong đó bách quỷ dạ hành náo loạn khắp chốn, hòa thượng Đàm mặc tăng bào bị đuổi giết không có nơi ẩn náu. Dường như anh ta nhìn thấy bên ngoài màn ảnh, đưa tay hô to. Nhìn từ khẩu hình có thể thấy được anh ta đang cầu xin người bên ngoài cứu mình. Nhưng mà cứu thế nào đây?

Ba người vô cùng luống cuống, Xuân Thất thiếu thử chạm vào tivi, nhưng không có bất cứ điều gì khác thường. Nó chỉ là chiếc tivi LCD bình thường, đưa tay đến màn ảnh cũng không có dấu hiệu bị hút vào. Lý Đạo quỳ trên mặt đất tìm đường dây điện, kết quả phát hiện dây vốn dĩ nó không cắm vào ổ điện. Hàn Băng vô cùng khiếp sợ.

Chuyện này là sao đây? Hoàn toàn không thể giải thích được, cũng không thể hiểu nổi. Khách sạn Hoàng Tuyền giống như một mê cung khổng lồ, có thể nuốt sống người ta bất cứ lúc nào, mà họ còn không thể đoán được mình sẽ bị tiêu diệt bằng phương thức gì.

“Rời khỏi đây ngay.” Xuân Thất thiếu lớn tiếng nói.

Ngay khi anh cất tiếng, màn hình tivi đột nhiên tối sầm. Hòa thượng Đàm không biết đã biến đến thời không nào rồi.

“Nhanh!”

Xuân Thất thiếu thúc giục Lý Đạo đang sững sờ. Lý Đạo lấy lại tinh thần đi trước dẫn đường, Hàn Băng ở giữa, Xuân Thất thiếu bọc hậu. Ba người nhanh chóng chạy đến cửa. Nhưng Lý Đạo chạy quá nhanh, ông vừa bước ra cửa phòng, Hàn Băng còn chưa kịp đuổi theo thì cánh cửa kia đã đóng sầm lại.

Hàn Băng giật nảy mình, nhanh chóng kéo cửa ra lại, chạy ra ngoài. Nhưng Lý Đạo đã không thấy dấu vết. Hành lang không một vật cản trở, xung quanh đều trống trơn, không có một bóng người.

“Lý Đạo, Lý Đạo!” Hàn Băng la lên, nước mắt giàn giụa.

Cô là con gái nên nỗi sợ hãi cũng sâu sắc hơn người khác. Thế nhưng cô vẫn nhẫn nhịn không khóc, không nhiều lời, không gây phiền hà thêm cho người ta. Song bây giờ thì khác, người biến mất chính là Lý Đạo, là người thân thiết như cha anh cô. Nếu như người khác mất tích cô chỉ sợ hãi và thương tiếc, mà Lý Đạo biến mất đối với cô mà nói chính là một cú sốc lớn, giống như mất đi người thân, không thể nào chấp nhận được.

“Anh ấy biến mất rồi, không nhìn thấy anh ấy nữa. Lý Đạo, anh ở đâu?”

Cô muốn xông ra, cũng không biết phải tìm ở đâu, chỉ là muốn chạy đi nhưng thân thể đã bị Xuân Thất thiếu chặn ngang ôm lại.

“Hàn Băng, bình tĩnh một chút!” Anh khẽ gầm bên tai cô.

“Không, anh ấy biến mất rồi. Tìm anh ấy về. Lý Đạo biến mất rồi, làm sao đây? Em muốn tìm anh ấy về.” Hàn Băng khóc đến mức nói năng không mạch lạc, “Đều là em không tốt, nếu không phải em muốn đến đây thì anh ấy cũng sẽ không đi theo em. Nhưng em không nhớ nổi... đến cùng là đã xảy ra chuyện gì.”

“Suyt, suyt, đừng khóc. Anh ta nhất định không có chuyện gì đâu.” Xuân Thất thiếu dỗ dành, nhưng tay không hề thả lỏng, vẫn ôm chặt Hàn Băng, “Nếu như khách sạn quái dị này có ác ý thì sẽ trực tiếp giết

người giống như Diêu Thanh Dương, chứ không phải kéo người ta đi. Nhất định có cách, nhất định có thể tìm ra sơ hở cứu họ về. Suyt, đừng khóc.”

“Sao em không nhớ ra? Tại sao? Trong mười hai ngày trống rỗng kia, đến cùng em đã làm gì?”

Nỗi sợ hãi và áy náy bị đè nén trong lòng Hàn Băng bùng phát vì chuyện Lý Đạo mất tích. Xuân Thất thiếu không biết trả lời cô thế nào. Nhưng lần đầu tiên anh nghe cô nói mình đã mất đi trí nhớ mười hai ngày. Như vậy, cô đã quên mất xung đột đã xảy ra cũng trong mười hai ngày này. Thảo nào khi cô thấy anh lại điềm nhiên như không.

Mà lúc này, Hàn Băng bị kích động quá mức, bất kể khuyên can thế nào cô cũng ra sức giãy dụa, muốn chạy đến bất cứ nơi nào cũng được, miễn là tìm Lý Đạo trở lại.

Xuân Thất thiếu ra sức kéo cô, quay cô lại, giữ chặt eo cô và ôm siết lấy cô, nhưng cô vẫn không ngừng vùng vẫy. Hai người cận kề mặt đối mặt, tay chân giãy dụa khiến hơi thở đan xen. Sự căm dỗ chí mạng kia khiến Xuân Thất thiếu không kiềm lòng được hôn lên môi cô.

Trong thoáng chốc môi chạm môi, Hàn Băng ngây dại, trợn to đôi mắt đăm lệ nhìn Xuân Thất thiếu kẻ sát đến mức có thể đếm rõ số lông mi. Sức nóng và sự khít chặt khiến trên môi khiến cô hơi đau. Ngoài ra thì đầu óc trống rỗng.

Thật ra Xuân Thất thiếu cũng không biết tại sao mình lại làm như vậy. Nhưng quả thật Hàn Băng đã lập tức yên tĩnh lại. Anh hơi nghiêng đầu, đè nén từng đợt sóng tuôn trào khiến tim đập mạnh, anh cố nói: “Mau xuống dưới lầu với anh, anh tin ở bên cạnh trụ núi đá kia tình trạng sẽ không gay go như vậy.”

Nói xong anh liền dắt Hàn Băng đi. Họ ở tầng hai, theo lý thuyết có thể nhanh chóng xuống tầng trệt. Nhưng Xuân Thất thiếu gần như lập tức phát hiện thang lầu kia như biến thành kiểu gấp nếp. Rõ ràng anh đã đến tầng trệt rồi nhưng khi bước xuống bậc thang cuối cùng thì lại trở về tầng hai.

Ma giấu trong truyền thuyết sao? Hay là thời không bị bóp méo? Ảo giác gây ra hay là kỹ xảo đánh lừa thị giác? Thoáng chốc, trong đầu Xuân Thất thiếu xuất hiện vô số ý niệm.

“Làm sao đây?” Tiếng nói căng thẳng của Hàn Băng vang lên.

Cảm giác nụ hôn mãnh liệt bất ngờ vừa rồi vẫn còn, mà trong lúc hoảng sợ và bất an, cô vẫn cảm thấy lúng túng khi nói chuyện với anh.

“Đi ngược lên trên lại, chậm một chút.” Xuân Thất thiếu khẽ nói, “Anh muốn xem thử rốt cuộc chỗ đó có vấn đề gì.”

Hàn Băng đi theo lời nói của anh, hai người đi ngược lên tầng ba. Nhưng kết quả vẫn giống nhau, chuyển tới chuyển lui mà mãi vẫn dừng ở bậc thêm cầu thang tầng hai.

Hàn Băng không dám quay đầu lại nhìn vào mắt Xuân Thất thiếu, nhưng cô nghe thấy Xuân Thất thiếu bảo cô chậm một chút. Trong tiếng nói tựa như phát hiện ra gì đó mà hưng phấn và kích động.

“Ở đây.”

Vừa đi được không bao lâu, Xuân Thất thiếu bỗng khẽ kêu lên. Hàn Băng mừng rỡ, vì phát hiện của Xuân Thất thiếu có nghĩa là đã tìm được chỗ sơ hở. Càng có nghĩa là họ từ chỗ thụ động bị trêu đùa đến chỗ có thể chủ động lựa chọn, đến chỗ máu chốt, hoặc có thể phá giải cái bẫy này. Phải biết rằng giải được then chốt rắc rối này chính là tìm được đầu mối nhỏ bé nhất kia. Sau đó tất cả sẽ rõ ràng thuận lợi.

Theo bản năng, cô quay đầu lại. Cũng vào lúc này, đêm mưa phùn lất phất lại đột ngột vang lên tiếng sét đánh. Bất ngờ như vậy, vang dội như vậy, khiến Hàn Băng hoảng sợ run rẩy không thốt nên lời. Tiếp theo ánh đèn sáng ngời trong khách sạn bỗng tắt ngúm toàn bộ.

Xung quanh phút chốc rơi vào đêm đen vô tận. Mà trước khi bóng tối phủ xuống, Hàn Băng chỉ kịp nhìn thấy đôi mắt khẽ cười của Xuân Thất thiếu. May mà tay họ vẫn nắm lấy nhau. Kể từ khi Diêu Thanh Dương bị giết, Xuân Thất thiếu chưa hề buông tay cô ra.

Không biết can đảm đến từ đâu, Hàn Băng sợ đến mức nín thở một lúc, sau đó tiếp tục kéo Xuân Thất thiếu đi lên trên. Xuân Thất thiếu đã phát hiện ra chỗ sơ hở, dừng nên vì bóng tối mà dừng lại. Cô vững tin anh nhất định sẽ tìm được lối thoát.

Có điều là càng đi Hàn Băng càng cảm thấy có gì không đúng. Tay Xuân Thất thiếu khô ráo và ấm áp, nó rất lớn, có thể hoàn toàn bao trùm hết tay cô, mạnh mẽ và có độ dày vừa phải. Tuy chỉ là bàn tay nhưng lại có hương vị của ánh nắng. Kể từ khi bước vào khách sạn này, bất kể chuyện gì xảy ra cũng chưa từng khiến đôi tay ấy lạnh lẽo. Không giống với hiện tại, nó lạnh buốt, trơn trượt và gầy trơ xương.

Cô vẫn nắm tay Xuân Thất thiếu sao?

“Xuân Thất thiếu?”

Cô chợt dừng lại hỏi, cũng cố gắng bỏ tay ra. Không ai trả lời cô. Nhưng bàn tay lạnh buốt này lại nắm chặt cô hơn. Hàn Băng khiếp sợ, bởi vì cô bỗng hiểu ra bàn tay cô nắm không còn là của Xuân Thất thiếu nữa. Trong phút chốc bóng tối phủ xuống, Xuân Thất thiếu đã biến mất giống như những người khác. Hiện tại trong khách sạn này chỉ còn lại một mình cô. Đáng sợ hơn chính là có một thứ không biết đang kéo chặt lấy tay cô.

“Buông ra!” Cô cố hét to lên.

Ánh đèn như bị âm thanh điều khiển, mới vừa rồi tắt ngúm trong sầm sét, lúc này lại sáng lên trong tiếng thét của Hàn Băng. Sau thoáng chốc mắt bị điểm mù thị giác, cuối cùng Hàn Băng đã thấy rõ ràng...

Người kéo tay cô không chỉ có một, mà là một dãy. Một loạt cô gái mặc đồ đỏ, không, phải nói là mười mấy xác chết nữ mới đúng. Từng gương mặt chết chóc, máu thịt nhầy nhụa, đang mặc đồ đỏ, ác khí nặng nề. Kề sát cô chính là Quế Thư. Cô ta giống như người dẫn xác Tương Tây[1], chẳng biết số xác nữ đó đi theo cô ta từ lúc nào.

[1] Dân tộc Miêu Tương Tây, Hà Nam từ xưa đã có nhiều truyền thuyết thần bí về thuật “tổng xác, lạc động, thả sâu độc”, trong đó tổng xác còn được gọi là đuổi thầy hay dẫn xác, nhằm mục đích đưa những xác người ở chiến trường hoặc xa quê về quê quán của mình để chôn cất.

“Buông ra!”

Cô quát to lần nữa, dốc hết sức lực hất bàn tay ma đang nắm cổ tay cô. Cô dùng sức quá lớn, chân vừa trượt đã lăn xuống cầu thang. Cô không biết thang lầu dài bao nhiêu, chỉ cảm thấy từng gương mặt chết chóc và vấy đỏ bay vút qua, sau đó cô nặng nề ngã lăn ra đất, đập đầu vào nền nhà.

Một tiếng đùng vang lên, thái dương của cô đã bị sét sọc chảy máu. Cơn đau mãnh liệt như khoan sâu từ ngoài chui vào trong, đầu cô tựa như bị sét đánh. Sau cảm giác điện giật ngẩn ngui, trí nhớ mười hai ngày bị quên lãng ở nơi tối tăm trong đầu óc đã được phóng thích một chút. Nhưng chỉ là ngắt quãng mơ hồ, nhất thời cô không cách nào s ịtiđúng lmàn lại khônggừa sang lại rõ ràng.

Hơn nữa toàn bộ ảo giác trước mắt đều biến mất. Cô gục tại đầu cầu thang đại sảnh tầng trệt. Trong quầy lễ tân cách đó không xa là người máy được bao bằng gỗ có hoa văn với bảng mạch điện bị lật ra ngoài, nó xiêu vẹo buồn cười và quạnh quẽ.

Cũng không có ma nữ vấy đỏ gì nữa, chỉ có bản thân cô và sự trống trải vô tận. Nỗi tuyệt vọng và cảm giác bị cách ly mà cô cảm nhận lần đầu ở thành phố ma lại xuất hiện, mà còn vô cùng rõ ràng.

Cô cố bò dậy, chạy lên lầu. Căn phòng 1A tầng hai đóng chặt cửa, căn phòng 4A cũng đóng chặt, chỉ có cửa phòng cô là nửa khép nửa hở. Cô cắn răng, kiềm nén nỗi sợ hãi muốn thét lên, từ từ đi vào.

20. Chương 20: Tiểu Yến Tử, Mặc Áo Đỏ

Trên ghế salon trong phòng khách, Xuân Thất thiếu và Lý Đạo đang ngủ say. Nếu không phải vẫn đang thở, họ trông như đã chết rồi vậy.

Hàn Băng thăm thở phào nhẹ nhõm, nhưng ngay sau đó lại bị nỗi nghi ngờ và bất an khổng chế.

Lẽ nào tất cả chỉ là giấc mơ của cô? Vậy tại sao cô lại ngã ở tầng trệt? Nếu nói là cô mộng du, Xuân Thất thiếu và Lý Đạo sao có thể đồng thời ngủ mất? Hai người họ nhất định sẽ canh giữ cho cô, giống như cô cũng sẽ canh giữ cho họ. Nếu như quả thật là nằm mơ, vậy giấc mơ kia bắt đầu từ khi nào? Ít nhất, từ việc Xuân Thất thiếu và Lý Đạo ngủ trong phòng, cô có thể đoán được chuyện xảy ra trước đó là thật.

Nhưng thật sự là thật ư? Cô không phân biệt nổi. Mà cảm giác không biết là mơ hay ảo đó là nỗi khủng hoảng đã man nhất.

Cúi đầu nhìn mình, quần áo đã ướt đầm mồ hôi lạnh, còn dính phải thứ dơ dáy nào đó. Cho nên cô lấy bừa một bộ trong túi du lịch, vào phòng tắm thay ra.

Trước tiên cô lau người bằng nước lạnh để tinh thần tỉnh táo. Sau đó thay quần áo ra, rồi chải tóc, thậm chí còn trang điểm nhẹ. Cô không suy nghĩ gì nhiều, tựa như cứ tự nhiên làm thế. Khi phát hiện có gì đó không đúng, cô còn nghe thấy tiếng ca du dương khe khẽ. Bởi vì phòng tắm trống trải nên tiếng ca vang vọng mơ hồ không dứt.

Tiểu Yến Tử, mặc áo đỏ, ngày này hằng năm ghé tới đây...

Lập đi lập lại chỉ một câu này.

Cô bỗng giật mình, quay người lại nhìn xung quanh, tiếng ca kia im bật. Nhưng khi cô quay lại đối mặt với tấm gương lớn trong phòng lần nữa, tiếng ca lại vang lên.

Cô nhớ được đây là một bản nhạc thiếu nhi, nhưng lời bài hát sai rồi. Rõ ràng là mặc áo hoa chứ không phải mặc áo đỏ, không phải là ngày này mà là mùa xuân.

Tiểu Yến Tử, mặc áo đỏ, ngày này hằng năm ghé tới đây...

Tiếng ca lại vang lên, Hàn Băng hoảng hốt, bởi vì cô đột nhiên phát hiện tiếng ca vang lên từ miệng mình. Cô không muốn hát, nhưng cổ họng không theo sự khống chế của mình. Mặt, mặt của cô, gương mặt trang điểm tinh xảo, lúc này khoe môi từ từ nhếch lên, nở nụ cười.

Cô không muốn cười, cô sợ đến mức muốn chết. Nụ cười kia kết hợp với ánh mắt hoảng sợ của cô có vẻ vặn vẹo mâu thuẫn cực kỳ, vẽ nên bức tranh mang vẻ điên cuồng. Nhưng thân thể này, tiếng hát này dường như đã không phải là của cô nữa. Vả lại, bỗng đâu cô lại mặc một chiếc váy liền đỏ chót. Nhưng mà, cô chưa bao giờ thích màu đỏ, cũng không mang theo đồ đỏ đi.

Cô vẫn là cô sao? Có phải cô bị tâm thần phân liệt rồi không? Trước kia cô từng xem bộ phim tương tự, đối tới đối lui cô là người có vấn đề nhất, chính cô là hung thủ.

Nhưng, không, không, không, không phải cô. Cô chỉ không thể khống chế ý thức của mình thôi. Dường như có một sức mạnh quái dị khổng lồ thao túng cô vậy. Đầu óc cô không nghe theo mình, hơn nữa còn làm chuyện cô không muốn làm!

Hai tay cô nắm chặt bồn rửa tay, kiềm nén nỗi kích động muốn ông ẹo làm đáng. Hai loại ý niệm ngược nhau xâu xé cơ thể cô, khiến cổ họng cô vang lên tiếng hát quái dị. Kiểu nghi ngờ bản thân này khiến cô gần như điên cuồng.

Cô bị ma nhập. Cô bị đa nhân cách. Cô bị ma nhập. Cô bị đa nhân cách. Cô bị ma nhập. Cô bị đa nhân cách.

Hai ý niệm này không ngừng giao chiến trong đầu cô.

Lòng từ bi.

Đột nhiên ba chữ này hiện lên trong đầu Hàn Băng, cắt đứt sự chất vấn bản thân gần như dai dẳng của mình. Cô đột nhiên cảm thấy một sức lực dịu êm, ấm áp dâng lên từ bụng. Cô nghĩ nếu bất kể ai muốn điều khiển cô, có thể họ chỉ muốn mượn cô thoát khỏi cảnh khốn cùng mà thôi.

Đã vậy cô giúp nó.

Trong thoáng chốc, những ý nghĩ dồn ép bản thân biến mất. Cô nhất thời nhẹ nhõm, gần như bủn rủn, nếu không vịn vào bồn rửa tay thì cô không đứng vững nổi nữa. Mà đúng lúc này trong gương lại xuất hiện một người.

Diêu Thanh Dương. Diêu Thanh Dương đã chết!

Nhưng ông ta đã chết thật rồi sao? Nếu cảnh tượng gái ma giết người chỉ là giấc mơ, như vậy Diêu Thanh Dương chết cũng là hiện tượng giả.

Cô quay phắt đầu lại.

Diêu Thanh Dương đã đứng đằng kia, hơn nữa còn có một cảm giác chân thật mãnh liệt. Ông ta không chết. Ông ta là người thật! Hàn Băng tỉnh táo phán đoán. Nhưng ông ta vào phòng cô làm gì?

“Cô mặc váy màu đỏ rất đẹp đó!” Diêu Thanh Dương đột nhiên cất lời. Trong nụ cười còn có một sự lạnh lẽo khiến người ta sởn gai ốc.

“Ông đến đây làm gì? Đi ra mau!” Từng lỗ chân lông Hàn Băng đều dấy lên sự phòng bị.

Diêu Thanh Dương không nói gì, nhưng cũng không bỏ đi. Ngược lại đi đến gần Hàn Băng. Hàn Băng bị buộc phải lui về phía sau, mạnh miệng kêu lên.

“Ông đi mau. Nếu không tôi sẽ la lên. Xuân Thất thiếu và Lý Đạo đang ở bên ngoài.”

“Đi? Cô báo tôi đi đâu hả?” Diêu Thanh Dương cười u ám, “Vào khách sạn này rồi thì đừng ai hòng rời khỏi. Tôi không biết chuyện này là sao, nhưng tôi biết chúng ta đã sập bẫy rồi. May là tôi tỉnh táo. Ở trong mơ cô thấy tôi chết rồi đúng không? Bị Quế Thư kia giết chết à? Tôi cũng cho rằng tôi đã chết, nhưng trái tim tôi vẫn còn đập, cho nên tôi tự nói với mình đó là cơn ác mộng, cho nên tôi tỉnh lại. Hiện tại tôi sắp là cơn ác mộng của cô. Còn bọn họ à? Ha ha ha, nếu cô kêu bọn họ tỉnh được thì sao còn do dự hả?”

Ông ta vừa nói vừa tiếp tục đi đến gần. Thân là phụ nữ, trực giác Hàn Băng biết Diêu Thanh Dương muốn làm gì. Điều này càng khiến cô càng hoảng sợ hơn. Cô tiện tay cầm lấy cốc thủy tinh trên bồn rửa tay, đập mạnh vào trong bồn. Chiếc cốc vỡ tan, cô cũng không để ý đến chuyện đứt tay, cầm lên một mảnh nhỏ, chìa vào Diêu Thanh Dương.

“Ông còn đến gần nữa thì tôi không khách sáo đâu.”

Diêu Thanh Dương cười châm chọc: “Giả bộ làm liệt nữ trong trắng gì chứ. Đàn bà các người đều vô sỉ giống nhau. Sang trọng xinh đẹp thì cũng là loại vô liêm sỉ dưới háng kẻ giàu có thôi. Mà cho dù là quê mùa mập mạp cũng khinh thường đàn ông không có tiền không có quyền, dù người đó có chân tình thật ý đến đâu đi nữa. Không phải cô vì Xuân Thất thiếu giàu có mới mặc sức cho hấn chơi hay sao?”

“Câm miệng!”

Diêu Thanh Dương sỉ nhục cô, sỉ nhục Xuân Thất thiếu, khiến Hàn Băng tức giận không thôi.

Người trước mắt này ban đầu ra vẻ đạo mạo, có nghề nghiệp và địa vị khiến người ta ngưỡng mộ và tôn kính. Nhưng thật ra bên trong lại cặn bã cùng cực, mầm móng xấu xa, bản chất đê tiện khiến người ta kinh tởm.

“Không cho tôi nói à?” Diêu Thanh Dương cởi nút áo, “Được rồi, vậy thì dứt khoát làm thôi. Cô mặc chiếc váy đỏ đó đi khắp nơi, trêu ghẹo ánh mắt người ta không phải là cần đàn ông sao? Tôi cho cô. Hiện tại tôi không còn là tên sinh viên nghèo nữa. Tuy không bằng Xuân Thất thiếu của cô, nhưng cũng là người giàu có. Cô có biết một năm tôi nhận bao nhiêu tiền phong bì hay không? Nói cho cô biết vài số thôi là cô sẽ không vứt bỏ tôi nữa, sẽ không vứt bỏ tôi vì những kẻ giàu có khác nữa.”

Đây là tên biến thái. Diêu Thanh Dương là tên biến thái. Không biết lúc còn trẻ ông ta yêu đương chịu đủ kích thích nào, tóm lại tâm hồn ông ta đã hoàn toàn bị bóp méo. Ông ta là kẻ điên.

“Bộ váy này không phải là của tôi!” Hàn Băng tuyệt vọng la lên. Hi vọng Xuân Thất thiếu và Lý Đạo có thể nghe thấy.

“Ồ, tôi thừa dịp cô té xuống lầu đã bỏ vào đó.” Diêu Thanh Dương cười khiến người ta sợ hãi từ tận xương tủy, “Tưởng rằng mấy người không mặc đồ đồ thì tôi sẽ bỏ qua cho các người sao? Một đám đàn bà dê tiện, tất cả đều chết hết đi.”

Lời còn chưa dứt, Diêu Thanh Dương đã nhào đến. Hàn Băng lách mình, chui qua dưới nách Diêu Thanh Dương. Nhưng cô quá sợ hãi, động tác hơi chậm, không kể đến mảnh thủy tinh bể rớt khỏi tay, ngay cả chiếc váy đồ cũng bị rách từ bả vai xuống đến tận eo, để lộ tấm lưng trắng nõn.

Thấy cảnh đẹp này, ánh mắt Diêu Thanh Dương sáng quắc đáng sợ. Nó đáng sợ đến mức chân Hàn Băng cũng rụng rời. Cô chưa từng trải qua chuyện khiếp đảm thế này, trong đầu chỉ có một chữ: Chạy!

Cô cố chạy ra ngoài, hoảng sợ chạy bừa. Lúc chạy ngang qua phòng khách nơi Xuân Thất thiếu và Lý Đạo đang ngủ, cô cố lay họ dậy, lớn tiếng la hét. Nhưng họ như đắm chìm trong giấc ngủ nguyên thủy tựa cái chết, hoàn toàn không có ý tỉnh lại.

Cho nên cô chỉ đành chạy ra khỏi phòng. Diêu Thanh Dương nhe răng cười đuổi theo. Lúc đến đầu cầu thang cô chỉ cảm thấy da đầu căng chặt, vô cùng đau đớn, cả người đã bị kéo ngã xuống đất.

“Tôi xem cô chạy đi đâu? Các người đều bỏ chạy, dụ dỗ tôi xong lại bỏ trốn, nhưng không trốn khỏi lòng bàn tay tôi đâu!”

Khuôn mặt Diêu Thanh Dương giống như ác ma, khiến người ta không rét mà run. Trong cảnh Hàn Băng ra sức đấm đá và la hét inh ỏi, ông ta kéo cô lên cầu thang, lấy trong túi áo ra một sợi dây đã chuẩn bị từ trước, cột hai tay cô vào lan can, sau đó lấy một con dao giải phẫu trong cái hộp ra.

“Cô sợ tôi lắm sao?” Tiếng nói của ông ta đột nhiên nhẹ nhàng, “Được rồi, cô có thể không nhìn tôi. Tôi cắt da trán cô xuống che mắt cô lại được không? Sau đó, cô thích chết trước hay là thích yêu trước? Nếu không vừa chết vừa yêu nhé?”

Chạy trời không khỏi nắng, một thân một mình, hai nỗi sợ hãi cực đoan kích thích Hàn Băng, khiến những kí ức ngất quăng và rời rạc trong đầu cô đột nhiên nối liền thành một chuỗi. Cô biết hết tất cả, nhất thời rõ ràng.

“Ông là tên sát nhân điên cuồng kia!” Hàn Băng kêu lên, “Vụ án giết phụ nữ áo đỏ hàng loạt là do ông làm.”

Diêu Thanh Dương đứng ngây ra.

“Làm sao cô biết?” Ông ta la lên một tiếng sau đó cười đắc ý, “Không ngờ tôi còn gặp được một ả dê tiện thông minh. Có phải cô biết được từ cơn mơ Quế Thư giết người không?”

“Không phải.”

“Cô không nhận cũng không sao.”

Diêu Thanh Dương ngồi bên cạnh Hàn Băng, bình tĩnh nói chuyện giống như bạn bè. Nếu không phải trong đôi mắt ông ta có tia sáng của sự điên cuồng thì hoàn toàn không thể nào nhìn ra ông ta là tên biến thái qua vẻ bề ngoài được.

“Quế Thư là ả đàn bà tôi giết đầu tiên” Ông ta nói từ từ giống như đang nhớ lại câu chuyện tuyệt diệu nhất, “Ả đàn bà phong trần, nhưng lại giống hệt bạn gái đầu tiên của tôi. Vừa gặp ả tôi đã nhớ ngay đến con tiện nhân kia. Cho nên tôi đưa Quế Thư đi dạo rồi về đến nhà, từng dao từng dao lóc xương cốt ả, giống như thịt heo trên quầy bán thịt. Cô đoán xem tôi đã chôn ả ở đâu? Là ở trong sân nhà tôi, dưới một gốc cây nho. Phân bón tốt, cây nho kia mọc rất sum suê, ra trái rất ngọt, hàng xóm láng giềng đều thích ăn. Tôi không biết vì sao khách sạn này có thể khiến Quế Thư tiến vào cơn ác mộng của tôi. Nhưng ả không báo được thù, bởi vì tôi mạnh hơn ả, cho dù ả là ác quỷ tôi cũng sẽ giết ả lần nữa.”

“Đừng kể nữa!” Hàn Băng cảm giác mình sắp nôn ra mắt.

“Cô không muốn nghe sao? Nhưng hôm nay tôi rất muốn kể mà.” Diêu Thanh Dương cười khinh miệt, “Mấy tên cảnh sát ngu ngốc kia cho rằng tôi chỉ giết phụ nữ mặc đồ đồ, thật ra thì từ ban đầu bọn chúng đã sai rồi. Tất cả những người tôi giết đều có dáng vẻ giống mấy ả bạn gái trước đây của tôi. Các ả mặc đồ đồ càng tốt, nếu không có thì tôi sẽ mặc vào cho các ả, giống như cô vậy. Mấy ả đàn bà này lúc tôi không có

tiền thì chê tôi nghèo, lúc tôi có tiền thì chê tôi vô vị. Tôi học được cách ăn nói ngọt ngào lại chê đáng ghét tôi không đẹp. Tôi giảm cân thành công thì lại cảm thấy tôi lớn tuổi, không thể thỏa mãn các ả. Đồ đê tiện, tất cả đều là đồ đê tiện! Cho nên tôi giết hết, giết hết toàn bộ!”

Sau khi nói ra câu cuối cùng, ông ta đột nhiên giận dữ quát lên.

21. Chương 21: Một Ngày Một Đêm Kinh Hoàng

“Cuộc sống của ông không như ý, lẽ nào tất cả đều là lỗi của người khác sao?” Hàn Băng không nhịn được quát ngược lại, “Trên đời này số kẻ giàu có nhiều không đếm xuể, có xấu có tốt. Tất cả người ông gặp đều ruồng bỏ ông, lẽ nào tự bản thân ông không có nguyên nhân, không có sai lầm à? Đừng mang sai lầm của chính mình đi trừng phạt người khác. Người ta vô tội!”

“Cô biết cái gì? Giết chết hết là tốt. Giết chết hết đám đàn bà thối tha thì thế giới này sẽ yên bình. Tôi là bác sĩ, tôi có chức trách này!”

Diêu Thanh Dương ăn nói hùng hồn, quả thật là bất chấp lý lẽ. Mà Hàn Băng vừa dẫn dụ ông ta nói chuyện vừa muốn tranh thủ thời gian hành động nhưng không có hiệu quả. Dường như ông ta nhận thấy gì đó, gờ dao giải phẫu trong tay lên.

“Tôi nói xong rồi, cô cũng không cần bàn cãi nữa, hưởng thụ quá trình tử vong đi. Cô sẽ biết tôi nhân từ cỡ nào khi cho sinh mệnh thối nát của cô mau sớm biến mất.”

“Ông mới là thối nát! Ông không chỉ thối nát mà còn thần kinh, biến thái!” Hàn Băng thấy mình không thể chạy khỏi bàn tay ác độc, bỗng nhiên cảm hận bất chấp mọi thứ.

“Yên tâm, tôi sẽ để lại bằng chứng thể hiện rằng cô từng sống trên cõi đời này.” Diêu Thanh Dương khê cười, “Mỗi khi giết một ả đàn bà, tôi đều để lại một bộ phận của chúng. Đánh số thứ tự phân loại rồi cất trong nhà của tôi. Tôi ối người chết theo cách khác nhau, để các ả tồn tại riêng biệt. Có một ả đàn bà, tôi đã tiêm kim luôn cho ả, khiến ả đau thê thảm mãi mới chết được. Có một ả, tôi đã bịt kín mắt ả lại, lóc da ả, bên cạnh còn dẫn ống nước nhỏ giọt, khiến ả cho rằng máu mình chảy hết, nội tạng suy kiệt mà chết. Còn có một ả bị tôi nấu chín, cho chó hoang ăn. Mấy ngày đó ngoài khu nhà tôi luôn có chó hoang tụ tập chạy loạn, tru tréo, khiến người dân sợ đến mức không dám ra cửa. Còn cô à...” Ông ta vuốt tóc Hàn Băng, “Người đẹp tài trí, làm thành tiêu bản được không? Cô xem đi, tôi cho cô vĩnh hằng rồi.”

Hàn Băng sợ đến mức không nói nên lời, lọn tóc bị Diêu Thanh Dương vuốt qua đầu tựa như dính phải chất nhớt nhúa kính tẩm, suýt nữa khiến cô nôn thốc nôn tháo.

Nhìn thấy vẻ mặt chán ghét của cô, Diêu Thanh Dương càng bị kích thích, trở nên hung ác hơn, miệng kêu lên những âm thanh quái dị, gờ dao giải phẫu trong tay về phía trán Hàn Băng.

Hàn Băng nhắm mắt lại, hận không thể chết ngay lập tức. Nhưng cô nghe thấy Diêu Thanh Dương thét lên một tiếng, sau đó là tiếng động lặn xuống cầu thang và tiếng kêu đau đớn. Tiếp theo không còn giọng nói của Diêu Thanh Dương nữa, mà một hơi thở quen thuộc đã vây quanh người cô.

“Đừng sợ, anh đến rồi.”

Xuân Thất thiếu vội vàng cởi sợi dây trói chặt Hàn Băng. Tay của anh hơi không có sức, cởi chừng một phút mới xong. Nỗi chờ đợi này tựa như còn dài hơn khi nãy, Hàn Băng vừa được tự do đã ôm chầm lấy Xuân Thất thiếu, như thể không bao giờ buông ra nữa vậy.

Cô sợ đến mức cả người run lên. Ngay cả tiếng khóc cũng nghẹn trong cổ họng không thoát ra được. Xuân Thất thiếu chỉ đành không ngừng vỗ về lưng cô. Miệng nói xin lỗi không ngừng: “Anh xin lỗi, anh xin lỗi, anh đã đến chậm. Anh xin lỗi, anh xin lỗi!”

Hàn Băng không thốt nên lời, chỉ cảm thấy sợ hãi cực độ. Sau khi trải qua cảm giác rét mướt, lồng ngực ấm áp của anh là thứ có thể gặp mà không thể cầu. Sự xuất hiện của anh chính là bình yên của cô. Giờ khắc này, cô cố hấp thụ nó. Hai người ôm nhau không buông rời, cho đến khi sắc trời dần sáng.

Buổi đêm kinh hoàng rốt cuộc đã qua. Bầu trời cũng trong xanh trở lại.

Quan trọng nhất là sáng sớm hòa thượng Đàm xuống lầu một chuyến, sau đó vô cùng mừng rỡ chạy đến kêu to: “Cửa xuất hiện rồi! Cửa xuất hiện rồi! Chúng ta được thả ra rồi!”

Ba người đàn ông kể cả Hàn Băng vừa mới bình ổn tâm trạng lại cùng nhau xông đến đại sảnh. Quả nhiên thấy cửa khách sạn mở rộng. Trước mặt là cảnh non xanh núi biếc được nước mưa nhuộm một màu trong veo. Bầu không khí trong lành kia khiến họ – những kẻ bị giam một ngày một đêm – dường như có cảm giác được sống lại sau mấy đời.

Trải qua chuyện sống chết mới biết được tính mạng quý giá và đáng yêu biết nhường nào.

“Tôi đi gọi điện thoại báo cảnh sát. Vòng vây đã phá, điện thoại và internet cũng phải thông rồi.” Lý Đạo ra khỏi khách sạn. Sau khi đi dạo bên ngoài một vòng nhỏ, ông nói với Xuân Thất thiếu, “Cậu chuẩn bị chút đồ ăn đi, nguyên một đêm đã hành hạ chết tôi rồi, đói bụng đến mức ngực dán vào lưng. Nhớ nhé, Hàn Băng bị khiếp sợ, không thể nấu ăn.”

“Sẽ không phiền Hàn Băng đâu. Về phần ăn sáng xuống núi rồi ăn, còn bắt tôi làm à?” Xuân Thất thiếu cười cười, giơ ngón tay út được nẹp bằng chiếc đũa lên, “Tôi cũng là người bị thương mà.”

“Còn tôi thì sao hả?” Lý Đạo cũng giơ cánh tay lên, trên đó quần lớp băng gạc dày cộm, nhưng vẫn còn máu thấm ra, vừa nhìn đã biết vết thương rất sâu.

“Tôi có cách gì đâu chứ? Nếu không phải thương tổn vật lý cực độ, anh và hòa thượng Đàm sẽ không thể tỉnh lại.” Xuân Thất thiếu chẳng mấy may áy náy nói, “Anh phải hiểu là ngủ say đến mức độ này có thể khiến con người tử vong. Sức mạnh tinh thần của con người là khổng lồ và đáng sợ nhất. Một khi anh tin rằng mình đã chết thì thật sự có lẽ không sống được đâu. Tôi đã cứu mạng anh đó, anh còn không vừa lòng à!”

“Hiện tại tôi muốn giết tên Diêu Thanh Dương kia!” Hòa thượng Đàm xen mồm vào, “Tôi đi xem tên khốn đó, không để ông ta trốn thoát.”

“Ông ta té cầu thang bị gãy chân, lại còn bị trói thành bánh chưng, có thể trốn được mới lạ. Vả lại, hình như ông ta điên thật rồi, không biết do khiếp sợ hay là báo ứng, sau này ông ta phải chịu hậu quả thích đáng.”

Lý Đạo nói một câu rồi bỏ đi. Trên thực tế, ngày hôm qua nếu không phải Xuân Thất thiếu tỉnh lại kịp thời thì Hàn Băng đã gặp nguy hiểm. Lúc đó anh từ trạng thái ngủ say chuyển sang lơ mơ. Biết rõ Hàn Băng xảy ra tình cảnh đáng sợ, lại không thể tỉnh lại. Kết quả để có thể tỉnh táo, anh đã bẻ gãy đầu ngón út của mình. Diêu Thanh Dương bị anh đâm một cú thật mạnh. Sau khi ông ta ngất xỉu dưới lầu, anh đã dành Hàn Băng, rồi đi gọi Lý Đạo và hòa thượng Đàm đang ngủ say dậy. Vì để mọi người có thể nhanh chóng tỉnh lại, không đến nỗi hại thân thể và thần trí, anh lấy miếng thủy tinh rạch một vết thật sâu lên cánh tay hai người.

“Nói với cảnh sát như vậy có được không?” Hàn Băng hỏi với vẻ hơi lo lắng.

“Yên tâm đi!” Xuân Thất thiếu đã dự tính trước, “Diêu Thanh Dương và chúng ta quen biết ở khách sạn trong lúc vô tình, tâm lý ông ta vốn có vấn đề, buổi đêm lại bị giồng tố làm khiếp sợ, nhìn thấy em mặc váy đỏ thì tinh thần liền thất thường, muốn làm hại em. Mà bản thân ông ta cũng đã thú nhận tội lỗi, chúng ta đều là nhân chứng ở bên cạnh nghe được thấy được. Thương tích trên người chúng ta cũng là do lúc giằng co với ông ta mà ra.”

Đây là lời khai thống nhất sau khi họ đã bàn bạc sơ lược. Dù gì chuyện kỳ lạ xảy ra ở khách sạn Hoàng Tuyền có nói thì cũng không ai tin, không cần phải để người ta xem họ là đám thần kinh. Có một số việc mấy người giữ bí mật là được rồi. Vả lại ngay cả địa điểm giấu thi thể, chứng cứ và động cơ phạm tội Diêu Thanh Dương cũng đã nói. Cảnh sát vừa điều tra thì sẽ biết ngay không dính líu đến bọn họ.

Không đến nửa giờ, cảnh sát địa phương đã đến, áp giải Diêu Thanh Dương đang lảo đảo đi. Hàn Băng, Xuân Thất thiếu, Lý Đạo và hòa thượng Đàm cũng đi theo cho lời khai, sau đó liền đến bệnh viện xử lý vết thương đầu ra đây.

Xuân Thất thiếu khả năng vĩ đại, không chỉ áp bay trực thăng đưa họ đến bệnh viện tốt nhất. Sau khi ra khỏi bệnh viện còn có xe riêng đưa bốn người đến khách sạn xa hoa nhất nơi đây. Dĩ nhiên thức ăn ngon cũng đã chuẩn bị từ trước.

Tuy chỉ bị giam một ngày một đêm; nhưng tâm sức, thể lực và tinh lực của mỗi người đã tiêu hao vô kể. Nhất là Hàn Băng rất cần phải nghỉ ngơi. Cộng thêm bị vụ án Diêu Thanh Dương liên lụy, cảnh sát yêu cầu họ phải cho lời khai lần thứ hai, cho nên phải ở lại đây vài ngày.

“Ai có thể nói cho tôi biết đến cùng khách sạn Hoàng Tuyền đã xảy ra chuyện gì không?” Hòa thượng Đàm nói.

Lúc này cơm nước no nê, lại vừa tắm nước nóng xong, bốn người tụ tập trò chuyện về một ngày một đêm kinh hoàng này.

“Hàn Băng nói trước đi.” Lý Đạo vỗ đầu Hàn Băng theo thói quen.

Trong bốn người, Hàn Băng bị thương nhẹ nhất, chỉ bị đứt lòng bàn tay và cổ tay bị trầy xước. Tổn thương của cô chủ yếu là tâm lý và tinh thần. Dẫu sao cũng là một cô gái, phải trải qua tình cảnh đáng sợ, đối mặt với một tên siêu biến thái như vậy.

Ba người kia thì khác, một người bị gãy xương ngón út, hai người bị khâu vết thương ở cánh tay, ngồi cạnh nhau như vậy thoạt nhìn có chút buồn cười.

Cho nên Hàn Băng cố nén cười, cắn môi rồi nói: “Thế này thì phải nói đến những chuyện kỳ lạ em gặp phải gần đây.”

“Bắt đầu từ lúc đi ngang qua thành phố ma sao?” Xuân Thất thiếu hỏi.

Hàn Băng gật gật đầu, bởi vì từng cùng nhau trải qua sống chết, cô chẳng hề e ngại, thẳng thắn với họ: “Trước đó em vẫn rất bình thường. Có lẽ bắt đầu từ lần đó, em thường xuyên bị đau đầu. Sau đó mới phát hiện lúc đầu em đau thì lân cận chắc chắn có tai nạn hoặc là có người chết bất đắc kỳ tử. Xuân Thất thiếu khuyên em đến bệnh viện khám thử xem, cũng chính là lần đó em gặp được Diêu Thanh Dương.”

“Thì ra là lỗi của cậu.” Lý Đạo lừ mắt nhìn Xuân Thất thiếu.

“Đừng trách anh ấy mà, xem như là vận mệnh đã định sẵn số phận thôi.”

Hàn Băng vô thức bảo vệ Xuân Thất thiếu, khiến khóe môi anh khẽ cong một đường khó thể nhận ra.

Mà theo Hàn Băng tự thuật lại, mọi người dần dần hơi hiểu ra. Ngày đó Hàn Băng bị khiếp sợ ở bệnh viện, được nữ bác sĩ Cát xinh đẹp giúp đỡ, cũng giới thiệu cô đi tìm sư phụ Tuệ Không. Tuệ Không nghe Hàn Băng miêu tả, lại tìm người bạn đạo giáo xem khí trường của cô, nhận định cô không phải là người bình thường.

Người bình thường đều có ý niệm, nhưng ý niệm này chỉ có tự mình biết, nếu không nói ra thì người khác không thể nào biết được. Mà lực nhận biết của Hàn Băng khá đặc dị, tựa như là một chiếc chìa khóa vạn năng, trên lý luận có thể mở được đầu óc tất cả mọi người. Dĩ nhiên chuyện đó cần huấn luyện và hướng dẫn. Nói trắng ra là Hàn Băng có dị năng đọc được ý nghĩ của người khác. Có điều là người khác muốn nhắn gửi với cô thì cô mới có thể biết được, không hề có tính chủ động xâm lược.

Năng lực bị cất giấu này không biết bị nguyên nhân gì kích thích. Sở dĩ cô đau đầu khủng khiếp là vì đón nhận cảm giác sợ hãi mãnh liệt trước khi chết của những người đó. Mà trước mắt cô không biết che giấu ý thức, lại không có ai chỉ dẫn sắp xếp, không hiểu được ý trong đó, tiếp thu hết toàn bộ, hậu quả là cơ thể phản ứng kịch liệt.

Thật ra lúc ở bệnh viện nào, cô xuất hiện nhiều ảo giác như vậy chẳng qua là vì cô gái bị sát hại kia muốn nói cho cô biết ai là hung thủ. Người đang ở bên bờ sống chết, lực cảm ứng cũng siêu cường. Cô gái kia biết

Hàn Băng tiếp nhận thông tin trong đầu mình, cho nên mới nói: Là cô, là cô. Còn câu là hân thì chỉ Diêu Thanh Dương.

Cô gái đó chính do Diêu Thanh Dương giết hại, đơn giản là đáng về cô ấy giống với cô bạn gái trẻ tuổi cuối cùng của ông ta. Diêu Thanh Dương còn vút cô gái đang hấp hối trong một tòa nhà cũ sắp bị hủy, nếu không phải có một con chó nhỏ đánh hơi được, sửa inh ỏi thì cô gái kia có thể mãi mãi không thấy được mặt trời.

Nhưng cô gái ấy thật sự quá xui xẻo. Lẽ ra cô ấy còn có cơ hội sống sót, nhưng lại bị đưa đến cấp cứu tại bệnh viện nào, bác sĩ trực ban lại chính là Diêu Thanh Dương. Đương nhiên ông ta không thể cho cô gái này sống sót. Ông ta chẳng cần gian lận, chỉ cần không cố hết sức, một hành động sai lầm nho nhỏ trong cấp cứu cũng đủ để thổi tắt ngọn lửa sinh mệnh yếu ớt rồi.

Trong lúc hấp hối, cô gái nhận ra tên ác ma này, có điều cô ấy không thể nói, chỉ dùng ý niệm cuối cùng nói cho Hàn Băng biết. Mà mỗi khi giết người, Diêu Thanh Dương lại thích khoe khoang chiến tích. Cho nên Hàn Băng biết được những chuyện ác độc mà ông ta đã làm.

Dưới sự giúp đỡ của sư phụ Tuệ Không, cô sắp xếp lại những dòng thông tin tuôn vào đầu óc, biết được Diêu Thanh Dương chính là tên ác ma giết người. Nhưng cô không có cách đi tố cáo ông ta, bởi vì cô không có chứng cứ. Nhưng cô lại phải giải oan cho người chết. Cho nên cô bày kế, một mưu kế hung hiểm.

22. Chương 22: Lỗ Đen

Từ “kế” này chỉ có một chữ, nhưng lại có rất nhiều kiểu giải thích. Có thể là một loại tụ hợp, có thể là eo hẹp, trói buộc, cũng có thể nói là bẫy rập, càng có thể giống như ván cờ, từng nước đi, từng quân cờ đều chấn động lòng người, ẩn giấu sát cơ. Mà trong mưu kế hung hiểm, tất cả mọi người đều là quân cờ, bao gồm cả người bày kế, chỉ vì mục đích tìm ra sự thật và chính nghĩa.

Đây xem như là sự chính trực tằm tối. Vì trong kế này, tất cả mọi người đều trải qua nguy hiểm, hướng chỉ còn có sự mê muội của bản thân người bị mất trí nhớ. Quan trọng là kế này đã thành công.

Khách sạn Hoàng Tuyền là do sư phụ Tuệ Không đề cử, bởi vì ông biết bí mật của khách sạn này. Hoặc là nói, bí mật... chính là cột núi kia.

Mục đích xây dựng khách sạn Hoàng Tuyền thật ra là để nghiên cứu và bảo vệ trụ núi đó. Có điều vì chuyện bí mật này chính phủ địa phương lại không cho phép tư nhân mua đất xây nhà, cho nên phải xây khách sạn để che mắt. Về chuyện ma quái và truyền thuyết vân vân đều là tin hỏa mù họ cố ý đồn thổi để du khách chùn chân. Ngay cả trang web đặt phòng trên mạng cũng do chính quyền địa phương làm, chủ khách sạn hoàn toàn chẳng hề tổn sức.

Trong hoàn cảnh này, người vào ở khách sạn Hoàng Tuyền rất ít ỏi, tuy có nhưng một mình ông Trương khuôn vác có thể lo liệu được. Ngày thường bên ngoài khách sạn Hoàng Tuyền có lớp phòng vệ vô cùng tân tiến, người bình thường không vào được.

Đúng như Xuân Thất thiếu đoán, thành phần trụ núi đặc thù, trong điều kiện thời tiết đặc biệt, hoặc dưới điều kiện sóng điện từ thích hợp sẽ có chức năng tự động phát thanh. Tiếng vó ngựa kia không biết là đã được ghi lại được từ bao nhiêu năm trước, cơn mưa giống ngày đó như thể đã nhấn nút phát thanh, cho nên tất cả mọi người đều nghe tiếng ngựa phi trong khách sạn.

Nhưng trụ núi còn có một công dụng lớn mà Xuân Thất thiếu không ngờ đến, đó chính là thôi miên.

Bào tử và mùi hương tỏa ra của dây leo quấn quanh trụ núi và bản thân từ trường trụ núi đều rất thần bí, chúng có tác dụng ru ngủ. Hàn Băng mời một thầy thôi miên nổi tiếng, dự định lợi dụng hoàn cảnh địa lý và tính thần kỳ của trụ núi này để phá vỡ giới hạn tâm lý của Diêu Thanh Dương, khiến ông ta tự nhận tội.

Tội phạm biến thái giết người hàng loạt đều có ý chí kiên cường, không dùng phương pháp đặc biệt sẽ không thành công.

Lẽ ra kế hoạch cô rất chu toàn, thậm chí còn mời hai vệ sĩ để bảo vệ an toàn cho bản thân. Điều ngoài ý muốn duy nhất là Xuân Thất thiếu nghe lệnh cha đến đây gặp khách hàng, Lý Đạo kiên quyết đòi theo và hòa thượng Đàm không biết chui từ đâu ra.

Hơn nữa, điều quan trọng nhất chính là không biết tại sao cô lại mất đi trí nhớ mười hai ngày. Vì vậy, mục đích cô đến khách sạn Hoàng Tuyền, hung thủ thật sự là Diêu Thanh Dương và những chi tiết khác cô đều quên bống hết, thế nên mới rơi vào tình cảnh nguy ngập. Cuối cùng may mà có ý chí của Xuân Thất thiếu mới giữ được cái mạng nhỏ này. Cho dù đến bây giờ trí nhớ của cô vẫn tản mát, chỉ nhớ một vài chuyện về sư phụ Tuệ Không và việc cô bày ra mưu kế hung hiểm.

Ban đầu lên máy bay và lúc vào khách sạn, cô không muốn đến như vậy thật ra là do nỗi sợ hãi sâu trong nội tâm. Ngoài khách sạn nhìn thấy Quế Thư chắc hẳn là do Diêu Thanh Dương thả ý niệm ra trước. Cô muốn truy bắt hung thủ giải oan cho người chết. Nhưng đâu sao cô là cô gái bình thường, đáy lòng vẫn rất sợ hãi.

Nghe cô nói sơ lược xong, Lý Đạo hơi tức giận: “Cái con bé này lớn gan quá nhỉ. Tại sao trước đó không bàn bạc với anh? Dù sao Diêu Thanh Dương cũng là tội phạm giết người, cô là một đứa con gái, lỡ xảy ra chuyện gì bất trắc thì sao? May mà anh cương quyết đi theo cô.”

“Em đã mời thầy thôi miên và cả vệ sĩ, không biết sao họ lại không đến.” Hàn Băng giải thích, “Vả lại, trước đó em đã được huấn luyện, lẽ ra không bị thôi miên, nhưng cuối cùng lại giống như mọi người.”

“Bởi vì thời tiết cực đoan này phải không? Thời tiết xấu đã khơi dậy thứ chúng ta không biết.” Hòa thượng Đàm nói, “Đây là chuyện ngoài ý muốn, đâu ai ngờ được.”

“Không, tôi cảm thấy còn nguyên nhân khác. Tôi cũng không quen thuộc khách sạn Hoàng Tuyền. Nhưng mà tôi lại cảm thấy mình đã từng đến đây. Tôi dễ dàng bị thôi miên như vậy nhất định có nguyên nhân khác.” Hàn Băng cau mày. “Tôi cần thời gian mới có thể nhớ ra được kí ức đã quên lãng kia.”

Nghe cô nói như vậy, ánh mắt hòa thượng Đàm chợt lóe lên, sau đó anh ta cúi đầu xuống.

Có điều người khác không chú ý đến hòa thượng Đàm. Lý Đạo khoanh tay nghĩ rất lâu mới nói: “Sau đó không hiểu vì sao cửa khách sạn Hoàng Tuyền lại xuất hiện, nhất định là bởi vì chúng ta đã phá được ảo giác và ác mộng, mà còn có nguyên nhân là do thời tiết. Thật ra thì tôi vẫn không rõ, lúc chúng ta ở trong khách sạn, dường như không phải chỉ bị thôi miên đơn giản như vậy. Nằm mơ vài giấc, xuất hiện chút ảo giác, cũng làm một vài việc...”

“Theo tôi đoán, là do hoàn cảnh thần bí kia đã phóng đại giấc mơ của chúng ta, hơn nữa còn khiến tất cả cơn mơ đan xen vào nhau.” Xuân Thất thiếu nói, “Cho nên mỗi người chúng ta đều ở trong mơ của người khác, người khác cũng ở trong cơn mơ của bản thân chúng ta. Chúng ta thấy được nhau. Giống như Hàn Băng và Diêu Thanh Dương có sức mạnh tinh thần cường đại, nên theo tinh thần trực tiếp chi phối. Hơn nữa còn tỉnh lại sớm hơn chúng ta. Sở dĩ nó kinh khủng là bởi vì ý niệm tà ác và sự thật phạm tội của Diêu Thanh Dương, cộng thêm trí tưởng tượng ma quái của Hàn Băng. Ngoài ra còn những nỗi sợ hãi của những cô gái bị sát hại mà Hàn Băng tiếp nhận. Cho nên chúng dung hòa lại với nhau. Mà Lý Đạo mất tích, hòa thượng Đàm vào tivi, tất cả đều là phản ứng chân thật trong lòng mọi người.”

“Đúng vậy đó, tôi suy đi nghĩ lại, những tài liệu về ma quái tôi đã thu thập để chuẩn bị cho kịch bản mới cũng ở trong đầu, chắc chắn cũng sinh ra tác dụng hóa học nhất định. Lúc đó cậu và Hàn Băng thấy tôi mất tích, thật ra thì tôi cảm thấy mình vẫn ngồi sau máy quay phim quan sát mọi người và mọi cảnh tượng. Cho nên tôi thấy được tất cả giấc mơ của mọi người, chẳng qua là vào không được lại không tỉnh lại được thôi. Hoàn toàn chỉ là người bàng quan.”

Lý Đạo nhìn Xuân Thất thiếu một cái đầy ngụ ý khiến anh không khỏi đỏ mặt.

“Có thể lúc trước tôi xem một quyển tiểu thuyết huyền ảo ma quỷ hoành hành, cho nên mơ thấy vào tivi chiến đấu với trăm loại quỷ quái. Nói thật ra sau khi tỉnh lại thật sự vô cùng mệt mỏi.” Hòa thượng Đàm hơi ngượng ngùng, lại chuyển sang hỏi Xuân Thất thiếu, “Anh mơ thấy gì? Bởi vì tôi ngủ say sớm hơn nên không thấy được giấc mơ của anh.”

Xuân Thất thiếu lúng túng ho khan một tiếng: “Đừng nghe, tởn nhạt lắm!”

“Quả thật là thần kỳ, tôi chưa từng nghĩ đến có thể đi một vòng trong giấc mơ của người khác, cũng để người khác vào giấc mơ của tôi. Ngoài ra vừa là mơ, vừa là ảo giác, và cả ý thức chi phối hành động, nó quá phức tạp.” Hòa thượng Đàm không khỏi thở dài, “Lý Đạo, không phải anh muốn viết kịch bản sao? Viết chuyện này lên phim đi, bảo đảm có thể hay như Inception[1] của Mỹ vậy.”

[1] Inception là bộ phim hành động khoa học viễn tưởng ra mắt năm 2010, được viết, sản xuất và đạo diễn bởi Christopher Nolan. Bộ phim có sự góp mặt của dàn diễn viên lớn, bao gồm Leonardo DiCaprio, Ellen Page, Joseph Gordon-Levitt, Marion Cotillard, Ken Watanabe, Tom Hardy, Dileep Rao, Cillian Murphy, Tom Berenger, và Michael Caine. DiCaprio vào vai Dom Cobb, là một extractor (người trích xuất) siêu hạng chuyên ăn cắp những ý tưởng trong đầu người khác bằng kỹ năng đột nhập vào tâm thức thông qua những giấc mơ. Trong một phi vụ, những ám ảnh về người vợ đã chết trong quá khứ của anh đã tạo ra sơ hở khiến cho phi vụ thất bại. Và đối tượng của phi vụ – Saito – một tài phiệt quyền lực, đã bắt giữ Architect (kiến trúc sư) của anh, cùng với việc cho anh một giao kèo – cấy một ý tưởng vào đầu của con trai một nhà tài phiệt đối lập của ông ta. Đổi lại, Dom sẽ được xóa hết tội giết vợ mà chính quyền Mỹ đã gán cho anh suốt bao năm, và anh có thể dừng trốn chạy và trở về nhà với các con của mình.

Lý Đạo vừa nghe người khác nhắc đến kịch bản của ông thì lập tức tỉnh táo tinh thần, lôi kéo hòa thượng Đàm nhiệt tình trò chuyện.

Hàn Băng và Xuân Thất thiếu thoáng liếc nhìn nhau, lại song song dời mắt đi. Chỉ mới một ngày một đêm đã khiến tình cảm vẫn giậm chân tại chỗ, thậm chí là không ngừng lui bước của hai người có tiến triển. Giống như có một hạt giống bé nhỏ từ từ nảy mầm trong vùng đất giá lạnh.

Nhưng Xuân Thất thiếu nghĩ nhiều hơn Hàn Băng. Trong lòng anh đầy nghi ngờ và lo âu. Anh tin tưởng Lý Đạo nhưng phải chú ý hòa thượng Đàm. Bởi vì năng lực Hàn Băng phải được giữ bí mật, lỡ như bị tiết lộ thì sẽ có đủ loại người kỳ lạ muốn làm hại cô, hoặc là lợi dụng cô. Cô bé này không cẩn thận gì cả, không nên cởi mở nói ra, hoàn toàn không có ý thức trước nguy hiểm sao. Cho nên sau khi trở về anh phải tìm người bí mật trông chừng hòa thượng Đàm, phải chắc chắn không để anh ta làm hại Hàn Băng.

Ngoài ra, chuyện Hàn Băng mất đi trí nhớ mười hai ngày kia khiến anh cảm thấy không thoải mái chút nào. Cô không chỉ quên mất chuyện gây lộn với anh, mà còn quên rất nhiều chuyện mâu thuẫn khác. Ngay cả chuyện Diêu Thanh Dương là hung thủ cô cũng không nhớ rõ mà đã xông pha mạo hiểm như vậy không phải là tự mình chịu chết hay sao?

Hơn nữa, thầy thôi miên và vệ sĩ cô mời tại sao lại không đến? Cô bé này trình độ mơ đã dám bày kế, còn là một kẻ vô cùng hung hiểm. Tại sao sư phụ Tuệ Không không ngăn cản cô? Ông ta và cha có liên quan đến tất cả chuyện này sao? Đến cùng là cha bảo anh đến đây gặp ai? Chủ nhân khách sạn Hoàng Tuyền là ai? Khách sạn này nơi nơi quái lạ, không thể nào chỉ đơn giản là một trụ núi thần kỳ như vậy thôi đâu.

Chỉ cần nghĩ kỹ thì khắp nơi đều có điểm đáng ngờ. Phải, anh nhất định phải điều tra rõ ràng mới được. Nếu không anh sợ Hàn Băng sẽ gặp nguy hiểm. Đến bây giờ anh đã không dám chắc chắn tình cảm và cảm giác anh dành cho Hàn Băng là gì nữa. Lúc trước vì lời căn dặn của cha nên anh mới tò mò tìm hiểu cô. Bây giờ rõ ràng đã khác.

Ở trong khách sạn thêm vài ngày, mấy người họ mới cùng nhau trở lại khách sạn Hoàng Tuyền. Lần này là đến lấy đồ, sau đó mạnh ai người nấy về nhà mình. Mấy ngày qua Lý Đạo và hòa thượng Đàm khá hợp cạ, ông còn mời hòa thượng Đàm đến nhà chơi.

“Đi thôi, còn nhìn gì nữa?” Khi Hàn Băng đứng trong đại sảnh nhìn dáo dác, Xuân Thất thiếu hỏi.

“Không biết, chẳng qua vẫn còn thấy sợ.” Hàn Băng khẳng khái thừa nhận, “Nó trống vắng nhưng thật ra lại giống như cất giấu thứ gì vậy.”

“Vậy thì đừng bao giờ trở lại đây nữa. Nơi quá lớn cũng sẽ khiến người ta không thoải mái.” Xuân Thất thiếu ôn hòa mỉm cười, “Người nhạy cảm, khác thường như em tốt nhất đừng nên đến nơi đặc biệt, như vậy có thể an toàn vui vẻ.”

“Anh nói rất đúng.” Hàn Băng gật đầu, nhắc hành lý lên nhưng đột nhiên nhớ đến một chuyện, “Kỳ lạ, sao chưa từng gặp ông Trương khuôn vác nhĩ?”

Những người khác đều sững sờ, nhưng không ai truy cứu, họ đều vội vã về nhà. Hòa thượng Đàm đi nhanh nhất, kéo cửa ra đầu tiên. Nhưng anh ta đứng sững ra.

“Sao không đi?” Lý Đạo đi theo phía sau hỏi.

“Lối này thông đến đâu vậy?” Khuôn mặt hòa thượng Đàm kinh hãi trắng bệch.

Xuân Thất thiếu vội bước lên, không quên nắm chặt tay Hàn Băng. Ngoài cửa không phải vách núi và đường núi trùng trùng điệp điệp, không phải là sắc trời tươi đẹp, mà là một lối đi tối như mực, giống như cái lỗ đen không biết là thông đến phương nào.

“Không phải chứ? Lại nhốt chúng ta ở khách sạn Hoàng Tuyền nữa hả?” Lý Đạo khó tin kêu lên, “Lần này lại sắp xảy ra chuyện gì nữa đây.

23. Chương 23: Hành Lang Bí Ẩn

“Cả đời tôi khát vọng được người ta gìn giữ, lo liệu chu toàn, bảo vệ cẩn thận. Tránh để tôi sợ, tránh để tôi khổ, tránh để tôi lưu lạc khắp chốn...”

Hành lang tối om, chạy thẳng về phía trước, không biết sâu bao nhiêu, cũng không biết thông tới nơi nào.

Ánh đèn sáng ngời trong đại sảnh chỉ soi được một phần lối vào cửa hành lang, chiếu sáng khoảng bốn năm mét. Nhưng bởi vì hòa lẫn với bóng tối mịt mù nên hiện vẻ xám ngoét tựa như mặt người chết.

Chỗ càng sâu thì bóng tối càng đậm như không thể xuyên thấu.

Lắng nghe kĩ, ở nơi sâu hút trong hành lang không biết đang thấp thoáng vọng tới tiếng gió hay tiếng thầm thì khe khẽ của thứ gì đó. Vô cùng nhẹ nhàng nhưng khiến lòng mỗi người đều rờn rợn, giống như có một con rắn lạnh lẽo vô hình nhanh chóng trường qua.

“Làm sao đây?” Hòa thượng Đàm tái mặt.

Lý Đạo bước lên véo anh ta một cái. Hòa thượng Đàm không đề phòng bỗng chốc nhảy căng lên, hét to: “Anh làm gì vậy?”

“Xem ra không phải ảo giác.” Tiếp theo Lý Đạo tự véo mình, đau đến mức mặt mày nhăn nhó, “Chúng ta lại bị giam rồi”.

“Tại sao lại như vậy?” Hàn Băng nói ra nghi ngờ của mọi người.

Ba người đồng thời nhìn Xuân Thất thiếu. không biết từ lúc nào, hoặc bởi vì sức mạnh ý chí của Xuân Thất thiếu mạnh mẽ và bền bỉ nhất, cũng là người giữ vững được tinh táo nhất trong thời khắc quan trọng, cứu được mọi người, cho nên vô thức mọi người đều xem anh ta như thủ lĩnh.

Trong tâm lý học, có một trạng thái như vậy. Vào lúc nguy nan, thành viên trong tập thể sẽ lựa chọn phục tùng người mạnh mẽ hơn mình như lẽ đương nhiên.

“Khách sạn hoàng tuyền rất quái lạ, nó muốn giữ chúng ta lại.”

Xuân Thất thiếu đặt túi du lịch xuống đất. Trong tình cảnh kì lạ này, chắc chỉ có người như anh mới có vẻ mặt ung dung như thế mà thôi. Mà lạ lùng thay, kiểu như anh có thể trấn an được ba người còn lại, họ cũng rối rít bỏ hành lý xuống.

“Giữ chúng ta lại làm gì?” Hòa thượng Đàm căng thẳng hỏi, sau đó nhìn Hàn Băng với vẻ kì lạ.

Hàn Băng lập tức giơ tay lên: “không liên quan đến tôi. Đúng là chuyện của Diêu Thanh Dương lần trước là tôi dẫn dụ. Nhưng mà tôi hoàn toàn không biết những chuyện quái gở xảy ra trong khách sạn này. Và lại, tôi cũng suýt...”

Xuân Thất thiếu kéo cô lại, tránh để cô đứng quá gần lối vào hành lang.

“Nhưng cô bị mất trí nhớ một khoảng thời gian.” Hòa thượng Đàm lầm bầm nói một câu, giọng rất khẽ.

Xuân Thất thiếu, Hàn Băng và Lý Đạo đi chung với nhau. Tuy bởi vì mưu kế hung hiểm kia nên hòa thượng Đàm cũng cùng chung hoạn nạn với họ, nhưng tình nghĩa đương nhiên không thấm thiết bằng người trong nhà. Huống chi Lý Đạo che chở Hàn Băng như gà mẹ bảo vệ gà con. Mà anh ta cũng nhận ra được tâm tư tình cảm Xuân Thất thiếu dành cho Hàn Băng.

Nhưng bởi vì bầu không khí quá tĩnh lặng, lời nói của anh ta vẫn bị Hàn Băng nghe thấy, cô không khỏi cúi đầu.

Đúng vậy, cô bị mất trí nhớ mười hai ngày. Cho dù cô đã nhớ lại một phần trong đó, nhưng đến cùng vẫn không phải là toàn bộ. Lẽ nào tai họa lần hai này cũng là do cô gây ra sao? Có rất kinh hoàng, bởi vì cô không muốn làm hại người khác.

“Do khách sạn này quá lạ, không liên quan đến Hàn Băng”. Giọng nói ôn hòa hiền hậu của Xuân Thất thiếu mang theo một chút khàn khàn gợi cảm, vô thức có được sức mạnh khiến người ta tin tưởng” – “Bất kể là ai xây nên khách sạn hoàng tuyền, họ luôn luôn có mục đích. Chúng ta vô ý xông vào, không biết làm sao đã vô tình khởi động chốt mở thôi.”

“Chuyện xảy ra trong vụ lần trước là do thời tiết vô cùng xấu, lần này thì sao?” Lý Đạo vò đầu, “Đây đúng là sự việc thần bí, với lối suy nghĩ bình thường và trình độ nhận thức của chúng ta hiện có thì không thể nào giải thích được. Lẽ nào nó giữ chúng ta lại vì muốn chén sạch hoặc hù dọa để chúng ta chết khiếp à? Hay là nói quá một chút là, nó sợ cô đơn?” Ông vừa nói vậy hòa thượng Đàm đã hơi run rẩy, lập tức đi đến phía cửa sổ. Xuân Thất thiếu vội kéo anh ta lại.

“Đừng uống phí công sức, nếu muốn giữ chúng ta lại đương nhiên sẽ không có lối ra khác. Cửa sổ đập cũng không vỡ, nếu như không cẩn thận đụng phải cái gì không nên, không chừng lại xảy ra biến hóa mới”.

“Tôi chỉ thăm dò bừa phứa một chút thôi. Nếu không làm sao cam tâm chứ?” Hòa thượng Đàm mặt mày căng thẳng, nói.

Xuân Thất thiếu biết có ép cản anh ta cũng không được, nên để mặc. Nhưng hòa thượng Đàm đi hai bước rồi đột nhiên quay người nói: “Đừng nhìn pho tượng thần bằng gỗ đứng ngay cửa, tôi cảm thấy nói hơi kì lạ”.

Ba người họ sửng sốt, quay đầu ngược lại. Pho tượng kia đối diện cửa lớn, cũng chính là hành lang tối đen hiện tại. Nó đứng yên lặng bất động, bình thần không lên tiếng. Cao bằng con người, tạo hình kì lạ, mặt mày dữ tợn nhưng không khiến người ta sợ hãi. Còn thoang thoảng mùi hương, được điêu khắc bằng gỗ thơm, nhìn bình thường nhưng giá trị xa xỉ.

Không biết có phải do hòa thượng Đàm nói hay không, nhìn kĩ tượng thần bỗng nảy sinh cảm giác ớn lạnh, Hàn Băng thậm chí run sợ.

Hòa thượng Đàm vội la lên: “Tôi không nói giỡn đâu, dù sao cũng đừng nhìn. Sao càng nói các người càng nhìn vậy hả? Thật quái lạ!”.

“Tôi chỉ liếc liếc thôi, đâu có nhìn thẳng vào chứ?” Lý Đạo nói, dứt khoát cởi áo khoác mình ra, bước đến che đầu tượng thần, “Như thế này đi? Muốn nhìn cũng không nhìn thấy được”.

Tuy là mùa hè, nhưng thời tiết trên núi đặc biệt, chỉ có buổi trưa là nóng, cho nên mọi người đều mặc áo khoác mỏng. Nhưng lúc đang nói dở, trời không có gió, cũng không có chấn động nào khác, vậy mà chiếc áo đó lại trượt xuống. Tất cả mọi người đều ngơ ngác.

“Là tôi không che kĩ.” Lý Đạo hăng hái không để ý, bước đến lấy áo che đầu tượng thần lần nữa, còn cột tay áo lại, “Như vậy không rớt xuống nữa rồi, đúng không?”

Tượng thần lặng thinh, giống như bị bắt cóc, bị chụp chiếc túi lên đầu.

Yết hầu hòa thượng Đàm lên xuống hai cái, nhưng rốt cuộc không nói gì nữa, đi xung quanh kiểm tra xem có lối nào ra hay không. Hàn Băng cảm thấy hành động này của Lý Đạo không ổn, nhưng không nói ra được không ổn chỗ nào.

Lúc này Xuân Thất thiếu mở túi du lịch của mình ra, lấy một thanh dạ quang quân dụng. Nó khác với những thanh dạ quang mà người hâm mộ hay khua trong các buổi biểu diễn. Cái này có độ sáng mạnh hơn, tuy không đẹp như phát sáng lâu hơn, cũng thực dụng hơn.

“Bởi ở đây là vùng núi, anh vốn cho rằng sẽ cắm trại thám hiểm nên chuẩn bị trước”. Xuân Thất thiếu giải thích.

Hàn Băng kéo anh lại: “Tình hình không rõ, hành động không bằng tĩnh tại, anh không thể mạo hiểm đi vào trong đó.”

Cô nói vô cùng nghiêm túc, còn có chút lo lắng và sợ hãi, bàn tay nắm lấy áo Xuân Thất thiếu đến độ ngón tay trắng bệch.

Trái tim Xuân Thất thiếu bỗng xao động, tựa như bị tróc một khối. Ngay sau đó anh cười sảng khoái: “Có em ở đây anh sẽ không mạo hiểm bừa đâu. Nếu không làm sao đưa em an toàn ra khỏi đây được? Yên tâm đi, anh chỉ kiểm tra chút thôi”.

Lời nói này có hơi mờ ám. Nhưng anh chẳng hề để ý và Hàn Băng cũng vậy, trái lại Lý Đạo bên cạnh nhủu mày. Nhưng cuối cùng Lý Đạo không nói gì, chỉ theo Xuân Thất thiếu cùng bước vào hành lang.

Hai người bước tới cửa hành lang, tỉ mỉ lần mò vách tường từ trên xuống dưới, từ trái sang phải. Sau đó liếc nhìn nhau, khẽ lắc đầu, không có sơ hở, hành lang kia tựa như vốn nối liền với lối vào khách sạn, trơn tru đến mức ngay cả khe hở cũng không có.

Xuân Thất thiếu uốn thanh dạ quang lại, làm nó tỏa ra ánh sáng chói mắt, sau đó ném mạnh xuống hành lang.

Lúc này Hàn Băng cũng đi đến, đứng phía sau quan sát tất cả mọi chuyện. Lực tay Xuân Thất thiếu khá mạnh, người bình thường không ném được xa như vậy. Mà khi thanh dạ quang rơi xuống đất, nó lại lặn lốc ra xa. Cuối hành lang vẫn tối đen như mực. Trái lại tiếng thanh dạ quang rơi xuống đất vô cùng vang dội, ách cách lách cách, từng tiếng như nện vào lòng người.

“Mẹ ơi, không phải là thông đến địa ngục chứ? Nếu chúng ta muốn dò đường không biết phải đi bao lâu nữa đây?” Lý Đạo lú lẫm, “Nghe tiếng vọng này hiển nhiên là rất sâu rồi”.

Xuân Thất thiếu không nói lời nào, hơi do dự một chút, rồi cất bước đi vào hành lang. Anh đi vào trong từng bước mỗi bước đều cẩn thận, thỉnh thoảng còn lần mò vách tường hành lang chỉ đủ cho ba người đi song song. Chắc hẳn do quá cẩn thận nên bước chân có vẻ rất nặng nề. Có điều ngược lại hành động của anh trôi chảy và không hề cứng nhắc, nhưng Hàn Băng lại căng thẳng khủng khiếp. không biết đã trải qua bao lâu anh mới đến chỗ thanh dạ quang rơi xuống, không hề xuất hiện điều gì khác thường và bất trắc.

Xuân Thất thiếu nhặt thanh dạ quang lên, giơ cánh tay tựa như muốn ném đến phía trước một đoạn nữa để xem thử. Hàn Băng đột nhiên cất tiếng kêu lên: “Quay lại đi! Anh nói sẽ không mạo hiểm mà!”

Lý Đạo cũng nói: “Đúng vậy đó, bàn bạc kĩ tốt hơn.”

Tuy thanh dạ quang chiếu sáng bóng đêm tối tăm phía trước, nhưng do khoảng cách giữa lưng Xuân Thất thiếu và Hàn Băng lại tối đến mức không thấy rõ bóng người. nói như vậy có khác gì mất liên hệ chứ. Nếu thật muốn dò đường thì mọi người cùng nhau đi, dù sao có thể giúp đỡ lẫn nhau.

Xuân Thất thiếu quay người lại. Bởi vì khoảng cách rất xa, ánh sáng không đủ, Hàn Băng không thấy rõ mặt anh. Nhưng cô cảm nhận được nụ cười trấn an của anh. cô mở to mắt, nhìn anh quay trở lại, sợ có thứ gì đột nhiên xuất hiện phía sau lưng anh.

Thanh dạ quang kia phát ra ánh sáng hừng hực, chiếu sáng ngời Xuân Thất thiếu và khoảng cách trước người anh. Nhưng bóng tối phía sau anh lại vừa đặc vừa sâu, tựa như ẩn chứa nỗi bất an thăm thẳm không ngừng đè lên sống lưng anh, cũng không ngừng đè nặng trái tim Hàn Băng.

Mãi lâu sau Xuân Thất thiếu mới trở lại nơi có vầng sáng bàng bạc, tiếp theo bình an ra khỏi hành lang. Lúc này hàn Băng mới thở phào nhẹ nhõm, phát giác sau lưng mình đã ướt đầm mồ hôi lạnh.

Hai chân cô như bunn rún không chống đỡ nổi thân thể, liền lùi về sau vài bước , cho đến khi đụng vào tượng thần mới dừng lại. cô bỗng quay đầu lại, dường như cô cảm giác được đôi mắt tượng thần đang nhìn chăm chăm cô qua lớp áo. Tình huống mơ hồ và mịt mù này càng đáng sợ hơn, khiến cô vội vàng tránh xa một chút.

Nhưng khi quay đầu nhìn lại, không biết làm sao cô lại cảm thấy tượng thần cũng nghiêng người qua, tiếp tục nhìn cô chăm chăm. Nhưng đầu tượng thần bị che kín nên không biết có phải nó chuyển động thật không.

“Em làm sao vậy?” Xuân Thất thiếu đi đến, hỏi han ân cần.

Bàn tay ấm áp của anh nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của cô. Lập tức làm cho cô an tâm hơn chút, nhẹ nhàng cầm lại tay anh. Đối với một công tử giàu có mà nói, lòng bàn tay Xuân Thất thiếu hơi thô ráp, có vài vết chai rất mỏng và rất mạnh mẽ.

Cô lắc đầu, thành thật thừa nhận: “Em rất căng thẳng, lúc anh đi vào hành lang em rất sợ hãi”.

Xuân Thất thiếu cảm thấy ấm lòng, không đáp lời Hàn Băng nhưng cũng không buông rời bàn tay cô.

Trái lại, Lý Đạo bước đến, tự nhiên chen vào giữa họ, sau đó đẩy Xuân Thất thiếu quay người lại: “Cho tôi xem lưng cậu nào, đừng mang về thứ gì không sạch sẽ. Cậu cũng biết tôi định quay một bộ phim ma cho nên sưu tập rất nhiều chuyện kiểu này. Nghe nói có một người đàn ông đi đường vào ban đêm, gặp một cô gái mặc đồ trắng, vô cùng xinh đẹp, nhưng lại bị thương. Anh ta tốt bụng công cô gái này đến bệnh viện, nhưng càng chạy càng thấy cô gái đó nặng nề khác thường. Sau đó anh ta phát hiện mình đang công một miếng ván quan tài, sợ đến mức lập tức hất xuống chạy nhanh về nhà. Nhưng anh ta hất được ma nữ kia sao? Trên thực tế là không hề, khi anh ta đã về nhà, trong lúc vô tình soi gương thấy sau lưng mình thò ra một khuôn mặt phụ nữ, thất khiếu[1] chảy máu đầm đìa đang nhìn anh ta cười...”

[1] Thất khiếu là bảy lỗ trên gương mặt con người bao gồm hai mắt, hai tai, hai lỗ mũi và miệng.

24. “người” Khác

“Có thể đừng nói chuyện này không?” - Xuân Thất thiếu nhú mày - “Sóng nào Hàn Băng khác hẳn người thường, rất dễ dàng tiếp nhận ý niệm không tốt”.

Lý Đạo vỗ lưng Xuân Thất thiếu: “Tôi nhắc nhở cậu thôi. Lúc đi dễ dàng, lúc về khó khăn. Lúc đi chúng tôi ở sau lưng cậu, đương nhiên cậu có thể an tâm. Nhưng lúc cậu trở về lại không có ai bảo vệ cậu hết. Được rồi, không có việc gì nữa, trên lưng sạch sẽ rồi”.

Lúc ông đang nói, hòa thượng Đàm cũng trở lại. Không đợi người khác hỏi, anh ta chỉ lắc đầu thở dài nói: “Toàn bộ cửa sổ đều mở không ra, đập cũng không nhúc nhích. Quả nhiên là nó không cho chúng ta đi”.

Từ nó này đương nhiên là chỉ khách sạn Hoàng Tuyền.

“Không cho đi vậy thì ở lại trước đã”. - Xuân Thất thiếu nhìn ánh nắng bên ngoài cửa sổ - “Còn một lúc nữa trời mới tối, chúng ta phải chuẩn bị sẵn sàng”.

Hàn Băng cảm thấy hồi hộp. Ngoài kia ánh nắng tươi đẹp, họ thấy được nhưng lại không thể đắm mình trong đó. Cách một vách tường mà lại như hai thế giới. Một bên là sức sống dồi dào, một bên có thể là...cái chết.

Mà Xuân Thất thiếu nói đúng, giữa ban ngày còn quái lạ như vậy ai biết vào đêm sẽ như thế nào? E rằng đến lúc đó cảnh tượng kinh khủng mới thực sự xuất hiện.

“Chúng ta ở đâu? Trong phòng hay đại sảnh?” - Lý Đạo nhìn hai bên - “Trong phòng không gian nhỏ, thoải mái hơn một chút, dù có nguy hiểm cũng trì hoãn được phần nào. Nhưng ở đại sảnh thì rộng lớn, dễ xoay trở, nếu thật sự có gì cũng dễ chạy hơn. Hai phương án, cái nào cũng có lợi và hại”.

Họ trở lại khách sạn Hoàng Tuyền lấy đồ vốn định rời đi ngay, nào nghĩ đến lại bị giam nữa. Trong khách sạn không có nhân viên phục vụ, cho nên họ đặt thẻ phòng ở chỗ quầy lễ tân, quay lại phòng rất tiện. Nếu ở đại sảnh thì phải mang chăn đệm này nọ xuống.

“Khách sạn này không cho chúng ta đi thì có thể chạy đi đâu được?” - Xuân Thất thiếu nói với Lý Đạo - “Theo ý tôi thì về phòng thôi, tùy cơ ứng biến, nghỉ ngơi tốt mới có sức đương đầu với hiểm nguy chưa biết. Nhưng mà tốt nhất là ở chung với nhau. May là phòng nào cũng đủ rộng để có thể chứa hết bốn người”.

“Tôi không quen ở chung với người khác, ở phòng bên cạnh là được rồi”. - hòa thượng Đàm đột nhiên nói - “Nếu như có chuyện tôi lập tức đến tìm các người”.

“Nếu là ác quỷ sợ cậu không kịp đâu”.

Lý Đạo có vẻ chẳng kiêng kị gì, đến quầy lễ tân cầm thẻ phòng lúc trước của Hàn Băng, lại ném thẻ phòng kế bên cho hòa thượng Đàm, đám người bắt đầu đi lên tầng hai.

Ý của Xuân Thất thiếu là vào ban ngày bốn người sẽ chia làm hai tổ, thay phiên nhau nghỉ ngơi. Buổi tối thì phải tỉnh táo một chút. Có điều tối hôm qua tất cả mọi người đều ngủ khá ngon, hiện tại trong lòng bất an sao có thể ngủ được. Cho nên họ hẹn nhau xuống bếp nấu cơm.

“Không biết nhà bếp có đồ ăn hay không, rau củ trái cây tươi thì không dám mơ tưởng rồi”.

Lý Đạo oán trách, nhưng vừa vào cửa nhà bếp ông đã đứng sững sờ. Bên bồn rửa thức ăn có một cái sọt to, trong đó là trái cây và rau củ tươi mới. Kéo cửa tủ lạnh to đùng ra, bên trong cũng đầy thịt, trứng, sữa, rượu, không thiếu món gì.

“Xem ra muốn vỗ béo chúng ta rồi mới làm thịt nhỉ”. - Lý Đạo cảm thán - “Vậy thì đừng khách sáo, nói gì cũng phải làm quỷ no mới được”.

Đã xem Thất Tông Tội(*) chưa đạo diễn?” - Xuân Thất thiếu cười cười - “Trong đó có một người tham ăn, tướng chết phải nói là rất khó coi”.

(*) Thất Tông Tội hay còn gọi là Seven, là một bộ phim hình sự sản xuất năm 1995 của đạo diễn David Fincher, kịch bản được viết bởi Andrew Kevin Walker với sự tham gia của dàn diễn viên tên tuổi Brad Pitt, Morgan Freeman, Kevin Spacey. Phim do New Line Cinema phát hành. Câu chuyện phim kể về hai thám tử cùng làm việc với nhau để điều tra một vụ án giết người hàng loạt. Những nạn nhân bị giết đều vi phạm bảy tội lỗi chết người trong kinh thánh là Tham Ăn, Ganh Tị, Dâm Ô, Kiêu Căng, Lười Biếng, Tham Lam và Giận dữ.

“Tướng mạo chỉ là vẻ bề ngoài. Chết là hết, còn quan tâm nhiều như vậy làm gì”.

Hàn Băng và hòa thượng Đàm liếc mắt nhìn nhau, có chút không biết nói sao, Xuân Thất thiếu và Lý Đạo thật ra là người rất gan dạ, còn chưa biết phải đối mặt với điều gì nhưng ăn nói chẳng hề kiêng dè. Nếu có người mê tín ở đây, nhất định sẽ cảm thấy không thoải mái, ngôn ngữ bất kính có thể sẽ phải trả báo. Nhưng họ chỉ cố ý biểu hiện thoải mái thôi. Dầu sao hành lang tối om im kia vẫn còn ở đó, lòng ai cũng sẽ bất an. Tựa như biết rõ phải đối mặt với tai họa, nhưng trước đó không cần thiết phải dọa mình sợ chết ngất.

“Làm một ít trứng cuộn gì đi, đó là sở trường của Hàn Băng, còn tiện cho việc bảo quản và mang theo, giá trị dinh dưỡng cũng rất cao”.

Lý Đạo đề nghị. Mọi người im lặng, đều biết ông có ý gì. Nếu như trong vòng vài ngày không có chuyện gì kỳ lạ xảy ra, họ không thể chờ mãi trong khách sạn được. Nhất định phải đi vào hành lang thần bí kia, tìm cách thoát ra ngoài, không thể bị giam mãi trong này. Suy cho cùng cũng không biết hành lang thông đến nơi nào, không biết liệu có cảnh chết chóc chưa biết nào hay không; cho nên phải mang theo một chút thức ăn. Nói gì thì nói, Xuân Thất thiếu mang theo trang bị cắm trại, lúc này vừa hay có thể dùng rồi.

Có điều nếu tối nay xảy ra chuyện gì đó thì sao? Tất cả mọi người đều tránh nhắc đến đề tài này, nhưng đó không có nghĩa là nó không tồn tại. Vì thế bầu không khí lại yên tĩnh một cách quái lạ. Cho đến khi có tiếng bước chân vang lên, tất cả mọi người đều giật thót.

Lẹt xẹt...Lẹt xẹt...

Trong khách sạn có người khác ư?

Xuân Thất thiếu lập tức bước lên kéo Hàn Băng ra phía sau, một tay cố ý đặt trên bồn rửa thức ăn, gần đó là một con dao xắt thịt sáng loáng.

Bốn người, tám đôi mắt nhìn chăm chăm vào cửa nhà bếp, đều tạo ra tư thế phòng thủ.

Tiếng động khiến tim đập dồn dập kia càng lúc càng gần. Hàn Băng xiết chặt nắm tay, trái tim như chọt ngừng đập. Bất thành linh, một người đàn ông xuất hiện trước mắt. Ông ta tầm hơn bốn mươi tuổi, nước da ngăm ngăm đặc trưng của người dân miền núi, đầu húi cua, bộ đồ tây trên người nhăn nhúm, không thắt cravat, đầu hơi nhỏ, có một đôi mắt tinh ranh. Dưới chân mang một đôi dép.

“Các người là ai?”

Người đó cũng giật cả mình, hơi lui về phía sau, nhìn dáng vẻ có thể bỏ chạy bất kì lúc nào. Thấy ông ta nói tiếng người, đám người Xuân Thất thiếu đều thở phào nhẹ nhõm. Mà lúc này trái tim Hàn Băng đã khô phục nhịp đập, rộn rã sau giây phút tĩnh lặng, đập thành thịch như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

“Ông là ai?” – hòa thượng Đàm hỏi ngược lại.

“Tôi...tôi là nhân viên ở đây, tôi họ Trương...”

“Ông Trương khuôn vác”. – Hàn Băng buộc miệng thốt ra.

Nhân viên duy nhất của khách sạn này, ngoại trừ họ, người duy nhất có thể thở, người duy nhất có thể liên lạc với chủ khách sạn chính là ông ta. Ông ta nên xuất hiện từ sớm, nhưng lúc trước ngay cả bóng dáng của ông ta cũng tìm không ra, khiến mấy người họ bị ảo giác, xem người máy trả lời tự động là ông ta.

Mấy người thoáng sững sốt, hòa thượng Đàm và Lý Đạo lập tức nhào đến, vừa kéo vừa véo ông Trương, bên đây sờ bên kia ngắt, để chứng thực ông ta là con người bằng da bằng thịt mà không phải là sản phẩm điện tử được bao gỗ bên ngoài.

Có điều khi Hàn Băng nhìn thấy ông Trương, trong đầu đột nhiên lóe lên một ý nghĩ. Nhưng nó quá nhanh, cô không bắt kịp. Cô chỉ cảm thấy ông Trương khuôn vác này không giống với tưởng tượng của cô, không phải là một ông bác có khuôn mặt từng trải, mà là người đàn ông trung niên nhỏ thó xốc vác.

Ông Trương khuôn vác vốn rất đề phòng, hoài nghi ba nam một nữ này trốn vào khách sạn để ăn trộm. Tuy ông ta không biết vì sao những người này có thể đột nhập lớp bảo vệ bên ngoài, nhưng đối mặt với những kẻ lạ hoắc, đề phòng vẫn tốt hơn. Mà khi Lý Đạo và hòa thượng Đàm nhào đến, ông ta lại càng sợ hãi. Có điều hành động của hai người kia quá nhanh, ông ta không kịp chạy trốn. Lại qua một lúc, ông ta phát hiện đám người kia không có ác ý mà chỉ có ghê tởm.

“Các người làm gì? Khiếm nhã với tôi à? Đừng cho rằng, tôi là nam thì sẽ không báo cảnh sát nhé”.

Ông ta vừa tránh né, vừa tức giận kêu lên. Hàn Băng phì cười một tiếng, chút kinh hĩa còn sót lại lúc vừa rồi đã bay biến.

“Tôi xem thử ông là người hay là ma thôi mà”. – hòa thượng Đàm ngượng ngùng.

“Các người thấy ma rồi sao?” – ông Trương nghe nói thế, không còn tức giận và sợ hãi hỏi.

“Nơi này có ma sao?” – Lý Đạo hỏi ngược lại.

“Tin đồn, tin đồn thôi, không đáng tin”.

Ông Trương hơi bất an xoa nắn tay. Nhưng ông không giải nguy trang, nhìn dáng vẻ thật sự không biết gì cả, cũng thật sự tin tưởng những lời đồn đại dân gian này.

Thấy bộ dạng lo lắng của ông, Xuân Thất thiếu khẽ cười một tiếng: “Chen chúc trong nhà bếp làm gì. Ra ngoài nói chuyện đi”.

Mọi người đi ra đại sảnh, tìm chỗ thoải mái ngồi xuống. Kéo ông Trương khuôn vác hỏi thăm cận kề. Nói suốt hơn hai tiếng, lại giới thiệu thân phận cho đối phương biết, cuối cùng hiểu được vài chuyện, tiếp theo là thất vọng mà mù mờ: tuy nhìn thấy ông Trương khuôn vác, nhưng bí ẩn của khách sạn vẫn chưa giải được. Chuyện này vẫn phải tự giải quyết, không có bất cứ trợ giúp gì.

Hóa ra từ trước khi họ bước vào khách sạn Hoàng Tuyền lần đầu tiên, ông Trương nhận được chỉ thị của ông chủ, tìm nhân viên vệ sinh đến quét dọn khách sạn sạch sẽ, mua thêm thức ăn để trong bếp, chuẩn bị sẵn sàng đón khách, cũng dự định ở lại trong khách sạn trông nom. Dù sao trước khi hội Xuân Thất thiếu và Hàn Băng đến, khách sạn đã thật lâu không có ai ở.

Xe cáp lên xuống núi không thể chở đồ đạc. Mà trong mắt người ở đây, giá vé thật sự quá cao, cho nên họ đều men theo bậc thang nhỏ sau núi. Ông Trương thường xuyên đi tới đi lui trên con đường này, mỗi lần đến đều khiêng đồ rất nặng, chưa từng sẩy chân lần nào. Nhưng hôm đó xuống núi, ma xui quỷ khiến thế nào mà ông lại bị trượt chân té ngã, sau khi được đưa đến bệnh viện, mê man chừng vài ngày mới khỏi. Nhưng ông không có ngoại thương gì đặc biệt nghiêm trọng, sau khi hồi phục không hề có di chứng. Tựa như...tựa như ngủ một giấc vậy.

Cho nên lúc hội Hàn Băng vào khách sạn, hoàn toàn không thấy bóng dáng nhân viên phục vụ đâu, bởi vì ông Trương khuôn vác đang ở trong bệnh viện.

Sau khi xuất viện, ông ta sợ làm trễ nải chuyện lữ khách nên vội vàng định lên núi. Kết quả vừa mới đến chân núi đã nghe nói khách sạn Hoàng Tuyền xảy ra chuyện lớn, có một tên sát nhân điên cuồng trà trộn vào khách sạn, suýt nữa giết người cướp của, may mà hắn đã bị bắt.

Ông ta cảm thấy mình được thần núi phù hộ, tránh được tai họa lần này. Con người tiều tụy ấy vội vàng đi đến miếu sơn thần cúng kiếng trai giới ba ngày ba đêm. Cho đến khi có khách mới đến, ông ta mới bổ sung thức ăn, cũng trở lại khách sạn giúp đỡ.

Công việc này rất nhàn nhã, tiền lương lại cao, cho nên dù ông ta có hơi sợ nhưng vẫn không nỡ bỏ. Mà ông ta chưa từng gặp chủ khách sạn, bình thường cách một khoảng thời gian ông ta sẽ đến đây xem xét một lần, có việc thì liên lạc trên mạng, người liên lạc là trợ lý của ông chủ.

Không biết tại sao, lúc ông nói chuyện với hội Hàn Băng, đôi mắt già nua luôn liếc nhìn Xuân Thất thiếu. Lý Đạo thấy được liền không ngừng trêu chọc: “Cho dù ông có thích thiếu niên đẹp trai cũng nên kín đáo một chút, đừng trực tiếp như vậy”.

“Nói như vậy lại có khách vào ở à? Người đến chưa?” - Xuân Thất thiếu không để ý đến lời trêu chọc của Lý Đạo, lập tức bắt được trọng điểm.

“Tối hôm qua đến rồi, tôi tiếp đón xong sau đó về nhà, sáng sớm hôm nay lại đến”. – Lão Trương rất mù mờ.

“Ông vào từ lối nào?” – Hàn Băng vô cớ đổ mồ hôi lạnh đầy đầu.

“Cửa lớn đó”. – ông Trương khuôn vác rất bối rối – “Khách sạn không có cửa sau, ra ra vào vào chỉ có một cửa thôi”.

Lời còn chưa dứt, bốn người đồng loạt nhảy dựng lên, chạy ra cửa. Ông Trương khó hiểu đi theo sau. Tuy nhiên nơi cửa chính vẫn nối liền với hành lang thần bí tối đen như mực.

“Làm sao thế này?” – ông Trương ngây dại – “Cửa đâu mất rồi, lúc tôi vừa mới vào vẫn còn ở đây mà”.

25. Thang Máy Quan Tài

“Áo đâu?”- Mọi người còn không biết trả lời ông Trương thì Hàn Băng đã la lên.

“Áo gì?” – Xuân Thất thiếu nhú mày.

Hàn Băng không nói lời nào mà chỉ vào tượng gỗ, rồi hỏi ngược lại ông Trương: “Ông gõ xuống à?”

Ông Trương ngơ ngác, chỉ biết phản bác: “Tôi không biết gì cả và cũng không làm gì hết.”

Tiếp theo ông nhìn về phía tượng thần, đột nhiên quỳ xuống, lạy sát đất.

“Sao vậy?” – Lý Đạo hỏi.

“Đây là thỉnh sơn thần gia gia của chỗ chúng tôi.” – vẻ mặt ông Trương khuôn vá thành kính – “Tôi đã cầu nguyện trong miếu, nhìn thấy thì lạ.”

“Lúc ông vào cửa không thấy sao?” – Xuân Thất thiếu hơi kinh ngạc.

“Không chú ý.” – ông Trương gãi đầu, vẻ mặt ngỡ ngàng – “Tượng thần vốn dĩ an tọa ở chính giữa đại sảnh trưng bày, ai đã dời qua đây thế?”

Cũng có thể. Khi con người quen với việc qua lại một nơi thì dù đồ có ngay trước mắt cũng không để ý đến. Nhưng nếu tượng sơn thần vốn đặt ngay chính giữa đại sảnh trưng bày những món đồ kia thì sao lại xuất hiện ở cửa? Từ lần diễn ra mưu kế hung hiểm trước đó, tượng thần đã chuyển tới vị trí này rồi mà.

Máu chốt là, Lý Đạo lấy áo che lên đầu tượng thần, nếu ông Trương không đụng đến thì áo đã đi đâu rồi chứ? Lúc đó còn cột tay áo lại, không thể nào tự rơi xuống được. Cho dù rơi xuống, thì chiếc áo đâu? Rõ ràng những nơi trong tầm mắt đều trống trơn hoàn toàn không thấy gì cả.

Xuân Thất thiếu nhìn hòa thượng Đàm một cái.

Hòa thượng Đàm vội gơ tay lên: “Không phải tôi, từ nãy đến giờ tôi vẫn ở chung với mọi người.”

“Tôi không nghi ngờ anh.” – Xuân Thất thiếu hơi hột nói – “Nhưng tại sao vừa nãy anh lại bảo chúng tôi đừng nhìn tượng thần?”

“Tôi cảm thấy tượng thần kỳ dị” hòa thượng Đàm suy nghĩ một chút rồi nói – “Khối gỗ đó có mùi thơm, còn có hoa văn quái lạ. Có lẽ giống như trụ núi kia, khiến người ta nảy sinh ảo giác. Tình huống như vậy không phải là không có, thiên nhiên rất kỳ diệu, mà con người là điều kỳ diệu nhất trong vạn vật, ai biết sẽ sáng tạo ra thứ gì?”

Hàn Băng sững sốt, cô và Xuân Thất thiếu liếc nhìn nhau. Hòa thượng Đàm tuy khoác áo cà sa, nhưng lại khiến người ta hoài nghi anh ta hoàn toàn không có kiến thức về Phật giáo, thậm chí còn là kiểu hòa thượng già chẳng hề có tín ngưỡng thật sự. Anh ta chưa từng nói được câu trí tuệ nào, nhưng lúc này lại nghiêm túc, cảm giác rất khác lạ.

“Đúng vậy đó, con người mới là đáng sợ nhất. Giống hệt với ý nghĩa bộ phim của tôi, khai thác khía cạnh tối tăm của nhân tính và cả khoảnh khắc cứu rỗi cuối cùng trước cái chết.” – Lý Đạo vừa nói vừa đi đến tượng thần.

Hòa thượng Đàm kéo ông lại: “Trước khi xác định chắc chắn, anh đừng lỗ mãng mạo hiểm được không?”

“Tôi muốn dời nó về chỗ cũ.” - Lý Đạo giải thích - “Không phải ông Trương nói nó được thờ ở giữa sảnh sao?”

“Đừng nên đụng đến.” - ông Trương hơi sợ - “Nếu sơn thần gia đã tự động đến đây thì chắc chắn là muốn trấn thứ dơ bẩn nào đó. Cái hang kia là sao, tôi thề, khi nãy lúc tôi vào đây không phải như vậy.”

“Chúng tôi cũng không biết đã xảy ra chuyện gì?” - Xuân Thất thiếu suy nghĩ một chút rồi nói - “Trước khi biết rõ, tôi đề nghị ông đừng vội vàng hấp tấp, cũng đừng tự tiện đụng vào. Có sơn thần gia gia trấn thủ tại đây, thứ dơ bẩn không vào được, chỉ cần ông không đi ra là tốt rồi.”

Xuân Thất thiếu nói theo ý ông Trương, tránh để ông ta căng thẳng hành xử thiếu lý trí. Dĩ nhiên ông Trương cảm thấy kinh sợ, nhưng khi ông ta phát hiện không có lối ra nào khác, toàn bộ điện thoại và internet đều bị cắt, rốt cuộc ông ta cũng chấp nhận sự thật là mình đã bị giam cầm.

Lẽ nào chỉ có thể vào mà không thể ra sao? “Sớm biết như vậy thì tôi đã không đến.” – ông Trương là người sống trên núi, rõ ràng kính trọng quỷ thần hơn đám Hàn Băng nhiều – “Do tôi tiếc công việc này, muốn dựa vào nó để nuôi con trai lên đại học. Bây giờ thì hay rồi, nếu bị giam chết trong này, đừng nói là đại học, ngay cả trung học con tôi cũng học không xong, phải nghỉ học đi làm nuôi gia đình rồi.”

“A Di Đà Phật, đừng nói lời bi quan như vậy.” - Hòa thượng Đàm khuyên - “Chưa chắc là đường chết. Nhưng tôi cảm thấy khách sạn này muốn chúng ta làm việc cho nó, chỉ cần làm xong là có thể đi thôi.”

Hàn Băng im lặng, thỉnh thoảng liếc về phía tượng thần ngay cửa. Hiện tại trong lòng cô còn đang sợ hãi, tại sao tượng thần lại xuất hiện ở cửa khi họ đến chứ? Nếu như ông Trương chưa bao giờ di chuyển, lẽ nào

Diêu Thanh Dương đã làm hay sao? Hôm nay chiếc áo che tượng thần lại đã biến đâu mất? Lẽ nào có người lấy xuống, hay là...

Cô không dám nghĩ nữa. Xuân Thất thiếu luôn chú ý Hàn Băng, nhìn dáng ẻ của cô đã biết ngay trong lòng cô đang rối rắm chuyện gì. Nhưng anh không trực tiếp khuyên nhủ mà chỉ hỏi ông Trương: “Lần này ai vào ở khách sạn?”

“Lúc tôi đưa thức ăn đến thấy một cặp vợ chồng, nói là trắng mặt lần hai.” – nhắc đến vị khách mới, về mặt ông Trương thoải mái hẳn – “Người thành phố lớn các cậu thật bày vẽ, đã là vợ chồng già mà còn trắng mặt lần hai. Tôi và bà vợ tôi ngay cả lần đầu còn không có đây.”

“Ông sống trong cảnh đẹp như thiên đường, dĩ nhiên không cần đi đến nơi khác rồi.” – Hàn Băng khẽ nói.

Cảnh đẹp như vậy nhưng họ lại như xuống địa ngục. Cô hiểu ý câu hỏi của Xuân Thất thiếu. Bởi vì chiếc áo của Lý Đạo có khả năng là do vị khách mới gỡ xuống. Nhưng như thế cặp vợ chồng kia phải thấy hành lang mới đúng, tại sao họ lại không có phản ứng gì cả? Phòng bếp ở tầng trệt, tuy nằm ở phía sau khá vắng vẻ, nhưng cửa mở toang mà họ lại không nghe thấy bất kỳ tiếng động nào. Không phải là.. hai vợ chồng kia đã đi vào hành lang rồi chứ?

Nghĩ đến đây, cô hoảng hốt, lại nhìn thấy ánh mắt Xuân Thất thiếu lướt đến, tựa như cũng nghĩ đến điều này.

“Sinh ra và lớn lên ở đây, nhìn mãi rồi cũng chẳng thấy có gì đẹp.” – ông Trương thở dài.

Xuân Thất thiếu vội nói: “Không biết cặp vợ chồng kia ở phòng nào, chi bằng gọi họ xuống làm quen một chút. Cũng vừa hay cho họ biết khốn cùng của chúng ta, mọi người bàn bạc thử xem nên làm thế nào?”

“Được, tôi đi gọi người.”

Ông Trương nằng nổ đi lên lầu. Không bao lâu đã xuống, nhưng chỉ có một mình ông ta.

“Không có ở đây à?”- sắc mặt hòa thượng Đàm hơi thay đổi.

Ông Trương lắc đầu: “Có, nhưng vị tiên sinh kia không được khỏe, đang ngủ. Còn vợ thì bảo tôi nói với các người một tiếng cảm ơn, đến bữa tối sẽ xuống. Ồi, vị tiên sinh kia khi đến đã ngồi xe lăn, sắc mặt rất kém, may mà ban đầu để tiện cho người tàn tật, khách sạn có cho lắp thang máy.”

“Trong khách sạn có thang máy?” – Lý Đạo kinh ngạc.

Không chỉ ông ta, tất cả mọi người đều sửng sốt, bởi vì họ chưa từng phát hiện ra điều này.

“Ban đầu trù tính không chu đáo nên lắp ở nhà bếp” - ông Trương hơi ngại ngùng, giống như là lỗi của ông ta vậy.

“Dẫn chúng tôi đi xem thử nào.” – Xuân Thất Thiếu nói.

Dưới sự hướng dẫn của ông Trương, mọi người đi vào nhà bếp. Thang máy kia nằm phía sau cửa nhà kho. Lúc trước hội Hàn Băng đã kiểm tra nhà bếp, cũng biết chỗ này có nhà kho. Nhưng bởi vì để trống nên họ không để ý phía sau cửa lại là cửa thang máy.

“Bí ẩn như vậy sao?” – Hàn Băng nhíu mày.

“Khách sạn này chỉ có một phòng dành cho người tàn tật. Từ đây đi thẳng lên.” – ông Trương giải thích- “Sau khi xây khách sạn xong mới lắp thêm, cho nên không hay lắm, hơi quái đản.”

“Phòng đó ở đâu?” – Xuân Thất thiếu hỏi.

“Phòng 1A tầng hai.”

“Hóa ra ở ngay trên phòng tôi.” - sắc mặt hòa thượng Đàm hơi tái - “Tôi không phát hiện có thang máy chạy qua.”

Chính xác mà nói, đó không phải là căn phòng ban đầu của anh ta. Phòng 1A tầng hai ở kế bên phòng Hàn Băng. Ban đầu Diêu Thanh Dương ở đó, sau khi xảy ra chuyện để tiện tập trung mọi người, hòa thượng

Đàm mới dời đến. Sau đó Diêu Thanh Dương bại lộ bộ mặt thật, hòa thượng Đàm để hành lý ở chỗ Lý Đạo. Dù sao chỉ là một chiếc túi du lịch nhỏ thôi, sau đó cũng chưa đi vào lại.

“Là thang máy ngoài trời, cửa ra nằm ở ban công.” – ông Trương giải thích – “Thầy không ra ban công ngắm cảnh à? Bên đó gần vách núi, phong cảnh đẹp lắm.”

Hòa thượng Đàm không nói gì, chỉ cúi đầu. Lúc xảy ra chuyện kỳ quái anh ta mới dọn đến căn phòng kia, làm sao còn dám đi lung tung khắp nơi chứ? Có điều cửa vào thang máy nằm ở nhà kho phòng bếp, cửa ra nằm ở ban công đối diện vách núi, thật vô cùng khác thường.

“Không biết tại sao nó lại khiến tôi nghĩ đến quan tài treo.” – Lý Đạo bỗng nói, sau đó tỏ vẻ áy náy – “Xin lỗi, bởi vì hai từ ‘thang máy ngoài trời’ và ‘vách đá’ nên nảy sinh liên tưởng...”

Ông vừa nói vừa nhấn nút, cửa thang máy mở ra. Khách sạn rất xa hoa, nếu không có những chuyện quái lạ kia thì chắc chắn đã vượt quá tiêu chuẩn năm sao thuần phong cách Trung Quốc. Thậm chí ngay cả khách sạn sang trọng nhất cũng không thể sánh với vẻ cổ điển trong khách sạn này. Có một thang máy thần bí cũng tạm chấp nhận, nhưng bên trong vừa nhỏ vừa tối, không có tay vịn, hẹp hẹp dài dài, toàn bộ được ốp gỗ cũ kỹ.

“Đúng là giống hệt chiếc quan tài.” – Lý Đạo nói ra cảm tưởng của mọi người

Chuyện này hơi biến thái. Nếu đã chu đáo thiết kế phòng và thang máy dành cho người tàn tật, tại sao trên web đặt phòng không nhắc đến? Cho dù sau khi xây xong mới thêm vào cũng đâu phá hỏng phong cách tổng thể của khách sạn. Thật sự là không có lời giải thích hợp lý.

“Xoảng!”, có tiếng vỡ vụn vang lên từ phía trên, giống như trong căn phòng dành cho người tàn tật kia bị vỡ thứ gì đó. Có điều, khi thang máy lên tới nơi mà trên kia khóa cửa phòng thì họ sẽ không khởi động thang máy để xuống được, mọi người đành ngơ ngác nhìn nhau, lần lượt đi ra khỏi nhà bếp, vì an toàn đành đợi buổi tối gặp mặt vợ chồng kia rồi hãy bàn.

Hàn Băng hi vọng đêm tối mãi mãi không đến, nhưng thời gian lại là thứ lý trí và vô tình nhất. Vì giết thời gian, không để sóng não vượt xa người thường của bản thân này hoạt động bất thường, cô làm một mâm cơm. Chắc chắn vì biết cô sợ, Xuân Thất thiếu cứ ở suốt trong nhà bếp phụ giúp cô mãi. Nhưng tuy thế, Hàn Băng vẫn luôn cảm thấy có một đôi mắt ở trong nhà kho đang rình rập nhìn ra bên ngoài, nhưng mà không có tiếng động nào của thang máy vang lên, nên chắc chắn không có ai núp trong đó.

Tầm khoảng sáu giờ hơn, trong núi dần tối, hai vợ chồng kia xuống nhà, nói chính xác là chỉ có người vợ thôi. Chị ta hơn ba mươi tuổi, dáng vẻ điển hình của người đẹp vùng sông nước Giang Nam, dịu dàng thanh nhã, ăn mặc mộc mạc, nhưng chất lượng cực tốt. Chị ta không đeo vàng bạc, nhưng trên ngón áp út bên tay trái đeo một chiếc nhẫn kim cương to lớn lấp lánh chói mắt.

Người phụ nữ trước mắt sang trọng mà không khoe khoang, vừa nhìn đã biết gia cảnh ưu việt, hơn nữa còn được hưởng nền giáo dục tốt đẹp của giai cấp thượng lưu.

Chị ta khách sao chào hỏi mọi người, tự xưng là họ Ngô, chồng họ Triệu. Bởi vì công việc của chồng cực nhọc, vất vả nhiều năm lâu ngày nên thành bệnh, trước đó vài ngày còn bệnh nặng một trận. Nói là trắng mặt lần hai chứ thật ra là chỉ đến đây nghỉ dưỡng. Lúc họ mới cưới cũng đến đây du lịch, chung sống rất hạnh phúc, cho nên lần này vẫn chọn nơi đây.

“Lúc đó nơi này còn chưa tiến hành khai phá thắng cảnh du lịch. Đừng nói là loại khách sạn sang trọng xây giữa sườn núi như vậy, ngay cả khách sạn nhỏ dưới chân núi cũng không có được hai cái. Khi ấy chúng tôi ở một nhà dân địa phương, không có xe cấp để đi, dưới sự chỉ dẫn của thôn dân, hai người chúng tôi cũng leo lên đến đỉnh núi.”

Nói về chuyện này, vẻ mặt chị Ngô như bừng sáng, vô cùng hạnh phúc. Nhìn gần tuy làn da chị mịn màng trắng nõn, nhưng khóe mắt đã có nếp nhăn, tuổi thật có thể lớn hơn một chút, khoảng hơn bốn mươi tuổi. Có điều ánh mắt của chị ta vẫn đen láy long lanh, thân thể thon thả duyên dáng, vẫn còn đọng lại dáng vẻ mỹ nhân tha thướt thời trẻ.

26. Rằm Rằm

“Hai mươi năm trước chỗ chúng tôi vẫn còn hoang sơ mà cũng có người thích đến du lịch cơ đấy.” – ông Trương cảm thán.

“Cảnh đẹp thật sự đều ít ai biết. Với lại, nếu như dễ dàng nhìn thấy cũng không có được mỹ cảm rung động kia, cái cảm giác hạnh phúc trải qua mưa gió mới có thể nhìn thấy được cầu vồng.” – chị Ngô khẽ cười nói – “Hiện tại hoàn cảnh tốt hơn, non sông gấm vóc nhìn như không thay đổi, nhưng thiếu vẻ trong lành sống động. Thật ra không thể nào tìm được cảm giác trước kia nữa, may mà tuổi Hoàng Kim vẫn xinh đẹp như xưa.”

Chị ta nói với vẻ hơi thương cảm, mọi người ngại tiếp lời, lại nghe chị ta thở dài một hơi: “Xem đi, tôi bùi ngùi gì vậy chứ. Trên đời nào có chuyện mười phần vẹn mười đâu? Nếu như không phải nơi đây khai phá tốt, với số tuổi và sức khỏe của chồng tôi thì dù ông ấy muốn đến đây ôn lại kỷ niệm dĩ vãng cũng không có sức đâu mà leo núi.”

“Hiện tại sức khỏe Triệu tiên sinh đã tốt hơn chưa?” – Xuân Thất thiếu hỏi thăm

“Tim ông ấy có vấn đề, mới làm phẫu thuật bắc cầu mạch vành không lâu. Hôm nào cũng nằm trên giường mất nửa ngày, đi đường cũng tạm thời phải dựa vào xe lăn, không thể hoạt động kịch liệt.” – chị Ngô thở dài – “Nơi đây hơi cao so với mặt nước biển, ông ấy phải nằm trên giường hai ngày mới thích ứng được.”

“Tình trạng này đến vùng biển thuộc khu vực đồng bằng an dưỡng chẳng phải tốt hơn sao?”

Hàn Băng hoang mang. Lại nói ngay cả bước đi còn xem là vận động kịch liệt, vậy chắc là bệnh ông ta rất nghiêm trọng mới đúng. Khi này ông Trương còn nói, sắc mặt Triệu tiên sinh không tốt lắm.

Mặt chị Ngô bỗng hơi ửng đỏ, khiến cho khuôn mặt trẻ trung của chị ta bừng lên ánh sáng quyen rũ. “Nơi này khá có ý nghĩa kỷ niệm. Bác sĩ nói tâm trạng tốt thì thân thể mới khỏe mạnh được. Cho nên ông ấy một lòng muốn đến đây. Cô còn trẻ không hiểu đâu, đến tuổi của tôi rồi sẽ hiểu ngay, quá khứ luôn tốt hơn.”

Xuân Thất thiếu và Lý Đạo liếc nhìn nhau, đều thấy ba chữ trong mắt đối phương: phiền phức rồi.

Nếu khách sạn này xảy ra chuyện quái lạ, nếu cần chạy thoát thân, hoặc nếu phải đi vào hành lang thần bí kia, thì việc mang theo một người yếu ớt thật sự là một gánh nặng rất lớn. Nhưng đã ở chung một khách sạn, không thể bỏ mặc hai vợ chồng họ không lo được.

Nghĩ đi nghĩ lại, Xuân Thất thiếu nói: “Chị Ngô, sau khi chị vào khách sạn này có phát hiện ra chuyện kỳ lạ gì không?”

Chị Ngô thoáng sửng sốt, sau đó cười nói: “Ý cậu là lời những người đồn đại về khách sạn Hoàng Tuyền sao? Lúc chúng tôi đến, tài xế địa phương đã nói cho chúng tôi biết. Trong mắt tôi những lời nói kia đều vô căn cứ, không thể tin.”

“Thế nhưng khách sạn này đúng là kỳ quái.” – Hòa thượng Đàm xen vào – “Chúng tôi hỏi chị Ngô đừng sợ nhé. Nhưng dù sao cũng phải chuẩn bị tâm lý. Mấy ngày hôm trước còn có tên sát nhân điên cuồng xuất hiện ở đây đấy.”

“Không phải đã bị bắt rồi sao?” – chị Ngô ngạc nhiên hỏi, hiển nhiên đã nghe ngóng được một số việc – “Vậy còn vấn đề gì?”

Chuyện này bảo người ta phải nói thế nào đây? Xuân Thất thiếu gãi đầu.

Nhưng không ngờ chị Ngô lại an ủi: “Đừng sợ, thường ngày không làm việc trái lương tâm, dù nửa đêm bị gõ cửa cũng không sợ. Tứ thập bát hoặc(*), đến tuổi này tôi đã nhìn thấu rất nhiều việc. Nếu thật sự có chuyện gì đó, cũng không ập xuống đầu chúng ta đâu, trên đời vẫn còn có thứ gọi là oan có đầu, nợ có chủ mà.”

(*) Tứ Thập Bát Hoặc hay còn gọi là “tứ thập bát nhị bát hoặc” trong Luận Ngữ của Đức Khổng Minh. Nó có nghĩa là khi người ta tới 40 tuổi mới có thể hiểu thấu mọi sự trong thiên hạ, phân biệt được việc phải hay trái cũng như hiểu được ai là người tốt hay xấu và biết được cái gì nên làm hay không.

Nghe lời chị Ngô nói như vậy, không biết tại sao Hàn Băng nhớ đến lời bác sĩ Cát nói với cô: cần có lòng từ bi. Nếu nhìn những sự việc kỳ lạ không thể giải thích và những chuyện kinh khủng kia từ góc độ từ bi, trong lòng sẽ dễ chịu hơn một chút. Có điều lúc đó phải sợ thì vẫn phải sợ, nhưng sau khi nghĩ lại, tâm trạng sẽ yên bình nhẹ nhõm, không để lại ám ảnh tâm lý mà thôi.

Cho nên, ý niệm lương thiện không chỉ có đối xử tử tế với người khác, mà còn đối xử tử tế với mình.

“Chị Ngô, bất kể là người hay ma, thậm chí cả thú vật cũng không phải đều biết phân biệt phân rõ phải trái.” - Xuân Thất thiếu cười khổ - “Tôi thấy chị Ngô là một người điềm tĩnh, chị không ngại đi theo tôi xem thử để nắm rõ tình hình chứ?”

“Sao thế?” - chị Ngô rất hoang mang.

“Đơn giản là chúng ta đi vào được nhưng không đi ra được. Hoặc là bị giam chết, hoặc là xảy ra chuyện lớn.” - Lý Đạo nói ngắn gọn.

Chị Ngô rất kinh ngạc, lúc được Xuân Thất thiếu dẫn đến cửa vào hành lang, mức độ kinh ngạc đạt đến đỉnh điểm. Miệng há hốc rất lâu không nói lên lời.

“Đây là... đây là...” - chị ta chỉ vào hành lang, sắc mặt không ngừng biến đổi.

“Tôi cũng không biết đây là gì?” - Xuân Thất thiếu giải thích - “Trên thực tế, chúng tôi còn đến sớm hơn chị. Mấy ngày trước, chúng tôi đã đích thân trải qua vụ việc tên sát nhân điên cuồng đó. Tôi dám cam đoan, khách sạn này có điều quái lạ. Lúc đó tất cả chúng tôi đều rơi vào ảo giác và ác mộng. Hiện tại không biết lại đối mặt với thứ gì nữa.”

Nghe anh nói như vậy, Hàn Băng vô thức nhìn về phía tượng thần bằng gỗ cao bằng họ. Tượng sơn thần tĩnh lặng, chỉ nhìn chăm chăm vào hành lang đối diện. Về mặt vốn dĩ không biết vì sao lại hiển hiện chút ý cười kỳ quái. Hàn Băng chớp mắt lia lịa, lẽ nào là ảo giác sao?

“Cho tôi chút thời gian để tiêu hóa cái đã.” - chị Ngô nói, từ từ quay lại ngồi xuống ghế salon trong đại sảnh. Trong lúc Hàn Băng đang sửng sốt, hiển nhiên Xuân Thất thiếu đã tóm tắt chuyện xảy ra lần trước.

Hàn Băng kìm nén cảm xúc tượng sơn thần kia đang nhìn cô, vội vàng đi đến bên cạnh Xuân Thất thiếu. Không biết tại sao, sau lưng cô vốn lạnh toát, nhưng khi đứng bên cạnh Xuân Thất thiếu lại không có cảm giác sờn gai ốc nữa.

Lúc này sắc trời đã hoàn toàn tối mịt, bầu trời vẫn còn ám sắc màu xám xịt nhạt nhòa. Dãy núi xa dên thăm thẳm trùng điệp, có một ánh sáng lạ lùng lóe lên trong núi, nhưng thoáng cái đã biến mất.

“Đó là cái gì?” - Hàn Băng hỏi ông Trương.

“Người trên núi chúng tôi đều nói đó là bóng ma của quỷ núi. Nếu như thấy nhiều thì bên cạnh sẽ có người chết.” - ông Trương đáp, giọng không chỉ căng thẳng, thân thể cũng thoáng run lên.

“Mọi người nói xem, liệu có thứ quái quỷ gì đó đi ra từ hành lang kia không?” - Lý Đạo đột nhiên hỏi.

Xuân Thất thiếu nhíu mày im lặng, nhưng ý của anh rất rõ. Lúc này tất cả mọi người đang căng thẳng, mấy suy đoán của Lý Đạo để trong lòng là được rồi, nói ra chỉ khiến mọi người thêm sợ hãi. Lý Đạo mang tính cách nghệ sĩ, nhưng đến cùng đây là thực tế chứ không phải là phim của ông.

“Chúng ta chặn lại lối vào thì sao?” - hòa thượng Đàm đề nghị.

“Vô dụng thôi, đừng uống phí công sức.” - Hàn Băng lắc đầu.

Trong lúc bất an và sợ hãi con người sẽ tiêu hao nhiều sức lực hơn, mà họ còn chưa biết sẽ đối mặt với thứ gì. Nguyên tắc của cô vẫn như cũ, hành động chỉ bằng tĩnh lại, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, yên lặng theo dõi biến hóa thôi.

“Hàn Băng nói đúng, chúng ta xem thử tối nay sẽ xảy ra chuyện gì rồi hãy bàn.”

Xuân Thất thiếu rất bình tĩnh, thậm chí là có chút lười biếng, bất giác sinh ra một vẻ tao nhã cuốn hút. Chị Ngô nhìn Xuân Thất thiếu, không biết nghĩ đến điều gì mà ánh mắt lóe lên, sau đó quay đầu đi.

Nhưng Xuân Thất thiếu lại nói với chị Ngô: “Vì lý do an toàn, chị Ngô và Triệu tiên sinh không ngại dọn xuống lầu dưới chứ. Nếu như ở chung một phòng không tiện thì ít ra cũng nên ở phòng kế bên để mọi người tiện tiếp ứng.”

Chị Ngô ngẫm nghĩ, khó xử nói: “Tính tình chồng tôi không tốt lắm, bởi vì bị thương ở thất lưng nên hơi cáu kỉnh. Sở dĩ đến khách sạn Hoàng Tuyền là nhằm tìm yên tĩnh, ít gặp người. Vả lại ông ấy ngồi xe lăn, hành lý chúng tôi lại nhiều, không tiện di chuyển tới lui. Không bằng chúng tôi vẫn ở trên lầu, giả như thật sự có chuyện, cũng là lầu trên lầu dưới mà thôi, chắc chắn kịp cầu cứu mà.”

Mọi người vốn không quen biết, theo chủ nghĩa nhân đạo mới giúp đỡ. Nhưng người ta đã có chỗ khó xử, Xuân Thất thiếu cũng không ép buộc, chỉ tiếc là điện thoại và internet đều bị cắt, có phần lo lắng không kêu cứu kịp.

“Không sao, tôi có chuông pha lê, âm thanh phát ra rất giòn giã, không lo bị khoảng cách cản trở.” – chị Ngô nghĩ một lát, vô cùng cảm kích sự nhiệt tình của mọi người – “Có việc gấp tôi sẽ lắc chuông, khi đó sẽ phải phiền mọi người rồi.” – sau đó lại cảm khái “Các bạn đúng là người tốt. Ở bên ngoài đều mạnh ai nấy lo, né tránh thật xa, dạo gần đây người tốt chịu giúp đỡ lẫn nhau trái lại rất hiếm thấy.”

Thật ra thì hội Hàn Băng cũng không coi là nhiệt tình, nhưng khách sạn Hoàng Tuyền nguy hiểm khắp chốn, chuyện liên quan đến mạng người, người bình thường không ai có thể ra vẻ lạnh lùng làm như không thấy được.

Trong lòng mỗi người đều có bí mật và ẩn chứa nỗi sợ hãi bất an, không ai muốn nói nhiều. Chị Ngô mang phần ăn của cả hai người lên lầu, hòa thượng Đàm và ông Trương ở cùng phòng cũng cầm hai phần cơm. Còn lại đều được Hàn Băng đem về phòng.

Chị Ngô không đi chiếc thang máy giống như quan tài kia.

Ông Trương lên đến lưng chừng cầu thang, không nhịn được quay đầu lại nhìn đại sảnh, vẻ mặt u sầu không che giấu được nỗi thấp thỏm bất an: “Không báo cho người nhà biết được, tôi sợ vợ con tôi lên núi tìm tôi. Cái nơi ăn thịt người này, nếu như nó cũng đi vào rồi ra không được thì phải làm sao đây?”

Nơi ăn thịt người à? Miêu tả thật rất giống. Ta đi vào trong khách sạn, nó đóng cửa, sau đó sẽ không tìm thấy lối ra. Đến cùng chuyện gì đang xảy ra thế này?

“Yên tâm đi.” – hòa thượng Đàm an ủi ông Trương – “Ông lên núi làm việc, chắc chắn người nhà ông cũng biết, sẽ không tùy tiện lên núi tìm ông đâu. Vả lại ông đi vào được nhưng người khác thì chưa chắc. Mọi việc tự có nhân quả, ông ở đây phí công lo lắng cũng vô dụng thôi.”

Hòa thượng Đàm nói chuyện vốn phần nào mang phong cách của đệ tử Phật gia, ông Trương không biết ông ta là hòa thượng giả, trái lại tin tưởng, đi theo hòa thượng Đàm về phòng.

Hàn Băng nhìn đại sảnh trống rỗng, trong lòng rờn rợn, giống như đang run rẩy bất an. Nhưng cô không nói rõ được cuối cùng cảm giác của mình là sao. Tựa như phạm nhân chờ tuyên án, một bước sống, một bước chết, nửa vơi vô cùng khó chịu.

“Hàn Băng.” – Xuân Thất thiếu khẽ kêu, chìa tay ra với Hàn Băng – “Không việc gì, có anh ở đây. Dù anh không làm được gì nhưng có anh ở bên em, đừng sợ.”

Anh cười tự giễu, đầu mày cuối mắt tràn ngập vẻ tự tin kiêu ngạo và điềm tĩnh. Hàn Băng thoáng do dự, cuối cùng đưa tay qua. Hai bàn tay lớn và nhỏ, cứng và mềm, thô ráp và mịn màng, ấm áp và lạnh lẽo dung hợp bỗng khiến trái tim cả hai cùng đập loạn nhịp.

Cứ chờ thôi.

Giống như điều hòa thượng Đàm đã nói: Thân ở trong bụi gai, không cử động thì không bị thương. Nếu thật sự bụi gai ở khắp nơi, còn có nguy cơ tiềm tàng, đến lúc đó cử động bị thương cũng không muộn, bây giờ lo lắng chỉ nhọc công.

Ba người trở về phòng ngủ, ăn vài món, sau đó từng người đi rửa mặt. Chuyện canh gác do Lý Đạo và Xuân Thất thiếu thay phiên nhau, họ chia ra ngủ.

Nửa đêm, Hàn Băng đột nhiên bừng tỉnh, trong lúc mơ màng nghe thấy tiếng vang rầm rầm, ngoài ra giường còn rung nhẹ. Giống như... có bước chân vô cùng nặng nề đang di chuyển.

Cô mở choàng mắt, nhảy xuống giường. bởi vì không biết nửa đêm sẽ xảy ra chuyện gì, nên cô vẫn ăn mặc chỉnh tề, chỉ cởi giày ra ngủ.

Bầu trời ngoài cửa sổ xuất hiện tia sáng nhạt màu, xem chừng cô đã ngủ yên cả đêm, vậy mà trời sắp sáng rồi. Nhưng mới vừa rồi là tiếng động gì?

Cô đi ra khỏi phòng ngủ, thấy Xuân Thất thiếu cũng đang đứng dậy khỏi ghế salon ở phòng khách, hiển nhiên cũng nghe thấy tiếng động. Hàn Băng đi đến, Xuân Thất thiếu không nói nhiều, chỉ kiên định nắm tay Hàn Băng đi ra khỏi phòng, phía sau Lý Đạo vẫn còn ngủ say sưa trên ghế salon.

Hành lang không có bất cứ vật gì. Hai người đi xuống cầu thang, lúc trước đi được một nửa thì thò người ra nhìn xuống đại sảnh, vẫn không có gì. Xuân Thất thiếu đang hoang mang, chỉ cảm thấy bàn tay nhỏ bé trong lòng bàn tay mình khẽ run.

“Sao vậy?” - anh hỏi.

“Tượng thần.” – Hàn Băng khiếp sợ, môi tái mét – “Tượng thần kia di chuyển.”

27. Tượng Thần Biết Đi

Xuân Thất thiếu nhìn ra phía cửa chính. Pho tượng sơn thần vốn đứng dựa tường, đối diện hành lang, cách lối vào chừng bốn năm mét, nhưng lúc này lại đứng ngay lối vào, giống như ông ta muốn đi ra ngoài vậy.

Tiếng rầm rầm và mặt đất chấn động của mặt đất vừa nãy...

Xuân Thất thiếu và Hàn Băng nhìn nhau, sắc mặt đều hơi thay đổi. Anh cắn răng, khẽ nói: “Em về phòng trước, kêu Lý Đạo dậy ở với em, anh đi xem thử.”

Nhưng Hàn Băng không buông tay anh, một mực yêu cầu đợi đến lúc trời sáng hẳn thì mọi người cùng nhau đi xem.

“Lỡ như có đầu mối gì thì sao? Ông ta mới đi qua đó thôi.” – Xuân Thất thiếu nói.

“Vậy em đi với anh.” – Hàn Băng kiên trì.

Xuân Thất thiếu hết cách, hai người đành phải cùng nhau xuống lầu. Nhưng anh vẫn vô thức che trước Hàn Băng.

Hàn Băng chỉ cảm thấy trái tim đập thành thịch rồi loạn, càng xuống gần lầu dưới, dây cung trong lòng càng chặt. Đầu tiên họ nhìn xung quanh thăm dò, sau khi xác định không có điều gì dị thường mới từ từ đi đến bên cạnh tượng thần.

Tượng thần đứng cao bằng cửa vào hành lang. Nếu ông ta không đi vào trong, chỉ thấy sau lưng hoặc mặt bên của ông ta. Mặt bên cũng bình thường, nhưng sau lưng lại khắc rất nhiều lời chú mà họ không hiểu, hoa văn trên tượng thần càng rắc rối hơn, hơi tập trung đã cảm thấy đầu óc choáng váng.

“Đừng nhìn hoa văn kia nữa!”

Xuân Thất thiếu che mắt Hàn Băng lại. Lúc trước hòa thượng Đàm cảm thấy tượng thần kỳ quái, xem ra không phải là thuận miệng nói bừa, nhất định là anh ta đã cảm thấy nó có chỗ nào đó bất ổn rồi.

“Vậy chúng ta có cần chỉnh ông ta trở về không?” – Hàn Băng chỉ cảm thấy tượng thần chắn ở trước cửa như có cái gì đó chắn ngang ngực cô vậy, ngay cả hít thở cũng không thoải mái.

Xuân Thất thiếu lắc đầu, nói mập mờ nước đôi: “Xem ý nguyện của ông ta đi.”

Nói xong anh nắm tay Hàn Băng cẩn thận di chuyển ra chính diện tượng thần. Lần đầu tiên Hàn Băng bước vào hành lang, tuy chỉ đứng ở lối vào trong ánh sáng xám ngoét như mặt người chết, nhưng trong lòng vẫn thấp thỏm, tựa như cảm thấy có cái gì đó lạnh lẽo dần dần dâng lên từ lòng bàn chân. Như thế... có dòng nước lạnh thấm qua bàn chân, rồi lên bắp chân.

Cô nhìn xuống đất theo phản xạ, không hề có điều dị thường, ngẩng đầu lên lại đối diện với khuôn mặt tượng thần, tượng thần vẫn tĩnh lặng. Không biết óc phải ảo giác hay không, Hàn Băng cảm thấy sắc mặt dữ tợn của tượng thần như có một nét cười nhợt nhạt. Mắt tượng thần nhìn chằm chằm thẳng tắp nơi sâu hút trong hành lang.

Cô không kiềm được đột ngột quay đầu lại, chỉ thấy một màu đen kịt đậm đặc, càng không nhìn thấy lại càng cảm thấy trong đó như đang cất giấu thứ gì. Một cơn gió nhẹ nhàng thổi lay mái tóc của Hàn Băng.

Có gió có nghĩa là đầu hành lang bên kia có lối ra. Nhưng mà đầu bên kia của bóng tối đến cùng là có thứ gì? Tại sao tượng thần phải đi đến nơi này? Ông ta muốn chỉ lối thoát cho bọn họ hay là bị lực lượng thần bí không tên không chế, muốn dẫn họ đi vào vực sâu?

Hiện tại tiến lên cũng sai mà lùi lại cũng sai, chú ý hoàn toàn bị đánh nát.

“Đừng sợ.” – Tựa như Xuân Thất thiếu hiểu được nỗi lòng của Hàn Băng – “Càng là tình huống mơ hồ thì càng phải vững vàng. Nếu khách sạn này muốn chúng ta làm gì, chúng ta cứ chờ xem sao.” – Sau đó anh lại nhìn tượng thần – “Chúng ta cũng đợi ông ta thử xem.”

Anh nói cứ như thể tượng thần là vật sống vậy. Hàn Băng không chịu được cảm giác này, cô kéo Xuân Thất thiếu cẩn thận đi vòng qua tượng thần, trở về phòng cũng không quay đầu lại.

“Em phát hiện ra cái gì?” – Xuân Thất thiếu cau mày hỏi.

Hàn Băng lắc đầu: “Không có, chỉ cảm thấy không thoải mái thôi. Chúng ta... thật sự phải đợi sao? Tuy phải đợi nhưng không dò xét thứ xung quanh à?”

“Giống như khiêu chiến vậy, phải đợi đối phương ra tay trước đã.” – Xuân Thất thiếu cười cười. Trời còn chưa sáng hẳn, cảm giác như ánh trăng chiếu rọi khắp nơi, gió mát hây hây - “Tính trước mới làm. Bởi vì nếu em làm trước cũng không có mục tiêu. Bao giờ anh cũng cảm thấy khách sạn quái lạ này muốn chúng ta làm việc cho nó.”

Không phải bắt em là tốt rồi, hi vọng mọi người không bị em liên lụy. Hàn Băng rũ mắt xuống, nghĩ thầm.

Nói cho cùng, Xuân Thất thiếu, Lý Đạo, hòa thượng Đàm, ba người họ đều bình thường, chỉ có một mình cô bị phát hiện có năng lực kỳ lạ. Năng lực tiếp nhận rất nhiều dòng ý thức và cảm xúc, mà phần lớn là ý niệm của người chết. Vả lại cũng là cô triệu tập họ đến khách sạn Hoàng Tuyền, mà còn là do mưu kế hung hiểm cô bày ra phát sinh sai sót. Khó bảo đảm được tình huống hiện tại không phải là tiếp diễn của những chuyện kỳ lạ lúc trước.

“Trên đời này không có chuyện gì vô duyên vô cớ, cũng không phải một mình em có thể ảnh hưởng hết được.”

Xuân Thất thiếu không biết thuật đọc ý nghĩ của người khác, nhưng thấy vẻ ảo não tự trách của Hàn Băng cũng biết hiện tại có rất nhiều cô gái thông minh, ích kỷ lại lạnh lùng. Cô gái biết suy nghĩ cho người khác mà còn có lòng dạ rất trong sáng như Hàn Băng quả thật được xem là vật quý báu rồi. Chẳng trách sao ba anh nhìn một cái đã chằm ngay, buộc anh phải tiếp cận cho bằng được. Chỉ hy vọng Hàn Băng đừng nhanh chóng nhớ ra cuộc cãi vã của họ lúc trước, để anh tranh thủ thời gian bù đắp lại cho cô trước đã.

“Hay là em ngủ thêm chút đi?” – anh bổ sung.

Dĩ nhiên Hàn Băng hiểu được ý trong lời nói khi này của anh. Vì sự quan tâm của anh mà cô cảm thấy ấm áp cõi lòng, nhưng cô vẫn lắc đầu: “Không ngủ được.”

“Sợ à? Nào, ngồi xuống đây đi, dựa vào vai anh sẽ không sợ nữa.” – Xuân Thất thiếu cười dịu dàng, ngồi vào chiếc ghế salon đôi, vỗ vỗ vị trí bên cạnh anh.

Hàn Băng thoáng do dự, nghe lời đi đến ngồi xuống. Nếu như gặp ác mộng, anh sẽ đánh thức cô trước. Nếu như có thứ gì đến gần, anh cũng có thể bảo vệ cô. Nếu như mặt đất bỗng nhiên sụp đổ, họ sẽ cùng rơi xuống.

Hàn Băng suy nghĩ rối rắm trong lòng, cảm thấy nhiệt độ của Xuân Thất thiếu kề bên thật ấm áp dễ chịu khiến người ta buồn ngủ. Mà gối lên bờ vai anh lại khiến cô cảm thấy an tâm hơn, không ngờ đáng ghét anh thoát nhìn cao gầy nhưng cơ thể lại rất cường tráng.

Áp lực tinh thần Hàn Băng phải chịu đựng lớn hơn người khác nên thể lực bị tiêu hao nhiều hơn. Hơn nữa cũng là phụ nữ yếu đuối, trong hoàn cảnh tương đối an toàn ẩm áp thì sẽ nhanh chóng ngủ thiếp đi. Lẽ ra cô định nhắm mắt nghỉ ngơi, không định ngủ, nhưng lúc tỉnh lại sắc trời đã sáng choang. Cô đứng bật dậy, vì quá đột ngột nên trước mắt một màu trắng xóa, kết quả lại té xuống ghế.

“Mấy giờ rồi?” – cô ngại ngần hỏi.

“Chín giờ hơn.”

Xuân Thất thiếu tự nhiên xoay xoay bả vai. Lúc gần sáng Hàn băng ngủ rất say, anh sợ làm ồn đến cô nên không dám cử động. Hiện tại cánh tay đã tê rần, nhưng tâm trạng của anh rất tốt. Bởi vì lúc trước Hàn Băng rất đề phòng anh, hôm nay lại có thể ngủ say trong ngực anh, cho thấy rõ cô đã bắt đầu tin tưởng anh rồi.

“Trời ơi, đã trễ thế này rồi hả?” – Hàn Băng dụi dụi mắt – “Những người khác đâu?” – bộ dạng mới tỉnh ngủ bị người đàn ông không thân thiết với mình thấy được, cảm giác hơi là lạ.

“Lý Đạo ở trong nhà vệ sinh, những người khác còn chưa rời khỏi phòng.” – Xuân Thất thiếu dịch vào sâu bên trong ghế salon, dáng vẻ rõ ràng rất thoải mái nhưng lại toát lên sự lười biếng cuốn hút – “Cho nên yên tâm đi, em không phải là kẻ lừa dối duy nhất.”

“Họ không sao chứ?”

Hàn Băng nghĩ đến một khả năng khác, hơi sợ mất hồn vía. Đang nói thì Lý Đạo ôm laptop đi ra khỏi nhà vệ sinh, vừa đi còn vừa nhìn màn ảnh.

“Con người cuồng công việc này đang ghi lại linh cảm.” – Xuân Thất thiếu giải thích – “Em làm trợ lý cho anh ta lâu vậy hẳn phải rõ hơn anh mới đúng.”

Tuy trong lòng trĩu nặng, nhưng nhìn thấy dáng vẻ nghiêm túc của Lý Đạo, Hàn Băng vẫn không nhịn được bật cười. Sau đó hỏi Xuân Thất thiếu: “Lý Đạo biết không?”

Ý của cô là chuyện tượng thần di chuyển, Xuân Thất thiếu lắc đầu.

“Tôi nên biết chuyện gì?”

Lý Đạo đột nhiên ngẩng đầu khỏi máy tính, dáng vẻ lơ ngơ lại nghiêm túc khiến Hàn Băng bật cười. Lúc này, tựa như đã hẹn trước, cửa bị gõ vang. Hòa thượng Đàm, ông Trương và chị Ngô cùng lúc xuất hiện ở cửa.

“Đông đủ vậy à?” – Lý Đạo trợn mắt.

“Tôi xuống lầu làm bữa sáng, gặp họ ở đầu cầu thang lầu hai.” – chị Ngô khẽ giải thích, thoát nhìn có chút bất an.

“Tối hôm qua không xảy ra chuyện gì chứ?” – Xuân Thất thiếu đứng lên hỏi.

Ba người ngơ ngác nhìn nhau, sau đó lắc đầu.

“Triệu tiên sinh vẫn khó ở à?” – Hàn Băng thấy chị Ngô một mình liền hiếu kỳ hỏi.

“Buổi sáng ông ấy không thức dậy sớm như vậy.” – chị Ngô cười dịu dàng – “Tuy ở đây không cao lắm so với mực nước biển, chỉ khác với đồng bằng một tẹo, nhưng ông ấy phải cần một khoảng thời gian thích ứng, hai ngày nữa mới có thể xuống lầu được.”

Không xảy ra bất cứ chuyện gì dù là nhỏ nhất thì thật sự rất kỳ lạ. Nhìn dáng vẻ ba người này giống như ngay cả hiện tượng dị thường cũng không có. Không thể nào. Phải chăng chỉ có tượng thần là có chuyện thôi sao? Xuân Thất thiếu và Hàn Băng liếc mắt nhìn nhau.

“Này, này, đừng liếc mắt đưa tình, giờ chúng ta chung một con thuyền, phải nói ra hết chuyện kỳ lạ gặp phải. Xem ra hai người đã phát hiện ra vấn đề gì rồi.”

Lý Đạo hắng giọng nói, Hàn Băng im lặng, để Xuân Thất thiếu nói với mọi người chuyện xảy ra đêm qua.

“Cái gì? Tượng thần di chuyển?” – ông Trương vừa nghe, mặt cũng tái đi.

Ông ta là người sống trên núi, vô cùng tôn kính sơn thần, nhưng cũng sợ hãi cực độ. Người khác nghe thấy chuyện tượng thần di chuyển cùng lắm chỉ cảm thấy hoảng hốt, nhưng ông Trương lại tựa như sợ đến mức hồn vía bay mất.

“Đi, cùng đi xem thử.”

Lý Đạo đặt laptop xuống đi ra ngoài trước. Những người khác đi theo phía sau. Nhưng vừa đến cửa nhìn xem, tất cả mọi người đều kinh hãi, bao gồm cả Hàn Băng và Xuân Thất thiếu. Bởi vì tượng thần tượng thần không hề ở lối vào hành lang mà đã đi vào bên trong được một đoạn, khoảng chừng bốn năm mét, đang đứng ở chỗ giao nhau giữa sáng và tối. Giống như bước kế tiếp sẽ bước vào vực thẳm.

Ngã Phật nói: Ta không vào địa ngục thì ai vào địa ngục? Ở trong mắt người khác, tượng thần xác thật đã di chuyển. Còn trong mắt Hàn Băng và Xuân Thất thiếu, tượng thần lại di chuyển nữa. Lần này thậm chí họ còn không nghe thấy tiếng vang khác thường. Đi tiếp vào trong đó là có ý gì? Là ông ta tự đi hay là có lực lượng không tên đã thúc đẩy, dẫn dắt ông ta?

“Ai di chuyển tượng thần vậy? Nhanh thừa nhận đi, mau nhận lỗi với tượng thần gia gia. Nếu không mọi người sẽ chịu xui chung đó.” – ông Trương đột nhiên kêu lên, hoảng hốt đến mức lạc cả giọng – “Lúc trước tôi đã nói rồi, tượng thần đặt trong đại sảnh, được những tử kính kia vây quanh. Đó là vị trí để trấn tà, hôm qua tôi nhất thời sơ sót không kiên trì bắt các người dời tượng thần về vị trí cũ. Các người bất kính với thần linh, hiện tại sơn thần gia gia muốn đi, chúng ta gặp phải tai vạ đến nơi rồi”.

“Không có thần phật nào sẽ bỏ mặc tín nam tín nữ cả.”

Hàn Băng nhớ đến ba chữ “lòng từ bi” mà bác sĩ Cát đã nói, trong lòng bỗng dâng trào một niềm tin kiên định. Bất kể có chuyện gì, người phạm đều nên tự cố gắng giải quyết. Nhưng nếu đã tiêu tốn hết sức lực, cô tin tín ngưỡng của mình tuyệt đối sẽ không bỏ mặc cô không lo.

“Nếu như... trong đó đã không phải là sơn thần gia gia nữa thì sao? “ – ông Trương khuôn ván hơi run.

28. Sống Nhờ

“Ông có ý gì?” – hòa thượng Đàm cau chặt mày, liếc về phía tượng thần, trong mắt hiện lên một tia sáng yếu ớt.

Ngày hôm qua, Lý Đạo còn lấy áo che tượng thần lại, kết quả là áo đây không thấy đâu. Chiếc áo không thể nào vô duyên vô cớ biến mất được, cho đến sáng nay không ai nhắc đến vấn đề này, nhưng không có nghĩa là mọi người quên bồng đi mất. Ngược lại, chiếc áo kia giống như đang che lấp tâm tư mọi người, chẳng qua không ai nhắc đến thôi.

“Tôi đã nghe nói từng ngọn cây, cọng cỏ trong khách sạn đều được bày trí theo quy tắc, không được làm loạn, nhất là tượng sơn thần trấn thủ ở đây. Người dân chúng tôi có truyền thuyết, gần tuổi Hoàng Kim âm khí nặng, đáng núi như dao, còn phạm vào hung sát, rất xui xẻo. Nếu vị trí tượng thần sai lệch, chẳng những không thể trấn áp tà khí, còn có thể dẫn đến những thứ dơ bẩn.”

“Ai nhảm chán như vậy, hơn nửa đêm đi dời tượng thần?” – Lý Đạo nhún vai – “Như thế mới thật sự có bệnh.”

“Nhưng mà... nhưng mà... cậu biết không? Miếu thờ là nơi thần thánh nhất, nhưng nếu lụn bại sẽ dễ dàng bị các lộ tiên gia chiếm cứ, ngược lại thành nơi đáng sợ nhất.”

Ông Trương đổ mồ hôi trán, vội vàng nói. Dĩ nhiên, các lộ tiên gia mà ông nói chẳng phải thần tiên, mà là một cách nói tôn kính với hồn ma yêu quái. Căn nguyên của cách gọi vậy chính là do nỗi sợ hãi từ tận sâu trong lòng.

“Ông nói yêu ma quỷ quái sống nhờ trong tượng thần à? Ừ, chuyện đó cũng có khả năng. Miếu thần đồ nát, yêu ma hoành hành, chẳng hạn như Lan Nhược Tự trong Thiện Nữ U...”

Lý Đạo còn chưa nói hết, Hàn Băng đã vội vàng kéo ông một cái, ý bảo ông đừng nói nữa. Dù là giữa ban ngày, nhưng rõ ràng năng lực chịu đựng của ông Trương khuôn vác rất kém, ông ta sẽ sợ hết hồn hết vía mất.

“Người thành phố các người chưa bao giờ tôn trọng quỷ thần.” - ông Trương bỗng phần nộ - “Chẳng biết gì hết lại luôn cho rằng hiểu hết tất cả. Chân tay tấy máu, ăn nói bậy bạ, trời sinh là kẻ gây họa, chết đến nơi mới biết chữ khóc viết như thế nào. Các người có biết tượng thần là nơi tập trung chính khí và thiện niệm, chứa đầy sức mạnh khổng lồ trừ tà, chứ không phải là hàng mỹ nghệ bày biện cho đẹp hay không? Mà một khi tượng thần bị hư hại hoặc vô cớ đặt sai vị trí, có thể thần sẽ không trở lại, bởi vì nơi đó đã không còn thanh khiết nữa. Ngược lại một vài tiên gia không có chỗ dung thân sẽ thừa dịp ở tạm bên trong tượng trống, là... sống nhờ. Về lâu về dài có thể sẽ sinh chuyện.”

“Tôi lại không cảm thấy...” - Hàn Băng xen miệng vào, trên thực tế cô hi vọng có thể khuyên giải ông Trương để ông ta đừng sợ hãi như vậy - “....Chính tà và thiện niệm xuất phát từ nội tâm, sức mạnh trừ tà cũng đến từ chỗ này.”

“Không giống nhau.” - ông Trương cố chấp phản bác - “Tôn kính là tôn kính trong lòng, nó khác với chuyện cố ý đập vỡ hay di chuyển tượng thần. Nếu di chuyển tượng thần để đùa vui, đó là điều bất kính nhất. Nói cho các người biết, trước đây tôi có một người bạn, là một tài xế taxi, từng thỉnh một pho tượng Phật nhỏ cỡ bàn tay đặt trong xe, mang ý nghĩa phù hộ. Sau đó ông ta không cẩn thận gây ra tai nạn, xe gần như là hỏng hết, thế nhưng ông ta chỉ bị thương nhẹ. Ông ta cảm thấy chính là tượng thần đã phù hộ mình. Cho nên dù tai nạn kia khiến tay tượng thần bị gãy, nhưng ông ta vẫn tiếc rẻ không đi thỉnh pho tượng khác, mà dán tay tượng thần lại, tiếp tục đặt trong xe. Các người đoán xem sau đó thế nào?”

Hòa thượng Đàm “eo ôi” một tiếng, vẻ mặt nghiêm trọng, khe khẽ niệm Phật.

“Làm sao thế ạ?” - Hàn Băng hỏi.

“Không phải bị tà ma chiếm thân chứ?” - ánh mắt Lý Đạo sáng lên, không biết đang sợ hay đang hưng phấn nữa.

Khi ông bước vào sáng tác thì rất... Nói thế nào đây? Nói tốt là sắc son một lòng, nói xấu... là hành động rất ấu trĩ. Nghề sĩ nào cũng có tính tình như ông sao? Bình thường vốn là người đàn ông chừng chạc, nhưng có thể chỉ trong nháy mắt đã thay đổi khác thường rồi.

“Cụ thể tôi không dám nói.” - mặt ông Trương hơi tái đi, dường như lòng vẫn còn đang sợ hãi - “Vợ ông ta nói cho chúng tôi biết, sau khi ông ta xảy ra tai nạn xe cộ, tinh thần vẫn hoảng loạn. Ban đầu còn tưởng là do di chứng tai nạn để lại, cũng không để ý đến. Nhưng có một ngày, đột nhiên ông ta chạy về nhà, lập tức bật tivi lên, nhìn chết dí vào màn ảnh, nhưng không ngừng đổi kênh, gọi ông ta cũng không để ý. Sau đó là cố gắng đưa đầu ngón tay vào trong ổ điện, suýt nữa bị điện giật chết.”

“Nam Mô A Di Đà Phật.” - hòa thượng Đàm lại niệm một câu.

“Ngày hôm sau vẫn vào thời gian đó, giữa ban ngày ban mặt ông ta lại ấn đầu con trai mới sáu tuổi của mình vào bồn cầu. May mà vợ ông ta đi chợ về, liều mạng đánh ông ta bất tỉnh mới cứu được con trai. Nghe nói lúc đó ông ta vẫn cười, mắt biến thành màu xanh lục, tiếng nói như phụ nữ. Lúc ông ta tỉnh táo, vợ ông ta hỏi ông ta đến cùng là bị làm sao? Ông ta rất mù mờ, chỉ nói trong tai luôn có một người ra lệnh cho ông ta làm việc này việc nọ, ông ta chỉ làm theo lệnh thôi. Ngoài ra, lúc lái xe bao giờ cũng nghe thấy một cô gái ca hát...”

“Sau đó thì sao?” - Thấy ông Trương dường như muốn miêu tả cụ thể, Hàn Băng vội vàng ngắt lời.

“Sau đó hả? Ông ta chết rồi.” - ông Trương lại thoáng run run - “Ở chỗ cắt ngang với đường ray xe lửa, người ta đều dừng lại chờ xe lửa chạy qua thì không hiểu vì sao ông ta lại xông lên, kết quả...”

“Nói như vậy là ma nữ đã sống nhờ trong pho tượng mà thần vứt bỏ hả? Thần đã mất, chỉ còn lại cái xác rỗng, đương nhiên có kẻ thừa dịp mà vào.” - Lý Đạo gãi cằm - “Tình tiết sống nhờ này trái lại rất kinh khủng, bởi vì người trần mắt thịt không nhìn ra nguyên do, chẳng biết thứ mình quý lạ và thờ cúng đã sớm thay đổi rồi, người phạm đó lại dần dần đi về phía cái chết. Thật ra ở vùng quê phương Bắc chúng tôi cũng có một cách nói mê tín là ‘gặp ma’, nói là trong lúc vô tình gặp phải Ngũ Đại Tiên(*) gì đó. Tuy cũng

phiền phức, nhưng chẳng qua người gặp phải chỉ xảy ra một ít vấn đề trên mặt tinh thần, cứ chỉ quái lạ, ngược lại rất ít khi đả thương người khác, không hung ác đến vậy đâu.”

(*) Ngũ Đại Tiên là năm loại yêu tiên bao gồm hồ ly, chồn, chuột, rắn, nhím. Trong dân gian Trung Quốc còn gọi là Ngũ Đại Gia.

“Chuyện này chỉ cần chú ý một chút là có thể tránh khỏi.” - hòa thượng Đàm nói - “Tượng thần bị hư hại thì lấy vải đỏ gói lại, sau đó thành kính chôn đi là xong. Có tấm vải đỏ ngăn cách sẽ không có thứ sống nhờ gì đó xông vào, đất đai lại sạch sẽ, đây là cách đưa tiễn rất cung kính. Nhưng theo tôi được biết, di chuyển tượng thần thì lại không sao cả, chỉ cần khăn vải một tiếng từ trước, coi như báo cho thần phật biết dọn nhà.”

“Càng nói càng lạc đề rồi.” - Hàn Băng cố gắng thả lỏng chân mày cau chặt. Bởi vì chuyện tượng thần di chuyển quả thật quá kỳ lạ. Không biết có phải do tác động tâm lý hay không, mà mới nói được một lúc, cô lại cảm thấy tượng thần lại dịch lên trước nửa bước.

“Có, có, có thật đó.” - đột nhiên, chị Ngô nãy giờ vẫn im lặng đột nhiên cất lời.

“Có cái gì?” - Lý Đạo nhất thời sững sờ.

“Tôi nói chuyện sống nhờ đó.” - chị Ngô nói - “Đối với tượng thần phật là sống nhờ, đối với người bình thường không phải là ma nhập sao? Vùng quê phương Nam chúng tôi có một cách nói, vì không nỡ để người chết rời đi, người ta tìm ông đồng bà cốt cầu linh hồn người chết nhập vào trong một đồ vật rồi giữ họ lại.”

“Như vậy đúng là quá làm trái quy luật tự nhiên rồi, nghe nói giống như nuôi quỷ vậy.” - Lý Đạo phản đối - “Sống chết là hiện tượng tự nhiên, cần gì phải cứ nắm mãi không buông chứ. Cố chấp thật là một loại tội lỗi.”

“Anh biết cái gì?” - chị Ngô đột nhiên lạnh mặt - “Thấp hèn nhất chính là tình cảm, lạnh lẽo nhất chính là lòng người. Người có thể nói phóng khoáng như vậy căn bản không biết cái gì là luyến tiếc thôi.”

Chị Ngô vốn là người đẹp Giang Nam điển hình, tuy lớn tuổi nhưng khí chất dịu dàng nhu mì lại càng đậm nét. Giọng nói cũng nhẹ nhàng êm ái, rất có phong thái. Lúc này không biết Lý Đạo đã đụng đến chỗ đau nào trong nội tâm của chị ta, chị ta lập tức không khách sáo. Nét đau thương trong đáy mắt tựa như một chiếc dùi, ác liệt lại u ám đâm vào người khác. Gương mặt không thay đổi, dáng vẻ không thay đổi nhưng lại tựa như biến đổi thành một người khác vậy.

Hàn Băng hơi rụt người lại. Cô cảm giác được tay Xuân Thất thiếu nắm lấy bả vai mình thì mới bình tĩnh lại được.

“Cũng có một khả năng khác.” - Xuân Thất thiếu trấn định. Tiếng nói vang lên như gió xuân ulla vào mặt - “Tài xế kia bị di chứng tai nạn. Ai cũng biết não và tim người là thứ phức tạp nhất thế giới. Chỉ xảy ra một chút vấn đề là cả người sẽ không bình thường, xuất hiện ảo giác, ảo thanh gì gì đó cũng đâu phải chuyện lạ lùng gì đúng không?”

Mọi người nhìn anh. Anh liền cười nói: “Vạn vật trên thế gian đều có đáp án, chỉ là chúng ta không tìm được thôi” - nói xong anh kéo Hàn Băng - “Đầu bếp xinh đẹp đi nấu ăn, anh đói lắm rồi.”

“Đi nào, nếu còn chưa đến giây phút sống chết thì ăn no trước rồi hãy nói.” - Lý Đạo cũng phát tay, hoàn toàn không so đo với chị Ngô, làm tư thế “mời”, phong độ nhẹ nhàng.

Ông Trương thấy mọi người định vào bếp, sốt ruột đến độ kêu âm lên: “Tượng thần thì làm sao? Có muốn dời lại chỗ cũ không?”

“Muốn dời thì ông dời đi.” - Xuân Thất thiếu hơi nghiêng đầu - “Tôi không đụng tay vào đâu. Không phải ông nói đó có thể đã không còn là sơn thần gia gia nữa sao? Sao tôi phải làm cu li chứ? Nếu như chọc giận ông ta, có thể tôi không chịu trách nhiệm nổi đâu. Ngược lại tôi muốn xem ông ta định đi đâu đấy.”

Ông Trương trở mắt đứng nhìn, có lòng muốn dời tượng thần nhưng lại không dám, muốn nói gì đó lại không nói ra. Thấy người khác đều rời khỏi cửa chính, trong lòng đột nhiên hoảng sợ, giậm chân đuổi theo.

Nếu quyết định dịch không động ta không động, nếu quyết định phải đợi mọi người không hề nhắc đến những chuyện kỳ lạ nữa. Thoải mái ăn một bữa, sau đó mạnh ai nấy về phòng, thay phiên nhau ngủ bù. Bởi vì từng đối mặt với sự kiện kỳ bí và cái chết, bốn người Xuân Thất thiếu có kinh nghiệm nên bình tĩnh như thường, nhưng chị Ngô lại điềm nhiên như không thì rất kỳ lạ. Ất hẳn do tâm trạng ban ngày nhẹ nhõm hơn nên trái lại ngủ ngon hơn buổi tối. Chị Ngô làm hai phần ăn mang lên lầu, Xuân Thất thiếu vốn ân cần muốn giúp chị ta, lại bị chị ta nhã nhặn từ chối.

“Có phải cậu tò mò về Triệu tiên sinh không?” - lúc trong phòng chỉ còn lại ba người, Lý Đạo hỏi - “Mượn cơ muốn đi vào phòng người ta dò la một phen à?”

“Anh không tò mò à? Một người đàn ông mãi vẫn chưa xuất hiện.” - Xuân Thất thiếu cười cười.

“Đúng vậy đó, chị Ngô này ngoài mặt bình thường, nhưng hành động cứ chỉ lại quái lạ.” - Lý Đạo hơi nhíu mày - “Mới vừa rồi chị ta bỗng nhiên thay đổi sắc mặt làm tôi sợ. Hai đứa nói xem, có phải chị ta là nữ biến thái, bắt cóc người đàn ông rồi trốn đến đây không?”

“Mười Ngày Nguy Hiểm(*) à ông chủ?” - Hàn Băng nhắc nhở ông, suy đoán này lấy từ tình tiết bộ phim Mỹ được dựng từ tác phẩm của Stephen King thì phải? Cô nhớ mà. Nhớ đến nhà văn chuyên viết truyện kinh dị này, Hàn Băng đột nhiên nảy sinh một ý nghĩ trong đầu nhưng nó quá nhanh, chỉ lướt qua tâm trí, cô không nắm bắt kịp.

(*) Mười Ngày Nguy Hiểm hay còn gọi là Sự Đau Đớn - Misery là một bộ phim được dựng từ cuốn tiểu thuyết nổi tiếng của Stephen King, được công chiếu ngày 30/11/1990 tại Mỹ do đạo diễn Rob Reiner sản xuất.

“Vội làm gì?” - Xuân Thất thiếu ung dung ngồi xuống, tiện tay bật laptop lên. Cho dù không có mạng, không có điện thoại nhưng dù sao cũng có điện. Trong máy vi tính có trò chơi hoặc phim ảnh vãn vãn, có thể xem để giết thời gian.

“Cậu đúng là bình thần thật.” - không biết Lý Đạo đang khen ngợi hay đang trách móc nữa.

“Khách sạn thần bí này muốn chơi thì chơi với nó đến cùng thôi.” - Xuân Thất thiếu nhún vai - “Tôi không chắc có thể thắng, nhưng lẽ nào trước lúc đánh trận thì nhất thiết phải ủ rũ à?”

“Vậy chuyện chị Ngô kia tính sao?” - Hàn Băng hỏi.

“Anh cảm thấy chị ta không có ý định gây chiến, chỉ cần dùng chọc chị ta.” - Xuân Thất thiếu suy nghĩ - “Chị ta đã nói hai ngày nữa chồng chị ta có thể xuống lầu, cứ chờ đến lúc đó xem sao. Mỗi người đều có bí mật riêng tư, không thể lấy lý do chúng ta gặp nguy hiểm mà đi xâm phạm đời tư người khác, đúng không? Trừ khi... chị ta muốn hại chúng ta. Nhưng theo trực giác, anh thấy không đến nỗi đâu.”

Nghe vậy, Hàn Băng và Lý Đạo không nói thêm nữa. Vẫn thay phiên nhau ngủ cho đến tối, rồi kêu mọi người xuống lầu, cùng đi xem tượng thần.

29. Sống Hay Chết

Tượng thần đã đi xa hơn, phải soi đèn mới thấy bóng dáng của ông ta. Ông ta đang ở vị trí cách cửa vào hành lang khoảng chừng năm sáu mươi mét.

“Đi nhanh quá nhỉ?” - Xuân Thất thiếu khoanh tay đứng ở đó, trên mặt không rõ là vẻ khô hài hay khiêu khích.

“Làm sao đây?” - cổ họng Hàn Băng rõ ràng đã thít chặt, cô hỏi.

“Thích đi thì đi thôi.” - Xuân Thất thiếu điềm nhiên như không.

“Nếu như ông ta đi đến khi hoàn toàn biến mất thì cũng chính là ngày chết củ chúng ta hả?” - Lý Đạo cũng hỏi.

“Có khả năng này.” - Xuân Thất thiếu gật đầu.

“Vậy chúng ta không làm gì cả à?” – hòa thượng Đàm căng thẳng.

“Nếu không thì anh đi nhé?” – một câu nói của Xuân Thất thiếu đã khiến hòa thượng Đàm á khẩu.

“Được, tiếp túc chờ.” – Lý Đạo cắn răng, tìm chỗ ngồi xuống.

“Tôi cũng chờ xem, dù sao tôi đi cùng chồng cũng không tiện thám hiểm” – chị Ngô rất dửng dưng.

“Nhưng mà... nhưng mà...” – ông Trương hoảng sợ tủa mồ hôi lạnh.

Xuân Thất thiếu vỗ vai ông ta: “Ít nhất chúng ta có thể biết được một trăm mét đầu hành lang là thẳng. Mọi người nhìn đi, bóng lưng của sơn thần gia gia rất rõ ràng. Nếu như là cong, tầm mắt chúng ta không thể nào chẳng may bị cản trở như vậy đúng không?”

Hàn Băng thở ra một hơi, không ngờ chỉ cần một điểm nhỏ nhất như vậy mà Xuân Thất thiếu cũng có thể phân tích được nội dung có ích. Lại thấy Lý Đạo cách đó không xa ngoắc tay gọi cô, cô lập tức đi đến.

“Chơi Tam Quốc Sát đi.” – Lý Đạo lấy bài ra – “Chán quá, giết thời gian thôi.”

“Nhiều người chơi mới vui, nếu ít người...” – Hàn Băng hơi bối rối.

Trong khách sạn có bảy người, có Triệu tiên sinh nằm lì trên giường. Ông Trương xem ra không biết chơi. Chị Ngô...

“Tôi chơi.” – chị Ngô không đợi ai hỏi, cười tiếp lời – “Chồng tôi không có ngủ, đang hí hoáy đồ vật của ông ấy, không để ý đến người khác. Tôi ở bên ông ấy mới nhàm chán, chơi với mọi người thôi.”

“Nếu ông Trương không biết chơi, có thể học.” – Lý Đạo cũng nói – “Trò này cũng chẳng khó gì, theo hai bàn là biết thôi.”

Nói như vậy, Xuân Thất thiếu, hòa thượng Đàm và ông Trương đều đi đến.

Cũng coi là ăn nhịp với nhau. Dù trên cổ có treo một thanh đao vô hình, cũng không giảm tham muốn chơi đùa của mọi người, cho nên chơi đến hơn tám giờ. Giữa chừng Lý Đạo và Xuân Thất thiếu đến hành lang xem vài lần, tượng thần vẫn đứng đó không nhúc nhích. Sau đó mọi người mạnh ai nấy ăn cơm, xong rồi tụ tập lại ở đại sảnh chơi tiếp.

Có thể là do diện tích lớn, người lại quá ít, tiếng nói của họ rất vang vọng. Nên nghe kỹ giống như có người đang nói mớ trong không khí. Trong số những người ở đây, chỉ có ông Trương là không thể thả lỏng, liên tiếp ra bài sai. Ngược lại mọi người không phải là người ở vùng này, không có điều kiêng kỵ và sợ hãi chôn sâu tận đáy lòng. Ông Trương thì khác, giống như có thứ gì đó càng lúc càng đè nặng trong lòng ông ta.

“Nghe xem, tiếng gì vậy?”

Lúc Hàn Băng đang suy nghĩ chọn Đại Kiều hay Tôn Thượng Hương trong Tam Quốc Sát, ông Trương đột nhiên sụt một tiếng. Về mặt ông ta rất hoảng sợ, khẽ buông tay, bài rơi lả tả xuống đất. Mọi người đều bị ông ta làm hoảng sợ, nín thở, dừng lại việc trong tay, tựa như bị trói cứng trong nháy mắt.

Kẹt... kẹt...

Nghe như tiếng lê bước, còn rất nặng nề, rất chói tai, đến từ phía hành lang.

“Tượng thần lại đi! Ông ta đang đi.”

Ông Trương la lên, hòa thượng Đàm ngồi bên cạnh còn chưa kịp cản ông ta lại, ông ta đã nhanh chóng chạy đến cửa hành lang. Mở to mắt nhìn vào trong.

“Đi, ông ta lại đi.” – ông Trương quay đầu lại, khuôn mặt nhăn nhó dữ tợn. Tựa như tâm trí bị sự im lặng kéo dài và nỗi sợ hãi đe dọa nên, vô cùng đáng sợ – “Sơn thần gia gia muốn nói cho tôi biết. Tôi hiểu mà. Ông muốn chỉ dẫn cho tôi. Con đường này, đi đường này là đúng. Tôi biết ông sẽ phù hộ tôi mà. Tôi rất thành kính, ông sẽ không hại tôi đâu. Tôi muốn về nhà, tôi muốn ra ngoài.”

“Ông Trương, đừng có chạy lung tung.”

Xuân Thất thiếu bỗng đứng bật dậy, quát lên một tiếng, anh ý thức được điều gì đó sớm hơn người khác. Nhưng ông Trương đã hoàn toàn đánh mất lý trí. Trong khi mọi người ra về thoải mái, cười hí há thì thuốc nổ đã chất đầy trong lòng ông ta, giờ phút này chỉ biến cố nhỏ nhỏ sẽ kích hoạt kíp nổ ngay. Huống chi đây được coi là chuyện nhỏ sao? Rốt cuộc, chỉ có ông ta tận mắt thấy một pho tượng đang di chuyển, người bình thường sao có thể thấu hiểu nổi kinh ngạc đó được.

“Xoạt.”, lúc người khác còn chưa kịp phản ứng, ông Trương đã chạy ào vào hành lang. Tiếng kêu này kéo thật dài và vãn vang vọng không dứt. Thời gian trôi qua một giây lại một giây, tưởng chừng như rất dài lại thật ra rất ngắn. Tiếng kêu cao vút chói tai của ông Trương tràn đầy sợ hãi và phấn khích điên cuồng. Tiếp theo đột ngột im bật. Giống như bị một cây kéo lớn chọc trời cắt đứt vậy, ngay cả tiếng vọng lại cũng không có.

Tất cả mọi người đều sững sờ. Ông Trương sao vậy? Xuân Thất thiếu hành động trước, nhưng người khác giống như bị truyền nhiễm vội vàng chạy theo anh đến cửa hành lang. Hòa thượng Đàm không biết lấy đâu ra chiếc đèn pin cầm tay cực lớn, giắt ở ngay eo, lúc này bật lên, ánh sáng chói lòa như mũi tên chiếu vào hành lang. Tuy nhiên chiều dài ánh sáng có hạn, chỉ lơ mơ nhìn thấy phía trước có bóng dáng không cử động, không biết là ông Trương hay tượng thần cao bằng người nữa.

“Mười lăm giây.” – đang lúc mọi người tròn to mắt, cố gắng nhìn xuyên thấu bóng tối, Xuân Thất thiếu thở dài nói.

“Cái gì mười lăm giây?” – Hàn Băng hỏi.

“Tiếng kêu của ông Trương kéo dài mười lăm giây. Anh đếm không dư cũng không thiếu.”

“Tôi phục cậu rồi, trong tình cảnh rối rắm này mà cậu còn có thể bình tĩnh đếm thời gian.” – Lý Đạo khen ngợi từ tận đáy lòng – “Kỷ lục môn chạy trăm mét trong thể vận hội Olympic khoảng chừng mười giây, trong vòng mười giây ông Trương chạy được trăm mét là cùng.”

“Nói cách khác, chúng ta có thể đi một trăm mét vào đó xem thử.” – Xuân Thất thiếu cau mày nói – “Tiếng kêu của ông ta im bật ở chỗ tầm khoảng một trăm mét.”

Không ai biết là chết hay là sống? Họ đứng nguyên tại chỗ, không thể nhìn thấy tường tận.

“Mượn đèn pin một chút.” – Xuân Thất thiếu đưa tay về phía hòa thượng Đàm.

“Em đi vào với anh.”

Hàn Băng vội nói. Có lẽ ảnh hưởng tâm lý, chỉ ở nơi có Xuân Thất thiếu cô mới cảm thấy an toàn. Khi có anh, dù phải đối mặt với tình huống nguy hiểm đáng sợ nhất, cũng tốt hơn là một mình đối mặt với thứ gọi là an toàn.

“Để anh đi vào với Xuân Thất.” – Lý Đạo xắn tay áo tựa như muốn đánh nhau với người ta vậy – “Hành lang không rộng, không đi được nhiều người, lỡ như có chuyện gì không dễ chạy. Vả lại nếu ông Trương hôn mê hay sao đó, cô có thể khiêng về được không?”

Hàn Băng nghe thấy có lý, dù trong lòng không muốn nhưng vẫn gật đầu.

Hòa thượng Đàm thoáng do dự. Anh ta là đàn ông nên dừng cảm một chút. Nhưng há miệng lại không thể lên tiếng xung phong, chỉ đưa đèn pin cho Xuân Thất thiếu.

Xuân Thất thiếu cười cười trấn an Hàn Băng, không nói gì, cầm đèn pin cất bước đi vào bóng tối.

Hàn Băng rất căng thẳng. Chị Ngô đứng bên cạnh nhìn, cười không đúng lúc: “Cậu ta là người yêu của cô à?”

Hàn Băng nhất thời không kịp phản ứng, cả trái tim đều cột vào hai người trong hành lang. Mà họ mới đi được chừng ba mươi mét, bóng dáng đã như bị bóng tối nuốt chửng. Ánh sáng của đèn pin làm bóng dáng hai người trở nên mờ ảo, hoạt nhìn khiến người ta bất an vô cùng.

Nhưng dường như chị Ngô hoàn toàn không lo lắng, tiếp tục khẽ cười nói: “Cô tinh mắt đấy, cậu ta là người đàn ông cao giá. Không phải là có tiền hay bề ngoài điển trai, mà là khí chất và phẩm cách. Giống như mua quần áo vậy, chất liệu tốt mới là đẳng cấp. Kiểu dáng, màu sắc, trang trí đều là trào lưu. Có điều

người đàn ông này rất được nhiều người yêu thích, cô phải cẩn thận. Trên thế giới này có rất nhiều hồ ly tinh không biết xấu hổ, sẽ dùng những chiêu trò hèn hạ cướp của cô. Khi đó cô không thể yếu đuối, đừng tưởng rằng đàn ông là của cô thì mãi mãi là của cô. Nhớ kỹ, đối phó với tiện nhân đừng nương tay.”

Nói đến phần sau, ánh mắt của chị ta hiện ra vẻ ác độc khiến Hàn Băng rùng mình. Lại đến nữa, thái độ u ám như cách chị ta đối đáp với Lý Đạo vào lúc sáng lại đến nữa. Ánh mắt sáng quắc tựa như có cảm xúc rất khốc liệt, khiến người ta bất chợt lo sợ bất an.

“Chị Ngô, chúng tôi chỉ là bạn bè bình thường thôi.” – đè nén cơn lạnh trong lòng, Hàn Băng giải thích.

“Ban đầu đều nói như vậy.” – chị Ngô lại khôi phục thái độ bình thường, giống như hình ảnh người phụ nữ mang ánh mắt không cam lòng kia chỉ là ảo giác trong đầu Hàn Băng – “Tôi là người từng trải, đàn ông có ý nghĩ gì và muốn gì từ một cô gái không lừa được tôi đâu. Chỉ có điều tình yêu của đàn ông rất ngắn ngủi.”

Chị ta vừa nói vừa thở dài nghe rất đau buồn. Hàn Băng vốn muốn hỏi chuyện tình của chị ta như thế nào, có thể trắng mặt lần hai chắc chắn tình cảm vợ chồng rất tốt phải không? Nhưng hiện giờ tâm tư cô không ở đây, cũng không nhiều lời, chỉ nhìn chăm chăm vào hành lang.

Song bóng dáng Xuân Thất thiếu và Lý Đạo đều hòa vào bóng tối, thời gian cũng đã trôi qua được đúng năm phút, hai người họ còn chưa quay lại.

“Không xảy ra chuyện gì chứ?” – Hàn Băng hỏi hộp muốn chết đi được.

“Tôi đi xem thử.” – rốt cuộc hòa thượng Đàm cắn răng nói.

Đối mặt với nguy hiểm, anh ta lùi bước trước mặt một người đàn ông khác thì cũng tạm chấp nhận được. Lúc này không thể nào để cho phụ nữ che chắn trước mặt mình, như vậy anh ta còn là đàn ông nữa sao?

“Không cần, họ trở về rồi.” – chị Ngô hờ hững nói.

Hàn Băng và hòa thượng Đàm liếc nhìn nhau một cái, đồng tai lên nghe ngóng. Vặn vẹo hai phút trôi qua mới có tiếng bước chân loáng thoáng truyền đến. Chị Ngô này có giác quan thật nhạy bén, có phải đã vượt qua phạm vi con người bình thường rồi hay không? Cách xa như vậy sao chị ta biết Xuân Thất thiếu và Lý Đạo đang quay về?

Liếc nhìn một cái, thấy vẻ mặt chị Ngô vẫn thản nhiên không có gì khác thường, Hàn Băng không nghiên cứu kỹ nữa. Tuy chân vẫn còn ở ngoài, nhưng thân thể đã thò vào hành lang, hỏi dò: “Lý Đạo?”

“Chờ ở đó đừng nhúc nhích.” – tiếng Lý Đạo truyền đến nghe có vẻ như rầu rĩ và trầm thấp.

Nhưng ông có trả lời, cuối cùng Hàn Băng cũng yên tâm. Lại dời chốc nữa, rốt cuộc nhác thấy bóng dáng của họ. Là hai, không phải ba. Cho dù là kiêng hay công, cũng không có người thứ ba.

“Ông Trương đâu?” – sau khi thấy rõ ràng mặt của họ, hòa thượng Đàm cũng vội hỏi.

Xuân Thất thiếu lắc đầu. Nhưng điều này chứng tỏ cái gì? Không tìm được? Không nhìn thấy? Hay là ông ta bị thương? Ông ta đã chết? Hàn Băng lùi lại một bước, quan sát lưng của Xuân Thất thiếu và Lý Đạo. Rất sạch sẽ, ít ra có vẻ như thế.

“Ông Trương biến mất rồi.”

Cuối cùng khi họ trở lại đại sảnh, Xuân Thất thiếu bình tĩnh nói.

“Biến mấy? Là ý gì?” – hòa thượng Đàm hoảng sợ khó hiểu.

“Thì là ý trên mặt chữ đó.” – Lý Đạo giải thích – “Sau khi chúng tôi đi vào, chừng một trăm mét thì thấy tượng thần, nhưng chưa thấy bóng dáng ông Trương đâu. Cho nên chúng tôi lại đi thêm một đoạn, chẳng những không thấy bóng dáng ông Trương đâu. Cho nên chúng tôi lại đi thêm một đoạn, chẳng những không tìm được người, ngay cả chút manh mối cũng không có. Không có máu, không có dấu vết giày dẫm, thậm chí không có mùi kỳ lạ.”

“Ông ta cứ thế biến mất à?” – hòa thượng Đàm quả thật khó mà tin được.

Nhưng Lý Đạo lại gật đầu rất nghiêm túc: “Ông ta cứ thể biến mất, không biết sống chết, giống như chưa từng xuất hiện vậy.”

“Vậy phải làm sao đây?” – Hàn Băng nói.

“Anh trở về lấy đồ.” – Xuân Thất thiếu nói – “Chúng ta có thể đợi, nhưng bây giờ chuyện liên quan đến ông Trương thì không thể không lo. Chút nữa anh và Lý Đạo lại đi vào đó một chuyến, lần này sẽ đi xa hơn một chút.”

“Không được.” – Hàn Băng phản đối kịch liệt – “Muốn đi mọi người cùng đi.”

30. Cho Anh Ôm Nào

Xuân Thất thiếu không hề bàn bạc vấn đề đi vào hành lang ở ngay đó mà là về phòng trước, vừa chuẩn bị hành trang đơn giản vừa nói chuyện với Hàn Băng.

“Lần này đi không phải dò đường. Dù sao ông Trương cũng là một thành viên trong nhóm chúng ta, không thể mặc kệ ông ta sống chết không hay. Vừa này sợ mọi người ở phía sau lo lắng nên đi không bao xa đã trở về.” – Xuân Thất thiếu nghiêm túc nói – “Anh cảm thấy chuyện kỳ quái còn lâu mới xuất hiện, bây giờ không cần thiết huy động tất cả, càng không cần mọi người cùng nhau đi tìm.”

“Em có thể giúp anh mà.” – Hàn Băng hơi vội vàng nói.

Cô có thể tiếp nhận được ý thức của người sắp hấp hối, nếu ông Trương... Có lẽ cô có thể xác định được vị trí. Nhưng kỳ lạ chính là kể từ khi vào khách sạn Hoàng Tuyền, dị năng của cô lại yếu hẳn đi. Lúc đối phương quyết liệt muốn cô tiếp nhận thì cô mới có cảm giác, nếu không thì hoàn toàn mù tịt. Thậm chí dễ dàng bị mê hoặc hơn, không giữ vững được tỉnh táo và lý trí.

Điều này cũng là nguyên nhân khiến cô sợ. Cô sợ chính bản thân mình, sợ đầu óc phạm phải sai lầm gây liên lụy cho người khác.

Xuân Thất thiếu cười dịu dàng như nước, làm yên lòng người: “Không dẫn em theo không phải sợ em cản trở, lại càng không phải muốn vứt bỏ em. Mà chính là cần em giúp anh điều tra một người, bắt đất dĩ lắm mới để em ở lại.”

“Chị Ngô?” – suy nghĩ rồi Hàn Băng cau mày nói.

“Thông minh.” – Xuân Thất thiếu khẽ vuốt đầu Hàn Băng – “Có điều anh không để em rơi vào nguy hiểm đâu. Chị Ngô tạm thời không có ác ý, chẳng qua chị ta có điều quái lạ, nhất định phải chú ý một chút. Em là con gái, dễ dàng tiếp cận chị ta hơn. Nhưng phải nhớ là đừng chọc giận chị ta, nếu tâm trạng chị ta không yên thì hãy thuận theo chị ta. Anh sẽ nhanh chóng trở lại.” – nói đến đây anh lại như nói đùa – “Yên tâm đi, nếu như trong lúc vô tình tìm ra được lối thoát, anh sẽ để cho Lý Đạo đi ra ngoài, còn anh không đi.”

Lời này của anh có phần bông đùa, nhưng Hàn Băng lại rất nghiêm túc nói với anh: “Không, nếu có lối thoát anh lập tức đi ngay đi.”

Khách sạn này đầu đầu cũng kỳ quái, ai biết có nguy hiểm cùng cực hay không, người nào thoát được thì hay người này.

“Tuyệt đối không bỏ lại em.” – về mặt Xuân Thất thiếu cũng bắt đầu nghiêm túc, thậm chí còn hơi tức giận – “Cùng đến, cùng đi.”

Hai người trừng mắt nhìn nhau, không biết tại sao lại hóa thành cái nhìn chăm chú, còn có chút khó chia lìa, không khí trở nên nóng bỏng mà chẳng hề có dấu hiệu báo trước.

Trái tim Hàn Băng đập loạn nhịp, vội vàng dời mắt đi, cố ý nói đùa: “Đóng phim tình cảm à? Còn là kiểu sống chết có nhau nữa.”

Xuân Thất thiếu không đáp lời nào mà chỉ mỉm cười, không biết là ngầm đồng ý hay là không muốn giải thích, làm lòng Hàn Băng đại loạn.

“Nếu đã nói xong rồi thì... cho anh ôm cái nào, coi như cho thêm chút sức mạnh.”

Qua một hồi, Xuân Thất thiếu vẫn còn thấy Hàn Băng vẫn còn rất xấu hổ, anh bèn bày ra vẻ vô lại, vậy mà trong nháy mắt đã giải tỏa không khí căng thẳng.

Nhưng lúc này Lý Đạo cũng bước vào, tức giận nói: “Đám công tử đào hoa như cậu trong lúc sống chết chưa rõ vẫn không quên tán gái. Nói cho cậu biết, cậu tán ai cũng được, Hàn Băng thì không. Ngoài mặt cô ấy là trợ lý của tôi nhưng sau lưng là em gái tôi. Con thỏ còn không ăn cỏ gần hang đó, mau từ bỏ ý định xấu đó đi. Lấy đồ xong chưa?”

Xuân Thất thiếu chỉ ghé salon. Trên đó đặt hai thanh dạ quang quân sự, một cuộn dây thừng, hai con dao găm Thụy Sĩ và hai chai nước.

“Chỉ ít vậy thôi à?” – Lý Đạo sững sốt.

“Cũng đâu phải dò đường, gặp người thì kéo về, gặp nguy hiểm thì bỏ chạy.” - Xuân Thất thiếu nói - “Chỉ vậy thôi, cũng phải tiết kiệm một chút, ai biết mấy ngày nữa sẽ xảy ra chuyện gì?”

“Cậu cảm thấy ông Trương còn sống không?” – Lý Đạo thoáng do dự.

“Không ngoài hai khả năng.” – Xuân Thất thiếu đưa hai nhón tay thon dài ra - “Một là ông ta đã bị nuốt chửng không tìm ra được. Hai là ông ta bị ném ra ngoài rồi. Dĩ nhiên là tôi hy vọng khả năng sau, nhưng rất nghi ngờ vì sao ông ta bị ném ra ngoài, mà chúng ta thì lại có thể trở về đường cũ.”

“Nói không chừng ông ta thật sự đủ thành kính nên được sơn thần bảo vệ.” - Lý Đạo thờ ơ nói - “Chúng ta là mầm mống thói nát sống ở thành phố, tâm hồn vẫn đục. Khoan hãy nhắc đến việc thường xuyên phỉ báng hòa thượng đạo sĩ, ý thức cũng chẳng có sự tôn kính chân thành, bao giờ cũng nghĩ đến mấy chuyện lộn xộn, tâm tư xấu xa vô cùng. Nếu tôi là sơn thần cũng sẽ không che chở cho loại người như chúng ta đâu.”

Ông vừa nói vừa nhìn Hàn Băng một cái: “Ồ, hay là chúng ta dẫn theo Hàn Băng đi. Tâm tính cô nhóc này vốn tốt như vậy, nói không chừng cũng được ném ra ngoài đó.”

“Vốn phải có nguyên do thì khách sạn này mới nhốt chúng ta lại, nhưng chưa trừng phạt được kẻ ác làm sao nó có thể cho cô ấy đi chứ?” – Xuân Thất thiếu dờ khóc dờ cười nói – “Trong số chúng ta, cô ấy mới là nhân vật chính đúng không? Vả lại, anh muốn bắt cô ấy đi mạo hiểm sao?”

“Đúng vậy, nên tìm trước rồi nói sau. Lỡ như bị sinh vật chưa lộ trong bóng tối nuốt chửng thì đáng thương lắm.” – Lý Đạo chọn một con dao găm Thụy Sĩ, lại giắt một thanh dạ quang ngay eo – “Đi thôi.”

Nhìn hai người đi ra ngoài, Hàn Băng vội vàng đuổi theo sau, không ngừng dặn dò: “Nhất định phải cẩn thận có một chút vấn đề cũng phải lập tức trở về, đừng nên quá tò mò.” – câu cuối cùng là nói Lý Đạo.

“Yên tâm, người tốt không sống dai, kẻ ác sống ngàn năm, anh còn có vợ và con gái, không chết đâu mà.” – Lý Đạo nói đùa, lại cho Hàn Băng một ánh mắt trấn an rồi rời đi, mà Xuân Thất thiếu thì thậm chí cả đầu cũng không quay lại.

Hàn Băng biết, nói là đi tìm ông Trương nhưng thật ra cũng có ý dò đường. Xuân Thất thiếu và Lý Đạo sợ cô lo lắng mới không nói nhiều. Nhưng sao cô lại không rõ chứ?

Hành lang kia thần bí khó lường, không biết đi thông đến nơi nào. Không biết khách sạn Hoàng Tuyền giam giữ họ với mục đích gì? Lẽ ra họ phải kiên nhẫn chờ vài ngày, giữ sức phát huy, nhưng bởi vì hành động lỗ mãng của ông Trương nên phải thay đổi kế hoạch.

Trong tình hình thêm vào rất nhiều nhân tố mơ hồ này, làm sao cô có thể không lo lắng đây?

Nhìn từ lối vào hành lang, bóng dáng Xuân Thất thiếu và Lý Đạo nhanh chóng biến mất, ngay cả tiếng bước chân cũng chìm vào hư ảo. Giờ đây càng khó nhìn rõ được bóng dáng của tượng thần, chắc ông ta đã đi xa hơn rồi. Đây cũng là chỗ quái lạ của hành lang bí ẩn này, nó tựa như hố đen, điên cuồng nuốt chửng hết tất cả mọi thứ kể cả ánh sáng, âm thanh và bóng hình.

Nhớ trước kia cô từng xem tài liệu khoa học có liên quan đến hố đen, nói rằng nếu người rơi vào hố đen thì sẽ bị kéo dài, cuối cùng chiều rộng là không nhưng chiều dài là vô hạn. Thật đáng sợ!

“Không biết bao giờ họ mới trở về, đừng chờ ở đây nữa.” – chị Ngô khuyên Hàn Băng – “Đừng trách tôi nói chuyện cay nghiệt, nhưng tình hình bây giờ quá kỳ lạ, nếu như ngay cả bản thân mấy người đàn ông cũng không bảo vệ được, chúng ta càng đừng trông mong đi ra ngoài. Cho nên tin tưởng họ là được rồi.”

Hàn Băng biết chị Ngô nói đúng, nhưng cảm thấy lời nói này quá thờ ơ. Quay đầu lại nhìn khuôn mặt xinh đẹp của chị Ngô, cô không biết nói gì cho phải. Dường như chị Ngô biết suy nghĩ của cô, cười khổ nói: “Có phải cô muốn biết vì sao tôi lại thờ ơ như vậy phải không? Tôi không biết phải giải thích thế nào, chỉ có thể nói cô sống đến số tuổi nhất định, mà còn đã trải qua rất nhiều, rất nhiều chuyện thì sẽ thấu đáo mọi việc, không còn kinh ngạc nữa. Cho dù phải đối mặt với sống chết, cũng không hoảng loạn.”

Vậy sao? Nhưng hình như người già bảy tám mươi tuổi mới có cách nói như vậy thì phải? Cô từng gặp rất nhiều người già gần trăm tuổi, nhưng vẫn vô cùng quý trọng sinh mạng. Mà chị Ngô chỉ hơn bốn mươi, cao lắm là năm mươi, nhưng ý nghĩ lại rất thoát tục, hoặc nói là chán đời.

“Tôi biết đạo lý này.” – Hàn Băng thở dài – “Nhưng biết là một chuyện, làm lại là một chuyện khác.”

“Lo lắng cũng vô ích, cô và chị Ngô đi nghỉ ngơi đi. Tôi chờ ở đây, có chuyện thì tôi sẽ gọi hai người.” – hòa thượng Đàm ngồi bên cạnh rầu rĩ nói chen vào.

Trong hành lang không thấy ánh sáng mặt trời, nhưng Xuân Thất thiếu có đeo đồng hồ, Lý Đạo có điện thoại di động. Tuy không thể dùng điện thoại để liên lạc nhưng các chức năng khác vẫn bình thường.

Trở về phòng được chốc lát. Lòng cô vẫn thấp thỏm bất an. Cho nên quyết định xuống bếp làm vài món. Đến khi Xuân Thất thiếu và Lý Đạo trở về nhất định sẽ rất đói. Căng thẳng và tập trung tinh thần cao độ cũng rất tiêu hao thể lực. Nhưng khi cô còn chưa quyết định nấu món gì, đang ngẩn người trong phòng bếp thì chị Ngô cũng đi đến, còn khuyên cô rằng vẫn còn sớm, nấu sớm như vậy món ăn sẽ bị nguội mất.

“Tôi lấy ông ấy cũng được hai mươi năm rồi. Cơm ăn áo mặc, việc nghỉ ngơi đi lại của ông ấy đều do tôi sắp xếp.” – chị ta còn nói – “Không phải tôi khoắc lác đâu, tôi nấu ăn ngon đáo để đấy nhé.”

“Vậy có cơ hội tôi phải chăm chỉ học tập chị Ngô mới được.” – Hàn Băng nói.

Nào ngờ chị Ngô lại thay đổi sắc mặt, thấp thoáng vẻ bi ai và bất đắc dĩ nồng đậm: “Học cái này làm gì? Ai cũng nói muốn nắm giữ được trái tim người đàn ông phải nắm giữ được dạ dày họ trước. Thật ra lời này chỉ đúng được một nửa, nắm được dạ dày họ chỉ có thể giữ được người họ thôi. Còn trái tim người đàn ông... đó thật sự là đồ quá xa xỉ. Cô bé ngốc, hãy nghe tôi, đừng làm nhiều việc vì đàn ông như vậy. Nếu muốn cậu ta tốt với cô thì cô phải tốt với bản thân mình hơn. Vì tình yêu mà đánh mất mình, mãi nghĩ cho đối phương thì ngược lại càng dễ dàng mất đi cậu ta hơn.”

“Tôi chỉ làm vì sở thích thôi, không phải làm vì ai hết.” – Hàn Băng vội giải thích.

Nhìn chị Ngô, cô có cảm giác kỳ lạ. Hôn nhân của chị ta không hề mỹ mãn như chị ta nói. Có lẽ hai người đi hưởng tuần trăng mật lần hai chỉ để cứu vãn thứ còn sót lại cuối cùng mà thôi. Lúc trước chị ta còn nói: Hèn mọn nhất chính là tình cảm, lạnh lẽo nhất chính là lòng người.

Mà kể từ khi vào trong khách sạn này, cô vẫn là người nấu cơm. Nếu chị ta nấu nướng giỏi như vậy, nếu chị ta muốn cứu vãn hôn nhân và tình cảm, tại sao lại giấu tài chứ?

Nhưng bây giờ họ chỉ là hai người quen biết bình thường, coi như là vô tình gặp gỡ, sau đó bị buộc ở cùng nhau, có rất nhiều câu không thể hỏi thẳng.

“Chị Ngô xuống bếp làm gì thế?” – Hàn Băng tìm đề tài.

Chị Ngô giơ chai tương cà trong tay: “Ban ngày chồng tôi ngủ quá nhiều, bây giờ không ngủ được, muốn ăn nhẹ. Ông ấy thích nhất là tương cà, tôi lấy cho ông ấy.”

“Có tương cà chua tươi đây chị.”

“Có lẽ ông ấy nhớ mùi vị này thôi. Lúc trẻ chúng tôi rất nghèo, thỉnh thoảng mới ăn thức ăn nhanh một lần, tôi đều nhường gói tương cà chua bên trong cho ông ấy.” – chị Ngô cười dịu dàng, nhưng sắc mặt nhanh chóng nghiêm chỉnh lại, như thể vứt hết toàn bộ chuyện vui ra sau đầu – “Không nói những chuyện đó nữa, nói cô đi, khách sạn này không yên bình, trời đã trễ thế này Xuân Thất thiếu và Lý Đạo còn đi vào hành

lang còn chưa về, một mình cô không sợ sao? Hay là đến chỗ tôi ngồi một lát đi, tôi cũng không an lòng để cô một mình, thuận tiện cho cô xem đồ tốt.”

Trong lòng Hàn Băng run lên. Trước khi đi Xuân Thất thiếu nói muốn cô tiếp cận chị Ngô, điều tra xem chị ta có cái gì quái lạ. Chồng của chị ta chỉ có mình ông Trương từng thấy, hai ngày nay đều không lộ diện, trong sự thần bí lộ vẻ kỳ dị.

Hiện tại chị Ngô mời cô không phải là cơ hội tốt sao? Cũng không biết tại sao, đột nhiên cô có phần run rẩy, rất sợ đến phòng chị Ngô một mình. Vả lại bây giờ trời đã tối rồi... Nhưng sau đó nghĩ lại, cô vẫn nhận lời.

Cô tin tưởng Xuân Thất thiếu. Anh nói chị Ngô không có ác ý, chỉ cần không chọc giận chị ta thì cô không cần phải sợ. Ý của Xuân Thất thiếu rất rõ ràng, tâm trạng chị Ngô không ổn định, có thể do cuộc sống không như ý tạo nên, nhưng không đến nỗi hại người.

Họ bị vây ở đây không ra được, cô không thể chỉ trông chờ vào Xuân Thất thiếu và Lý Đạo cứu cô, mà còn phải cố hết sức mình. Trong hoàn cảnh khốc liệt, hiểu rõ đồng đội là điều cần thiết.

Lòng từ bi. Lòng từ bi. Cô thầm niệm hai câu. Ba chữ kia không phải nói đùa, tuy là một người con gái bình thường, gặp phải sự việc thần bí vẫn sẽ sợ hãi, nhưng cố hết sức thấu hiểu rằng cô phải cố gắng giữ vững thiện tâm, đó chính là mục tiêu của cô mà!

31. Triệu Tiên Sinh Và Tác Phẩm Nghệ Thuật Pha Lê

“Quay lại, đi đâu vậy?” – nhìn Hàn Băng đi ra ngoài cửa, chị Ngô ngăn cản.

“Không phải định đi đến phòng chị Ngô sao?” – Hàn Băng bối rối.

“Đi thang máy đi. Lúc tôi đi ra ngoài không mang theo thẻ phòng, nhưng thang máy không khóa.” - chị Ngô chỉ kho chứa đồ - “Chồng tôi đi hai bước đã thở hổn hển như bị suyễn vậy, không thể để ông ấy mở cửa cho chúng ta được.”

Đúng là không nên. Phòng của khách sạn Hoàng Tuyền đều là phòng suite, diện tích rất lớn, nếu để một người không khỏe đi từ phòng ngủ ra mở cửa thì đúng là gánh nặng. Nhưng thang máy kia... Hàn Băng có phần không dám bước vào. Lý Đạo đã nói thang máy đó giống như quan tài vậy.

“Đến đây đi.” – Đang do dự, chị Ngô nắm lấy bàn tay Hàn Băng – “Thang máy cũ kỹ, chậm lắm.”

Hàn Băng bị kéo vào không có cơ hội phản kháng, trong đầu chỉ có một ý nghĩ: Đáng người chị Ngô mảnh khảnh như thế sao cái nắm tay của chị ấy lại mạnh mẽ và dứt khoát quá vậy!

Thang máy khá chật, hai người phụ nữ đứng song song phải kề sát vào nhau. Chị Ngô là phụ nữ Giang Nam, vóc dáng nhỏ nhắn, bờ vai gầy còm của chị ta tì vào cánh tay Hàn Băng, cảm giác rất xương xẩu, hơi cần và còn rất lạnh lẽo.

“Chị Ngô, chị thể hàn sao? Người chị lạnh quá.” – cô ân cần hỏi.

Chị Ngô cười cười: “Đúng vậy đó, lúc còn trẻ thích ăn đồ lạnh, già rồi mới biết hại thân bao nhiêu. Bây giờ mùa hè tôi đều uống trà nóng, không dính đến một chút đồ lạnh nào.” – vừa nói chị vừa kéo cửa thang máy lại.

Thiết kế biến thái gì vậy, trong thang máy không có đèn. Sau khi đóng cửa, cắt đứt hết tất cả nguồn sáng, bên trong tối đen như mực, nếu như không có đèn báo hiệu mũi tên màu đỏ, thậm chí cô đã cho rằng mình thật sự bị nhốt trong quan tài rồi. Cô không hề có chứng sợ không gian kín, nhưng trong khoảnh khắc này, cảm giác tuyệt vọng điên cuồng lại ủa vào tâm trí cô, như thể bị chôn sống dưới đất, chờ cái chết lãng trí cô từng chút từng chút một vậy.

Kéo kẹt kéo kẹt. Quả nhiên là thang máy cũ kỹ, vận hành rất chậm, còn phát ra tiếng nặng nề. Tiếng của chị Ngô rất nhỏ, gần như không nghe thấy được gì, cứ như người đứng cạnh Hàn Băng đã chết rồi vậy. Điều này càng làm tăng thêm cảm giác cô độc sợ hãi khiến Hàn Băng bỗng nhớ lại chuyện gặp nạn ở thành phố Ma kia.

Bắt đầu từ ngày hôm đó, cô mới có dị năng đáng sợ. Bây giờ cảm giác đáng sợ này lại đến nữa, ruột gan như vuốt quỷ bóp chặt, cô đột nhiên rất sợ. Giống như trời đất to lớn chỉ có một mình cô bị chia cắt, không ai có thể giúp cô. Nếu không buộc phải trấn tĩnh, cô gần như đã hét lên rồi.

Cô bất an di chuyển chân, bỗng cảm giác chân giẫm lên một món đồ mềm mại. Cô lại không khống chế được, ôm choàng lấy chị Ngô bên cạnh. Kết quả là nhào vào một khoảng không.

Người đâu? Người đâu? Mồ hôi lạnh như rần chảy xuống theo sống lưng. Tinh một tiếng, cửa thang máy mở ra. Ánh sáng bất chợt khiến Hàn Băng chói mắt, nhưng cô vẫn cố gắng mở to mắt ra. Khi cô có thể nhìn thấy rõ mọi vật thì lập tức thở phào nhẹ nhõm. Quả nhiên nghi ngờ sinh ảo giác. Không có quan tài, không bị chôn sống, không có oan hồn.

Chị Ngô đứng gần cửa, một tay đang giữ cửa thang máy, cho nên cô mới không ôm trúng. Còn trên sàn là một chiếc áo, nhìn qua giống... áo của Lý Đạo. Là chiếc áo che trên đầu tượng thần sau đó biến đi đâu mất mà không ai hay.

“Đây là...” thoáng trấn định, cô nhặt chiếc áo đó lên.

Không sai, là chiếc áo của Lý Đạo. Nhưng sao nó lại ở trong thang máy? Lúc đó, khi họ từ kho chứa đồ bước vào thang máy, ngoài sáng trong tối, chẳng hề thấy rõ. Nhưng chiếc áo to lớn như vậy nằm trên sàn, sao lúc đi vào lại không giẫm lên?

“Ồ, ở đâu ra chiếc áo đàn ông vậy?” – chị Ngô bối rối hỏi.

“Chị không biết à?”

“Không biết.” – mặt chị Ngô chẳng hề có dấu vết nói dối – “Tôi vẫn đi lên đi xuống bằng cầu thang bộ, đây là lần đầu tiên tôi đi thang máy trong hai ngày qua. Người xưa nói đúng, uống thuốc tiên cũng không bằng vận động. Nếu có thể vận động thì tôi không bao giờ lười biếng, như vậy mới có thể giữ dáng. Đến tuổi của tôi, ăn uống điều độ cộng thêm vận động mới có thể đảm bảo không béo, muốn giảm cân là hoàn toàn không thể. Phụ nữ lúc nào cũng phải giữ được nhan sắc xinh đẹp, nếu không đàn ông sẽ chê bai cho xem.”

“Chiếc áo này...” – Hàn Băng ngắt lời chị Ngô, sợ rằng chị ta lại bắt đầu nói đến đạo lý giữa nam nữ.

“Thang máy khóa ở trên.” – tiếng chị Ngô chợt thấp xuống, vô cớ khiến lòng người thất lại, thân thể cũng sờn gai ốc – “Không phải nói khách sạn này quái lạ sao? Tôi sợ lúc phải chạy trốn chồng tôi gặp khó khăn nên mở khóa trên lầu ra.”

“Chưa hề dùng đến thang máy sao?” – Hàn Băng lại hỏi.

Chị Ngô gật đầu. Nói cách khác, có người ném chiếc áo khoác vào kho chứa đồ. Là ai làm như vậy? Trên lý thuyết, không ai có thời gian và động cơ cả. Trừ khi không phải người làm.

“Ra trước đi.” – chị Ngô bước ra thang máy – “Nơi này luôn khiến tôi ngột ngạt, ngay cả đèn cũng không có, thật không hợp với qui mô của khách sạn, mai mốt có mạng tôi sẽ nhận xét tệt trên trang web du lịch mới được.”

Hàn Băng thoáng do dự, nhặt chiếc áo lên, vắt qua cánh tay. Không biết có phải do ảnh hưởng tâm lý hay không, cô cảm thấy chiếc áo nặng trĩu lạnh lẽo khác thường. Giống như một con cá ngâm nước, ướt nhẹp áp sát vào người cô.

“Đây là áo của ai?” – chị Ngô nhìn cô nghiêm túc như vậy, tò mò hỏi.

“Lý Đạo.” – Hàn Băng cười ngượng.

“Sao lại vứt trong thang máy? Thôi đi, thôi đi, cô cầm giúp anh ta là được rồi. Ở quê chúng tôi, áo không mặc nữa phải cắt rách mới có thể vứt bỏ, nếu không sẽ mang điềm rất xấu. Đặc biệt là vứt ở chỗ tối tăm...” – chị Ngô thoáng dừng lại – “...Sẽ có thứ dơ bẩn bám vào, còn sẽ theo đến nhà chủ chiếc áo. Hoặc là có kẻ xấu yểm bùa, chủ chiếc áo sẽ gặp xui xẻo.”

Hàn Băng gật đầu qua quýt, chỉ cảm thấy chị Ngô rất kỳ lạ, giống như bị rối loạn thần kinh vậy. Phần lớn thời gian là bình thường, nhưng đôi lúc lại có lời nói và hành động khiến người ta có cảm giác sờn gai gốc.

Nhưng chị Ngô thấy cô không nói lời nào thì cho rằng cô không tin, cũng không rời khỏi thang máy, cứ giữ cửa thang máy như vậy, nói tiếp: “Đừng xem thường, trước đây có một ví dụ điển hình, thật đó.. Có một người đàn ông gặp được một hòa thượng kia nói rằng anh ta sẽ gặp một tai ương đổ máu, xảy ra một tai nạn giao thông nguy hiểm đến tính mạng. Người đàn ông này vội vàng cầu xin vị hòa thượng chỉ cách phá giải, cũng hứa sẽ quyên số tiền lớn. Hòa thượng kia bảo anh ta tìm một chiếc áo của một người đến, đặt ở ngã tư đường, lúc đêm khuya vắng người lái xe cán qua. Người đàn ông kia làm theo, sau đó không bao lâu quả nhiên ở ngã tư đường đó xảy ra tai nạn giao thông, người bị hại chính là người đã vứt bỏ chiếc áo kia, nghe nói là chết tại chỗ. Người đàn ông đó chạy đến xem thử, chỉ thấy trên mặt đất đầy máu, vô cùng khủng khiếp.”

“Chị Ngô, có thể ra khỏi thang máy rồi nói tiếp được không?” – Hàn Băng nuốt nước miếng, cố gắng đè nén cơn lạnh trong lòng.

Dường như chị Ngô ý tứ được điều gì, vội vàng né người: “Xin lỗi, tôi hiếm khi gặp được người trẻ tuổi hợp ý, nên nói hăng say quên mất thời gian lẫn địa điểm. Có điều ngay cả người xưa cũng nói: Tôn kính nhưng xa lánh quỷ thần. Phải tràn ngập kính sợ trước những chuyện chưa biết, người trẻ tuổi cũng đừng quá báng bổ, rất nhiều việc không thể giải thích rõ ràng bằng logic bình thường đâu.”

Hàn Băng không biết đáp lời thế nào, dứt khoát chỉ mỉm cười. Không biết làm sao mà lòng bàn tay cô đã đầy mồ hôi lạnh, vội vàng thừa dịp chị Ngô lơ là liền lau lau vào quần.

Cách trang trí trong mỗi phòng đều giống nhau, nhưng có điều cô không có ảo giác bước vào phòng mình. Bởi vì nó vô cùng sạch sẽ, trong phòng khách chẳng hề có đồ vật gì vứt lung tung. Có thể thấy chị Ngô là người vô cùng thích sạch sẽ. Nhưng cũng chính vì thế, căn phòng này thiếu sức sống và hơi thở con người, giống như chưa bao giờ có khách ở đây vậy. Nếu không phải ông Trương tự mình tiếp đón, Hàn Băng cũng hoài nghi đôi vợ chồng đến đây trắng mắt lần hai là người không khí, không hề tồn tại.

“Cô ngồi đây một lát, muốn uống gì thì tự lấy nhé, tôi đi xem chồng tôi cái đã.” – chị Ngô nói xong liền đi vào phòng ngủ.

Cửa phòng đang đóng, sau khi chị Ngô bước vào thì biến thành khép hờ. Chắc hẳn rèm cửa sổ kéo kín nên trong phòng tối tăm vô cùng, chẳng hề có một chút ánh sáng, nhưng hình như có bóng người ngồi trong bóng tối không hề nhúc nhích.

Hàn Băng thoáng rung mình, buộc mình thôi suy nghĩ lung tung, từ từ ngồi xuống ghế salon. Hơi do dự, cô vuốt thẳng áo Lý Đạo, gấp lại ngay ngắn. Thực ra trong lòng cô đang trĩu nặng cảm giác bất an nên lặng lẽ kiểm tra thử. Chiếc áo bình thường, ít ra bây giờ là vậy.

Lại ngồi thêm một hồi, cô mơ hồ nghe thấy bên trong phòng có tiếng nói vang lên, rất gấp gáp, dường như đang bàn bạc gì đó, lại giống như người nói chuyện đang nổi giận. Nhưng kỳ lạ chính là chỉ có thể nghe thấy tiếng phụ nữ, còn người đàn ông im lặng không lên tiếng.

Đang nghi ngờ thì chị Ngô đi ra, sắc mặt chị ta không tốt. Trên đôi gò má xương xương tái nhợt có một lớp đỏ ửng bất thường, nhưng nhanh chóng biến mất, giống như tức giận vậy. Bởi vì động tác đóng cửa của chị ta rất nhẹ rất chậm, vô cùng kiềm chế. Hàn Băng thừa dịp ánh sáng bên ngoài hắt vào thấp thoáng thấy được người đàn ông bên trong.

Đường nét Triệu tiên sinh mờ nhạt vô cùng. Ông ta đang ngồi uể oải, đầu rủ sang một bên, lúc thở rất khó nhọc, sắc mặt xanh như tàu lá chuối, có vẻ tim có vấn đề rất nghiêm trọng. Ông ta ngồi lì trên xe lăn như một đồng thịt chết, chẳng hề có sức sống, nhưng ánh mắt nhìn về phía Hàn Băng lại sáng quắc như dao, mang theo cảm xúc mãnh liệt.

Nhưng Hàn Băng nhìn không hiểu, trong đầu cũng không tiếp nhận được ý niệm của ông ta.

“Xin lỗi, tuy ông ấy dậy rồi nhưng thân thể vẫn chưa khỏe lắm, không thể ra ngoài gặp khách được.”

Chị Ngô nói xin lỗi, loáng thoáng còn hơi lúng túng. Hàn Băng vội vàng tỏ vẻ không sao. Cô rất hiểu, người bị bệnh tâm trạng thường, dễ dàng nổi cáu. Cô chỉ không rõ, nếu tình trạng như vậy thì nên nằm nhà tĩnh dưỡng, nếu có điều kiện thì nên mời điều dưỡng chăm sóc, sao lại vượt hơn nửa chiều dài Trung Quốc tới

súoi Hoàng Kim du lịch chứ? Trắng mặt lần hai cũng vậy, hành trình cứu vãn tình cảm cũng vậy, cả hai đều có phần không hợp lý.

Nhưng mà nhìn thấy tình cảnh khó xử, cô vội vàng tìm đề tài, thuận miệng hỏi: “Không biết Triệu tiên sinh làm nghề gì?”

“Trước kia là chế tác pha lê nghệ thuật, sau này bắt đầu làm bất động sản.”

Người làm nghề kinh doanh bất động sản thường là những người giàu, nhưng về mặt chị Ngô lại thần nhiên, tựa như không buồn để ý. Trái lại lúc nói đến pha lê nghệ thuật, trong đôi mắt lại bùng lên ánh sáng dịu dàng.

Quả thật Hàn Băng không nghĩ đến người đàn ông béo ú, tướng mạo hung ác ngồi trong căn phòng tối tăm kia lại khởi nghiệp bằng nghề nghệ thuật. Tâm tư cô đơn thuần, viết hết tất cả lên mặt, nên thật khó tránh khỏi việc để lộ sự kinh ngạc.

Chị Ngô nhận thấy phản ứng của Hàn Băng, không hề tức giận mà chỉ cười khổ nói: “Trước kia ông ấy không như vậy.”

“Chị Ngô, tôi không phải... Tôi không có ý gì khác.” – Hàn Băng cố hết sức giải thích.

Chị Ngô mỉm cười vỗ vỗ tay cô: “Không sao, tôi biết ông ấy thay đổi rồi, hám lợi lại thô tục. Có điều là... Cô chưa từng thấy dáng vẻ ông ấy trước đây. Tướng do tâm sinh, thật ra không phải khuôn mặt, mà là vẻ mặt và ánh mắt. Năm đó lúc tôi yêu ông ấy, ông ấy là nhân tài học viện mỹ thuật, đôi mắt trong veo tinh khiết như không có tạp chất vậy.”

“Ai cũng thay đổi mà.”

“Thật đáng buồn là bây giờ tôi vẫn còn yêu ông ấy.” – chị Ngô cười khổ – “Hoặc là tôi theo ông ấy quá lâu, trao ra quá nhiều, hiện tại dù thế nào cũng không bỏ được.”

Hàn Băng không tiếp lời, cô không phải là chuyên gia tư vấn hôn nhân. Trên thực tế ngay cả ngay cả một mảnh tình vắt vai cô cũng chưa từng có. Cô bắt đầu cảm thấy một mình đến dò la chị Ngô là một sai lầm, nếu Xuân Thất thiếu ở đây, nhất định anh sẽ biết ứng đối như thế nào.

Cô không thể khuyên giải, bởi vì chị Ngô rất cố chấp, phải khuyên thế nào chứ?

Nhìn dáng vẻ đứng ngồi không yên của cô, chị Ngô cười: “Xem ra trong lòng tôi chất chứa quá nhiều chuyện, lại đi lải nhải với một cô bé. Không nói chuyện này nữa, tôi cho cô xem tác phẩm pha lê nghệ thuật năm đó chồng tôi làm nhé?”

32. Bóng Đè

“Nghệ thuật pha lê và pha lê nghệ thuật là hai khái niệm khác nhau.” – chị Ngô mang ra một chiếc hộp vuông vức chừng bảy mươi centimet.

Chiếc hộp được bọc bằng gấm, hình như là gấm Tứ Xuyên, thêu đôi uyên ương bơi giữa hồ sen, nổi bật trên nền đỏ, thoát nhìn khá sang trọng xinh đẹp. Bên trong không phải gấm vàng mà là vải nhung màu đỏ tía.

“Nghệ thuật pha lê cũng là tác phẩm nghệ thuật, có ép hoa, chạm khắc, vẽ màu, thổi cát, ép hai lớp và khảm nạm vân vân,... Chồng tôi thường nói đó là vẽ tranh lên pha lê. Mà tác phẩm pha lê nghệ thuật là điêu khắc tượng bằng chất liệu pha lê. Biểu hiện nổi lòng của chủ tác phẩm thông qua quá trình chế tác tạo hình.”

Hàn Băng gạt đầu, bắt đầu nghe say mê.

“Chồng tôi đã từng làm hai thứ này. Nhưng lúc bắt đầu chủ yếu tập trung vào tác phẩm pha lê nghệ thuật.” – chị Ngô nói tiếp – “Năm đó ông ấy còn mở triển lãm nữa.”

“Triệu tiên sinh chọn nghề rất đặc biệt đấy.” – Hàn Băng nói tự đáy lòng – “Pha lê dễ vỡ, nên làm tác phẩm nghệ thuật sẽ càng khó hơn đúng không?”

“Chính vì dễ vỡ nên mới càng phải nên quý trọng. Lúc chế tạo cũng phải cần tập trung tinh thần hơn, tỉ mỉ hơn, cẩn thận hơn, khiến người ta nhìn nhiều lần hơn để cảm thụ vẻ đẹp của nó.” – chị Ngô nói xa xăm – “Đối đãi với tác phẩm pha lê nghệ thuật nhất định phải vô cùng cẩn thận và nâng niu, nếu như vỡ thật, không thể nào hình dung được cái cảm giác đau lòng đó đâu.”

“Sau này sao lại đổi nghề?”

“Bởi vì làm nghệ thuật khá tốn hao tâm sức, mà chẳng kiếm được bao nhiêu.” – chị Ngô cười – “Có phải nghe sặc mùi tiền quá không?”

“Chỉ do lựa chọn mà thôi, tiền cũng đâu là tội ác.” – Hàn Băng liếc nhìn chiếc hộp, lảng sang chuyện khác – “Đây là tác phẩm đầu của Triệu tiên sinh ạ?”

“Đúng vậy, là tác phẩm đỉnh cao của ông ấy, sau đó ông ấy đột nhiên đổi nghề. Bốn bức tường nghệ thuật này là một bộ, tên là mỹ nhân pha lê, được mô phỏng theo Tứ Đại Mỹ Nhân của Trung Quốc.”

Chị Ngô vừa nói vừa vén tấm lụa dẹt giả cổ điển màu sắc rực rỡ trên mặt lên, Hàn Băng không thể không xuýt xoa. Chúng ta có thể không biết, có thể không hiểu nghệ thuật chân chính, nhưng đó là một sức mạnh tuyệt đối có thể kiến lòng người rung động.

Bốn pho tượng pha lê nằm lẳng lẳng trong hộp, trong suốt lóng lánh toát lên phong cách truyền thần Trung Quốc, hơn hết là đường nét tinh xảo mà nhu hòa. Không cần để ý đến chi tiết kỹ càng, người ta vẫn có thể vừa liếc nhìn thôi thì đã nhận ra ngay Tứ Đại Mỹ Nhân này là ai.

Gấm Tứ Xuyên rực rỡ và lớp lót mềm mại sang trọng tựa như một lớp huỳnh quang mơ hồ bao bọc, khiến bốn tác phẩm pha lê nghệ thuật càng lung linh rực rỡ, dưới mỗi góc độ khác nhau lại phản chiếu ánh sáng khác nhau, cứ như Tứ Đại Mỹ Nhân kia đã sống lại. Nhìn kỹ nơi trái tim Tứ Đại Mỹ Nhân dường như có một dòng máu đỏ mơ hồ, mang một nét đẹp mơ hồ, mang một nét đẹp thê lương. Lẽ nào do lớp lót màu đỏ và ánh đèn phối hợp với nhau tạo thành?

Không kìm lòng được, Hàn Băng đưa tay định cầm tác phẩm pha lê kia lên xem. Nhưng khi đầu ngón tay cô còn chưa chạm đến thì chị Ngô đã la lên: “Đừng chạm vào!”

Hàn Băng giật mình, hơi bối rối. Sắc mặt chị Ngô lập tức dịu xuống, khẽ nói: “Tôi xin lỗi đã làm cô sợ, có điều món đồ này là vật báu của chồng tôi, bất kể đi đâu cũng mang theo, ngày đêm không rời người, hơn nữa không cho người khác chạm vào, nói sẽ bị dính mồ hôi.”

“Là tôi lỡ mồm.” – Hàn Băng vội chân thành xin lỗi.

Có lẽ chất liệu làm nên Tứ Đại Mỹ Nhân này không quý giá, nhưng đối với nghệ sĩ mà nói, ý nghĩa và tâm sức bỏ ra lớn hơn tất cả mọi thứ trên cõi đời này. Lẽ nào cuộc cãi vã trong phòng ngủ vừa rồi là vì chị Ngô muốn cho cô xem nhưng Triệu tiên sinh không muốn sao? Nhưng lúc nào cũng mang theo món đồ này bên cạnh ngày đêm không rời, thì có quá khoa trương không?

“Tôi cũng vì muốn tốt cho cô thôi.” – chị Ngô lại bắt chợt hạ giọng xuống – “Tác phẩm nghệ thuật chân chính có linh tính, cho nên mới phải đặt trên cao, tránh xa con người, không thể chạm vào. Nếu không, nó hút được linh hồn và huyết khí của con người, sợ rằng sẽ xảy ra chuyện không hay.”

Đáng lẽ lời nói cũng bình thường, nhưng chị Ngô lại nói với giọng u ám. Hàn Băng chỉ thấy trên lưng sồn gai ốc. Nếu lúc này cô còn thấy chị Ngô bình thường thì cô mới không bình thường đó. Cảm xúc chị Ngô rất thất thường, thần kinh cũng không ổn định, tựa như đang đứng bên rìa sụp đổ.

Như vậy khách sạn đột nhiên bắt giam người ta liệu có liên quan gì đến chị Ngô không? Khách sạn này giam người hay thả người có theo quy luật nào không?

Đang duy nghĩ, trong phòng ngủ đột nhiên vang lên một tiếng ầm, giống như có vật gì rơi xuống đất, lại như có vật gì đó nện mạnh vào lòng Hàn Băng vậy.

Thần kinh Hàn Băng lâm vào căng thẳng, suýt nữa nhảy bật lên.

“Không sao đâu, có lẽ ông ấy muốn uống nước thôi. Tôi đi xem thử.”

Chị Ngô dịu dàng vỗ vỗ tay Hàn Băng, đầu ngón tay lạnh lẽo khiến Hàn Băng cảm thấy có một dải băng từ tay cô len lỏi vào tận xương tủy, bắt giác rùng mình.

Thấy chị Ngô vào phòng ngủ, tiện tay đóng cửa lại, lòng cô càng thêm tràn ngập sự ngờ vực. Tại sao kéo kín rèm cửa sổ, ngay cả một chút ánh trăng cũng không chiếu lọt? Hơn nữa, vì sao trong phòng không bật đèn? Cô chỉ thấy tối đen như mực, giống như đó là cổng vào dẫn đến một thế giới khác.

Lại cúi đầu nhìn tác phẩm pha lê nghệ thuật đặt trong chiếc hộp tinh xảo, cô sợ đến mức trái tim lập tức giật thót, thậm chí quên cả việc thở.

Chiếc hộp nằm ngang trên bàn, cảm giác rục rờ này biến thành lạnh lẽo vô tận. Trên mặt Tứ Đại Mỹ Nhân không có mắt mũi miệng, nhưng Hàn Băng thấy rõ ràng, các nàng... dường như đang nhòe môi cười tươi với cô. Sóng mắt liếc ngang, lóe lên tia sáng sắc bén.

Hàn Băng vốn định dò la Triệu tiên sinh thần bí kia, dù sao ông ta vẫn chưa từng lộ diện. Tuy ông Trương khuôn vác nói từng gặp người đàn ông bệnh nặng đó nhưng hiện tại ông Trương đã biến mất, ai biết là thật hay giả chứ.

Nhưng giờ phút này Hàn Băng chỉ cảm thấy đôi mắt dịu dàng không hề tồn tại của Tứ Đại Mỹ Nhân kia dường như đang nhìn cô với vẻ ác ý. Dù cô đứng lên chạy đến nơi cách xa cái bàn, nhưng sóng mắt kia vẫn rơi trên khắp người cô. Cô sợ đến mức chân tay như bùn rùn, mồ hôi lạnh tuôn đầm đìa.

Bản năng bẩm sinh khi gặp nguy hiểm khiến cô từ bỏ kế hoạch truy xét, quyết định lập tức rời khỏi phòng chị Ngô.

Cô không dám đi thang máy, chạy đến mở cửa. Nhưng cách cửa lại khóa ba vòng, cô vặn rất lâu mới mở ra được. Quay đầu nhìn lại, thấy cửa phòng ngủ vẫn đang đóng chặt, không mở ra. Mà ánh mắt khê cười của Tứ Đại Mỹ Nhân kia vẫn khóa chặt lấy cô, khiến cô sợ đến mức bỏ chạy không dám quay đầu nhìn lại.

Ầm một tiếng, cửa phòng sau lưng cô đóng sầm lại, giống như có ai đó đóng mạnh lại một cái vạy. Hàn Băng chắc chắn mình rất nhẹ tay, lẽ nào là gió ư?

Nhiều chuyện! Một giọng nữ bỗng vang lên sau tai cô.

Quay ngoắt lại, chẳng có gì cả. Nhưng trước mắt và trong đầu cô lại hiện ra một khuôn mặt không có mắt mũi miệng đang nhìn trừng trừng vào cô.

Nhiều chuyện! Giọng nữ kia lại vang lên.

Hàn Băng muốn chạy. Cầu thang ngay trước mắt nhưng cô thoáng lão đảo suýt nữa ngã xuống. Cúi đầu nhìn, lại phát hiện chân của cô dính và sàn nhà. Nền đất hơi xám, giống như tờ giấy bị đốt thành tàn tro, dán chân cô dính chặt với sàn nhà.

Cần có lòng từ bi. Hàn Băng cố nhớ lại những chữ này. Trạng thái dị thường rất đau khổ, ngoại trừ những ác hồn trút giận sang người khác, đại đa số chẳng qua chỉ tìm kiếm giúp đỡ thôi. Nếu người thân mình rơi vào tình cảnh này, cô có sợ không? Có đau lòng không? Lời nói của bác sĩ Cát vang lên bên tai cô.

Nỗi sợ hãi chẳng hề giảm xuống, nhưng trong thoáng chốc, lòng cô đã trấn tĩnh lại một chút. Cho nên cô phát hiện tất cả chuyện này đều không có thật, cô bị bóng đè rồi. Không hề có điềm báo, cô bị bóng đè rồi.

Ra sức vùng vẫy nhưng ánh mắt hung tợn kia lại càng lúc càng mãnh liệt, chúng ào ạt nhào đến như muốn nhấn chìm và bức tử cô.

Nhiều chuyện! Nhiều chuyện! Nhiều chuyện! Tiếng nói này không ngừng vang lên, chát chúa dần dần khiến cô không nghe rõ những âm thanh khác.

Hay là... tôi giúp cô nhé? Vất vả lắm trong nội tâm cô mới cô thốt ra được những lời này. Nhất thời, trái tim đập cuồng loạn như không thể điều hòa lại được nữa, cổ họng như bị bóp nghẹn rất lâu, không thể hít thở lại đột nhiên cảm thấy không khí trong lành. Giống như cô đã sống lại, leo ra khỏi phần mộ chết chóc.

Đôi mắt bừng sáng, cô mở choàng mắt, phát hiện mình nằm trên ghế salon ngủ thiếp đi, trên người đang đắp một chiếc chăn đơn. Có hơi đau một chút, hình như đã bị sái cổ.

“Cô bé này hôm qua ngủ không ngon sao?” – tiếng chị Ngô vang lên bên cạnh – “Tôi chỉ vào cho chồng tôi uống nước một lát, vậy mà cô lại ngủ thiếp đi.”

“Tại sao không gọi tôi dậy?”

Hàn Băng rũ mắt xuống, ngoài mặt nhìn có vẻ hơi ngượng ngùng nhưng thực chất là che giấu nghi vấn trong ánh mắt.

Nếu như sau khi đi vào phòng ngủ cô mới bị bóng đèn, nói cách khác chuyện trước đó là thật. Mà lúc này chị Ngô mặc một bộ đồ màu xanh chói mắt, khiến khuôn mặt thêm tái nhợt, trở nên rất đáng sợ.

Đang yên đang lành sao lại thay đổi? Là muốn khoe khoang giàu có hay có nguyên nhân khác?

Trong lúc vô tình Hàn Băng nhìn về phía phòng ngủ, thấy cửa phòng ngủ lại chỉ khép hờ, có điều rèm cửa sổ vẫn được kéo kín mít. Ánh sáng mờ mờ soi vào một bóng dáng béo ú ngồi tựa vào xe lăn. Hơi thở vẫn khó nhọc như vừa rồi, nhưng mặt mũi lại mơ hồ.

Cúi đầu nhìn xuống, lại thấy tượng Tứ Đại Mỹ Nhân vẫn đang ở trong hộp, đặt trên bàn trà. Tuy không xuất hiện nụ cười quái dị lúc cô bị bóng đèn nữa, nhưng màu đỏ kia vẫn còn. Nó rất nhạt nhưng không hiểu tại sao lại khiến người ta có cảm giác kinh hồn bạt vía, giống như đương sẵn sàng chạy trốn vậy.

“Sao vậy? Bị mê hoặc rồi hả?” – chị Ngô nói hơi đắc ý – “Tác phẩm nghệ thuật chân chính là như vậy, nó có thể hút hồn người ta, bắt giác đắm chìm vào đó.”

Thấy Hàn Băng không nói lời nào, chị ta lại thêm một câu: “Mới vừa rồi cô ngủ không phải đã mơ thấy các nàng chứ?”

Tim Hàn Băng giật thót, nhưng ra sức lắc đầu: “Chẳng qua bị bóng đèn thôi, chị Ngô thấy tôi bất ổn chỗ nào sao?”

Lời này có phần thăm dò. Nhưng về mặt chị Ngô vô cùng bình thường, chỉ nói: “Không có. Ngủ rất yên bình, nếu như cô có vẻ mặt đau đớn thì tôi đã gọi cô dậy rồi. Cô đó, đừng mê tín vậy, thật ra bóng đèn là do giấc ngủ rối loạn, chồng tôi thường xuyên bị vậy. Máy chục năm rồi, buổi tối không thể ngon giấc, tôi cũng ngủ chập chờn, đều là tôi gọi ông ấy dậy.” – nói đến đây, về mặt chị ta biểu lộ nét dịu dàng – “Mới vừa rồi chắc là cô ngủ không thoải mái bị cái cổ thôi.”

Chị ta khẳng khái một mực, Hàn Băng cũng không thể nói gì. Dù sao những thứ hư ảo hay ảo giác cũng đâu có chứng cứ chứng minh chúng tồn tại đâu. Nhưng mà cô thật sự không muốn ở trong căn phòng này nữa. Trong lúc lơ đãng ngẩng đầu, cô lại lập tức thẳng thốt nói: “Trời sáng rồi ạ?”

Trên tấm rèm cửa sổ mỏng in hình trúc xanh nhàn nhạt vô cùng tao nhã, ánh sáng rực rỡ xuyên qua tấm rèm châu mờ ảo biểu hiện trời đã sáng choang.

Cô đã ngủ một đêm trong phòng chị Ngô sao? Rõ ràng cảm thấy chỉ mới chốc lát thôi mà! Với lại họ đã quy định phương châm ban ngày ngủ, ban đêm thức, ngày hôm qua cô đã ngủ đủ, sao lại ngủ thiếp đi thế được chứ? Việc cô bất chợt ngủ thiếp đi hình như có liên quan đến màu đỏ quái lạ trong bốn mỹ nhân pha lê kia thì phải? Là thôi miên hay vì lý do nào khác?

Thảo nào chị Ngô thay đổi, chẳng trách sao Triệu tiên sinh vẫn ngồi xe lăn, thì ra một đêm đã qua rồi.

“Cô ngủ say quá tôi không nỡ đánh thức cô dậy.” – chị Ngô cười nói, mang vẻ yêu thương của người bề trên đối với người bề dưới – “Người ta đều nói ba mươi năm đầu ngủ mê mệt, ba mươi năm sau ngủ không được. Quả nhiên là đúng. Thấy cô ngủ như vậy, tôi thật sự hâm mộ.”

Thế nhưng sao đã lâu rồi mà Xuân Thất thiếu và Lý Đạo còn chưa về? Nghĩ đến đây, Hàn Băng thoáng giật bắn người.

“Sao vậy?”

“Họ chưa trở lại sao?” - Hàn Băng đột nhiên hoảng sợ - “Không được, tôi phải đi xem thử.”

33. Quỷ Nghĩa Địa Ngục

Hàn Băng bắt chắp lao xuống lầu liền trông thấy hòa thượng Đàm ngồi xếp bằng ở cửa hành lang, mắt trợn to nhìn chết dí về phía trước.

“Họ còn chưa về à?” – Hàn Băng lo lắng hỏi.

Hòa thượng Đàm lắc đầu. Trên thực tế không cần anh ta trả lời, hìn dáng vẻ của anh ta chắc hẳn đã ngồi đây cả đêm, chẳng mấy may xê dịch.

“Đợi thêm nửa giờ nữa, tôi sẽ đi xem sao”. – hòa thượng Đàm cắn răng nói.

Hàn Băng mở miệng, rất muốn nói đi cùng với anh ta, nhưng cuối cùng vẫn không thốt ra lời được, cô cũng lo lắng. Nhưng ông Trương khuôn vác đã rời khỏi, tiếp theo là Xuân Thất thiếu và Lý Đạo. Nếu hòa thượng Đàm cũng đi thì nơi này chỉ có một mình cô với vợ chồng chị Ngô thôi.

Thật sự mà nói, vừa nghĩ đến hai người kia, lòng cô đã run rẩy, không muốn ở lại một mình với hai vợ chồng kỳ lạ này. Nhưng nếu cô cũng rời đi, lỡ như Xuân Thất thiếu và Lý Đạo trở lại thì phải làm sao? Nếu như quả thật hai vợ chồng chị Ngô có vấn đề, ai sẽ nhắc nhở nguy hiểm cho họ đây.

Bản thân Lý Đạo thì không cần phải nói, ông là người cô tin tưởng tuyệt đối, tình cảm giống như người thân. Quen biết Xuân Thất thiếu đã năm năm, cô vẫn luôn hơi xa cách và đề phòng anh, nhưng mấy ngày gần đây không hiểu tại sao lại bắt đầu tin tưởng. Có lẽ còn nảy sinh một chút tình cảm khác nữa. Hình như do trải qua việc sống chết cùng nhau mà có. Thật ra thì Xuân Thất thiếu cũng vậy, trước kia khi tiếp cận cô anh có vẻ hơi mập mờ, nhưng không hề nhiệt tình, càng không phải nói là đeo bám không thôi.

Sự tin tưởng này khiến cô muốn bảo vệ họ. Ít ra không thể để họ bước vào nguy hiểm. Cho nên cô phải ở lại.

“Để đến trưa rồi nói sau”. – cô ngẫm nghĩ.

Dù như thế nào, buổi trưa dương khí dồi dào, nếu quả thật có chuyện âm tà, tóm lại sẽ chiếm được một chút thiên thời. Còn địa lợi và nhân hòa... Nhìn cửa động đen kịt, nghĩ đến vợ chồng chị Ngô, cô liền mất hết hi vọng xa vời.

Hòa thượng Đàm xem ra rất căng thẳng, nghe Hàn Băng đề nghị kéo dài chuyện dò đường, ít nhiều có phần nhẹ nhõm hơn. Anh ta rất sợ, nhưng anh ta có trách nhiệm của đàn ông. Nếu như anh ta không đi tìm người mất tích, lẽ nào bảo hai người phụ nữ là Hàn Băng và chị Ngô đi, lẽ nào bảo một người bệnh nặng như Triệu tiên sinh đi?

Nhưng điều anh ta hi vọng nhất là Xuân Thất thiếu và Lý Đạo có thể quay lại trước buổi trưa, dù chỉ một người trở về cũng được.

“Nó lại đi xa hơn sao?” – Hàn Băng mở to mắt. Ánh mắt cô nhìn thấu bóng tối. Mà từ nó trong miệng cô là chỉ tượng sơn thần.

“Mất dạng từ lâu rồi”. – hòa thượng Đàm cười khổ lắc đầu – “Nhưng lúc nào cũng nghe thấy tiếng ma sát trên mặt đất, chắc là... đang tiếp tục đi”.

Hàn Băng im lặng, tuy cô sợ hãi nhưng đã nghỉ ngơi đầy đủ, cô nói với hòa thượng Đàm: “Tôi xuống bếp làm chút gì ăn đã, sau đó tôi đến canh thay cho anh, để anh ngủ một giấc. Lỡ như có phải đi vào hành lang tìm người thì anh phải có đầy đủ sức khỏe”.

Hòa thượng Đàm suy nghĩ rồi đồng ý, Hàn Băng vội vàng rửa mặt qua loa, sau đó vào bếp nấu nướng. Giữa chừng cô luôn không kìm lòng nhìn vào kho chứa đồ. Phía sau là cửa vào thang máy chạy thẳng lên căn phòng trên lầu. Không biết chị Ngô và Triệu tiên sinh đang làm gì, có cần đưa bữa sáng lên hay không?

Thoáng do dự, nhưng cô không nhiều chuyện, nếu chị Ngô cần đương nhiên sẽ xuống lấy. Cô thu dọn xong rồi ôm tất cả chăn mền, rèm cửa có thể gom được xuống lầu, thay ca cho hòa thượng Đàm ăn uống nghỉ ngơi.

“Cô làm gì vậy?” – hòa thượng Đàm tò mò.

“Cắt nhỏ ra rồi cột làm dây thừng. Nếu như anh phải đi vào hành lang, tôi sẽ cầm đầu bên này. Nếu như dây thừng đã căng ra mà vẫn không phát hiện cái gì thì anh lập tức quay về”. Hàn Băng nghĩ – “Dĩ nhiên dây thừng này càng dài càng tốt. Trên lầu còn có dây leo núi Xuân Thất thiếu để lại, tổng cộng ba sợi, mỗi sợi chừng mười mét”.

Tuy sợi dây dài trăm mét chưa chắc có ích nhưng dù sau cùng là một đường lui, một biện pháp bảo đảm.

“Được, chờ tôi ăn xong rồi sẽ giúp cô tìm vài tấm rèm” – hòa thượng Đàm gật đầu nói, lại nghĩ ngợi – “Không bằng gọi chị Ngô xuống giúp một tay, tốc độ nhanh hơn một chút, cũng sẽ cột được dài hơn. Dù tôi không dùng được...” – anh ta nhìn hành lang – “Sớm muộn gì cũng có ích”.

Hàn Băng ngẫm hiểu lời anh ta nói: Nếu Xuân Thất thiếu và Lý Đạo không trở lại, nếu anh ta đi tìm cũng không trở lại. Hàn Băng khó tránh khỏi phải đi vào hành lang thần bí này, bởi vì không thể bị giam ở đây cho đến chết. Khi đó, có lẽ dây thừng sẽ bảo vệ được nhiều người hơn.

Ban đầu họ bị giam trong khách sạn Hoàng Tuyền, đương nhiên hành động không bằng tĩnh tại. Nhưng thời gian trôi đi, hành động mới là đường sống.

“Tôi đi tìm chị Ngô đây”. – Hàn Băng nghĩ – “Hai phút sau tôi sẽ trở lại”.

Cô thả kéo và vải rồi chạy đi, giống như sợ mình sẽ đổi ý vậy. Quả thật cô không muốn bước vào phòng chị Ngô, nhưng thật sự không có cách nào khác. Lúc gõ cửa, trong đầu cô hiện lên đủ cảnh kinh khủng. Tuy nhiên sau khi cửa mở lại rất bình thường. Nghe mục đích cô đến đây xong, chị Ngô không lười thôi, lập tức lấy hết tất cả những gì trong phòng có thể dùng được. Hàn Băng khăng vào phòng giúp đỡ, thấy chị Ngô vào phòng ngủ, kéo màn cửa sổ xuống, trong nháy mắt ánh sáng chiếu rọi vào trong.

Hôm nay trời râm, mặt trời núp sau những đám mây, tuy sáng ngời nhưng không chói chang. Trong lúc kinh ngạc, lần đầu tiên Hàn Băng thấy rõ mặt Triệu tiên sinh. Sắc mặt cực kém như chỉ còn hơi thở thoi thóp. Ánh mắt ông ta nhìn Hàn Băng phức tạp giống như muốn nói ra suy nghĩ của mình, nhưng lại không thốt lên được, bởi vì nôn nóng nên có vẻ dữ tợn.

Nhưng ông ta thật sự là người sống tuy mỗi một hơi thở đều vô cùng khó nhọc như trái tim đã vỡ nát, ngay cả Hàn Băng cũng khó chịu thay ông ta. Trong lòng cô chợt nghĩ: bộ dạng này thật sự chết còn tốt hơn.

Nhưng mà bất kể ông ta đáng sợ cỡ nào thì vẫn là người sống, Hàn Băng cũng vui đi một tầng sợ hãi. Thậm chí cô cho rằng có thể lúc trước mình đã có chút thần hồn nát thần tính, vợ chồng chị Ngô khá quái gở nhưng không nhất định là có vấn đề. Trong lúc vô tình quay đầu, lại nhìn thấy chiếc hộp đựng tác phẩm pha lê nghệ thuật kia. Bởi vì rèm cửa sổ và drap giường đều kéo ra, căn phòng có vẻ hơi trơ trụi, thế nên chiếc hộp đặt trên tủ đầu giường bất chợt càng có vẻ cáu kỉnh yêu dị. Chỉ cần nhìn một cái đã hận không thể bước qua ôm lấy đặt trên đầu gối, nhẹ nhàng thương yêu, sau đó mở nắp ra...

“Đi thôi” – chị Ngô thúc giục.

“Triệu tiên sinh ổn chứ? Có nên chăm sóc cho ông ta ăn uống và đi vệ sinh gì đó trước không?”

Hàn Băng nhìn bóng dáng tàn tạ lại béo đến mức phì nộn kia, có chút không đành lòng.

“Buổi sáng tôi đã lo xong hết rồi. Ông ấy như vậy... có thể ngồi yên cả ngày. Ông ấy cần yên tĩnh. Yên tâm đi, ông ấy là người có tâm hồn phong phú, rất biết giết thời gian”.

Chị Ngô nhìn Triệu tiên sinh, ánh mắt vô cùng dịu dàng. Khoảnh khắc đó, thậm chí Hàn Băng cho rằng chị Ngô rất hạnh phúc. Chỉ có phụ nữ được bao bọc trong yêu thương mới có thể nhìn người đàn ông của mình như vậy, không biết đúng không?

Không có thời gian suy nghĩ, Hàn Băng và chị Ngô đi xuống lầu. Sau khi thay ca cho hòa thượng Đàm, hai người ngồi ở cửa hành lang bắt tay vào làm việc.

“Chị Ngô, lẽ nào chị không sợ, không cảm thấy quái lạ sao?” – Hàn Băng không nhịn được lên tiếng hỏi.

“Sao lại không sợ? Sao lại không cảm thấy gì chứ? Nhưng đến từng này tuổi, tôi đã biết cách không để lộ cảm xúc ra ngoài mặt thôi”. – chị Ngô thở dài – “Và lại, bao giờ tôi cũng cảm thấy chúng ta bị nhốt là có nguyên do, nên lòng tò mò đã chiến thắng sợ hãi”.

Hàn Băng lắc đầu, nhưng cô hiểu được cảm giác giấu kín nỗi sợ hãi. Khi thời gian bùng phát sự việc đáng sợ được kéo dài thêm, thì dường như trong lòng có thể chịu đựng được hơn một chút. Ví dụ như hiện tại, ai biết trong góc kia sẽ xuất hiện cái gì? Ai biết Xuân Thất thiếu và Lý Đạo đã gặp phải điều gì? Ai biết sau một khắc, cô có thể chết hay không? Thế nhưng khi thời gian kéo dài thêm, nỗi sợ hãi từ tận xương tủy lại chết lặng. Tựa như trên cổ treo một chiếc máy chém, chỉ có khoảnh khắc nó nhanh chóng rơi xuống, người sắp chết mới gào lên tiếng hét chói tai.

“Thật không biết lối này thông đến hướng nào?” – chị Ngô tay thoăn thoắt liếc mắt vào bên trong – “Không biết có phải quỷ ngĩa địa ngục không nữa?”

Chị ta giống như nói giỡn, sau đó còn rùng mình một cái.

“Quỷ ngĩa địa ngục là gì?”

“Là địa ngục di động, chôn hồn ma oan ức nhất. Nếu như trong lúc vô tình gặp phải thì sẽ bị nó nuốt chửng, mãi mãi không được siêu sinh”. – chị Ngô thoáng cười – “Đồn đại là vậy, ai biết có thật hay không? Khi tôi còn bé, trong xóm có một bà lão cô đơn, bà rất thích kể những chuyện ma quái ly kỳ, tôi nghe được rất nhiều chuyện. Lúc bé sợ đến mức buổi tối cũng không dám ra khỏi nhà nửa bước, sau khi trưởng thành đã tạo thành bóng ma tâm lý nên rất mê tín”.

“Có câu chuyện giống vậy sao?”

“Đúng vậy đó. Bà ấy đã kể một câu chuyện thật sự khá giống với tình huống chúng ta hiện giờ”. – chị Ngô lại nhìn hành lang – “Cô muốn nghe à? Không sợ sao?”

“Lúc này thì sợ có ích gì đâu?” – Hàn Băng cười khở.

“Nếu dẫn đến thứ không tốt thì sao?”

“Còn có gì tệ hại hơn tình huống bây giờ nữa chứ? Có gì thì dứt khoát, bao giờ cũng tốt hơn kéo dài như vậy”.

“Cũng đúng” – chị Ngô cười khê, bắt đầu kể - “Có bốn cậu thanh niên làm công nhân ở nhà máy, bình thường nhà máy nhiều việc sẽ chia làm hai ca, hoặc ba ca. Bốn cậu thanh niên này được phân làm ca tối, lúc xong việc đã gần nửa đêm rồi. Bởi vì nhà máy ở vùng ngoại thành, trên đường họ trở về nhà cắt ngang qua khu nội thành cũ. Cô cũng biết đó, bình thường ngõ hẻm vừa tối vừa chật hẹp, hai bên là tường cao, không có đèn đóm, những căn nhà ở đây thường là nhà cũ, đặc biệt căn nhà nằm cuối sẽ không có hơi người. Ngày nào họ tan ca cũng đi ngang một căn nhà mái vòm tối đen có diện tích rất lớn, nhưng tường rào lại thấp, bên ngoài còn có một cánh cổng giống như đèn thờ. Kỳ lạ chính là căn nhà này chưa bao giờ sáng đèn, khi có người đi ngang qua thì càng có vẻ quái dị. Họ cho rằng đó là căn nhà bỏ hoang đã lâu mà không có ai ở. Sẵn tính tò mò, lại muốn thi gan với nhau, cho nên mấy người họ thách nhau chạy tới ngôi nhà, leo tường vào trong, lấy ra một món đồ. Ai không dám đi thì phải tự nhận mình là đồ nhát cáy”.

“Bọn họ đi à?”

Hàn Băng hỏi. Lẽ ra cô không muốn xen mồm vào, nhưng chị Ngô rất có tài kể chuyện, khiến cô không kìm lòng được bị hút vào trong đó, trái tim cũng giật thon thót.

Chị Ngô gật đầu: “Đều do xui rủi đưa đẩy, tuy trong lòng họ rất sợ, nhưng không chịu thừa nhận, thế là lần lượt đi vào con ngõ tối tăm kia, leo tường vào trong căn nhà. Một người rồi lại một người... ba người trước đều như vậy. Tuy nhiên rồi cuộc chẳng ai đi ra ngoài. Cậu thanh niên thứ tư cũng đi vào ngõ hẻm, lại đột nhiên cảm thấy sờn gai ốc, kêu liên tiếp vài tiếng cũng không ai trả lời, sợ đến mức ù té chạy. Sau khi cậu ta về nhà cũng không dám ngủ, vất vả lắm mới chịu đựng được đến khi hừng sáng, cha mẹ của ba người bạn đến tìm đến cửa, hỏi sao ba cậu kia không về nhà? Cậu ta đành kể lại việc đêm đó, mấy người lớn lập tức đi xem. Cô đoán xem kết quả thế nào?”

Hàn Băng nín thở, không đáp lời, nhưng ánh mắt tràn ngập nghi vấn.

“Kết quả họ đến chỗ căn nhà tối đen đã từng thấy kia, lại phát hiện hoàn toàn chẳng có căn nhà mái vòm nào. Hai bên đều là tòa nhà cao năm sáu tầng, khoảng cách giữa các tòa nhà khá gần, chỉ đủ cho hai người... đứng song song.”

“Sau đó thì sao?”

Thấy chị Ngô đột nhiên dừng lại, Hàn Băng không kiềm được hỏi tới.

34. Tiếng Vọng

“Không có sau đó, bởi vì ba cậu thanh niên kia không còn xuất hiện nữa. Mà cậu thanh niên thứ tư cứ khẳng khái nói nơi đó thật sự có nhà nên bị đưa đến bệnh viện tâm thần. Sau đó cậu ta thừa dịp ban đêm trốn khỏi bệnh viện tâm thần, từ đó bất vô âm tín. Nghe nói năm đó chuyện này gây xôn xao cực kì. Bởi vì ba mẹ cậu thanh niên thứ tư đến bệnh viện đòi người, sau đó bệnh viện phải bồi thường một số tiền rất lớn, hai vợ chồng kia cầm tiền lẳng lẽ rời xa thành phố này. Có rất nhiều người già nói căn nhà mái vòm đen kia là quỷ nghĩa địa ngục, chỉ thỉnh thoảng mới xuất hiện thôi. Lẽ ra người trần mắt thịt không thể nào nhìn thấy được, không biết tại sao mấy cậu thanh niên lại xui xẻo đến vậy. Thật ra thì cho dù thấy cũng không nhất định phải chết, có thể trốn thì trốn cho nhanh. Cho nên nói, nhiều khi tai họa đáng sợ đều do con người cả. Hàn Băng, cô nói xem đầu bên kia hành lang có phải cũng thông đến một nơi như vậy không?”

Hàn Băng rung hết cả mình. Cô rất sợ hãi, cả người lạnh buốt, nhưng lại có một niềm tin: cô chưa từng làm việc trái với lương tâm, cô còn có lòng từ bi.

“Không phải vậy đâu” – cô nghiêm túc nói, dường như để củng cố thêm niềm tin cho mình – “Trời còn có đạo, trên đời này không có chuyện vô duyên vô cớ. Đó là một câu đố, chúng ta là người giải đáp, là người giúp đỡ”.

“Vậy sao?” – chị Ngô khẽ thở dài.

Chắc hẳn vì đang ở ngay cửa hành lang, tiếng thở dài kia tựa như vọng đến từ nơi sâu dưới lòng đất, vô tận ưu thương và sâu khổ, còn kèm theo nỗi chua xót như muốn rơi lệ khiến Hàn Băng dừng cả tóc gáy.

“Đừng đoán mò, xem tình hình rồi hãy nói sau, tóm lại còn chưa đến mức cùng đường bí lối”. – chị Ngô cười nói.

Nụ cười kia khiến thứ vô hình đè nặng trong lòng Hàn Băng bỗng nhiên biến mất. Sau đó hai người phụ nữ chỉ im lặng ra sức cột dây thừng. Thời gian trôi qua từng giây từng phút, loáng cái đã đến buổi trưa. Tia ảo tưởng cuối cùng của Hàn Băng tan vỡ, bởi vì Xuân Thất thiếu và Lý Đạo không trở lại.

Mà hòa thượng Đàm dù muôn vàn không muốn cũng phải bước vào hành lang thần bí kia.

“Nếu có vấn đề thì kéo dây thừng một cái. Nếu như dây thừng đã dùng hết mà vẫn không phát hiện ra thứ gì ở phía trước thì anh phải quay trở lại ngay” – Hàn Băng dặn dò.

Họ không thể mất thêm một ai nữa, nếu làm thế này mà mọi người thật sự không đi được thì tất cả phải cùng nhau hành động. Nếu không, trong khách sạn này chỉ còn lại hai người phụ nữ là cô và chị Ngô cộng thêm một người bệnh nặng không thể nói chuyện, không thể cử động là Triệu tiên sinh mà thôi.

“Được”.

Hòa thượng Đàm gật đầu dứt khoát, tiếng nói cũng lớn thêm, giống như đang động viên mình. Sau đó anh ta đi vào hành lang sâu thẳm, cầm theo đèn pin nhỏ soi đường với vòng ánh sáng nhàn nhạt, nhanh chóng chìm vào bóng tối.

Hàn Băng căng thẳng nhìn chăm chăm về phía trước. Theo tiếng bước chân xa dần và nhỏ dần của hòa thượng Đàm, cô cảm thấy trái tim mình cũng từ từ tối lại, dường như ngay cả nhịp tim cũng khó mà duy trì. Chị Ngô vẫn đứng bên cạnh cô, giúp cô thả dây thừng bên đầu này.

Hai người tốn cả buổi sáng mới cắt hết drap giường, rèm cửa sổ và quần áo thành từng mảnh dài, nối lại thành dây thừng, cộng thêm dây leo núi Xuân Thất thiếu để lại, tổng cộng dài chừng năm sáu trăm mét, chất chồng trên mặt đất. Nó như một con rắn khổng lồ chiếm đóng cửa hành lang. Đáng tiếc ông Trương khuôn vác không có ở đây, rất nhiều phòng không mở được, nên tài nguyên hai người có thể dùng được không nhiều nhận gì cho cam.

“Chiều dài như vậy khẳng định còn lâu mới đến được lối ra, nhưng cũng đi sâu vào bên trong không ít. Theo bàn bạc khi nãy, nếu thật sự dây thừng đã hết mà hòa thượng Đàm vẫn không có phát hiện gì thì sẽ quay về. Về phần sau này làm sao, Hàn Băng hoàn toàn không dám nghĩ, cũng không có tinh thần sức lực để nghĩ đến.

Hòa thượng Đàm đi rất chậm, còn chậm hơn tốc độ tản bộ. Nhưng tuy vậy, quãng đường năm sáu trăm thước chỉ chừng hai mươi phút là đi xong. Thấy dây thừng trên mặt đất càng lúc càng ngắn, Hàn Băng vội vàng nắm phần còn lại trong tay, chị Ngô cũng giúp một tay, sợ hòa thượng Đàm cố sức quá sẽ làm đứt sợi dây rồi kéo tọt vào trong.

Cuối cùng, dây thừng cũng căng ra, cơ tay và trái tim của Hàn Băng cũng căng thẳng theo. Trong tình trạng này, nếu hòa thượng Đàm ở bên trong cảm thấy sức kéo thì sẽ hiểu dây thừng đã hết, nên lập tức quay lại như đã giao hẹn, nhưng anh ta lại không hề làm vậy. Dây thừng cứ căng ra như thế, không có kéo về phía trước, cũng không lỏng đi, chỉ vươn thẳng tắp vào trong hành lang.

Cổ họng Hàn Băng khô khốc, nhưng lòng bàn tay lại đổ mồ hôi lạnh. Cô và chị Ngô đưa mắt nhìn nhau, đều thấy được sự nghi ngờ và hốt hoảng trong mắt đối phương. Thoáng do dự, cô nhẹ nhàng rung dây thừng, dùng cách này thông báo cho hòa thượng Đàm biết.

Nếu như ở đầu dây bên kia vẫn còn là anh ta.

Bên kia không có phản ứng. Cô lại kéo xuống thêm một lần. Lần này, dây thừng đột nhiên nổi lổm, nó rũ xuống như mất đi sức chống đỡ. Không kìm lòng được, Hàn Băng và chị Ngô nhìn nhau lần nữa, không cần trao đổi gì cả, cả hai gần như đồng thời hô to tên hòa thượng Đàm, gọi với vào hành lang. Hồi âm vọng lại chỉ có tiếng của hai người phụ nữ. Hơn nữa, không biết có phải do ảnh hưởng tâm lý hay không, tiếng nói của hai người rõ ràng lo lắng nhưng sau khi vọng về lại tựa như mang theo chút ý cười đùa cợt.

“Hòa thượng Đàm, trả lời tôi đi!” – Hàn Băng nôn nóng, vô thức tiến lên trước một bước, một chân đã bước đến bên mép hành lang – “Hòa thượng Đàm”.

“Hàn Băng”!

“Hàn Băng”!

“Hàn Băng...”.

Trong hành lang đột nhiên truyền đến tiếng nói khác, không còn là tiếng của cô mà đang gọi cô. Lạnh lạnh, chói tai, ngân nga, âm cuối kéo dài thật dài, giống như một lưỡi dao sắc bén cắt đứt một chút dũng cảm cuối cùng của cô vậy.

Cô đứng ngây ra ngay, bởi vì tiếng nói này đột nhiên xuất hiện trước nỗi sợ hãi bất chợt mà khổng lồ, ngay cả bước chân cô cũng không nhúc nhích được. Chị Ngô thấy thế kéo giật cô lại, cách xa cửa hành lang. Ngón tay lạnh lẽo và cứng rắn của chị Ngô khiến Hàn Băng rút cuộc cũng hoàn hồn lại.

“Chị nghe...”

“Tôi nghe được”, - sắc mặt chị Ngô cũng tái mét – “Cô tuyệt đối đừng trả lời, có thứ dơ bẩn gọi tên cô, chỉ cần cô trả lời một tiếng thì sẽ chết ngay”.

“Chuyện gì đang diễn ra thế này?” – Hàn Băng ôm lấy đầu, sự hỗn loạn bất chợt ủa đến.

Đầu bên kia hành lang rút cuộc là nơi nào, thật sự có quỷ ngấm địa ngục sao? Nếu như là đúng thì tại sao lại nổi liên với khách sạn Hoàng Tuyên? Lẽ nào chỉ là xui xẻo thôi sao? Với lại, theo lý thuyết chuyện âm tà này phải xuất hiện vào buổi tối mới đúng, sao họ lại bắt đầu bị giam từ ban ngày? Vậy những người đã đi vào đó không bao giờ trở về được nữa hay sao?

Hàn Băng bật dậy.

“Cô muốn làm gì?” – chị Ngô định kéo cô nhưng lại không làm gì cả.

Hàn Băng vượt qua nỗi sợ hãi trong lòng, để mồ hôi lạnh đầm đìa tuôn xuống từng giọt, thấm ướt hết cả quần áo, nhưng hàm răng vẫn cắn chặt, chạy đến lối vào hành lang, hô to lên: “Ai? Là ai gọi tôi?”

“Cô bé này muốn chết à?” – chị Ngô ra sức kéo cô lại.

“Không phải nó muốn tôi chết sao? Còn giở trò vật vãnh hù tôi à!” – vành mắt Hàn Băng đỏ lên.

Nếu như người đi không trở lại nữa, vậy Lý Đạo và Xuân Thất thiếu... Hiện tại cô bỗng có cảm giác như mất đi người thân nhất và người đàn ông mình yêu nhất. Đối với một người phụ nữ mà nói, mất đi hai người này chẳng khác nào mất hết tất cả.

Hình như cô đã yêu Xuân Thất thiếu rồi. Thật đó, hình như là vậy. Giờ khắc này cô đột nhiên hiểu ra, năm năm vẫn duy trì khoảng cách, nhưng trong vòng vài ngày đã tiến thẳng vào tim. Nhưng mà có thể anh đã chết mất rồi.

“Mày là ai? Rốt cuộc mày muốn gì?” – Hàn Băng bắt chấp tiếp tục gào to, không thể khống chế tâm trạng, kích động muốn xông vào trong đó.

Bỗng nhiên phía sau vươn đến một đôi tay gầy gò tái nhợt, mười ngón tay gầy trơ bóp chặt cổ cô. Cô nhất thời khó thở, máu tuần hoàn giữa trái tim và đầu óc như bị chặn lại. Cả người mất hết sức lực, ngã xuống đất.

Trước khi bất tỉnh, cô nghiêng đầu qua nhìn thẳng vào chị Ngô đang mặc bộ đồ màu xanh lam ánh biếc cùng với khuôn mặt không có sự sống.

“Hàn Băng! Hàn Băng! Tỉnh nào!” – cô cảm thấy có người lay cô, là giọng Xuân Thất thiếu.

Hóa ra là mơ thôi. Cô mừng rỡ nghĩ, có cảm giác sống sót sau tai nạn. Tốt nhất không phải ở trong khách sạn Hoàng Tuyền, tốt nhất là từ trước đến nay cô chưa từng đến chỗ này. Nhưng sau khi mở mắt cô lại chìm vào tuyệt vọng.

Cô nằm một mình trên giường trong căn phòng, xung quanh là nội thất của khách sạn Hoàng Tuyền, nhưng bên cạnh không hề có Xuân Thất thiếu, Lý Đạo cũng không có ở đây. Hai người họ luôn bảo vệ cô nên không thể nào để cô lại một mình, bao giờ cũng có một người ở đây. Nếu hai người đều không có, đã nói rõ tất cả mọi chuyện xảy ra đều không phải là mơ. Đặc biệt là vết đau trên cổ cô còn nóng rát.

Cô từ từ ngồi dậy, chỉ một tiếng rên khe khẽ được thốt lên cũng bị phóng đại và khuếch tán vô tận, gõ từng nhịp vào trái tim cô. Ngoài cửa sổ sắc trời đã tối đen, bởi vì không có rèm cửa nên bầu trời tối tăm như ập thẳng xuống đầu cô vậy. Mà phòng cô đối diện với vách đá dựng đứng, cho nên dãy núi có vẻ xa xăm và thâm trầm. Trong màn đêm không trăng sao, cảnh tượng dãy núi nhấp nhô giống như một khuôn mặt đang nhe răng cười ác độc.

Thật nhỏ bé mà! Cho dù trong lòng cô luôn niệm hai chữ “từ bi”, nhưng vẫn có thứ hung ác không phân biệt phải trái, không chịu bỏ qua cho người tốt. Đứng trước sức mạnh phi thường không phải con người này, quả thật cô rất nhỏ bé.

Cô định xuống giường, với tay ra lại chạm vào một tờ giấy, là chị Ngô để lại.

“Xin lỗi, bất đắc dĩ tôi mới phải bóp cổ làm cô bất tỉnh. Nếu không cô đã xông vào trong hành lang kia rồi. Chỗ đó quá nguy hiểm! Tôi lên lầu chăm sóc chồng tôi, sau khi cô tỉnh lại, nếu muốn thì lên đó ở chung với chúng tôi qua đêm nhé. Hiện tại nơi này chỉ còn lại ba người chúng ta, nên hỗ trợ lẫn nhau”.

Cô nhớ lại chuyện vừa rồi, tựa như chỉ trong chớp mắt, nhưng nhìn sắc trời lại biểu hiện rằng đã qua nửa ngày. Xem ra cô đã hôn mê rất lâu, mà lúc đó cô đã mất đi lý trí. Nói cho cùng cô vẫn bị nỗi sợ hãi khống chế, cô chỉ là một cô gái bình thường, có thể làm đến mức này là đã rất cố gắng trấn tĩnh rồi. Nhưng không ngờ chị Ngô trông như phụ nữ sông nước miền Nam nhu mì vậy mà có thể quật ngã được cô gái phương Bắc to con điển hình như cô, còn có thể kéo cô lên lầu, quả thật khỏe đến khác thường.

Đây có được xem là một điều kỳ dị khác hay không?

Cô lắc đầu cười khổ. Bất kể chị Ngô có vấn đề hay không, chắc chắn chị ta thật lòng quan tâm đến cô. Bây giờ nhớ lại ánh mắt lúc đó, cô có thể hiểu được.

Ngồi yên một hồi, cô vẫn quyết định xuống lầu làm chút thức ăn, sau đó trở về phòng tắm rửa, thay quần áo. Bất kể sáng mai cô quyết định thế nào, giữ gìn sức lực là việc khá quan trọng. Cho dù có lúc sức lực

con người hoàn toàn vô ích, nhưng cô không thể từ bỏ hi vọng cuối cùng này được.

Nhưng vừa đẩy cửa phòng ra, cô cảm thấy cả người mình sờn cả gai ốc. Không phải xuất hiện vật gì đáng sợ, mà là bởi vì chẳng có gì cả, xung quanh trống rỗng. Nghĩ đến nơi rộng lớn này chỉ còn lại ba người bọn họ, hai người kia rất kỳ quái, còn thêm một hành lang tối đen chẳng biết đi đến hướng nào, tim cô thường xuyên giật thon thót, khiến tay chân cũng lạnh cứng.

Nhưng cô phải làm một vài chuyện gì đó, chứ không phải ngồi đây chờ chết. Cắn chặt hàm răng, cô đi xuống lầu. Khoảng cách không xa, nhưng cô luôn cảm thấy sau lưng có vật gì đó đi theo, nhưng lại không dám quay đầu lại nhìn. Xuống đến bếp, toàn thân cô đã đầm đìa mồ hôi lạnh, ba chữ “lòng từ bi” như thần chú hộ mệnh của cô. Cô cố gắng thăm niệm mới có thể giữ cho tay thôi run rẩy, làm món sandwich đơn giản, còn mang theo nước trái cây đi lên lầu. Cô vẫn cảnh giác với cánh cửa kho chứa đồ, sợ bất chợt có thứ gì đó chạy ra.

35. Bọn Họ Đến Rồi

Cô ăn không vô, nhưng vẫn cố nuốt xuống, nghẹn đến mức trào nước mắt.

Cô không dám nhìn vào chiếc gương trong phòng tắm, sợ sẽ thấy thứ đáng sợ từ góc độ không biết nào đó. Trong tiểu thuyết và phim kinh dị đều là như vậy, nước tắm biến thành máu, trong ống nước phát ra âm thanh kỳ lạ, trong gương xuất hiện khuôn mặt tóc tai bù xù, hoặc là sau lưng có thứ gì đó từ từ đi đến.

Nhưng cô cố chịu đựng.

Xuân Thất thiếu và Lý Đạo đều không ở đây, cô không có bất cứ ai để nương tựa. Cô không muốn bị hù chết hoặc bị giết chết, cô phải khiến thần kinh mình trở nên kiên cường. Hai người kia không biết sống chết thế nào, nói không chừng còn cần cô đi cứu nữa.

Ban đầu cô không nên để họ rời đi, nhất là Xuân Thất thiếu. Kể từ khi cô phát hiện mình có năng lực bắt được những sự việc liên quan đến cái chết hoặc là tin tức do sóng não người chết để lại, cô đã cảm thấy chỉ có lúc ở bên cạnh Xuân Thất thiếu, cô mới có thể bình an. Trên người anh tựa như có một loại ma lực kì lạ, đặc biệt làm yên lòng cô. Nhớ đến mỗi khi cô đắm chìm trong ảo giác đáng sợ, tiếng chuông điện thoại của anh cũng có thể giải cứu cô.

Không nên xa rời. Có lẽ, nếu có thể gặp lại, cô và anh sẽ thử mãi mãi không xa rời nhau xem thế nào.

Tắm rửa trong tâm trạng nơm nớp lo sợ, cô vẫn buộc mình đứng trước tấm gương lớn trong phòng tắm, quan sát vết bầm trên cổ. Một dấu bầm tím giống như sợi dây thừng dới mạng siết vào cổ cô, lại giống như một con rắn độc quấn xung quanh, thoạt nhìn rất đáng sợ. Cô đưa ngón tay sờ thử, hơi đau rát, nhưng chẳng còn nóng nữa.

Lực tay chị Ngô lớn thật. Nếu chị Ngô muốn, hoàn toàn có thể bóp chết tươi cô ngay.

Nghĩ đến đây, đáy lòng cô bất giác ớn lạnh. Nhìn vào trong gương, bàn tay đặt trên cổ dường như chẳng phải của mình nữa, làn da tái nhợt, góc độ rất đặc biệt.

Cô sợ đến mức vội vàng chạy ra khỏi phòng tắm. Không dám nghiêng cứu tỉ mỉ, chỉ nhanh chóng tìm quần áo mặc vào.

Bởi vì rất nhiều đồ đã cắt để làm dây thừng, cô nhanh chóng lấy chiếc quần jeans và áo thun trong vài món đồ còn sót lại, rồi thay giày thể thao. Theo bản năng cô cho rằng mình phải mặc đồ dễ hoạt động mới tốt. Sau đó không đợi tóc khô, cô mặc nguyên bộ quần áo nằm lên giường, cố gắng ngủ để khôi phục thể lực.

Cô đã quyết định trưa mai sẽ đi vào hành lang, bất kể bên kia thông đến đâu, cô đã không còn đường lui nữa. Chờ đợi có thể giúp cô sống thêm vài ngày, nhưng cô sợ tinh thần mình sẽ sụp đổ mất. Khi đó mới thật sự không còn hi vọng sống. Hiện tại bên cạnh cô không có người đáng tin và có thể nương tựa. Và lại cô cảm thấy Lý Đạo và Xuân Thất thiếu chưa chết, nếu như họ rơi vào thế hỗn loạn cần sự giúp đỡ của cô thì sao, dù cảm thấy sợ cô cũng không thể khoanh tay đứng nhìn.

Đừng quên cô được xem như là người có dị năng, cô có thể bắt được những thông tin mãnh liệt về cái chết. Nếu như cạm bẫy này liên quan đến tử vong, như vậy cô chính là người mấu chốt. Vấn đề hiện tại là không mang theo chị Ngô và Triệu tiên sinh rời khỏi đây được.

Phải thừa nhận cô rất sợ. Từ lúc Xuân Thất thiếu rời khỏi, cô sợ hãi từng giây từng phút từng giờ, mặc niệm lòng từ bi cũng chỉ có thể bảo vệ tinh thần cô không bị sụp đổ, nhưng nỗi sợ hãi vẫn như hình với bóng, hoàn toàn trốn không khỏi, chạy không thoát. Vì vậy cô không đi vào hành lang một mình, không dám một mình đối mặt với bóng tối vô biên vô hạn và sự nguy hiểm mịt mờ chưa biết. Nhưng ở bên cạnh vợ chồng chị Ngô và Triệu tiên sinh liệu có an toàn hơn hay không? Lỡ như đôi vợ chồng đâu đâu cũng quái gở này gây ra chuyện bất lợi cho cô thì sao, cô sẽ rơi vào tình cảnh nguy hiểm hơn nữa. Giống như hiện tại, biết rõ ở một mình đáng sợ đến cỡ nào nhưng cô vẫn không muốn đi lên lầu ở chung với họ.

Nhưng mà, nếu họ là vợ chồng bình thường, chẳng qua có cử chỉ quái lạ mà thôi, nếu bên kia hành lang có đường sống, lẽ nào vứt họ ở đây tự sinh tự diệt hay sao? Hàn Băng tự nhận mình không phải thánh mẫu, nhưng cô cũng không phải người ích kỷ, không thể trơ mắt nhìn người khác rơi vào đường cùng mà chẳng hề thốt lên một tiếng.

Cô vẫn còn quá mệt mỏi, bản thân sợ hãi vô cùng, thể lực tiêu hao. Cho nên dù trong lòng vô cùng nghi ngờ và sợ hãi, cô vẫn rơi vào trạng thái ngủ chập chờn mơ mơ màng màng.

Xung quanh yên lặng đến mức kinh người, ngay cả tiếng hít thở của cô cũng như có như không. Nhưng lúc này trên đầu bỗng vang lên tiếng động lạ, là tiếng bước đi, giống như một người phụ nữ mang giày cao gót đi tới đi lui. Hàn Băng lập tức bừng tỉnh khỏi cơn mơ màng, xem đồng hồ đã là ba giờ sáng.

Lốc cốc, lốc cốc.

Không đúng, Hàn Băng sờ cả gai ốc. Khách sạn Hoàng Tuyền trang hoàng sang trọng, trên sàn nhà trải thảm lông rất dày, người đi trên đó không thể nghe thấy tiếng bước chân. Lại nói chị Ngô vẫn mang giày bệt, ba giờ đêm sao lại thay giày cao gót đi lung tung chứ? Không đúng, chị Ngô đâu phải ở trên lầu.

Không biết tại sao cô bỗng nhớ đến một câu chuyện: Có hai chị em thuê nhà ở. Đêm nào trên lầu cũng vang lên tiếng bước chân, nhưng trên đó hoàn toàn không có người ở. Cô em gái rất sợ, cô chị dỗ em mình nói đó là tiếng bê tông cốt thép, giống như chúng ta ngồi trên chiếc ghế cũ, đôi khi nó sẽ kêu kêu kẹt, là hiện tượng tự nhiên, không phải sợ. Nhưng lúc này trên trần nhà lại thò xuống một cái đầu với hai mắt chảy máu ròng ròng, hỏi hai chị em: Là thế này phải không?

Nghĩ đến đây, mắt cô không khỏi nhìn chằm chằm lên trần nhà, nín thở.

Bởi vì thiếu ánh sáng, trên trần có phần mờ tối khác thường, nhưng không có gì đáng sợ. Có điều không gian vẫn yên tĩnh, yên tĩnh tuyệt đối, yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy rõ tiếng tim đập của mình. Nhưng không thể nào như vậy được, cho dù là nửa đêm cũng nên có gió núi chứ.

Hàn Băng nằm chết dí trên giường, không dám nhúc nhích theo bản năng.

Rốt cuộc trong nỗi tịch mịch khiến người ta hoảng sợ, tiếng bước chân lại vang lên. Tiếng giày cao gót chói tai bước trên sàn nhà đá cẩm thạch, trong tiếng vang vô cùng lạnh lạnh ẩn hiện cảm giác tàn lụi, mỗi một tiếng đều giống như có xương gãy lìa. Tiếp đó có tiếng bước chân loạng choạng vang lên. Nghe kỹ... dường như không phải chỉ có một người, mà còn càng chạy càng nhanh, giống như đang chạy trốn vậy.

Hàn Băng véo mình một cái, cơn đau chạy thẳng vào đáy lòng cô kèm theo nỗi sợ hãi, vô cùng chân thật. Đây không phải là ác mộng, trên lầu quả thật có chuyện xảy ra. Tựa như có cuộc truy đuổi, ít nhất là bốn năm người. Không, là đuổi giết, tiếng chạy trốn mang theo sự vội vã cuồng cuồng.

Sau đó đột ngột dừng lại.

Sau đó nữa, tiếng bước chân lại xuất hiện, nhưng không còn là giày cao gót nữa mà là tiếng chân nặng nề giống như của đàn ông, như thể giẫm vào lòng Hàn Băng từng bước từng bước một. Cuối cùng nó dừng trên vị trí đỉnh đầu cô, bất động như có ác ý.

Trên trần nhà chẳng hề có khuôn mặt máu me từ từ thò xuống. Nhưng Hàn Băng cảm thấy có một đôi mắt đỏ máu hung tợn nhìn cô chằm chằm xuyên qua lớp bê tông cốt thép cực dày, rồi bật cười.

Cứu tôi với! Tiếng thét thảm thiết đột nhiên truyền vào trong đầu cô.

Đúng vậy, không phải nghe từ lỗ tai mà là trong đầu cô, trong đầu cô bắt được nỗi sợ hãi mãnh liệt. Đường như cô thấy ngọn lửa vô biên bốc lên từ mép giường, trong nháy mắt nhiệt độ ngọn lửa tăng vọt, biến thành màu đỏ rực.

Cô không cảm thấy nóng, nhưng cảm nhận được nỗi đau đớn. Cứu tôi với, tôi không muốn chết. Tiếng cô gái gọi ầm ỉ, tiếng va chạm, tiếng lắc khóa sắt, từng tiếng ập vào thần trí của Hàn Băng, cô rơi vào cảnh giới kỳ lạ, những cảm giác sợ hãi của cô gái kia truyền đạt lại cho cô hết toàn bộ, tim đập như muốn bay ra khỏi lồng ngực, đau khổ cùng cực.

Trong lúc bất chợt, cô nhìn thấy bốn cô gái mặc trang phục cổ đại tảo nhả bước ra từ ngọn lửa, khuôn mặt mơ hồ, nhưng cảm giác cực đẹp. Bối cảnh có tiếng nhạc cụ dân gian cổ điển Trung Quốc, tiếng nhạc vốn du dương rung động lòng người lúc này lại thê lương vô cùng. Mà những cô gái không có ngũ quan kia mang theo ý cười quái dị, sau đó bắt đầu biến hình, tan đi, cuối cùng chảy tràn dưới đất tựa như cây nến đã cháy hết, chỉ còn lại một đồng sập mang hình thù kỳ lạ.

“Hàn Băng, đừng sợ!” bỗng tiếng Xuân Thất thiếu vang lên, có chút lo lắng và hoang mang, nhưng vẫn hồn hậu ôn tồn khiến người ta như bất chợt được tắm gió xuân, tựa như anh đang cười, nắm lấy tay cô, ôm lấy vai cô.

Hàn Băng chợt bật dậy, tuy không bị bóng đè nhưng không biết bắt được thông tin sóng não đến từ nơi nào khiến cô không thể cử động. May mà Xuân Thất thiếu đánh thức cô. Nhưng mà anh hoàn toàn không có ở trong căn phòng này, không có ở bên cạnh cô.

Đã xảy ra chuyện gì? Lê nào Xuân Thất thiếu chết thật rồi sao? Là linh hồn của anh đang an ủi cô sao? Nếu không cô không thể nào hiểu được kiểu liên lạc cách thời không thế này. Cảm nhận của cô quá rõ rệt, tuyệt đối không phải ảo giác. Nghĩ đến đây, lòng cô vừa đau vừa xót vừa ghen ngào, nước mắt chợt rơi xuống, từng hạt từng hạt giống như sợi châu bị đứt.

“Xuân Thất... Xuân Thất... Anh không thể chết được”. – vất vả lắm cô mới yêu một người đàn ông, mà không biết bắt đầu từ lúc nào người đàn ông đó đã hoàn toàn là điểm tựa của đời cô.

Quả nhiên yêu một người không liên quan gì đến thời gian ngắn hay dài. Quả nhiên con người chính là sinh vật yếu ớt nhất trên thế giới, giữa sống và chết chỉ cách có một con đường, nhảy không qua thì mãi mãi ở lại bóng đêm vĩnh hằng.

Nhưng có thể nỗi đau mất Xuân Thất thiếu khiến nỗi sợ hãi trong lòng Hàn Băng tạm thời nguôi ngoai. Cô ôm người co cụm lại, chỉ mong mình chưa bao giờ sinh ra trên đời này.

“Cứu mạng! Cứu mạng!” – lúc đang khóc đến gần như nghẹn giọng, tiếng kêu cứu chói tai lại vang lên.

Lần này không phải là đầu cô bắt được thông tin, mà là chính tai nghe được. Hàn Băng ngồi bật dậy lần nữa, trên mặt còn đầm đìa nước mắt, còn ghen ngào, tinh thần gần như suy sụp.

“Tha cho tôi đi! Đã nhiều năm như vậy rồi, tha cho tôi đi!” – tiếng thét lại vang lên. Hàn Băng nghe rõ ràng là tiếng chị Ngô, thỉnh thoảng còn có tiếng hự hự, là tiếng đàn ông bị ghen.

Trên lầu đã xảy ra chuyện! Hàn Băng lập tức tỉnh táo. Cô nhảy xuống giường, chạy đến bên cửa rồi đứng yên. Cô muốn cứu người, nhưng cô lại sợ chết khiếp.

Khách sạn Hoàng Tuyền chỉ có ba người, là ai muốn giết người chứ? Trừ phi chị Ngô và Triệu tiên sinh đã xảy ra chuyện, đánh giết lẫn nhau, nếu không thì là hồn ma. Nhưng Triệu tiên sinh đã bệnh đến mức không thể cử động, tuy chị Ngô gầy nhom nhưng rất khỏe... Và cả tiếng giày cao gót vừa rồi là sao? Thông tin chết chóc cô bắt được là của ai?

Tay cô nắm lấy chốt cửa, nhưng dù có lấy hết bao nhiêu can đảm cũng không dám mở cửa ra. Cơ tay cô căng chặt, cô biết mình không thể ích kỷ như vậy, nhưng cô không dám, thật sự không dám đi cứu người.

Tiếng kêu cứu điên cuồng không ngớt ngoài kia như thanh đao lẳng trì thần kinh Hàn Băng. Một lát sau, tiếng kêu kia gần lại, điên cuồng gõ vào cửa phòng mà không báo trước. Chị Ngô đứng ngoài hô lên: “Hàn Băng, mở cửa. Mở cửa đi!”

Hàn Băng giật mình, lui về phía sau vài bước theo bản năng, chân nhũn ra ngồi bệt xuống đất.

Cửa vẫn bị đập như trống giục: “Hàn Băng, cho tôi vào. Bọn họ đến rồi, bọn họ theo đến rồi”.

Ai? Ai đến chứ? Ai theo đến cơ chứ?

Cô dốc hết sức lực đứng dậy, cắn răng kéo cửa ra.

Ngoài cửa không có ai, cơn gió lạnh không biết từ đâu đến thổi qua hành lang hình tròn không người, vút qua thân thể khiến làn da đau buốt.

Cô không chịu nổi nữa, sợ đến mức hét to lên một tiếng, té xuống đất, dùng cả tay lẫn chân lui về sau, ngay cả cửa cũng không kịp đóng. Cô trợn to mắt nhìn không gian trong suốt, cố gắng thấy được gì đó. Đôi khi thứ không nhìn thấy mới là đáng sợ nhất. Mà tiếng gõ cửa vẫn không ngừng vang lên, tiếng cầu xin hoảng sợ của chị Ngô kèm theo tiếng khóa cửa lạch cạch đến từ... phòng kế bên.

36. Chôn Sống

Lý trí còn sót lại lóe lên, Hàn Băng bỗng phát hiện cánh cửa chị Ngô đang đập là cửa phòng bên cạnh, căn phòng vốn thuộc về hòa thượng Đàm, hơn nữa còn được gõ vang từ bên trong. Rõ ràng chị ta và Triệu tiên sinh ở trên lầu, sao lại chạy đến phòng của hòa thượng Đàm chứ? Nhưng lúc trước từng nghe nói, thang máy quan tài kia chạy qua ban công phòng hòa thượng Đàm. Lẽ nào họ đi xuống lầu từ đó sao? Tại sao họ không xuống thẳng lầu dưới? Là vì có chuyện muốn tìm cô à?

Ầm, ầm, ầm! Ầm, ầm, ầm!

Tiếng động kia vẫn còn tiếp tục, ngoan cường và tuyệt vọng. Mà tiếng nói mang theo nức nở của chị Ngô đã không còn nghe ra được chị ta đang lầm bầm điều gì, chỉ sót lại bốn chữ vô cùng rõ ràng: Bọn họ đang đến.

Loạng choạng bước, Hàn Băng buộc mình đi ra ngoài, thấy cửa phòng kế bên đang cố kéo ra từ bên trong, tay nắm cửa xoay liên tục. Làm sao ra được đây? Vì an toàn phòng cháy chữa cháy nên rất nhiều cửa phòng khách sạn đều mở ra ngoài. Lẽ nào chị Ngô kinh hoảng đến mức quên mất điều này, cho nên cứ kéo vào bên trong, không mở ra được sao?

“Chị Ngô, đẩy cửa ra ngoài đi”. – Hàn Băng run giọng kêu lên. Sau đó liền lui về phía sau vài bước, tựa người vào lan can, chăm chú nhìn phía trước.

Cánh cửa bị đẩy bật ra.

Nhưng sau cửa không có chị Ngô, không có Triệu tiên sinh, không có bất cứ vật gì. Tiếng kêu cứu kia đã ngừng lại, yên lặng như tờ. Hình như có gì đó lao ra từ căn phòng kia và đứng trước mặt Hàn Băng, đương đầu với cô, nhưng cô lại chẳng nhìn thấy gì cả.

Nỗi sợ hãi khổng lồ như một tấm lưới bủa vây lấy Hàn Băng. Móng tay cắm vào lòng bàn tay, đâm vào trong thịt, ngay cả cơn đau cũng trở nên chết lặng. So sánh với tai ương nơi tâm hồn thì thể xác hoàn toàn chẳng thấm vào đâu.

Cô muốn chạy nhưng không biết đi đâu. Cả khách sạn Hoàng Tuyền như bị một lực lượng hùng mạnh khổng lồ chế. Tại sao phải chờ đến khi chỉ còn ba người họ mới xảy ra chuyện? Kẻ âm thầm thao túng chờ Xuân Thất thiếu, Lý Đạo, hòa thượng Đàm rời khỏi mới ra tay sao?

Lúc này cô muốn ngắt đi biết bao, như vậy sẽ không sợ, thế nhưng cô lại tỉnh táo dị thường. Trong trạng thái tỉnh táo này, cô cảm thấy gió núi thổi ùa vào mặt, như thể có một bàn tay không ngừng vuốt ve cô, khiến cô sờn cả gai ốc. Sau đó cô phát hiện mình không bị khổng lồ chế, nhưng tự có ý thức đi vào căn phòng của hòa thượng Đàm, các đốt ngón tay cô cứng đờ như cương thi.

Đừng! Đừng đi! Lý trí cô hết sức ra lệnh, nhưng thân thể không nghe theo sai khiến. Cô cảm thấy hình như mình đã bị ma nhập, giống như du hồn. Trong đầu hiện lên rất nhiều hình ảnh, vì lướt qua quá nhanh nên hoàn toàn không thấy rõ, chỉ thấy ánh lửa hùng hục, chói lòa làm mắt cô đau.

Ầm một tiếng, cửa phòng đóng lại phía sau Hàn Băng, chặn đường lui của cô. Cô phát giác mình đi về phía ban công, không biết sức mạnh kia có thể điều khiển cô nhảy xuống từ cửa sổ thành cảnh tượng tự sát hay không.

Dừng lại! Dừng lại! Cô gấp đến mức đầu đổ đầy mồ hôi nhưng chỉ trong chốc lát đã bị gió lạnh thổi khô, vô cùng khó chịu. Mà thân thể vẫn không thuộc về cô, lúc đi lên đến sân thượng, cô vòng thẳng một trăm tám mươi độ về phía sau, đối mặt với một chiếc quan tài đen ngòm, chính xác mà nói là thang máy kiểu quan tài kia.

Trong thang máy có người, là chị Ngô và Triệu tiên sinh, hai người đều tựa như hôn mê bất tỉnh. Sắc mặt chị Ngô xám ngoét, còn khuôn mặt béo phì của Triệu tiên sinh lại tái xanh, thoát nhìn âm khí dày đặc, giống như hai người đã chết cạnh nhau từ bao giờ rồi. Mà trên đầu gối Triệu tiên sinh còn ôm chiếc hộp đựng tác phẩm pha lê nghệ thuật kia. Nhưng chiếc hộp trống hoắc, tác phẩm bên trong đã biến mất, chỉ còn tấm vải lót được làm bằng chất liệu sang trọng vẫn rực rỡ lại lạnh băng nằm đó.

Lúc này một sức mạnh ập tới sau lưng Hàn Băng. Cô cảm thấy rõ ràng thứ đó mang hình dáng của một bàn tay, lạnh buốt thấu xương, có một sức nặng chết chóc khổng lồ chột đẩy cô vào trong thang máy. Trong không gian nhỏ hẹp, cô cố thẳng chân lại mới không đụng vào người vợ chồng chị Ngô. Nhưng vách thang máy lại mềm mại, thậm chí không làm cô bị thương. Như thế khách sạn Hoàng Tuyền là một đại yêu quái, mà thang máy là dạ dày của nó, lúc này ba người còn lại bị nó nuốt sống. Còn chưa kịp quay đầu, cửa thang máy đã đóng lại, ngăn cách hết tất cả ánh sáng và sức sống ở ngoài.

Xung quanh nhất thời rơi vào một màn tối đen, u ám chật chội. Giờ đây Hàn Băng đang được trải nghiệm cảm giác bị giam trong quan tài, cùng hạ táng với người chết. Chỉ cần cử động là có thể chạm vào thân thể đã sớm không còn sinh mệnh ở bên cạnh. Không gian tối đen như mực, âm u lạnh lẽo, mùi chết chóc phả ra từ bốn phương tám hướng. Hàn Băng không biết thân kinh mình nhạy cảm hay là dũng cảm, cô chỉ thấy mình không thở nổi, mồ hôi lạnh túa ra như tắm, dường như toàn bộ dưỡng khí bên trong cơ thể đều điên cuồng thoát ra từ lỗ chân lông. Hoặc là, đây không phải mồ hôi mà là máu lạnh chảy ra.

Sau phút hoang mang ngẩn ngui, cô đột nhiên nhảy bật lên, liều mạng đập cửa thang máy. Cô muốn đi ra ngoài! Cô muốn đi ra ngoài!

Giống như không khống chế được, cô kéo áo mình ra, nỗi đau khổ cực độ khiến cô vô thức muốn xé bỏ tất cả mọi thứ xung quanh. Nghẹt thở, hoàn toàn không thở nổi, cảm giác này khiến cô xé toang tấm màn mỏng vô hình đang bịt miệng và mũi mình lại. Nếu không phải còn sót lại chút lý trí không đáng kể, cô đã muốn cào nát mặt mình, rút hết tóc mình, sau đó móc mắt và trái tim đầm đìa máu ra, nhìn thử xem có phải nó vẫn còn đập hay không.

Bị chôn sống không khiến cô chết mà là khiến cô điên cuồng.

Ầm một tiếng, trước lúc cô hoàn toàn sụp đổ, cửa thang máy đột nhiên vỡ nát. Ánh sáng len qua lỗ hổng bị đập vỡ từ bên ngoài, theo đó một chiếc bóng mờ hồ chợt xuất hiện.

Bất kể người đó còn sống hay đã chết, là cõi mơ hay ảo tưởng cũng chẳng sao. Trong nỗi sợ hãi mãnh liệt có thể xé nát người ta, không còn bất cứ thứ gì quan trọng nữa, thậm chí cái chết là hạnh phúc, đặc biệt là so với nỗi tuyệt vọng tàn khốc bị chôn sống kia.

Hàn Băng nhào vào lồng ngực của chiếc bóng kia, dùng hết tất cả sức lực ôm chặt lấy người đó.

Trên đỉnh đầu truyền đến tiếng nói tựa như chứa đựng ý cười: “Đừng sợ Hàn Băng, là anh đây! Anh đang ở đây, đừng sợ!”

Tiếng trấn an đứt quãng vụn vỡ không mang ý cười mà đầy lo lắng, đau lòng cùng với rất nhiều nghi ngờ.

Là ảo giác do thiếu dưỡng khí cực độ sao? Cô không biết, mà cũng chẳng quan tâm. Cô chỉ muốn hòa thân mình vào lồng ngực ấm áp này. Cô lẩm bẩm, trái tim run rẩy đến mức không thể hít thở bình thường được, chỉ co bóp ngẩn ngui và kịch liệt. Từ nhỏ đến lớn, dù đã trải qua quá nhiều sự việc kì quái, cô chưa từng sợ hãi đến vậy, cô không lập tức bị rối loạn thần kinh quả thật đã là kỳ tích rồi.

Không biết là chết hay là ngất xỉu, cô rơi vào trạng thái vô tri vô giác. Nhưng lại mơ hồ cảm thấy có một đôi tay rắn chắc dịu dàng ôm lấy cô, khiến cô dần dần rời xa tất cả sợ hãi, từ từ yên ổn bình an.

Vừa mở mắt ra thì bị ánh sáng đập ngay vào mắt, trong khoảnh khắc tỉnh lại, cô phát giác mình đang nằm trên chiếc ghế salon dài gần cửa sổ nơi đại sảnh khách sạn. Ngoài cửa sổ thủy tinh sát đất là quang cảnh buổi sáng ngày hè rực rỡ. Cô nhìn thấy ánh nắng nhưng không cảm nhận được nhiệt độ. Điều này nhắc nhở cô, cô vẫn còn trong tình cảnh bị giam, không thể tiếp xúc với thế giới bên ngoài.

“Tỉnh rồi à?” trước khi cảm giác cô độc lần nữa siết chặt tim cô, Xuân Thất thiếu dịu dàng nói.

Hàn Băng rất sợ cảnh tượng anh đến cứu cô chỉ là do bản thân cô tưởng tượng ra thôi, cô không dám trả lời. Cho đến khi thân thể hơi được nâng lên, nằm gọn trong vòng tay vững chãi; cô nghiêng đầu, nhìn thấy chính xác khuôn mặt mà cô muôn vàn nhung nhớ.

“Anh đã về rồi!” – Hàn Băng nước mắt giàn giụa.

“May là không quá muộn”. – trong mắt Xuân Thất thiếu chợt lóe lên nỗi sợ hãi sâu sắc, bàn tay mơn trớn khuôn mặt tái nhợt lạnh lạnh của cô, trái tim vẫn co rút đau đớn.

Nói thật ra anh chẳng phải là người tình cảm nồng nhiệt. Kể từ lúc còn bé, mọi thứ đến với anh vô cùng dễ dàng nên anh chưa từng có khát vọng mãnh liệt. Đối với Hàn Băng, bởi vì lời cha anh căn dặn năm năm trước, nên anh tò mò, sau đó là chú ý, tiếp theo bởi vì cô rất chân thành không giống với mấy cô gái thời nay. Anh thừa nhận anh đã động lòng và có tình cảm với cô.

Vốn dĩ theo tính cách bình thường của anh mà nói, không thể nào tự nhiên thoảng cái đã yêu, có thể vì cô mà bất chấp tính mạng. Nhưng mà.. sự thật... là như vậy.

Đây chính là lời cha anh hay nói mà anh chẳng bao giờ buồn để ý. Ngay cả số mệnh cũng kháng cự sao?

Nghĩ đến tình cảnh vừa rồi, tim của anh thít chặt lại. Nếu anh chậm thêm một khắc, chắc chắn cô không chịu nổi áp lực tinh thần như vậy. Thực ra, đối với một cô gái thì như vậy đã giỏi lắm rồi.

Nhưng nghĩ đến việc anh suýt mất cô, anh liền ghét cay ghét đắng người chủ thần bí của khách sạn Hoàng Tuyền và ông thầy pháp đã dẫn cô đến đây một cách khó hiểu. Có điều ba anh bảo anh đến đây không phải cũng có mục đích hay sao? Bảo anh đến bàn chuyện làm ăn với ai đó, nhưng không dặn dò cụ thể, chỉ nói đến rồi sẽ biết. Bản thân chuyện này chính là một điểm nghi ngờ.

Mà người anh phải gặp là ai? Liệu đã gặp hay chưa? Khẳng định không phải tên biến thái Diêu Thanh Dương đã bị cảnh sát bắt đi kia. Vậy có phải là vợ chồng chị Ngô hay không? Thậm chí là... hòa thượng Đàm? Hay là người kia vẫn chưa đến? Hoặc là cái bẫy? Hoặc là cha anh cũng lừa anh luôn? Đương nhiên anh tin tưởng cha mình, là con trai ruột của cha, là người thừa kế duy nhất của tập đoàn Xuân Thị, cha anh sẽ không hại anh. Nhưng trong vụ việc này, cha anh sắm vai gì? Mà tại sao anh và Hàn Băng lại gặp phải những chuyện này, là trùng hợp hay đã được mưu tính từ trước?

Lại cúi đầu nhìn người trong ngực, trái tim anh bỗng nhiên mềm đi, còn có vài phần cảm thấy may mắn. Nếu anh không có ở đây thì cô sẽ ra sao?

Nghĩ như vậy anh nâng cằm cô lên, anh như bị đầu độc, không kìm lòng nổi, dịu dàng hôn lên môi cô. Dù khuôn mặt và đôi môi cô nhạt nhòa nước mắt vẫn khiến lòng anh như có ngọn lửa bùng lên. Nhưng anh cố kiềm chế, chỉ lưu luyến triền miên, mang theo sự an ủi dịu dàng. Cô đang sợ hãi, anh muốn bảo vệ cô.

Hàn Băng vừa bị động đón nhận, vừa chủ động đáp lại. Răng môi quần quýt mang đến sự ảm áp và nổi rung động khôn tả xiết, cuối cùng khiến lòng cô bình an trở lại.

“Anh...” - khi hai người hơi tách ra, cô khê kêu lên, hoàn toàn mê muội.

“Đúng vậy, anh yêu em”. – Xuân Thất thiếu nâng cằm cô, cười nói, thoạt nhìn rất băng quơ nhưng ánh mắt vô cùng chân thành.

Anh chưa từng nói câu này với bất kì cô gái nào.

Mặt Hàn Băng lập tức đỏ lên, giờ khắc này rốt cuộc cô đã tin tình yêu là vạn năng. Cách đây không lâu cô còn sợ đến mức hận không thể lập tức chết đi ngay. Vậy mà bây giờ tuy còn đang bị giam và có lẽ sắp tới phải đối mặt với chuyện đáng sợ hơn, nhưng đột nhiên lại nảy sinh khát vọng sống mãnh liệt.

“Lý Đạo đâu?” – cô chợt nhớ đến điều gì đó, lập tức hoảng hốt ngồi bật dậy.

“Không biết”. – giọng Xuân Thất thiếu ảm đạm, nhưng vẻ mặt vẫn kiên định không thể lay chuyển.

“Không biết là sao?” – Hàn Băng rất kinh ngạc, cũng rất hốt hoảng.

Lý Đạo và Xuân Thất thiếu đi chung với nhau, lẽ nào, thất lạc rồi sao? Vậy bây giờ Lý Đạo đang ở đâu?

37. Bệnh Viện Tâm Thần Không Người

Bưng tách trà nóng lên, Hàn Băng bắt đầu nghe Xuân Thất thiếu kể chuyện anh đã trải qua trong hai ngày hai đêm này.

“Lúc bọn anh đi vào hành lang chẳng hề xảy ra chuyện khác thường đặc biệt”. – Xuân Thất thiếu nhớ lại – “Đường rất thẳng, cũng có thể là cong, nhưng khẳng định không có khúc cua gấp nào, bởi vì không cảm giác được. Mặt đất bằng phẳng, hình như lát đá cẩm thạch, nhưng xung quanh hành lang rất kỳ lạ, giống như có thể nuốt chửng ánh sáng. Bọn anh mang theo đèn pin cường lực, em biết đó, loại đèn pin này sáng quắc, lực xuyên thấu rất mạnh, tuy nhiên nó chỉ có thể soi sáng vị trí bên chân bọn anh. Cho dù mắt thích ứng với bóng tối cũng không nhìn thấy được tình hình cách xa một mét”.

“Đi được bao lâu?”

“Thực ra anh không biết được”. – Xuân Thất thiếu cười khổ - “Vừa vào hành lang đồng hồ đeo tay đã ngừng chạy. Thêm nữa, anh không có cảm giác về thời không, không biết bọn anh đi được bao lâu, thậm chí cũng không thể phán đoán từ sự mệt mỏi trên cơ thể. Nhưng khi bọn anh đi ngang qua tượng thần, dường như nó bị lực lượng gì lôi kéo, cứ đi một chút rồi lại ngừng. Bọn anh cũng không tìm được một chút manh mối nào có liên quan đến ông Trương khuân vác. Chỉ có bóng tối, cảnh tượng, tiết tấu hết như nhau, ở trong đó một năm hay một giây tựa như không có gì khác biệt”.

“Sau đó thì sao?” – Hàn Băng vội hỏi – “Lý Đạo đã biến mất à?”

Xuân Thất thiếu lắc đầu: “Anh ta không biết mất, là anh biến mất”.

“Sao nói vậy?”

“Bọn anh đi rất lâu mà vẫn không nhìn thấy điểm cuối. Hoặc là bọn anh hoàn toàn không hề di chuyển, chỉ giậm chân tại chỗ. Dù sao ở trong hành lang, tất cả giác quan đều không nhạy bén. Anh và Lý Đạo bàn bạc, có nên quay lại đường cũ trở về hay không. Anh nghĩ em nhất định sẽ lo lắng, mà anh cũng không yên lòng. Anh ta đồng ý, cho nên bọn anh liền quay trở về. Nhưng mới vừa quay người thì trước mắt sáng ngời. Bọn anh không biết bước chân đã rẽ ngoặt về phía nào, cứ thế thoáng cái đã đến một nơi khác”.

“Đến đâu?” – tìm Hàn Băng giật thót sợ hãi.

“Một bệnh viện, bệnh viện tâm thần”. – gương mặt điển trai của Xuân Thất thiếu nhăn lại – “Sở dĩ anh xác định đây là bệnh viện tâm thần vì trước kia Xuân Thị có tài trợ cho một bệnh viện. Anh từng đến thăm nơi đó, hoàn cảnh và thiết bị giống hệt nhau. Nhưng mà bệnh viện này vô cùng kỳ lạ. Nó rất lớn, còn lớn hơn cả bệnh viện đa khoa. Nhưng cả bệnh viện không có một bóng người, ngoài cửa sổ như bị tấm màn màu đỏ che phủ, không nhìn thấy cảnh sắc gì”.

“Có phải là nẩy sinh ảo giác hay không?”

“Chắc chắn là không phải”.

Anh đưa tay trái ra, vết thương nằm rõ ràng trong lòng bàn tay, là vết cắt, có đến vài vết, chắc hẳn anh gây ra để cảnh báo mình thoát khỏi ảo giác. Lần trước vì khiến bản thân thoát khỏi ảo giác, ngón tay anh bẻ gãy còn chưa lành lại.

“Bọn anh đi trong bệnh viện rất lâu, phát hiện bệnh viện này kỳ lạ nhất chính là không có cửa ra. Bất kể em lên lầu hay xuống lầu, vào phòng hay ra khỏi phòng, tựa như đi vào kiểu kiến trúc hình xoắn ốc, có thể quanh quẩn ở bất cứ nơi nào, nhưng không thể thoát được quy luật xoay tròn này. Đi đến điểm cuối tựa như trở lại điểm bắt đầu, nhưng phương hướng và độ cao khác nhau. Ví dụ, anh đi từ bên này tầng một cho đến phía bên kia, sau đó phát hiện tầng hai cũng như vậy. Anh chạy một vòng tầng chót, cuối cùng lại trở về tầng một. Anh nhớ rõ ràng không có lên xuống lầu, đường đi cũng không dốc”. – Xuân Thất thiếu

nói tiếp – “Cứ thế không biết lại qua bao lâu, thậm chí anh không cảm thấy thể lực mình bị tiêu hao, thời gian như ngừng lại. Nhưng lúc này anh bỗng nghe thấy tiếng của em”.

“Tiếng của em?” – Hàn Băng kinh ngạc hơn.

“Phải”. – Xuân Thất thiếu bất chợt cúi người, hôn lên trán Hàn Băng – “Anh nghe thấy em kêu hòa thượng Đàm”.

“Đó là vì hòa thượng Đàm cũng đi vào hành lang”. – Hàn Băng nói – “Các anh không gặp anh ta sao?”.

“Không có, cũng không nhìn thấy ông Trương khuân vác”. Xuân Thất thiếu cau mày chặt hơn – “Anh luôn cảm thấy dường như chúng ta đã gặp phải không gian như kết giới trong Đạo giáo vậy. Giữa những người trong chúng ta, giữa chúng ta và sự thật có thể gần trong gang tấc, nhưng không tìm được điểm mấu chốt ma cổ thuật Trung Quốc kêu là gì đó?”

“Mất trận”.

“Đúng, mất trận. Cũng khá giống với... nơi khác biệt để rời khỏi giấc mơ trong phim Inception. Tóm lại khi anh nghe thấy tiếng của em, anh rất hối hận vì không dẫn em đi theo. Cho dù bị giam đến chết cũng tốt hơn để em ở lại một mình. Sau khi đến bệnh viện tâm thần quái dị đó, anh luôn cố gắng thử trở về, nhưng anh như lọt vào mê cung khổng lồ. Bất kể anh có nhắc nhở bản thân mình tỉnh táo cỡ nào, cố tìm kiếm lối thoát đến cỡ nào cũng hoàn toàn không có đầu mối”.

Khi đó anh rất sốt ruột, cảnh tượng giống nhau lặp lại không ngừng cũng chính là áp lực đè nặng lên năng lực chịu đựng của tâm trí anh. Bởi vì không thể quay về, bởi vì để lại một mình Hàn Băng ở nơi khác, bên cạnh đó có thể còn có phần tử nguy hiểm đang ẩn nấp, anh vừa nôn nóng vừa hối hận. Cho nên khi mơ hồ nghe thấy tiếng Hàn Băng la lên, anh bất chấp tất cả chạy ào vào hành lang trống trải, cũng gọi tên Hàn Băng.

Hàn Băng nghe anh nói như vậy quả thật sững sờ. Hóa ra tiếng gọi tên cô vọng ra từ hành lang là của Xuân Thất thiếu. Chỉ bởi hành lang và không gian nên âm thanh bị bóp méo, trở nên chói tai đáng sợ, mà còn là giọng nữ. Hoàn toàn không phải thứ dơ bẩn gọi tên cô để tìm người chết thế.

Trên đời này vốn không có ma! Trên đời này vốn có ma phải không? Cô không thể chắc chắn.

Là mình tự hù dọa mình sao? Cô cũng không thể xác định.

Trong bất cứ tình huống nào, con người đều cần tọa độ, như vậy mới xác định được vị trí của mình và người khác, xác định được thực tế và hư ảo. Nhưng điều chết người nhất lúc này chính là họ không có tọa độ. Với lại chuyện vừa xảy ra trong thang máy là sao? Chị Ngô vẫn la lên: Bọn họ tới rồi – là đã xảy ra chuyện gì?

Nghĩ đến đây, cô bỗng nhiên nhớ đến hai vợ chồng này, theo bản năng cô nép sát vào lòng Xuân Thất thiếu: “Chị Ngô.. và chồng chị ta...”

“Nghỉ ngơi ở bên kia”. – Xuân Thất thiếu hắt cằm lên, ra hiệu về phía chiếc ghế salon dài khác nằm cách đó không xa.

Bởi ghế salon đang đưa lưng về phía Hàn Băng, vợ chồng chị Ngô nằm hẳn xuống ghế, cho nên từ góc độ của cô không nhìn thấy được gì. Nhưng một ngón tay của Triệu tiên sinh đặt lên ghế, yếu ớt xanh xao, trắng bệch kỳ dị, móng tay ngón út và ngón áp út dài chừng một tấc, chẳng đẹp đẽ gì mà còn quái lạ dơ bẩn.

Không biết tại sao cô sinh lòng chán ghét, quay mặt lại: “Đang đêm hôm hai người đó tự dưng làm ầm ỹ hết cả lên, không biết gặp phải chuyện gì”.

“Anh còn chưa hỏi, nhưng Triệu tiên sinh dù sao cũng là người mang bệnh nặng. Lúc anh tìm được bọn em, ông ta đã gần như mất đi nửa cái mạng. Chị Ngô phải hô hấp nhân tạo và ấn lồng ngực mới cứu ông ta được. Hiện tại sợ là ông ta không có sức lực giải thích đầu, chút nữa hỏi chị Ngô thử xem”.

“Sao anh trở lại được?” – Hàn Băng hỏi, hai tay ôm eo Xuân Thất thiếu siết chặt lại thêm.

“Sau khi anh gọi em mấy tiếng không thấy em nói gì đành phải lần mò tỉ mỉ mỗi lối đi, cố gắng tìm ra chỗ khác thường để phá vỡ mê cung này, sau đó đến đón em. Nhưng một lát sau anh lại cảm nhận được nỗi sợ hãi mãnh liệt của em”.

“Anh cảm nhận được ư?”

“Đúng vậy, anh cảm nhận được”. – Xuân Thất thiếu nói rất chắc chắn – “Bình thường không hề phát hiện ra. Nhưng lúc đó anh quả thật có thể cảm ứng rõ ràng nỗi lòng của em. Cứ như em đã bị chôn sống, hai tay muốn bầu vú loạn xạ, muốn móc tim mình ra, muốn móc mắt mình ra”.

Hàn Băng rung mình. Nhưng bởi vì Xuân Thất thiếu đang ở bên cạnh, nỗi sợ hãi và tuyệt vọng cực độ khi đó không lặp lại nữa.

“Anh cuống cuống, không nhớ bản thân đã chạy đến bên cạnh giếng thang máy từ lúc nào, bị trượt chân té xuống. Lúc đứng vững lại đã nghe thấy em đang kêu khóc đập cửa trong thang máy. Thang máy ở đây là bằng gỗ rất mỏng, anh lập tức đập vỡ nó, cứu mọi người ra. Lúc đó bộ dạng của em rất đáng sợ, tựa như mắt đã không nhìn thấy gì nữa, chỉ trợn trừng nhìn anh, sắc mặt tái nhợt đến xanh xao, cứ như trẻ một bước nữa là em sẽ ngạt thở chết vậy”.

Nói đến đây, Xuân Thất thiếu cảm thấy sợ, nhẹ nhàng kéo Hàn Băng ra, nhìn kỹ mặt cô, sau khi xác định không sao thì lại ôm vào lòng.

“Anh xin lỗi. Anh đã phán đoán sai. Anh xin lỗi”. – anh thì thầm – “Bất kể có phải đối mặt với sống chết hay không, chúng ta đều phải ở bên nhau, không có gì nguy hiểm bằng khi anh không ở bên em”.

Đúng vậy, cái chết không hề đáng sợ, mà đáng sợ là nỗi tuyệt vọng và cô độc trong lúc đối mặt với cái chết. Gần như cô đã trải nghiệm cảm giác này nhiều lắm rồi.

Cô nép trong lòng anh, gật đầu, đồng thời lại có chút nghi ngờ. Là bởi vì cùng đứng bên rìa sống chết trong quá lâu cho nên khiến tình cảm của họ bất chợt bộc phát, không hề có chút che giấu và hoài nghi sao?

“Có phải cái giếng thang máy bên bệnh viện tâm thần kia có thể thông với thang máy bên này không?” – Hàn Băng đột nhiên nghĩ đến điều này.

Xuân Thất thiếu thất vọng phủ nhận: “Sau này nghĩ lại sự việc, anh không nhớ được lúc đi đến giếng thang máy ở bên kia thế nào, cảnh tượng đột nhiên biến hóa. Mới vừa rồi anh ôm em đi vào thang máy bên này thử lại lần nữa, hoàn toàn không có cảm giác liên thông”.

“Cho nên anh nói không phải Lý Đạo biến mất mà là anh biến mất sao? Nói cách khác, anh và Lý Đạo vốn ở chỗ bệnh viện, là hai người ở cạnh nhau. Nhưng bởi vì anh cảm nhận được nỗi lòng của em nên trượt chân biến mất, nhưng Lý Đạo vẫn còn bị giam bên kia à?”

“Đúng vậy” – Xuân Thất thiếu gật đầu – “Về phần hòa thượng Đàm và ông Trương khuôn vác đang ở địa điểm khác tại bệnh viện này hay là bị tổng đến nơi khác thì anh không biết. Và cả tượng sơn thần kia có phải cuối cùng định đi đến bệnh viện đó hay không thì cũng chưa biết được”.

“Vậy chúng ta còn phải đi vào hành lang sao?” – Hàn Băng hỏi, luôn lo lắng cho Lý Đạo không thôi. Nếu như ông gặp nguy hiểm, cô sẽ bất chấp tất cả để cứu ông ra ngoài. Ông không chỉ là cấp trên mà còn là bạn bè và người thân của cô nữa, cô không thể bỏ mặc ông được.

Xuân Thất thiếu suy tính: “Anh cho rằng chúng ta phải đi vào hành lang. Khách sạn Hoàng Tuyền đang yên lành xuất hiện hiện tượng lạ không thể nào chỉ để chúng ta chờ đợi ở nơi đây. Không rời đi chỉ có thể bị giam sống đến chết, mà còn không biết đã xảy ra chuyện quái quỷ gì. Anh không chắc chắn lúc chúng ta đi vào có đến bệnh viện kia nữa hay không, nhưng phải đánh cược một lần”.

“Nếu như lần này chúng ta đi không đến bệnh viện tâm thần không người kia thì sao?” – Hàn Băng lo lắng.

“Có phải cùng một nơi hay không và có tìm được đám người Lý Đạo hay không đều không quan trọng nữa. Chúng ta chỉ cần phá giải trận thế này thì tất cả sương mù sẽ tiêu tan”.

“Anh cảm thấy...” – Hàn Băng lại nhìn về phía vợ chồng chị Ngô – “...có liên quan đến họ không?”

“Ít nhất họ có vấn đề”. – Xuân Thất thiếu hạ giọng – “Nói cho anh nghe xem tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì, sao em lại vào chung thang máy với họ”.

Xuân Thất thiếu ở đây, Hàn Băng tựa như có người để tin cậy. Không sai, cô có thể bắt được tin tức khác, cô có dị năng, nhưng cô thấy rằng mình là con thuyền nhỏ lênh đênh trên biển rộng mệnh mông, cần phải

có người lèo lái, có người điều khiển, mà Xuân Thất thiếu rõ ràng là người đó. Cho nên cô đã kể đầu đuôi sự tình đã xảy ra kể từ khi Xuân Thất thiếu rời đi, không phân lớn nhỏ nói hết một hơi.

38. Mỹ Nhân Pha Lê

Xuân Thất thiếu càng nghe càng cau chặt: “Sao anh cảm thấy lần này chúng ta bị nhốt là do vợ chồng họ gây ra thế nhỉ. Có điều là tại sao lại liên lụy đến chúng ta?”

“Thật sự là liên lụy sao?”

Hàn Băng rất hoài nghi, kể từ khi cô bất ngờ phát hiện ra mình có dị năng, chuyện gặp phải cũng rất nhiều. Cứ như ở trong bóng tối có một bàn tay cứ đẩy cô đi đến, ngay cả cơ hội nghỉ chân cũng không có.

Là thiên tai? Là nhân họa? Là vận mệnh? Hay là trách nhiệm?

“Dù thế nào đi chăng nữa, đây là đầu mối duy nhất của chúng ta, khả năng duy nhất mà hiện giờ chúng ta có thể nghĩ đến”. – Xuân Thất thiếu nói – “Nếu không phải người ngoài hành tinh viếng thăm trái đất, nếu không phải trong lúc vô tình chúng ta đã rơi vào không gian nào đó, tình trạng hiện tại chỉ có thể diễn tả bằng một câu mê tín: Có oán báo oán, có thù báo thù. Mà bản thân chúng ta không có thù oán, đơn giản là bị trúng đạn lạc mà thôi. Xui xẻo quá, từ nhỏ đến lớn anh chưa từng làm bất cứ chuyện gì trái với lương tâm cả”.

“Em cũng không có”. – Hàn Băng vội vàng bổ sung – “Em tin Lý Đạo cũng không có, anh ấy là người vô tư thẳng thắn”.

“Có thể làm cho người khác tin tưởng đúng là hạnh phúc”. – Xuân Thất thiếu gan tỵ nói, nhưng lập tức khôi phục sắc mặt – “Chúng ta đi chuẩn bị chút đồ ăn trước đã, ở bên kia hành lang không có cảm giác, trở lại đây rồi cả thấy đói chết đi được”.

Có Xuân Thất thiếu ở bên, nỗi sợ hãi của Hàn Băng hoàn toàn bị áp chế. Hai người nấu cơm, ăn no rồi trở về căn phòng rộng lớn, tắm rửa thay quần áo lẫn nữa. Lúc này Hàn Băng có cảm giác kỳ lạ, cứ như hai người họ là một đôi tình nhân trẻ, đến một khách sạn kinh dị hưởng tuần trăng mật thám hiểm đặc biệt. Cô từng nghe nói có loại hình dịch vụ này, lúc đó cô còn cảm thấy thế giới này đúng là muôn màu muôn vẻ, thích cái gì cũng có.

Lưu hành nội bộ nhóm

Lúc hai người xuống lầu lần nữa đã hơn mười giờ sáng. Họ vừa xuống lầu đã thấy chị Ngô ngồi trên sàn nhà, thần thờ nhìn chăm chăm vào Triệu tiên sinh. Thỉnh thoảng chị đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve ông ta vô cùng dịu dàng. Dáng vẻ kia chỉ có hai người yêu nhau sâu nặng mới có được. Hàn Băng không phải là kẻ chạy theo vẻ bề ngoài, cũng không cho rằng chỉ có trai đẹp gái xinh mới có tư cách nhận được tình yêu. Nhưng vị Triệu tiên sinh này... thật sự không khiến cô nhìn ra được có chỗ nào đáng để yêu cả.

Tuy chị Ngô đã trên năm mươi, nhưng mang cốt cách xinh đẹp trời sinh của phụ nữ Giang Nam, cộng thêm chăm sóc cẩn thận, phong thái tao nhã, hiện tại vẫn còn giữ được dáng vẻ thướt tha thùy mị, xem như là người đẹp lớn tuổi. Khi xếp hai người cạnh nhau, quả thật không thể nhìn ra Triệu tiên sinh có điểm nào xứng với chị Ngô cả.

“Cô bé này còn dám lên lầu à?” – chị Ngô cười hỏi. Rốt cuộc tiếng nói không còn mang vẻ hoảng sợ luống cuống ngay hôm qua mà mang theo chút yêu thương thấp thoáng và sự điềm tĩnh lạnh nhạt.

“Tôi không lên lầu ba”. – Hàn Băng nói ám chỉ - “Triệu tiên sinh thế nào rồi ạ?”

“Ông ấy một mối” – chị Ngô vén vài sợi tóc bết dính của Triệu tiên sinh ra sau tai – “Nhưng ông ấy sẽ khỏe thôi, chỉ cần không phải kinh sợ nữa, để ông ấy tĩnh dưỡng”.

“Chị Ngô, tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì vậy?” – Xuân Thất thiếu hỏi.

Nhưng chị Ngô lại hỏi một đằng trả lời một nẻo: “Nếu ban đầu ông ấy không bỏ công việc nghệ thuật theo nghiệp kinh doanh thì tốt rồi, sẽ không bị nhiễm nhiều bụi bặm, chịu nhiều kích thích như vậy. Mới chỉ năm mươi tuổi mà sức khỏe đã suy kiệt. Thật ra kiếm tiền nhiều như vậy để làm gì chứ? Dù có nhà cao cửa

rộng thì đêm ngủ cũng chỉ có bảy tắc, có ruộng tốt nghìn mẫu thì ngày cũng chỉ ăn ba bữa cơm thôi. Vậy so ra phải làm việc mà mình yêu và sống như mình muốn mới là hạnh phúc”.

Xuân Thất thiếu và Hàn Băng liếc nhìn nhau, nhưng đều im lặng, để chị Ngô nói như trút nỗi lòng.

“Tôi sống đến ngần này tuổi rồi còn nói với cô cậu như thế đúng là già mà chả ra sao, nhưng mà cô cậu có tin vào tình yêu vĩnh hằng không?”

“Tôi tin” – Hàn Băng nói rất chân thành, bởi vì trong lòng cô thật sự nghĩ như thế - “Có điều rất ít người may mắn gặp được, nhưng nó nhất định tồn tại trong một góc nào đó của thế giới loài người, chắc chắn có”.

Xuân Thất thiếu nhìn Hàn Băng, khoe môi không kiềm được mà nhoeo lên. Anh thích cô ở điểm này, nhìn dịu dàng, nhưng khờ dại lại thật tình, đáy lòng lại giữ gìn được phẩm chất tốt hiếm có của cõi đời này.

“Phần lớn là không gặp được đúng không? Vậy phải làm sao?”

Chị Ngô mơn trớn khuôn mặt Triệu tiên sinh. Bàn tay gầy trơ nổi bật trên gương mặt béo núc, tựa như ném một miếng ngọc thượng hạng xuống đất bùn.

“Không gặp được thì sống cuộc sống bình thường thế thôi”. – Hàn Băng có cái nhìn rất thoáng – “Cuộc sống bình thường có hạnh phúc của cuộc sống bình thường. Về phần tình yêu chết cũng không thay đổi là niềm tin được giữ vững trong lòng tôi, không gì có thể lung lay được. Chị Ngô nghĩ đi, nếu chị có một món đồ tốt đẹp nhất trên thế giới vẫn giấu sâu trong tâm khảm không ai biết hết, chỉ có chính chị hạnh phúc ấp ủ món đồ đó, không phải là chuyện rất tốt hay sao?”

“Không nhìn ra cô là người lạc quan như vậy. Đáng tiếc, tôi cho rằng tôi đã có được tình yêu như vậy, nhưng cuối cùng lại phát hiện tình yêu chẳng qua chỉ là món ăn thông thường, không phải là không ăn không được, mà thời gian dài còn sẽ mọc meo thối rửa, thành đồ có độc”.

“Thật ra...” – chị ta liếc mắt nhìn cửa sổ, nom theo ánh sáng chiếu xuyên qua kính, nhưng không cảm nhận được hơi ấm của mặt trời, xa xăm nói – “Cái gọi là vĩnh hằng, chỉ là trong nháy mắt”.

Cái gọi là vĩnh hằng, chỉ là trong nháy mắt sao? Hàn Băng nhìn chị Ngô, bỗng phát hiện trên người chị tỏa ra ánh sáng khó hiểu, giờ phút này thoát nhìn vô cùng xinh đẹp.

“Cha tôi nghiên cứu Chu Dịch, giỏi xem tướng cho người khác”. – giống như hồi ức đang tuôn trào, chị Ngô lại bắt đầu nói – “Lúc tôi quyết định lấy chồng tôi, ông đã cắt đứt quan hệ cha con với tôi. Tuy trên luật pháp vẫn còn nhưng đến chết ông vẫn không nói với tôi lấy một câu, trong lòng ông đã không còn nhận đứa con gái là tôi nữa. Năm đó ông nói tướng do tâm sinh, không ở đẹp xấu mà là do vẻ bề ngoài thể hiện nội tâm. Ông còn nói chồng tôi mắt trắng dã, là một kẻ không giữ lời hứa, lòng dạ độc ác. Tôi không tin, náo loạn với ông một trận. Khi đó tôi rất yêu chồng tôi, ông ấy tài hoa hơn người, lòng dạ nhất định là chính trực, làm sao là kẻ tồi tệ đến vậy chứ? Nhưng sự thật chứng minh cha tôi đã đúng. Thật ra người đàn ông yêu tôi nhất trên thế giới này là cha tôi. Ông không chịu nói chuyện với tôi chẳng qua là thấy rõ tương lai tôi sẽ phải khổ sở cho nên không đành lòng tận mắt nhìn thấy. Ông đi rất sớm, uất ức mà chết cũng là do tôi”.

Nói đến đây, chị Ngô khóc lên. Hàn Băng luống cuống chân tay, khuyên cũng không được mà không khuyên cũng không được.

Xuân Thất thiếu vẫn còn trấn tĩnh, khẽ hỏi: “Triệu tiên sinh đã làm sai rất nhiều chuyện sao?”

“Không có”. – chị Ngô buồn bã nói – “Ông ấy bỏ nghề làm kinh doanh, dùng của hồi môn của tôi khởi nghiệp, trở nên rất giàu có, sau đó tìm và cô gái trẻ tuổi thôi. Câu chuyện quá bình thường, xảy ra hằng ngày hằng giờ, nghĩ bằng đầu ngón chân cũng đoán ra mà”.

“Rời bỏ ông ta đi”.

Hàn Băng càng thêm chán ghét, tuy chuyện này rất bình thường nhưng cô vẫn không thể nào chấp nhận được. Chị Ngô lắc đầu.

“Rời bỏ ông ấy thì sao chứ? Tôi già rồi, tôi già rồi.” – nước mắt của chị ta lại tuôn trào – “Ông ấy chỉ chê tôi già thôi. Quả thật tôi cũng đã già đến mức không còn sức lực bắt đầu lần nữa. Từ trước đến nay tôi

chỉ mong ước an ổn. Tựa như câu nói kia, cả đời tôi khát vọng được người ta gìn giữ, lo liệu chu toàn, bảo vệ cẩn thận. Tránh để tôi sợ, tránh để tôi khổ, tránh để tôi lưu lạc khắp chốn... Giống như ông ấy nâng niu bốn mỹ nhân pha lê kia vậy. Ông ấy nói ông ấy sẽ làm được, còn yêu tôi hơn cả yêu bốn mỹ nhân kia nữa. Mà tôi chưa bao giờ dốc hết tâm gan để hận ông ấy cả”.

“Chuyện ông ta làm có liên quan đến việc kỳ lạ xảy ra tối hôm qua sao?” – Xuân Thất thiếu đột nhiên nói thẳng vào vấn đề chính.

Hàn Băng giật nảy mình, chị Ngô cũng sửng sốt, lập tức hồi phục lại tinh thần từ trong bi phần, thẳng thốt hỏi: “Cậu nói gì?”

“Chị luôn nói bọn họ tới rồi, bọn họ theo tới rồi là nói ai tới? Là phụ nữ sao? Mấy vụ trắng hoa này cuối cùng đều là phụ nữ xảy ra chuyện.” – Xuân Thất thiếu bình tĩnh, nhưng giọng nói có sự kiên quyết không cho người ta tránh né – “Hàn Băng ở dưới lầu nghe thấy tiếng giày cao gót của phụ nữ, nếu không phải có ma nữ đến báo thù, hơn nữa đêm sao các người lại chạy xuống lầu chứ?”

Chị Ngô mím chặt môi, ra vẻ không muốn nói.

“Là bốn mỹ nhân pha lê quái lạ đó sao?” – Hàn Băng dè dặt hỏi – “Tôi thấy Triệu tiên sinh ôm cái hộp kia, nhưng trong đó không có gì cả”.

“Các nàng là vật chết”.

Chị Ngô rũ mặt xuống, lúc nói chữ chết kia chị nhấn khá mạnh.

“Nhưng tôi thấy các nàng từng sống lại” – Hàn Băng nói dối, chữ sống kia cũng nói rất nghiêm túc.

Chị Ngô đột nhiên ngẩng đầu, nhìn Hàn Băng với vẻ không dám tin. Chị ta phản ứng như vậy nói rõ là có vấn đề. Mà lời Hàn Băng nói cũng không hoàn toàn giả dối. Lúc đó cô nhìn thấy ánh màu đỏ trong bốn mỹ nhân pha lê kia như chuyển động, giống như đã sống lại vậy. Lần đầu cô thấy còn gặp ác mộng, khi đó cô cảm thấy là trùng hợp, do trong hoàn cảnh đặc thù nên cô bắt được quá nhiều ý niệm hỗn tạp. Hiện tại xem ra chuyện không đơn giản như vậy.

Tuy mỹ nhân pha lê không đáng sợ như tưởng tượng, nhưng xung quanh luôn ẩn hiện lực lượng tà ác.

Tại sao? Tại sao phải như thế?

“Dẫn chúng tôi đi tôi mới nói” – đột nhiên chị Ngô cắn răng nói – “Tới đây hoàn toàn là sai lầm. Tôi chỉ muốn cứu vãn một chút kỉ niệm trong quá khứ, nhưng nó... Dẫn chúng tôi đi đi!”

Thật ra thì chị ta không nói, Hàn Băng và Xuân Thất thiếu cũng sẽ không vớt chị ta lại. Có lẽ Triệu tiên sinh không đáng mặt đàn ông, nhưng họ không thể thấy chị Ngô chết mà không cứu. Huống chi nếu khách sạn Hoàng Tuyền đã buộc họ với mấy chuyện rách nát này lại với nhau, không giải quyết được thì cuối cùng họ cũng không có lối thoát. Hiện nay họ vui thân vào thế hỗn loạn này thật sự bởi vì vợ chồng chị Ngô sao?

Thấy sắp tới trưa, chị Ngô lại thể hiện thái độ tuyệt đối không nói thêm một chữ, Xuân Thất thiếu chuẩn bị đi vào hành lang.

“Anh đi đầu, em theo sát anh, nhưng mà phải chú ý bọn họ”. – Xuân Thất thiếu dặn dò thật khế.

Triệu tiên sinh vẫn còn trong trạng thái nửa sống nửa chết. Kể từ khi nghe chị Ngô kể lại, Hàn Băng càng ghét ông ta thêm, do Xuân Thất thiếu và chị Ngô khiêng ông ta lên xe lăn, để chị Ngô đẩy đi.

Ngoại trừ dụng cụ cần thiết và thức ăn, họ chỉ trang bị gọn nhẹ. Nhưng dù Xuân Thất thiếu ở bên cạnh, trong khoảnh khắc đi vào hành lang, Hàn Băng vẫn sờn cả gai ốc. Cô không có ý tính toán thời gian, nhưng vốn đã bị giam ba bốn ngày mà lúc này thật sự bước chân trên hành trình thần bí, trong lòng ngoại trừ nỗi hoảng sợ còn xen lẫn chút hưng phấn.

Nếu thật nghe lòng từ bi muốn giúp đỡ người khác cùng với đủ loại hình thái của con người, cô sẽ biết được nội tình gì? Thật sự là do chị Ngô và Triệu tiên sinh gây ra tất cả chuyện này sao? Họ đến hưởng trăng mật lần hai chỉ sợ là do chị Ngô đơn phương tình nguyện. Còn Triệu tiên sinh đi đến đâu đều mang theo bốn mỹ nhân pha lê kia là sao? Tất cả sự việc quái dị có liên quan đến bốn món đồ kia không?

Trong lúc suy nghĩ miên man, vừa quay đầu lại ánh sáng ngay đầu hành lang chỉ còn lại một chấm tròn trắng nho nhỏ. Cảm giác khoảng cách này quả nhiên không thể lý giải bằng hiện tượng vật lý bình thường được, rõ ràng họ chẳng hề đi xa như vậy.

“Cẩn thận, đừng để va chạm”.

Xuân Thất thiếu ở phía trước khẽ nhắc nhở. Nhưng bởi vì quá yên tĩnh, âm thanh kia khiến người nghe sồn gai ốc, còn không ngừng lặp lại vang vọng. Như thế có rất nhiều người nói rất nhiều lần, cuối cùng còn biến thành tiếng thủ thủ.

Quay người lại định nhắc nhở chị Ngô, lại phát hiện họ vẫn giữ vững khoảng cách với cô. Tuy chỉ chừng một mét, nhưng hoàn toàn không thấy rõ mặt mày, chỉ có bóng dáng mà thôi. Lòng Hàn Băng run sợ, bởi vì thoát nhìn chị Ngô và Triệu tiên sinh rất mơ hồ, yên lặng im ắng đi theo phía sau, tựa như hai chiếc bóng trôi nổi, không phải thực thể chân chính.

Họ là người sống sao? Đột nhiên Hàn Băng nảy sinh ý nghĩ này, nhưng không ngờ va trúng một người không phải là Xuân Thất thiếu.

39. Điểm Mỏng

Vô tình gặp phải tượng sơn thần ở chỗ này, nó đã đi được sâu đến vậy rồi. Nhưng nó phải rất nặng nề mới đứng, thế mà bị Hàn Băng đụng lại lắc lư. Mượn ánh sáng yếu ớt của đèn pin, dường như nó đang gật đầu cười với Hàn Băng. Kỳ lạ chính là lúc này cô chẳng hề sợ hãi, chỉ cảm thấy vô cùng quái dị.

“Sao còn chưa đi ra ngoài?” Chị Ngô đẩy Triệu tiên sinh, tiến nhanh một bước nói.

Bình thường lúc chơi nhát ma, người ta sẽ cầm đèn pin rọi từ phía dưới lên, sắc mặt họ sẽ xanh mét đáng sợ, thoát nhìn vô cùng khiếp đảm. Khí sắc vợ chồng chị Ngô vốn không tốt, lại không biết chị Ngô đã đổi bộ đồ đồ đậm khi nào, trong không gian đen kịt, ánh sáng leo lét lại hiện lên vài phần dữ tợn thê lương.

Vợ chồng họ là người sống sao? Trong lòng Hàn Băng lại nảy sinh ý nghĩ này, sợ đến mức tim như ngừng đập. Nhưng cảm xúc chị Ngô không dao động, vô cùng bình thường, Triệu tiên sinh thì thở khò khè rất giống bệnh hen suyễn, khiến cô nhất thời hoang mang.

“Đúng vậy đó, sao vẫn chưa đến?” – Hàn Băng cũng hỏi Xuân Thất thiếu – “Nếu không chúng ta làm giống anh lần trước, quay lại thử xem sao?”

Không dần lòng được, cô giảm thấp âm lượng, kết quả lại giống như lời thì thầm to nhỏ từ bốn phương tám hướng truyền đến, càng khiến người ta sồn gai ốc.

“Không gian thay đổi có lẽ do ý niệm mạnh mẽ bên ngoài điều khiển, không có quy luật, trước khi tìm được kẻ hở, không phải chúng ta có thể thao túng” – Xuân Thất thiếu có vẻ hơi rầu rĩ – “Anh nhớ mỗi lần quay lại thoát khỏi cảnh giam cầm đều là lúc vô cùng khẩn cấp”.

“Nói như vậy tâm trạng là mấu chốt sao?” – Hàn Băng nghĩ đến một loại khả năng.

Đồng thời trong đầu cô hiện lên một tia sáng: Bị ý niệm điều khiển là có ý gì chứ? Phải chăng nói rõ họ bị giam cầm thế này là do một người có ý niệm vô cùng mạnh mẽ tạo nên ư? Hay là, bị người đó thao túng? Có điều ý nghĩ này chỉ thoáng qua trong đầu, cô không bắt được.

“Có lẽ”. – Xuân Thất thiếu gật đầu – “Nhưng tâm trạng không thể giả, cảm giác khẩn cấp chỉ cần sai một phân cũng không thể giải quyết được vấn đề”.

“Như thế nào mới có thể khẩn cấp?” – chị Ngô cất giọng run run xen vào – “Tôi không muốn ở đây”.

Hàn Băng bất giác nhích lại gần Xuân Thất thiếu. Cô luôn cảm thấy chị Ngô có điểm bất thường, cô không thể nói rõ cụ thể là ở đâu, chỉ cảm thấy có chút không ổn thôi. Không phải chuyện sống còn, chỉ rất kỳ lạ. Hiện tại rốt cuộc cô đã hiểu, đó là do thái độ của chị Ngô. Lúc trước chị ta rất thờ ơ với tất cả những việc quái lạ xảy ra, cứ như đã vượt qua sống chết. Nhưng bắt đầu từ tối hôm qua, chị ta bắt đầu sợ chết, vô cùng dễ dàng kích động.

Bốn mỹ nhân pha lê kia thật sự tạo cho chị ta áp lực tâm lý lớn đến vậy sao?

Dường như Xuân Thất thiếu cũng nghĩ đến điều này, anh đột nhiên nói: “Bóng tối bắt lợi với chúng ta, lẽ như mỹ nhân pha lê kia đuổi theo...”

Không biết là anh cố ý hay vô tình, nhưng vừa thốt ra lời này, chị Ngô đã hít vào một ngụm khí lạnh. Giống như xác nhận điều anh vừa nói, bỗng có một tiếng nhạc cổ bay đến, không biết được đến từ nơi nào, còn có giọng hát Côn Khúc í a. Tiếp theo là tiếng gió phàn phật do tay áo tạo nên, xa xa gần gần, có tiếng phụ nữ khóc lóc: “Chị ơi... chị ơi...”

Chị Ngô hét lên một tiếng, đẩy Triệu tiên sinh chạy về phía trước. Chị ta không có đèn pin, không thấy rõ đường, đầu tiên đụng ngã Hàn Băng, tiếp theo hình như va vào vách tường, tạo thành tiếng vang âm ỉ.

May mà Hàn Băng nắm tay Xuân Thất thiếu, tuy ngã xuống đất nhưng không hề bị lệch vị trí. Cô cảm thấy bánh xe lăn nghiêng qua bàn chân cô, đau đến mức khiến cô nhắm mắt lại. Sau đó cô cảm thấy trên mí mắt có ánh sáng, khi mở choàng mắt ra, cô kinh ngạc phát hiện cảnh tượng đã thay đổi. Họ đã rời khỏi hành lang tối om, đang đứng trong hành lang của một bệnh viện.

Xem ra Xuân Thất thiếu đã đoán đúng, chỉ cần tâm trạng của người trong hành lang trở nên kịch liệt, hoàn cảnh sẽ tự nhiên thay đổi, họ có thể lao ra khỏi kết giới kia. Vừa rồi anh cố ý nhắc đến mỹ nhân pha lê, bởi vì anh biết chị Ngô có sự sợ hãi mãnh liệt đối với thứ đó.

Hàn Băng ngạc nhiên đứng lên, thấy xe lăn ngã chổng chơ trên đất. Triệu tiên sinh nằm sõng soài trên đất với tư thế khá kỳ lạ. Thân dưới thì nằm bẹp dưới đất, nhưng thân trên thì lại ngẩng lên, giống như có một bàn tay vô hình xách dưới nách ông ta vậy. Mà chị Ngô thì tái mặt quỳ gối bên cạnh, cúi đầu không biết khóc lóc cái gì.

Nhìn lại xung quanh, Hàn Băng không biết là vui hay lo. Vui chính là quả thật họ đã đến một bệnh viện. Lo chính là nơi này không phải bệnh viện tâm thần không người mà Xuân Thất thiếu đã nói. Bởi vì... khắp nơi đều là người. Bác sỹ, y tá, bệnh nhân bận rộn đi tới đi lui.

Có điều, tuy nhiều người như vậy nhưng xung quanh lại chẳng hề phát ra tiếng động. Đường như có thứ gì đó đã ngăn cách họ với những người kia. Họ nhìn thấy người khác, nhưng người khác không nhìn thấy họ.

Thậm chí Hàn Băng bạo dạn đưa tay định kéo một người y tá đang vội vàng đi qua. Nhưng tay cô như chạm phải một màn ngăn trở vô hình, rồi tựa như nó bị tan đi, khoảng tay đưa vào biến mất tăm mất tích, rút về lại thì hoàn hảo không tổn hao gì.

Cho nên, Triệu tiên sinh có vẻ như được một người nào đỡ, nhưng thật ra ông ta đang tựa vào một vách tường vô hình.

“Ông xã, ông sao thế này?” – chị Ngô đỡ Triệu tiên sinh dậy.

Xuân Thất thiếu đành phải bước đến giúp đỡ, đưa người đàn ông vẫn không nói một lời ngồi vào xe lăn.

“Là chỗ này sao?” – Hàn Băng hỏi.

Vẫn có tiếng vọng lại, nói rõ họ đang ở nơi trống trải, không hề ở trong không gian người tới người lui này. Bên ngoài vẫn bị bao phủ bởi màu đỏ thẫm, màu sắc vô cùng xui rủi.

Xuân Thất thiếu biết Hàn Băng hỏi về điều gì, anh gật đầu nói: “Chính là bệnh viện này, chỉ là không có nhiều người như vậy. Thật ra thì họ cũng không tính là ở trong bệnh viện”.

Anh hơi giang tay ra. Thân anh cao tay lại dài, sau khi giang hai tay ra, hai cánh tay đều như chạm phải rìa kết giới, ngón tay biến mất. Điều này chứng minh nơi họ ở nhiều lắm là rộng cỡ hai người đứng song song. Giống như một cái ruột trong suốt xuyên qua một bệnh viện bình thường. Có điều, sau khi rời khỏi hành lang, nếu cảnh tượng là cùng một bệnh viện, nói cách khác thì chỗ này rất quan trọng, rất mấu chốt.

“Anh nhớ đến lý luận điểm mỏng” – Xuân Thất thiếu nói – “Hàn Băng, em biết không?”

“Em biết” – Hàn Băng gật đầu – “Bởi vì Lý Đạo muốn quay một bộ phim kinh dị, bọn em sưu tầm rất nhiều tài liệu. Trong đó em đã xem qua một bộ phim kinh dị gồm những loạt phim ngắn của Mỹ, trong đó có Khu Croach End của Stephin King. Nội dung chủ đạo là nơi chúng ta sinh sống thật ra kết nối với rất

nhiều thế giới chúng ta không biết. Có nơi vô cùng mỏng, gọi là điểm mỏng. Thật ra thì em xem không hiểu lắm, nhưng nhân vật trong phim cũng giống như chúng ta, trong lúc vô tình đi qua điểm mỏng, đến một thế giới khác. Khi đó dù anh thấy được xã hội loài người bình thường nhưng những người khác chưa chắc đã thấy anh. Nếu gặp phải nguy hiểm chỉ có thể tự mình chạy trốn”.

“Thật ra thì không phải kết giới trong cổ thuật Trung Quốc đã nói đến hay sao? Có điều là nó trong suốt thôi”. – Xuân Thất thiếu nhún vai một cái – “Rất nhiều thứ không thể tưởng tượng được, người cổ đại Trung Quốc từng nhắc đến, chỉ là không thông dụng, không nhiều người biết lắm”.

“Chúng ta phải làm sao đây?” – chị Ngô lau khóe môi cho Triệu tiên sinh, ngắt ngang cuộc đối thoại của Xuân Thất thiếu và Hàn Băng.

Xuân Thất thiếu và Hàn Băng liếc nhìn nhau, đều nhìn thấy rõ đáp án trong mắt đối phương: vợ chồng chị Ngô chắc chắn có vấn đề. Bốn mỹ nhân pha lê kia, và cả Triệu tiên sinh không bao giờ lên tiếng đều khác thường. Nhưng mà, đáng vẻ chị Ngô không giống như giả bộ, lẽ nào chính chị ta cũng không biết đã xảy ra chuyện gì sao?

“Tìm Lý Đạo và hòa thượng Đàm trước đã. Nói không chừng cũng tìm được ông Trương khuôn vác đó”.

Xuân Thất thiếu ngẫm nghĩ nói, vừa thăm véo lòng bàn tay Hàn Băng một cái. Hàn Băng hiểu ý anh, tuy xác định vợ chồng chị Ngô có vấn đề, nhưng khoan kích động điểm mấu chốt của họ đã. Bởi vì anh và cô còn chưa hiểu rõ hoàn cảnh, lỡ như lại xuất hiện tâm trạng dao động bất ngờ sẽ khiến cho tình huống phức tạp hơn.

Chị Ngô rất nghe lời, ừ một tiếng.

Hàn Băng đột nhiên nghĩ đến: mới vừa rồi ở trong hành lang, Xuân Thất thiếu nói đến mỹ nhân pha lê. Bốn người đẹp cổ đại kia thật sự xuất hiện hay là hồn ma các nàng, chuyện này rất đáng sợ. Nhưng rốt cuộc nguyên nhân là do ai chứ? Thật sự là Xuân Thất thiếu gọi về hay là sau khi anh nói ra, bởi vì phản ứng tâm lý của chị Ngô hoặc Triệu tiên sinh nên dẫn đến hiện tượng đó?

Kết giới chật hẹp không chứa được nhiều người. Cho nên chị Ngô vốn ngã ở phía trước đẩy xe lăn đi đầu, Hàn Băng đi chính giữa, Xuân Thất thiếu yểm trợ phía sau.

Mấy người im lặng bước đi, một lúc sau Hàn Băng để ý đúng là họ đang đi loanh quanh. Dù đi họ lên lầu nhưng chưa bao giờ thấy cầu thang. Mà kỳ lạ hơn chính là người họ gặp cũng lặp lại.

Ở cửa phòng 205 có một y tá trẻ tuổi vội chạy tới, giấy tờ cầm trong tay rơi xuống đất, cô ta lập tức hơi cau có ngồi xuống nhặt lên. Sau đó ở cửa phòng 505, cảnh tượng này lại tiếp tục tái diễn, cửa phòng 605 cũng vậy.

“Thấy không?” – Hàn Băng khẽ hỏi Xuân Thất thiếu.

Xuân Thất thiếu gật đầu: “Em thấy được chỗ kia không?”

“Nơi nào?”

“Phòng bệnh”.

Hàn Băng sửng sốt. Nơi này là bệnh viện tâm thần, hẳn có khu an dưỡng, là nơi bệnh nhân tương đối tự do. Nhưng nơi bọn họ đi qua gần như tất cả đều là khu bệnh nặng, trước phòng bệnh đều chắn song sắt.

Đến cùng là khác biệt ở đâu chứ?

Hàn Băng nhìn vào trong phòng bệnh, trong lúc vô tình tim giật thót. Bởi vì ban nãy đi ngang qua, trong phòng bệnh vẫn không có ai, hiện tại bệnh nhân gần như đã lấp kín phòng bệnh, có đủ loại bệnh trạng quái lạ. Có người lầm bầm một mình, có người cười không ngừng, có người vừa thấy người lạ đi ngang qua liền nhe răng nhào đến.

“Không ra được. Thật sự không ra được”. – một người phụ nữ tóc tai bù xù cười nói.

Cô ta rất gầy, tóc rũ xuống che hết cả gương mặt. Lúc mắt trợn lên dường như chỉ còn tròng trắng, vô cùng khiếp người.

Biến hóa này do đâu mà ra? Nhưng mà cuối cùng cũng có thay đổi là tốt rồi, nói rõ họ đang đến gần trung tâm câu đố.

Hàn Băng muốn hỏi thử dự định của Xuân Thất thiếu, nhưng thấy anh cau mày, đành nuốt câu hỏi xuống. Trong tình huống đặc biệt, có vài lời không nên nói thì hơn. Mà ở chỗ thế này có thể tạo nên áp lực tâm lý rất lớn cho người khác, điên cuồng luôn khiến người ta sợ hãi, huống chi nơi này có nhiều người bị điên như vậy.

Dường như Xuân Thất thiếu kiên quyết không nói một lời, chỉ không ngừng đi về phía trước, chắc hẳn muốn phát hiện ra nhiều vấn đề hơn để tìm ra càng nhiều đầu mối. Kỳ lạ chính là chị Ngô cũng không nói nhiều, đi phía trước như dẫn đường.

Trong hành lang, bộ đồ đỏ của chị ta cực kỳ chói mắt, tôn lên bầu trời đỏ thẫm ngoài cửa sổ. Nhìn lại kết giới, ngoại trừ con người ra gần như chỉ có hai màu trắng đen đơn điệu. Cảnh tượng tựa như xoay vòng, không ngừng lặp lại trình tự giống nhau.

Phòng 705, có một y tá trẻ tuổi chạy đến, giấy tờ trong tay rớt xuống đất. Cô ta hơi cau có ngồi xuống nhặt lên. Đúng lúc chị Ngô đẩy Triệu tiên sinh đi qua. Tim Hàn Băng bỗng đập thình thịch.

Không đúng! Lúc cô y tá nhặt giấy tờ, phải cách họ hơn năm mét mới đúng. Hiện tại...

Cô y tá kia bỗng ngẩn đầu, khuôn mặt không có mất mũi miệng, nhưng dường như có biểu cảm. Một lớp màu đỏ lay động trên bộ đồng phục màu trắng của cô ta, cô ta đưa tay bắt được chị Ngô.

“Cuối cùng cũng bắt được bà rồi!”

Chị Ngô hét lớn lên một tiếng, vang dội như làm điếc tai người khác.

40. Tọa Độ Của Chúng Ta Là Lý Đạo

Theo phản xạ, Hàn Băng định bước lên kéo lại. Nhưng tốc độ y tá không mất mũi kia quá nhanh, chị Ngô tựa như một miếng vải rách, bị cô ta lôi xềnh xệch, nhanh chóng biến mất ở cuối hành lang. Không gian như tách ra một cái hang, chị Ngô giống như hạt cát chảy vào trong, chỉ có tiếng kêu cứu kéo dài không ngừng vang vọng.

“Cứu tôi với! Bọn họ tới rồi! Cứu tôi với...”

Người xung quanh thờ ơ.

Triệu tiên sinh nghiêng đầu lại, nhìn Hàn Băng với vẻ khẩn cầu. Ông ta vẫn không nói ra lời, nhưng giờ giờ cái hộp trống rỗng trong tay. Lúc Hàn Băng hoảng sợ chưa kịp phản ứng, cái hộp kia bỗng bốc cháy, đồng thời cháy lan qua Triệu tiên sinh rất nhanh, người đàn ông béo núc đầy mỡ nhanh chóng bắt cháy như tờ giấy. Trong ngọn lửa, ông ta bỗng cười, cười đắc ý và tham lam phần khởi. Ánh mắt của ông ta rất đáng sợ, như thể ác quỷ nơi địa ngục, đáng sợ đến mức Hàn Băng ngã về phía sau, may là được Xuân Thất thiếu ôm lấy eo.

“Ông ta không phải là người”. – Xuân Thất thiếu bỗng nói.

Ầm một tiếng, Triệu tiên sinh hóa thành một đồng tro bụi, tản ra mùi hôi thối.

“Đi tiếp thôi”. – Xuân Thất thiếu bế Hàn Băng lên, đến khi đôi chân dài bước qua đồng tro bụi kia mới đặt Hàn Băng xuống.

Hàn Băng không kiềm được quay lại nhìn, chợt có cơn gió không biết từ đâu thổi đồng tro bụi kia bay lượn, tựa như muốn vội vàng đuổi theo họ, cô hoảng sợ kêu lên một tiếng: “Cẩn thận!”

Xuân Thất thiếu chẳng hề biết phép thuật, nhưng trong lòng anh như đã đoán được điều gì đó, khinh thường nhổ một bãi nước miếng vào đồng tro kia: “Ghe tởm”.

Hành động khinh thường như vậy lại có hiệu quả, gió bụi dừng lại, nhanh chóng biến mất không còn tăm tích.

“Cần thứ đàn ông như vậy làm gì? Ngay cả tôi là đàn ông cũng xem thường ông ta”. – Anh ngược cổ nói, không biết là cho ai nghe.

Hàn Băng không hỏi nhiều, chỉ đi theo Xuân Thất thiếu, hiện tại chỉ còn hai người họ. Xuân Thất thiếu vẫn đi phía sau, yểm trợ cho Hàn Băng.

Phòng 105.

Nhìn thấy số phòng từ đằng xa, Hàn Băng bắt giác căng thẳng. Cô thấy một cô y tá trẻ tuổi vội vàng đi đến, giấy tờ rơi xuống đất. Cô ta hơi cau có ngồi xuống nhặt lên.

Hàn Băng bỗng dừng lại.

Nếu đi nữa thì cô sẽ bước ngang qua cô y tá kia. Khi đó có phải sẽ gặp cảnh giống như chị Ngô hay không?

Tay Xuân Thất thiếu nắm chặt tay cô. Hiển nhiên anh cũng phát hiện ra quá trình lặp lại này xuất hiện điều khác thường.

“Tại sao cô không đi qua? Cô phải đi đến đây”. – cô y tá ngẩng mặt lên, hung tợn nói.

Mặt cô ta cũng giống với cô y tá khi nãy, không có mắt mũi miệng nhưng biểu cảm phong phú.

Hàn Băng rét run cả người, như rơi vào hầm băng.

“Hơi đầy đặn. Dương Ngọc Hoàn à?” – Xuân Thất thiếu đột nhiên bật cười.

Tứ đại mỹ nhân, Tây Thi, Vương Chiêu Quân, Điêu Thuyền, Dương Ngọc Hoàn, chim sa cá lặn, hoa nhường nguyệt thẹn. Bốn tác phẩm pha lê nghệ thuật kia, người mặc lụa mỏng chính là Tây Thi, ôm đàn tỳ bà chính là Chiêu Quân, ngẩng đầu ngấm trăng chính là Điêu Thuyền, dáng vẻ đầy đà chính là Dương Ngọc Hoàn.

Vừa rồi người bắt chị Ngô là Chiêu Quân, hiện tại Dương Ngọc Hoàn xuất hiện, tiếp theo lẽ nào là Điêu Thuyền và Tây Thi?

Nghĩ đến đây, Hàn Băng không đành lòng được quay đầu đi, sợ đến mức khẽ kêu lên một tiếng. Chẳng biết từ lúc nào lại có hai cô y tá đi đến, tuy mặc đồng phục y tá màu trắng nhưng dáng vẻ duyên dáng ấy chỉ có thể thoát lên từ người đẹp cổ đại.

“Đến đây”. – Dương Ngọc Hoàn đối diện lại dữ tợn gọi.

“Oan có đầu, nợ có chủ, liên quan gì đến cô ấy?” – Xuân Thất thiếu nắm chặt tay Hàn Băng.

“Liên quan đến cô ta! Liên quan đến cô ta! Liên quan đến cô ta!” – ba tiếng nói đồng thời vang lên.

Sau đó bụi mù cuộn cuộn kéo đến từ bốn phương tám hướng, ngập ngựa đến mức khiến người ta khó thở, giống như gặp phải trận hỏa hoạn lớn, trận hỏa hoạn có thể khiến người ta tan xương nát thịt.

Tứ đại mỹ nhân mang hình tượng y tá ẩn trong màn khói đen, nhào về phía họ.

“Đi!”

Xuân Thất thiếu khẽ quát một tiếng, ôm lấy Hàn Băng từ phía sau, xông vào phòng bệnh 105. Đó chính là song sắt mà. Chính giữa dường như còn có kết giới ngăn cách. Anh điên rồi sao? Anh muốn làm gì? Như vậy sẽ bị thương đó!

Trong lúc chớp nhoáng, Hàn Băng thâm nẩy sinh vô số ý nghĩ trong đầu.

Tuy nhiên chuyện chẳng hề giống như cô nghĩ, Xuân Thất thiếu ôm cô thoảng cái đã xông vào phòng bệnh. Tựa như kết giới và song sắt kia biến thành vật thể hư vô ngay tức thì.

Quá dùng sức, hai người ngã lặn xuống sàn. Còn chưa đứng dậy thì một bệnh nhân trong phòng đã vội nhảy ra, bịt chặt miệng Hàn Băng, chặn lại tiếng thét của cô.

Hàn Băng gần như sợ chết khiếp, nhưng bên tai vang lên tiếng người vô cùng nhỏ: “Là anh, là anh. Lẽ nào cả anh mà cô cũng sợ à?”

Lý Đạo.

Chân Hàn Băng bủn rủn, gần như ngồi bệt xuống đất, may mà Lý Đạo đỡ lấy cánh tay cô.

Ba người im lặng nhìn ra ngoài, chỉ thấy khói dày đặc hơn, như thể con rắn đen bò giữa hành lang mà không lan ra ngoài, cũng không tràn vào phòng bệnh. Trong màn khói mù mịt, có tiếng bước chân vang lên đều đặn, bốn cô y tá không có mặt mũi lần lượt đi đến cửa phòng 105, nắm song sắt nhìn vào bên trong.

Ba người nín thở, chẳng hề dám nhúc nhích. May là họ chỉ đứng một lúc, rồi từ từ bỏ đi, khói ngoài cửa cũng dần dần tiêu tan.

“Bọn họ không nhìn thấy” – Lý Đạo khẽ nói.

“Bọn họ cũng không nghe thấy”. – tiếng Xuân Thất thiếu thản nhiên khiến hai người còn lại giật mình.

“Lý Đạo, sao anh ở đây?” – Hàn Băng vội hỏi.

“Anh cũng không biết”. – Lý Đạo vuốt lại mái tóc, hơi ngượng ngùng nói – “Lúc trước, Xuân Thất thiếu cứ đi mãi rồi đột nhiên sốt ruột vô cùng, sau đó thì ngã nhào, rồi cứ thế biến mất trước mắt anh, khiến anh rất sợ”.

“Anh cũng biết sợ à?” – Xuân Thất thiếu cười lên.

“Sao tôi không biết sợ chứ? Tôi là người lòng dạ vô tư, rộng rãi tựa đất trời, tuy sợ nhưng rất bình tĩnh”. – Lý Đạo liếc mắt xem thường – “Lá gan của cậu cũng đâu lớn lắm, còn giống thằng ngốc vậy”.

“Sau đó thì sao?” – Hàn Băng ngắt ngang cuộc chỉ trích lẫn nhau của hai người đàn ông: “Lúc đó anh ấy không phải là té ngã mà là rơi xuống giếng thang máy, xem ra thứ mỗi người nhìn thấy đều khác nhau”.

Không chỉ có tình cảm giữa cô và Xuân Thất thiếu đột nhiên nảy vọt, ngay cả Lý Đạo và Xuân Thất thiếu trước kia chỉ có quan hệ công việc, hiện tại cũng giống như bạn bè thân thiết. Dù sao cũng cùng nhau trải qua sống chết mà.

“Phương hướng không sai là được” – Lý Đạo sửa sang lại quần áo – “Sau đó anh sốt ruột, trước mắt biến thành màu đen, hình như bị ngất đi. Khi tỉnh lại thì nằm trên chiếc giường này, đang mặc quần áo bệnh nhân”.

Xuân Thất thiếu nhìn Lý Đạo với vẻ quái dị, nhưng im lặng không nói.

“Sao anh biết Lý Đạo ở đây?” – Hàn Băng hỏi Xuân Thất thiếu.

Xuân Thất thiếu nhún vai: “Anh đâu biết”.

Hàn Băng giật mình: “Anh không biết mà anh dám xông vào đây à?”

“Chuyện khẩn cấp làm sao còn chú ý nhiều nữa chứ? Nếu căn phòng này thật sự có thứ nguy hiểm, thì nghĩ cách tiếp là được”. – Xuân Thất thiếu nói điềm nhiên như không, nhưng thấy vẻ kinh ngạc của Hàn Băng, anh lại giải thích thêm – “Anh chỉ cảm thấy phòng lễ năm kỳ lạ, người trong đây chắc chắn không giống trong những căn phòng khác. Quan sát tuy không nhận ra người đến, nhưng phần lớn đều rất yên tĩnh”.

Lý Đạo không để ý đến anh, kéo Hàn Băng hỏi han, Hàn Băng kể lại sơ lược những chuyện đã xảy ra cho ông nghe.

“Có lẽ phòng lễ năm có ý nghĩa đặc biệt. Nếu tôi có thể ở trong này, nói không chừng hòa thượng Đàm và ông Trương cũng ở phòng lễ năm của những tầng lầu khác. Chúng ta đi xem thử đi”. – Lý Đạo suy nghĩ rồi đề nghị.

Có thể đi ra ngoài sao? Hàn Băng hơi nghi ngờ.

Nhưng Xuân Thất thiếu không do dự, kéo cô xông ra ngoài. Lúc cô còn chưa kịp phản ứng thì đã đứng ngoài phòng bệnh rồi. Lý Đạo cũng bắt chước xông ra theo, nhưng lại đột ngột bị dội vào song sắt vắng trở lại.

“Xảy ra chuyện gì?” – ông thẹn quá thành giận nhảy bật lên.

“Sử dụng một câu trong phim Gà Con Chạy Mau”. – Xuân Thất thiếu chỉ chỉ đầu – “Song sắt ở đây”.

Lý Đạo vốn tức giận nhưng nghe vậy lại sững sốt, sau đó nhắm mắt lại, miệng nói lẩm bẩm. Bất chợt thoáng cái chạy ào ra ngoài.

“Ảo giác à?” – ông hỏi Xuân Thất thiếu.

“Cảm giác là chân thật. Nhưng hoàn cảnh thì chưa chắc là thật. Có điều bây giờ tôi vẫn chưa nói rõ được, đi xem trước đã”.

Sau khi đi ra ngoài, Hàn Băng liền phát hiện nơi đây lại biến thành bệnh viện không người. Xung quanh trống trải khiến người ta sợ hãi. Mỗi một bước đi đều vang vọng tiếng bước chân. Thật sự mà nói, xung quanh đều là người nhưng tựa như là người của hai thế giới, Hàn Băng cảm thấy rất quái lạ, nhưng tình hình hiện tại vẫn không hề thay đổi.

Tim cô thít chặt, vô cùng khó chịu. Nhưng cô cảm thấy chuyện sắp đến chỗ mấu chốt rồi, không thể hời hợt được.

Họ tìm thấy hòa thượng Đàm ở phòng 205. Gặp mặt tất nhiên phải trao đổi một hồi, biết được anh ta cũng ngất xỉu, sau đó bị giam trong phòng bệnh một cách khó hiểu. Lúc hòa thượng Đàm lao ra bị cản lại ba bốn lần mới thành công, khiến Lý Đạo vô cùng đặc ý.

Đến phòng 305, ông Trương nằm bất tỉnh dưới đất, vì lý do an toàn, mọi người cảm thấy dừng nên đánh thức ông ta. Ngất xỉu là một chức năng bảo vệ của loài người, tránh để gặp phải thương tổn không chịu đựng được.

Phòng 405, không có ai.

Phòng 505, không có ai.

Phòng 605, không có ai.

Phòng 705, tầng cao nhất, vẫn không có ai.

Xuân Thất thiếu cau chặt mày: “Chị Ngô ở đâu, phải tìm ra chị ta”. – Anh vốn cho rằng chị Ngô phải ở phòng 705.

“Anh chắc chắn tất cả chuyện này đều liên quan đến chị Ngô à?” – Hàn Băng hỏi, hơi căng thẳng.

“Hiện tại cơ bản là có thể xác định”. – Xuân Thất thiếu nói, đột nhiên tách khỏi mọi người, một mình đi trong hành lang, nhắm hai mắt lại.

Tựa như anh có siêu năng lực, một lát sau, tiếng loảng xoảng vang lên xung quanh, đèn hành lang bệnh viện vỡ vụn theo dây chuyền. Xung quanh lập tức rơi vào cảnh tối tăm, chỉ có ánh đèn leo lét nơi xa, mang đến ánh sáng yếu ớt cho tầm nhìn.

“Anh làm gì vậy?” – hòa thượng Đàm kinh ngạc hỏi.

Anh ta rất sợ lúc này Xuân Thất thiếu bị điên. Một cậu ấm, là kẻ anh ta xem thường nhất, không ngờ lại đáng nường tựa như vậy.

Xuân Thất thiếu không trả lời anh ta, chỉ hỏi Lý Đạo: “Anh thấy tôi không?”

“Nói nhảm, người cậu lớn như vậy sao tôi không nhìn thấy được chứ? Tôi đâu có cận thị, tôi chỉ...” – Lý Đạo đột nhiên im bặt.

Hàn Băng chợt hiểu, Lý Đạo có bệnh quáng gà, ánh sáng tối một chút ông sẽ lập tức không thấy gì cả. Sở dĩ cô học lái xe chính vì phải đưa Lý Đạo về nhà vào buổi tối. Một khi đã vậy, dưới ánh sáng này, đáng lẽ ngay cả cái bóng của Xuân Thất thiếu Lý Đạo cũng không nhìn thấy mới phải. Điều này nói rõ... đây là ảo ảnh.

Đã sớm nghi ngờ như vậy, hiện tại rốt cuộc có thể xác định.

Tất cả mọi người không nảy sinh ảo giác, mọi chuyện đều tự thể nghiệm một cách chân thật. Nhưng họ bị giam trong ảo cảnh khổng lồ, là hoàn cảnh không chân thật chứ không phải bản thân họ.

“Xem Inception chưa? Biết ‘xâm nhập tế nào não’ không?” – Xuân Thất thiếu hỏi – “Chúng ta đã rơi vào một nơi tương tự vậy, nhưng do phép thuật thần kỳ của phương Đông tạo nên chứ không phải là dữ liệu khoa học”.

“Nói nghiêm túc thì văn hóa thần bí phương Đông cũng là khoa học”. – Lý Đạo giải thích, nhưng lập tức giơ tay lên – “Được, được, tôi im lặng, cậu nói tiếp”. – ông không nhìn được lại khẽ lẩm bẩm – “Làm đạo diễn sao không biết mấy loại phim này, lúc trước sao mình không nghĩ đến chứ?”

“Khoan không đề cập đến ảo cảnh này là gì, do ai tạo nên, chỉ nói một chuyện”. – Xuân Thất thiếu đưa một tay lên – “Trong ảo cảnh phải có tọa độ mới có thể giúp chúng ta phân biệt rõ chân thật và hư ảo. Bằng không nhận thức của con người sẽ xảy ra hoảng loạn, điều này rất đáng sợ”.

“Trong Inception là một con quay”. – hòa thượng Đàm cướp lời.

“Đúng”. – Xuân Thất thiếu gật đầu – “Tọa độ của chúng ta là Lý Đạo”.

41. Ác Niệm

“Nếu như tôi có thể nhìn thấy mọi thứ trong bóng tối thì nói rõ đó là ảo ảnh. Nếu như không thấy rõ thì đó là sự thật”. – Lý Đạo cười cất lời – “Xem đi, thiếu sót nhỏ cũng có tác dụng lớn”.

Hàn Băng suýt bật cười, nhưng cô quan tâm đến hoàn cảnh hiện tại là gì hơn.

“Anh cảm thấy đây là ảo cảnh do chị Ngô tạo ra sao?” – cô hỏi.

Mấy người ngồi dưới đất, bất chấp mọi việc bắt đầu suy luận tỉ mỉ.

Một người phụ nữ yếu đuối như vậy, trong lòng còn có nỗi cố chấp và thất vọng sâu sắc về tình yêu. Nhưng chị ta lại có sức mạnh tinh thần mạnh mẽ đến vậy, khiến tất cả mọi người đều vui thân trong đó.

Nhớ một truyền thuyết Ấn Độ có nói: Thế giới vốn là một giấc mộng, là cõi mơ của thần Brahma(*). Nếu ông tỉnh lại, thế giới sẽ bị hủy diệt một lần. Sau đó khi ông tiếp tục giấc ngủ, thế giới lại được sinh ra.

(*) Brahma (Phạm Thiên) là một trong ba vị thần tối cao trong Ấn Độ giáo, thần của sự sáng tạo, hai thần còn lại là Vishnu - thần bảo hộ và Shiva - thần hủy diệt. Thần Brahma thường được thể hiện với bốn đầu và bốn tay. Thần cưỡi trên một con ngỗng hay con thiên nga có tên Hamsa. Vợ của Brahma là người đẹp Sarasvati, nữ thần có học vấn và là thần đỡ đầu của nghệ thuật, khoa học và ngôn từ.

Kinh Phật còn nói rằng: Một hạt cát một thế giới, một bông hoa một thiên đường.

Rất nhiều thứ nhỏ nhất nhất, không đáng để ý nhất đều chứa đựng toàn bộ mơ ước, niềm tin và thế giới của bản thân.

Vậy tại sao chị Ngô không thể có thế giới ảo tưởng của chính mình chứ? Không biết chị ta có dị năng hay không, không biết lai lịch của chị ta ra sao, nhưng sức mạnh của khách sạn Hoàng Tuyền chắc chắn lớn hơn chị ta, cũng giúp chị ta hoàn thành việc gây dựng ảo cảnh này.

Nhớ lại vụ án đầu tiên, họ đã phát hiện ra năng lực đặc thù thúc đẩy ảo giác và xâm nhập vào giấc mộng của người khác của khách sạn Hoàng Tuyền. Lần này chỉ là vì không lường được thế giới tinh thần chị Ngô lại mạnh mẽ như thế nên sơ sót, đến nỗi họ đánh mất vị thế chủ động, trong cảnh vô tri mù mịt coi tất cả mọi thứ là sự thật.

Cho dù hiện tại phát hiện ra, nhưng vì họ đã rơi vào quá sâu, không thể thoát ra ngoài được.

Không biết tại sao chị Ngô lại đến khách sạn Hoàng Tuyền. Thật sự là trắng mắt lần hai sao? Nhưng sau khi chị ta đến, đám người Hàn Băng cũng về khách sạn, ảo cảnh của chị ta được khởi động. Có lẽ điều này do dị năng của Hàn Băng tạo nên, cô có thể bắt được ý niệm và phản hồi trong vô thức. Mà ảo cảnh này được tạo bởi ý niệm của chị Ngô. Hai ý niệm va chạm tạo nên sức mạnh không tên, khởi động tất cả mọi chuyện.

Họ bước vào ảo cảnh này từ khi nào? Không ai biết rõ. Nhưng nếu vẫn bị giam giữ trong một thời gian dài, chắc chắn thân thể sẽ bị tổn thương. Mà vì ảo cảnh này vô hại, bản thân chị Ngô cũng không biết thế giới thật sự ở nơi đâu, cũng tự giam mình trong này. Nhưng chỉ có lúc nội tâm chị ta vô cùng sợ hãi thì ảo cảnh mới có thể trở nên vô cùng kinh khủng.

Hơn nữa, thật ra từ lúc bắt đầu chị ta đã cảm thấy sợ hãi, chẳng qua mặt ngoài giả vờ bình tĩnh thôi. Khi mấy người đàn ông hành động, chị ta cho rằng có thể dựa vào họ rời khỏi đây, nhưng họ lại rơi vào thế giới chị ta sáng tạo ở bên kia hành lang mà không thể thoát, nỗi sợ hãi của chị ta đã đạt lên tới đỉnh điểm. Những thứ khiến chị ta sợ hãi tuôn hết ra ngoài.

Chính chị ta cũng từng nói, khi còn bé nghe kể rất nhiều chuyện ma quỷ, những tình tiết này được thêm vào ảo cảnh, không khí kinh dị và mức độ kỳ ảo càng tăng thêm phần nào.

Cái gì là sự thật, cái gì là hư ảo, trong cảnh vô thức, tất cả mọi người đều hồ đồ. Thế giới nội tâm của chị Ngô giao thoa hòa lẫn với thực tế, khiến ảo cảnh trở nên vĩ đại đến bất ngờ.

Có lẽ áo của Lý Đạo là do chị ta lấy đi. Tượng thần chuyển động và toàn bộ mọi chuyện đều là do trí não đánh lừa đôi mắt. Lúc đầu Xuân Thất Thiểu cũng rơi vào tình huống đó mà không biết. Nhưng anh quá thông minh, sau khi cứu Hàn Băng, lại vào đây lần nữa, anh đã bắt đầu tìm ra chỗ không hợp lý từ những chi tiết nhỏ nhặt không ai chú ý, cho nên mới cả gan chứng thực.

Đâm đầu vào song sắt, nhổ nước miếng, tất cả đều là cách chứng thực của anh.

“Hay nhỉ, Inception biến thành đội thiếu nữ biệt kích rồi”. - Lý Đạo nghiêng rằng - “Chị ta sống trong thế giới của mình, khiến chúng ta cũng sống trong đó một lần. Mấu chốt là làm thế nào để ra ngoài. Không phải thân thể chúng ta bị vây khốn ở đây đấy chứ?”

“Dĩ nhiên không phải, cho nên anh không còn mặc quần áo bệnh nhân nữa”. - Xuân Thất Thiểu nói.

Mọi người nhìn về phía Lý Đạo. Đúng vậy không?

“Nhưng mọi người không cảm thấy ảo cảnh của chị Ngô quá chân thật sao? Chi tiết vô cùng phong phú”. - Lý Đạo nói - “Ngay cả phản ứng của mỗi người chúng ta trong ảo cảnh đều vô cùng rõ ràng. Cho dù có sự trợ giúp của sức mạnh kỳ quái không thể giải thích được của khách sạn Hoàng Tuyền, sức tưởng tượng của chị ta chắc chắn hạng nhất. Điều này nói rõ, thế giới tinh thần của chị ta vô cùng mạnh mẽ, nhưng chị ta không thể khống chế”.

“Nếu quá đau khổ, rất nhiều người sẽ sống trong thế giới của mình”. - Xuân Thất Thiểu buông tiếng thở dài - “Vừa nãy không phải anh nói đội thiếu nữ biệt kích là vì vậy hay sao? Tránh trốn tổn thương, hoàn thành khát vọng, nhưng không tránh được thứ tối tăm và kinh khủng nhất”.

“Giả dụ chuyện trắng mắt lần hai mà chị Ngô nói là thật, có thể hiểu được lý do vì sao chị ta đến khách sạn Hoàng Tuyền. Mà tính kỳ lạ của khách sạn quả thật đã giúp đỡ chị ta. Nhưng tại sao cảnh tượng chủ đạo trong ảo cảnh của chị ta lại là bệnh viện, còn là bệnh viện tâm thần nữa chứ? Tại sao phòng lễ nằm lại quan trọng như vậy?” - Hàn Băng nhắc đến một nghi vấn khác.

“Thông minh”. - ánh mắt Xuân Thất Thiểu mang sự tán thưởng, còn có chút yêu chiều - “Anh đoán, tuổi Hoàng Kim là nơi chị ta hoài niệm nhất, cho nên chị ta xuất hiện ở đây. Còn bệnh viện tâm thần là nơi chị ta quen thuộc nhất trong những năm gần đây, nên ảo cảnh của chị ta là những cảnh tượng này, cũng tương tác liên thông với khách sạn Hoàng Tuyền. Xuyên suốt từ nơi này đến nơi kia theo nỗi lòng của chị ta”.

Ba người chợt hiểu ra, ngay sau đó lại vô cùng đồng cảm. Nhìn trạng thái tinh thần yếu ớt của chị Ngô chắc chắn không phải là bác sỹ. Như vậy chị ta chính là bệnh nhân, bệnh nhân tâm thần. Nhưng mà ảo cảnh của chị ta rất rõ ràng, logic không quá rối loạn, có thể thấy được tinh thần chị ta chỉ là có chút vấn đề thôi, không phải đã hoàn toàn điên loạn. Vậy thì tại sao trong đầu chị ta chỉ có mỗi phòng bệnh nặng chứ?”

Là bị người ta làm hại sao? Chỉ có người thân mới có thể đưa chị ta đến bệnh viện tâm thần. Lẽ nào là chồng chị ta?

Quá ghê tởm! Vừa nghĩ đến đây Hàn Băng liền siết chặt nắm tay. Cô tin tưởng lời chị Ngô nói, chồng chị ta đã phụ bạc tình yêu và gia đình, giết chết hết mấy tên mới phát, trong nhà cờ đỏ còn chưa đổ, bên ngoài cờ

màu đã phấp phới(*). Chị Ngô là người tâm tư nhạy cảm yếu ớt, đương nhiên sẽ không chịu được.

(*) Đây là câu nói trong tiểu phẩm do Quách Đạt đóng vai chính, ý chỉ những người đàn ông còn chưa bỏ vợ mà đã công khai có vợ bé, tình nhân ở bên ngoài.

“Ông ta không phải là người”. - Hàn Băng nhớ đến câu nói của Xuân Thất Thiếu, hiểu được ý trong đó.

Với lại, kẻ chị Ngô vẫn dắt theo bên mình không phải là người thật của chồng chị. Nói cách khác, Triệu tiên sinh không hề ở đây, cũng không rơi vào ảo cảnh. Cho nên ông ta mới bị bệnh nặng quần thân, chưa bao giờ lên tiếng, ông ta mới vừa như vậy đã cháy sạch hoàn toàn, sau đó tan thành mây khói trước mặt họ. Vậy có thể nói, nếu như Triệu tiên sinh chết trong ảo cảnh, chị Ngô hoàn toàn không phân biệt được chân thật và hư ảo sẽ cho rằng tên khốn kiếp kia đã chết thật rồi hay không?

Không thể biết được chị ta sẽ đau lòng hay vui sướng. Nhưng tâm trạng nhất định sẽ bị kích thích mãnh liệt.

Thật ra thì họ chẳng qua chỉ suy luận chung chung thôi, rất nhiều sự thật khác phải chờ ra khỏi ảo cảnh mới có thể giải đáp được. Còn một vấn đề quan trọng là: mỹ nhân pha lê kia là sao? Có cảm giác rằng họ rất hung ác. Vậy nhất định đó là bí mật sâu thẳm nhất trong nội tâm chị Ngô, nếu như không thể giải được, chị ta sẽ sụp đổ mất. Nếu thế giới của chị ta hỗn loạn, họ sẽ gặp phải nguy hiểm lớn hơn nữa.

Tinh thần cũng có thể tổn thương và giết chết người khác. Điều này đã được chứng minh trong thí nghiệm tâm lý học. Mà nếu tinh thần chết đi thì thể xác không thể nào còn sống được nữa.

Quan trọng nhất chính là cho dù họ biết đó là một ảo cảnh, nhưng phải làm sao mới có thể bình an thoát ra ngoài, để thân thể và tinh thần mỗi người đều không bị tổn hại đây?

Đây chính là mắt trận như đã nói.

Tìm được chỗ mấu chốt, phá ảo cảnh, họ mới có thể tỉnh lại, nếu không vẫn sẽ bị giam giữ. Ảo cảnh này quá mạnh mẽ, họ đã chứng minh được bằng thực tế. Lúc trước Xuân Thất thiếu cắt tay vẫn không thể tỉnh lại. Chắc chắn lúc này trên người anh vẫn còn vết thương.

Sức mạnh tinh thần quả là sự tồn tại vô cùng mạnh mẽ.

“Bọn anh cần em”. - Xuân Thất thiếu nhìn Hàn Băng, dường như có chút luyến tiếc - “Em có thể bắt được thông tin sóng não của người ngoài, cho dù lần này sự việc không liên quan đến cái chết, nhưng em phải nghĩ cách triệu hồi ý niệm của chị Ngô. Chỉ khi biết rõ bí mật đáng sợ chị Ngô chôn giấu trong lòng thì chuyện mới có thể giải quyết trên cơ bản”.

Anh suy nghĩ rồi bổ sung thêm: “Có lẽ em sẽ nhận được thông tin đáng sợ, anh xin lỗi, nhưng không có cách nào khác, em đừng sợ”.

Hàn Băng lắc đầu. Cô sợ, nhưng cô phải làm như vậy. Điều này không chỉ cứu Lý Đạo, cứu hòa thượng Đàm, cứu ông Trương khuân vác mà còn cứu chính cô và cả chị Ngô.

Nếu như chị Ngô thật sự bị hãm hại đưa vào bệnh viện tâm thần. Chị ta nên được cứu thoát, để tên Triệu tiên sinh lòng lang dạ sói kia có thể cút xa bao nhiêu thì hay bấy nhiêu. Chị Ngô chưa già, mới hơn năm mươi tuổi, hoàn toàn có thể làm lại cuộc đời.

Hàn Băng không hề do dự, khoanh chân ngồi dưới đất. Thật ra thì cô không cần khoanh chân, nhưng ngũ tâm(*) cần hướng lên trên, tập trung ý niệm.

(*) Ngũ tâm bao gồm hai lòng bàn tay, hai lòng bàn chân và đỉnh đầu.

“Chị Ngô... Chị Ngô...” - cô thầm mặc niệm trong lòng, không ngừng tìm kiếm - “Chúng tôi đến giúp chị, chị đừng sợ. Chị có chuyện gì sợ hãi thì nói cho tôi biết. Tôi sẽ giúp chị, tôi thật sự sẽ giúp chị”.

Xung quanh lặng im như tờ.

Hàn Băng không nản lòng, tiếp tục kêu gọi. Mỗi người đều có chuyện không muốn nói ra cho người khác biết, lại còn là chuyện quan trọng. Nhưng nếu để trong lòng, không thể thả lỏng thì sẽ phát sinh phản ứng hóa học với linh hồn, nảy sinh vô số ác mộng và ma quỷ.

Không biết trải qua bao lâu, rốt cuộc đã có phản ứng. Trong cảnh lặng im như tờ, một tiếng thở dài thăm thẳm truyền đến từ nơi cách đó không xa, tràn ngập cả hành lang, tràn ngập cả bệnh viện.

Chị Ngô mặc bộ đồ đỏ thắm đi đến từ đằng xa. Khuôn mặt trang điểm đậm như cô dâu.

“Tôi có ác niệm”. - chị ta chảy nước mắt - “Tôi đã giết người, cho nên họ đến đòi nợ. Tôi đã trốn đến mức này rồi nhưng họ vẫn đuổi theo”.

Mọi người đều không biết nói gì cho phải. Cuối cùng hòa thượng Đàm giả trang hòa thượng tụng một câu Phật hiệu: “A di đà Phật”.

Chị Ngô không biết anh ta là hòa thượng giả, nghe thấy tiếng Phật hiệu thì tâm linh như được an ủi, chị ta quỳ gối tại chỗ, không ngừng lặp lại: “Phật Tổ tha thứ cho con, con bị ác niệm sai khiến. Nó ở trong lòng con, đuổi cũng không đi, xin Phật Tổ từ bi”.

Hai chữ từ bi như ngọn đèn soi sáng, Hàn Băng đột nhiên thoát khỏi cơn mê, trong lòng hoàn toàn thanh thản.

“Chị Ngô, nói ra đi, buông xuống là tốt”.

“Đúng vậy, người ta vẫn nói phóng hạ đồ đao, lập địa thành Phật”. - hòa thượng Đàm cũng nói.

Chị Ngô thoáng do dự, gương mặt hiện vẻ sợ hãi, nhưng sau đó là tuyệt vọng: “Ông ấy... chồng tôi ép tôi. Ông ấy đã nói sẽ giữ gìn tôi, tránh để tôi sợ, tránh để tôi sợ... Cả đời tôi đều vì ông ta, sinh con dưỡng cái, lo liệu việc nhà, trở thành thiếu phụ luống tuổi. Thế nhưng ông ta lại luôn có những người đàn bà khác, lúc nghèo khổ đã vậy, lúc giàu có lại càng trầm trọng thêm. Tôi đã mặc kệ, thậm chí ông ấy có về nhà hay không cũng không sao. Nhưng sao ông ấy lại phải dẫn mấy ả đàn bà kia về nhà? Nhà của tôi, giường của tôi!”.

Chị Ngô đột nhiên kích động, vẻ mặt thê lương rất đáng sợ.

Hòa thượng Đàm vội vã niệm Phật, chị Ngô thật sự yên lòng trở lại.

42. Triệu Tiên Sinh Thật Sự

“Thời khắc huy hoàng nhất của cuộc đời ông ấy là lúc làm ra tác phẩm pha lê nghệ thuật Tứ Đại Mỹ Nhân”. - ngữ điệu của chị Ngô nhanh chóng chậm lại, chậm đến mức tưởng chừng khiến mọi người chịu nổi khổ lắng trì - “Sau đó ông ta giống như cố chấp muốn sưu tập Tứ Đại Mỹ Nhân phiên bản hiện đại. Ông ấy quả thật đã làm được chuyện đó. Cho dù những cô gái đó không được xinh đẹp tuyệt sắc đến vậy nhưng cũng giống vài phần. Ông ấy có tiền đương nhiên có thể mua được tất cả. Sau đó, ông ấy dẫn bốn cô gái đó về nhà, còn đặt tên theo Tứ Đại Mỹ Nhân. Cuối cùng còn biến thái ngay trước mặt tôi nữa... Tôi không chịu được muốn giết bọn họ! Vì vậy tôi thừa dịp ông ấy không có ở nhà, liền khóa trái cửa, một mối lửa đốt trụ căn nhà sang trọng chẳng hề có tình người kia”.

Hàn Băng thăm ớn lạnh, cô hiểu đây chính là nỗi sợ hãi và áy náy lớn nhất trong lòng chị Ngô.

“Đường như tôi nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của họ, họ cầu xin tôi, gương mặt xinh đẹp của họ cháy sém, đáng người xinh đẹp co lại như nắm tay. Nhưng đó là thứ họ xứng đáng nhận được, tại sao tôi phải cứu họ chứ? Tại sao phải hối hận? Vì tiền, vì lợi ích mà họ có thể buông bỏ tự tôn, phá hoại gia đình người khác. Loại đàn bà này sao đáng sống chứ!”

Chị Ngô lại kích động, Hàn Băng rất sợ tâm trạng chị ta trở nên quá khích sẽ khiến ảo cảnh xảy ra biến hóa, càng khiến họ không thoát ra được. Nhưng mà cô không biết xen vào thế nào mới làm gián đoạn cơn bùng nổ của chị ta, không khỏi liếc nhìn Xuân Thất Thiếu.

Xuân Thất Thiếu cho cô một ánh mắt trấn an, ý bảo cô an tâm nghe tiếp.

Quả nhiên cảm xúc của chị Ngô lại hạ xuống như tàu lượn siêu tốc. Tiếng cười lạnh mang theo thỏa mãn vô tận: “Tôi đã từng nói, quê hương chúng tôi có một bà đồng thông thạo âm dương, có thể câu hồn vía con người, đặt vào một món đồ. Tôi liền bỏ ra nhiều tiền mời bà ta câu hồn vía bốn ả nhét vào Tứ Đại Mỹ Nhân pha lê kia. Ha ha, không phải ông ấy yêu Tứ Đại Mỹ Nhân kia sao? Tôi thành toàn cho ông ấy. Trên

đời này còn có người vợ nào vâng lời như tôi không? Mọi chuyện đều suy nghĩ cho ông ấy, cho đến khi ông ấy bị âm khí ăn mòn, trở nên xấu hơn cả heo, còn cặn hơn cả bã đậu. Mà bốn ả kia cho rằng đã chết thì xong rồi sao? Tôi phải khiến hồn vía họ không nơi nương tựa, mãi mãi không được siêu sinh”.

Nghe đến đây, Hàn Băng hơi không chịu nổi nữa. Một người phụ nữ hiền lành bị ép đến mức sản sinh nỗi thù hận biến thái. Tuy đáng thương nhưng cũng rất đáng sợ.

Hiện tại họ đã biết được bí mật chôn giấu tận sâu trong đáy lòng chị Ngô, kế tiếp là nghĩ cách thoát ra ngoài. Họ phải tìm được điểm yếu đuối nhất trong lòng chị ta, sau đó phá hỏng nó. Khi thế giới ảo tưởng của chị Ngô sụp đổ, họ chỉ cần nhận biết chính xác là có thể thoát đi ngay lập tức.

“Hàn Băng, nghĩ biện pháp điều khiển thông tin sóng não của mình. Thay đổi một chút nội dung ảo cảnh, khiến chị Ngô thấy...”. - đột nhiên tiếng Xuân Thất thiếu vang lên.

Hàn Băng kinh ngạc ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện đôi môi Xuân Thất thiếu chẳng hề mấp máy, thậm chí chẳng hề nhìn về phía cô, cô không khỏi càng kinh ngạc.

Tại sao giọng anh có thể cất lên trong đầu cô được? Lẽ nào sóng não của hai người họ có cùng tần số cho nên anh mới cảm ứng được nỗi sợ hãi và hoảng loạn của cô sao? Đây không phải là thần giao cách cảm của người yêu trong truyền thuyết chứ?

Tuy nhiên lúc này cô không thể suy nghĩ nhiều, chỉ vội vàng hỏi trong đầu: “Em thử xem sao. Nhưng mà muốn cho chị Ngô thấy cái gì?”

“Để chị ta thấy Lý Đạo thành chồng chị ta.”

“Hả?”

“Nhanh lên đi! Cố gắng lên! Anh cảm thấy bầu không khí không ổn, chỉ sợ chị Ngô nói xong tâm sự lại ỉn núp tiếp. Nếu như chị ta trốn trong thế giới của mình không chịu ra, chúng ta không thể tấn công nhược điểm của chị ta, không thể rời khỏi ảo cảnh được, cuối cùng sẽ bị giam cho đến chết.”

Hàn Băng vừa nghe thế cũng bất chấp mọi chuyện. Cô chưa từng làm chuyện như vậy, luôn bị động tiếp nhận. Nhưng sự phụ Tuệ Không đã nói, dị năng của cô thiếu huấn luyện, thật ra có thể điều khiển được.

Ồ! Hình như phần trí nhớ cô đã lãng quên kia khôi phục lại một chút thì phải?

“Hàn Băng, tập trung vào”. - Xuân Thất thiếu lại thúc giục.

Hàn Băng vội vàng tập trung. Cô thực sự rất ghét Triệu tiên sinh, cho nên đặt hình tượng Triệu tiên sinh vào người Lý Đạo khiến cô bài xích theo bản năng. Nhưng mà ghét cũng là một loại sức mạnh, dần dần trong mắt cô Lý Đạo vẫn là Lý Đạo, nhưng ánh mắt chị Ngô nhìn Lý Đạo đã thay đổi.

“Ông đã đến rồi sao?” - về mặt chị ta mâu thuẫn, còn có một chút nhút nhát.

Hàn Băng giận chị ta hèn nhát không dám tranh đấu. Đôi khi bản thân người phụ nữ cũng phải có trách nhiệm nhất định với cảnh ngộ đáng thương của mình. Cái tên đàn ông thối tha kia đã cặn bã đến mức như vậy nhưng chị Ngô vẫn không hận ông ta hoàn toàn. Giết chết kẻ thứ ba có lợi ích gì, tên đàn ông này mới đáng chết. Dĩ nhiên cô không tán thành bạo lực, nhưng chia gia sản của ông ta, sống cuộc sống hạnh phúc hơn ông ta là cách trả thù tốt nhất của phụ nữ.

Rất nhiều kẻ thứ ba xen vào gia đình của người khác đều nói: thật ra không phải vì tiền mà là vì tình yêu.

Vậy thì họ nên nghĩ cách khiến người đàn ông ra khỏi nhà với hai bàn tay trắng, sau đó tuổi già mà sống chung với tình yêu của kẻ thứ ba trẻ trung đi.

“Tôi đến xem bà sao còn chưa điên chết.” - Lý Đạo lạnh lùng nói. Giọng nói, về mặt đều dọa Hàn Băng giật mình, cho rằng trong thoáng chốc Lý Đạo đã bị Triệu tiên sinh nhập vào.

Chị Ngô thoáng cái ghen lời: “Sao ông lại đối xử đối với tôi như vậy? Ban đầu ông đã nói...”

“Tôi nói rất nhiều lời, nếu như phải thực hiện hết từng câu thì không phải tôi sẽ chết vì mệt à?” - Lý Đạo tiếp tục tỏ thái độ đáng ghét - “Chưa từng thấy loại đàn bà nào lệ thuộc vào người khác như bà. Bà luôn

muốn tôi bảo vệ, thì tôi không thể không bảo vệ sao? Hừ, bà muốn tình yêu thật sự của tôi thì phải vì tôi làm một chuyện.”

“Chuyện gì? Ông nói đi, ông nói đi. Nếu tôi làm được nhất định sẽ không tiếc gì hết.” - mắt chị Ngô lóe sáng.

Đến lúc này rốt cuộc Hàn Băng đã thấy rõ nỗi cố chấp và trạng thái tinh thần yếu ớt của chị ta. Chính bởi vì chị ta quá tin tưởng vào ảo cảnh mình đã sáng tạo là thật, cho nên chị ta mới nhập tâm như vậy.

“Đi chết đi!” - Lý Đạo cười khẩy - “Phát tài chết vợ là mơ ước của đàn ông. Tôi giàu rồi nhưng bà vẫn còn sống, khiến cho cuộc đời tôi không viên mãn. Bà biết tôi là người cầu toàn, làm sao có thể chấp nhận được thứ không hoàn mỹ tồn tại chứ? Cho nên bà đi chết đi có được không?”

Chị Ngô giật mình.

Không ngờ người mình thương yêu và tin tưởng rằng dù ông ta có hư hỏng vẫn yêu mình lại nói ra những lời như vậy. Nhưng mà thói quen vài chục năm nay khiến chị ta không nói gì cả, chỉ có đau lòng tuyệt vọng, nước mắt thì nhau rơi xuống như chuỗi hạt đứt dây.

“Ông... Ông...”

“Tôi cái gì mà tôi? Còn không đi mau.” - Lý Đạo trợn trừng mắt, biểu lộ vẻ mặt chán ghét chị Ngô đến tột cùng - “Bà luôn nhắc đến mấy chuyện trước đây của tôi, nhưng tôi đã chán ngấy cái pha lê nghệ thuật đó rồi. Cái thứ mà vừa ném đã vỡ ai lại muốn lúc nào cũng phải cẩn thận như vậy chứ? Đáng điều kiện dàng yếu ớt của bà trưng cho ai xem hả? Thật là phiền chết đi được”.

Xuân Thất thiếu bên cạnh cũng không nhịn được nữa, nhảy lên nín cổ áo Lý Đạo: “Ông là tên bại hoại! Đồ cặn bã! Đồ vứt đi! Sao ông lại đối xử với vợ mình như vậy! Tôi không nhìn được nữa, tôi giết ông để ông đừng sống làm ô nhiễm không khí, làm hại phụ nữ!”

Trời ơi, anh đang đóng kịch gì vậy?

“Cậu là ai? Cậu làm gì được tôi!” - Lý Đạo vẫn cực kỳ nhập tâm, còn cố gắng phản kháng.

Đến cùng Xuân Thất thiếu vẫn trẻ tuổi hơn, khỏe mạnh hơn, cường tráng hơn, nên hai người vật lộn với nhau vài cái đã đè được Lý Đạo xuống đất, dùng hết sức lực bóp cổ ông.

“Loại người như ông mới phải chết đi cho rồi”.

“Buông ra!” - Lý Đạo lồng lộn kịch liệt, giãy dụa, duỗi thẳng chân, sau đó khò khè không phát ra tiếng.

Chị Ngô sợ hãi ngơ ngác đứng tại chỗ, cho đến khi Lý Đạo không còn động tĩnh mới đột nhiên lui về sau vài bước, lập tức hôn mê bất tỉnh.

Cảnh tượng ngưng lại trong nháy mắt.

“Mau ra đi, ngay bây giờ!” - Xuân Thất thiếu hô to.

Tất cả mọi người đều tập trung ý niệm của mình, mang theo tâm trạng muốn thoát ra khỏi, nhắm chặt mắt. Vài giây sau lúc mở mắt ra, tất cả đã đổi khác.

Trong thế giới hư ảo người ta không phân biệt rõ nơi nào là thực. Nhưng trong thế giới chân thật thì trong lòng rất chắc chắn.

Hàn Băng thở phào một hơi. Bên cạnh là Xuân Thất thiếu, Lý Đạo, hòa thượng Đàm và ông Trương khuôn vác vẫn chưa tỉnh lại. Lúc này họ đang ngồi trên ghế salon ở đại sảnh, hoàn toàn tỉnh táo. Thời gian trên điện thoại di động vẫn là ngày họ phải rời khỏi khách sạn, có điều đã trôi qua mấy giờ.

Hóa ra mấy ngày ở trong ảo cảnh thật ra là quãng thời gian rất ngắn trong thực tế. Vậy khách sạn Hoàng Tuyền thì sao? Nó chịu tha cho họ rồi ư?

Hòa thượng Đàm bật dậy, chạy đến cửa, hoan hô một tiếng.

Hàn Băng biết ảo cảnh đã phá, họ đã làm khách sạn Hoàng Tuyền hài lòng. Trên thực tế, thế giới ảo tưởng của chị Ngô đã biến mất, rốt cuộc họ có thể rời đi. Nhưng mà...

“Lý Đạo không hổ là đại đạo diễn nhĩ, trình độ diễn xuất quá tuyệt vời”. - trong cảm giác hạnh phúc sống sót sau tai nạn, Hàn Băng không nhịn được nói đùa - “Khi này anh xấu xa đến mức khiến người ta muốn giết chết, sau đó giả chết phải nói là vô cùng chân thật”.

Hiện tại cô đã biết, Xuân Thất thiếu có thể nói chuyện với cô là bởi vì lợi dụng ảo cảnh, không phải là thần giao cách cảm của người yêu, vì khi đó anh và Lý Đạo cũng có thể thần giao cách cảm với nhau. Nếu sống trong cuộc sống thực tại, thì khi hai người trao đổi vẫn phải dựa vào tiếng nói, chữ viết hoặc ra dấu.

“Đó là đương nhiên, đừng xem thường anh nhé”. - Lý Đạo hơi đắc ý, ngay sau đó sắc mặt lại trầm xuống - “Chị Ngô ở đâu?”

Ba người kia vừa nghe, tâm trạng hồ hởi lập tức biến mất. Không ai bảo ai, mọi người cùng nhau giầy vò ông Trương, không quan tâm ông ta có còn mê man hay không, vội vàng tìm thẻ phòng chạy đến lầu ba.

Mở cửa phòng ra, bên trong hoàn toàn yên tĩnh. Sau đó họ nhìn thấy chị Ngô nằm trên ghế salon, chị ta gầy hơn người đẹp Giang Nam trong ảo cảnh nhiều, gần như là da bọc xương. Bởi vì quá gầy, gương mặt cũng già nua xấu xí. Lúc này chị ta còn đang ngủ, trên mặt còn đọng lại nước mắt.

Bên cạnh chị ta là một đồng tro tàn, nhìn từ than chì trên tay trên tay chị ta, đó là bức họa chị ta đã vẽ, tám phần là vẽ Triệu tiên sinh dựa theo trí nhớ. Người đàn ông họ nhìn thấy trong ảo cảnh chính xác là người trong bức họa, cho nên ông ta mới chấy nhanh như vậy. Nhưng đồ bị thiêu hủy trong ảo cảnh, trên thực tế cũng bị cháy, có thể thấy được phương diện sức mạnh tinh thần của chị Ngô mạnh mẽ cỡ nào.

“Làm sao đây?” - Hàn Băng hỏi, cảm thấy chị Ngô vô cùng đáng thương.

Triệu tiên sinh mới là kẻ đầu sỏ, nhưng ông ta vẫn sống khỏe mạnh, còn chị Ngô thì tinh thần thất thường. Cái chết của mấy người đàn bà kia có phải do chị Ngô đã bị điên nên mới không phải chịu trách nhiệm trước pháp luật hay không? Tên họ Triệu kia rất giàu có, hoàn toàn có thể giải quyết được chuyện này. Mà chị Ngô cũng vì chuyện này mới bị nhốt trong phòng bệnh nặng sao? Nhưng dù sao chị ta vẫn là người tàn bạo, trên người gánh bốn nhân mạng.

Bất kể cô đồng cảm với chị Ngô thế nào đi nữa, giết người vẫn là giết người, chỉ hi vọng chị Ngô có thể được cứu rồi và tâm hồn thật sự được giải phóng.

Cuối cùng, theo chú ý của Xuân Thất thiếu, họ lục hành lý chị Ngô để tìm cách liên lạc với chồng chị ta. Lại báo cho cơ quan công an địa phương và bệnh viện có liên quan. Sau khi chị Ngô tỉnh lại thì bản thân ngơ ngác, lúc bị đưa đi chỉ cười cười nhìn mỗi Hàn Băng.

Lúc công an kiểm tra đồ đạc của chị Ngô, phát hiện ra bốn tác phẩm pha lê nghệ thuật. Hàn Băng rất kinh ngạc, không ngờ ảo cảnh được xây dựng hoàn mỹ đến vậy, mà đồ vật lại rất chân thật.

Sau đó, cô tận mắt nhìn thấy Triệu tiên sinh khẩn cấp bay đến xử lý vụ việc, là Triệu tiên sinh thật sự, cô rất kinh ngạc.

43. Mối Tình Chết Non

Trong ảo cảnh Triệu tiên sinh béo núc chỉ ngồi một chỗ, vô cùng đáng ghét. Nhưng trên thực tế Triệu tiên sinh là một ông chú trung niên đẹp trai, tuy thường hay rượu chè nên nhìn không khỏe mạnh cho lắm, nhưng khuôn mặt và vóc dáng được chăm sóc tốt khỏi phải bàn, cộng thêm khí chất nghệ sĩ lại càng lôi cuốn người khác.

Thảo nào từ đầu đến cuối chị Ngô đều yêu chồng mình vô cùng. Bởi vì có người luôn mê hoặc được người khác, bất kể làm sai điều gì vẫn được tha thứ.

“Cảm ơn mọi người”. - Triệu tiên sinh thành khẩn nói với đám người Xuân Thất thiếu - “Vợ tôi tinh thần yếu ớt, ở trong viện điều dưỡng. Cũng do tôi trông nom không chu đáo nên bà ấy tự bỏ trốn”.

“Chị Ngô đến nơi hưởng tuần trăng mật ngày xưa, Triệu tiên sinh không nghĩ ra đến đây tìm chị ta sao?” - Hàn Băng không nhịn được châm chọc một câu

Nếu không phải cô quá hiểu rõ về người đàn ông này thì đã bị vẻ bề ngoài lịch sự tao nhã của ông ta đánh lừa. Lúc nói đến chị Ngô, ông ta còn ra vẻ ân cần dịu dàng, đau thấu tâm can. Nhưng cô đã trải qua tất cả cảnh tượng trong tâm linh chị Ngô, biết được những thứ đó mới là thật.

Triệu tiên sinh không ngờ rằng họ đã biết vụ phóng hỏa giết người, đúng không?

Hàn Băng vừa nghĩ vừa liếc nhìn cái hộp Triệu tiên sinh cầm trong tay - chiếc hộp đựng Tứ Đại Mỹ Nhân pha lê.

Dường như Triệu tiên sinh vừa mới kiểm tra, còn chưa thu ghém xong xuôi. Cho nên nắp hộp mở ra, từ góc độ Hàn Băng trùng hợp có thể thấy được thứ bên trong.

Tứ Đại Mỹ Nhân không có ngũ quan, tạo hình thướt tha tao nhã, cho dù Hàn Băng là người không hiểu về nghệ thuật cũng phải xuýt xoa trước vẻ đẹp và nét sâu bi của các nàng. Chỉ là pha lê bình thường nhưng thể hiện rõ được tổ chất.

Nhưng ngay lúc này, đột nhiên một luồng sáng đỏ hiện lên. Hàn Băng thấy rõ tượng pha lê xảy ra dị biến. Màu đỏ kia di chuyển trên tượng pha lê trong suốt một cách kỳ lạ, vô cùng yêu dị. Đồng thời, cô tựa như thấy Tứ Đại Mỹ Nhân khóc với mình.

Trong nháy mắt cả người cô lạnh buốt. Cô tiếp nhận được hơi thở rất yếu ớt, hơi thở của nỗi đau và tuyệt vọng lúc tử vong. Nhưng nếu nói hung thủ là chị Ngô đã bại lộ, các nàng phải nên an nghỉ mới đúng. Nhưng như vậy...

Lẽ nào sự thật không giống như họ đã nghĩ. Suy đoán sai lầm rồi sao?

Chuyện tiếp theo cô hoàn toàn không có để ý và tham dự, cứ ngây dại suốt, không vứt bỏ được nghi ngờ trong lòng.

Cô không biết mình rời bỏ khách sạn Hoàng Tuyền thế nào, không biết làm sao lên máy bay và cũng không biết trở về nhà ra sao. Xuân Thất thiếu sắp đặt chu đáo thỏa đáng, hoàn toàn không hề khiến cô phải bận tâm.

Nhưng anh cũng nhìn ra cô không yên lòng. Ban đầu anh cho rằng cô quá mệt mỏi, dù sao cũng là con gái, còn trải qua chuyện đáng sợ như vậy. Tuy nói là có dị năng nhưng tâm hồn vẫn bị thương tổn. Nhưng sau đó anh phát hiện ra tâm trạng của cô không ổn lắm.

“Sao vậy?” - lúc anh đưa cô về nhà, dịu dàng hỏi.

Hàn Băng lắc đầu.

“Chúng ta chính thức hẹn hò được không?” - anh nói sang chuyện khác.

Hàn Băng lại lắc đầu.

“Em không muốn hả?”

Xuân Thất thiếu sững sốt. Anh cho rằng trải qua những chuyện này, cho dù chỉ xảy ra trong ảo cảnh, nhưng tình cảm của họ cũng đã đạt đến mức độ nào đó. Lẽ nào cô đã nhớ ra chuyện gì, lại hiểu lầm rồi sao?

“Không phải là không muốn”. - Hàn Băng nghiêm túc nói - “Anh có thể điều tra giúp em chị Ngô chữa trị ở bệnh viện tâm thần nào không? Thuận tiện điều tra thêm vụ án phóng hỏa giết người kia nữa”.

Xuân Thất thiếu đứng sững ra, không hiểu nguyên do.

Hàn Băng suy nghĩ, nói hết toàn bộ những nghi ngờ của mình và cảm nhận trong nháy mắt đó.

“Được, chúng ta điều tra thêm. Nếu như em nhận được thông tin gì, anh tuyệt đối sẽ không để cuộc sống em gặp nguy hiểm.”

Xuân Thất Thiếu suy nghĩ, nghiêm túc gật đầu đồng ý.

Không mất quá nhiều thời gian, Xuân Thất thiếu đã lấy được tin tức. Rất trùng hợp là bệnh viện tâm thần chị Ngô ở chính là bệnh viện Xuân Thị đã từng tài trợ. Nhưng kỳ lạ là tra tới tra lui hoàn toàn không có

vụ án phóng hỏa giết người nào cả. Theo điều tra, Triệu tiên sinh có bốn người tình, tất cả đều sống an ổn, đang ở bên cạnh ông ta, còn ở chung một nhà nữa.

Người đàn ông này thật bản lĩnh, có thể khiến kẻ thứ 3, kẻ thứ tư, kẻ thứ năm, vân vân... chung sống hòa thuận. Ít ra ngoài mặt là như vậy.

Như vậy tại sao chị Ngô lại cho rằng mình đã giết người, hơn nữa còn ép mình đến điên loạn?

Theo yêu cầu của Hàn Băng, Xuân Thất Thiếu dẫn cô đến bệnh viện tâm thần kia. Trong khoảnh khắc bước vào bệnh viện, Hàn Băng suýt cho rằng mình đã trở lại ảo cảnh, bởi vì cảnh tượng giống hệt nhau. May là không khí thực tại mang theo hơi ẩm, huyền ảo và có phần dơ bẩn, nhưng cô chắc chắn có cảm xúc thân thiết ùa vào mặt.

Ai nói thực tế thối nát, nước trong quá ắt không có cá. Chỉ có thật sự rơi vào trong ảo cảnh tinh khiết mới biết được thức tế đáng quý cỡ nào.

Bệnh viện cao bảy tầng, chị Ngô ở phòng bảy lẻ năm. Lúc Hàn Băng thấy chị ta qua song sắt, suýt rơi nước mắt.

Không biết làm sao chị ta trốn khỏi bệnh viện quản lý nghiêm ngặt này được. Tuy chung sống một khoảng thời gian ngắn trong ảo cảnh, nhưng cô vẫn có một chút tình cảm với chị ta, hoặc nói là thương hại.

Chị ta rất an tĩnh, lẳng lặng ngồi ở góc giường, nhìn chăm chăm vào bức họa trên bức tường đối diện.

“Chị ta và Triệu tiên sinh là bạn học, trước kia cũng là sinh viên xuất sắc của học viện mỹ thuật. Nhưng chị ta từ bỏ sự nghiệp của mình, toàn tâm toàn ý ủng hộ cho chồng, cuối cùng lại rơi vào kết cục như vậy”.

“Giống như Người Tình Của Rodin(*) à?” - Hàn Băng cười khổ.

(*) Người tình Của Rodin hay còn gọi là Camille Claudel trình chiếu năm 1988 do nữ diễn viên Isabella Adjani Yasmine đóng vai chính, kể về mối tình cháy bỏng của hai vĩ nhân Pháp, để lại cho nhân loại nhiều kiệt tác điêu khắc là Camille Claudel và Auguste Rodin.

“Giống như Người Tình Của Rodin vậy!” - Xuân Thất Thiếu gật đầu - “Em thấy đó, phim lột tả đời và đời cũng là phim”.

Phụ nữ để mai một tài hoa, ký thác toàn bộ ước mơ vào người đàn ông, thật là quá khờ dại và đáng thương. Nếu như bản thân mình không thể độc lập thì tình yêu như vậy cũng là yếu đuối và dối trá.

Hàn Băng im lặng, nhưng cô biết Xuân Thất thiếu nói đúng. Rất nhiều chuyện trong phim đều được xây dựng từ những tình tiết có thực trong cuộc sống thực tế. Tựa như Lý Đạo, sau khi từ khách sạn Hoàng Tuyên trở về, ông đã vui đùa vào sáng tác, trải nghiệm chưa bao giờ có khiến ông nảy sinh niềm say mê bất tận. Bởi vì có hai lần kinh nghiệm kinh hồn bạt vía, ông quyết định chia thành hai bộ phim.

Một bộ phim gặt hái tốt trên cả phương diện doanh thu và danh tiếng được ra đời, nhưng nào ai biết được những đau khổ, máu và nước mắt của nhân vật thật sự đứng sau nó đâu?

Mà ông Trương khuân vác vì bị đả kích quá nghiêm trọng nên đã quên mất những chuyện xảy ra ngày hôm đó. Ngược lại hòa thượng Đàm yên lặng rời đi, bất âm vô tín.

Hàn Băng không biết hòa thượng Đàm biến mất khiến Xuân Thất thiếu rất lo lắng. Anh sợ hòa thượng Đàm tiết lộ bí mật của Hàn Băng, mang đến cho cô nhiều phiền phức không đáng có. Đồng thời anh tự trách mình sơ suất, sao lại để hòa thượng Đàm biến mất ngay trước mắt được chứ? Rõ ràng anh rất chú ý đến anh ta. Chuyện này có thể nói là hòa thượng Đàm biến mất là cố ý hay không?

Bản thân người này luôn có chỗ khiến người ta khó đoán, nhìn thì như vô hại, chỉ là một kẻ lừa bịp tôn giáo, giống như một diễn viên gây cười, một tên hề vậy. Nhưng thực tế thì sao?

Hiện tại, Xuân Thất thiếu vận dụng hết tất cả lực lượng, khẩn cấp tìm kiếm hòa thượng Đàm.

“Bức tranh kia...”. - Hàn Băng đột nhiên kinh ngạc kêu lên.

Xuân Thất Thiếu đang quay cuồng trong suy nghĩ nhìn theo tiếng kêu.

Đó là bức tranh trùu tượng, do tất cả hình xoắn ốc lớn nhỏ tạo nên. Thảo nào trong ảo cảnh hành lang bệnh viện kia không ngừng tuần hoàn theo hình xoắn ốc. Điều nói tác phẩm nghệ thuật lột tả nội tâm tác giả, có thể là do cuộc sống hôn nhân như vậy khiến chị Ngô cảm giác mình luôn dậm chân tại chỗ, không bao giờ thoát khỏi vũng bùn trong tâm hồn thì phải.

“Chị Ngô” - Hàn Băng khê kêu một tiếng.

Rất kỳ lạ, hai người không hề quen biết trong thực tế, lại cùng trải qua một cuộc sinh tử trong ảo ảnh, cho nên hiện tại Hàn Băng cũng không rõ tình cảm trong lòng là gì nữa.

Bác sĩ đã nói lú người bệnh tâm thần đắm chìm trong thế giới của mình thì sẽ không cảm giác được thế giới bên ngoài. Bạn kêu chị ta, chị ta chưa chắc đã nghe thấy.

Nhưng mà chị Ngô nghe thấy, còn từ từ quay đầu lại.

Chị ta rất gầy, chỉ còn da bọc xương, gương mặt cũng hóp sâu nổi gân xanh, tựa như cái xác khô vậy. Nhưng ánh mắt của chị ta lại sáng ngời kỳ lạ, ánh mắt dịu dàng xen lẫn một nét đau buồn man mác và sự buông xuôi không kỳ vọng bất cứ điều gì nữa hết.

“Hàn Băng à” - chị khê thì thầm.

Nước mắt Hàn Băng chảy xuống tí tách, chị Ngô nhận ra cô.

“Hãy vui vẻ yêu thương chàng trai này đi” - chị ta từ từ đi đến, nhìn chằm chằm vào Xuân Thất thiếu phía sau Hàn Băng - “Nếu không, sau này có thể không còn cơ hội nữa. Đôi khi yêu một người đàn ông, bất kể có thật lòng cỡ nào, anh ta cũng sẽ không cần”.

“Chị Ngô, chị không hề giết người”. - Hàn Băng kích động nói.

Lẽ ra họ không thể một mình gặp người bệnh. Nhưng ai bảo Xuân Thất thiếu là nhà tài trợ lớn chứ? Mà Hàn Băng nhất định phải điều tra Triệu tiên sinh. Cô muốn biết rõ một chuyện, cô muốn giải cứu chị Ngô.

“Không có sao?” - chị Ngô rất nghi ngờ - “Nhưng chồng tôi nói tôi đã thiêu chết bốn tình nhân của ông ấy. Tứ Đại Mỹ Nhân của ông ấy bị tôi hủy hoại. Tôi... tôi rất có lỗi. Ông ấy thật sự nói với tôi như vậy, tôi tin tưởng ông ấy”.

Hàn Băng cắn chặt răng, giận đến mức hận không thể giết người.

Tên Triệu tiên sinh kia thật không bằng cảm thú. Trước khi đến cô đã xem qua bệnh án của chị Ngô, chị ta đã bị suy nhược thần kinh từ rất lâu, tinh thần hơi có vấn đề, đặc biệt dễ dàng tiếp nhận thông tin nhồi sọ. Vả lại, chị ta còn vô cùng tin tưởng và lệ thuộc vào chồng mình.

Như vậy có thể chuẩn đoán được chuyện chị ta thiêu chết bốn người đàn bà gì đó là do Triệu tiên sinh cố ý nhồi nhét. Làm như vậy để khiến cho chị ta hoàn toàn điên loạn. Có thể ông ta nôn nóng muốn thoát khỏi chị Ngô, nhưng chị ta không chịu buông tay, cho nên ông ta mới nghĩ ra cách thâm độc như vậy.

Tinh thần chị Ngô vốn yếu ớt, khi chị ta không ngừng lặp lại ý nghĩ mình đã giết người, mà quả thật trong lòng chị ta cũng có ác niệm, cho nên sẽ xem tất cả là thật, kết quả bệnh tình càng nghiêm trọng hơn.

Chị Ngô cũng học nghệ thuật, nói không chừng còn có thiên phú hơn Triệu tiên sinh. Cho nên trí tưởng tượng của chị ta mới mạnh mẽ đến vậy. Nhưng như thế cũng quả thật là đã hại chị ta.

“Chị Ngô, chị không giết người, không có ai chết vì chị hết”. - Hàn Băng nhấn mạnh nhiều lần.

“Chúng ta sẽ nói chuyện này với bác sĩ, nói không chừng sau này sẽ có ích trong quá trình trị liệu cho chị ta. Không có áy náy và sợ hãi nhất định chị ta sẽ khá hơn”. - Xuân Thất thiếu khê nói sau tai Hàn Băng - “Về phần Triệu tiên sinh, anh đã điều tra khả năng tài vụ của ông ta, nếu Xuân Thị muốn lật đổ ông ta thì thật sự là dễ như trở bàn tay”.

Hàn Băng gật gật đầu, cô biết Xuân Thất thiếu trả thù cho chị Ngô. Họ cho rằng những lời này chị Ngô sẽ không nghe thấy, nhưng chị lại nghe thấy và còn hiểu được.

Chị ta đến gần một chút, đặt tay lên bàn tay đang nắm chặt song sắt của Hàn Băng. Cơn lạnh buốt trong nháy mắt chạm vào da, truyền khắp toàn thân, khiến Hàn Băng rùng mình một cái.

“Cô hiểu rõ mà. Cô có thể hiểu rõ có phải không?” - chị Ngô cười sâu thẳm - “Cô nghe được nỗi lòng của tôi, có thể biết được chuyện người khác không biết. Thật ra thì quả thật tôi đã giết người”.

Hàn Băng lại khẽ run lên, muốn rút tay lại, nhưng lại khiến chị Ngô nắm chặt hơn.

Xuân Thất thiếu phát giác trạng thái không bình thường, lập tức ôm lấy cô từ sau. Lồng ngực anh rắn chắc và ấm áp, lập tức khiến cô cảm thấy an toàn.

“Kẻ giết người không phải mấy người đàn bà bây giờ của ông ấy, mà là từ rất lâu về trước”. - chị Ngô khẽ nói - “Biết tại sao tôi không hận chồng tôi không? Bất kể ông ấy đối xử với tôi thế nào tôi cũng không hận ông ấy. Bởi vì là tôi đích thân phá hủy cuộc đời ông ấy. Năm đó ông ấy muốn làm tác phẩm nghệ thuật pha lê Tứ Đại Mỹ Nhân, nhưng vẫn không đạt được yêu cầu của mình. Ông ấy rất phiền não, không biết phải làm sao liền nghĩ đến việc phải tìm phụ nữ sống động chân thật. Không cần giống hệt, chỉ cần hơi giống, có thể kích thích linh cảm của ông ấy. Ông ấy yêu Tứ Đại Mỹ Nhân như bị trúng tà. Ông ấy ở trước mặt tôi điên loạn đảo phượng với bốn người đàn bà kia, nói có thể kích thích linh cảm. Khi đó ông ấy rất nghèo, xài tiền của chính tôi”.

Chị Ngô cười khổ: “Tôi thật sự đáng thương. Nhưng dù như vậy ông ấy vẫn không làm được tác phẩm vừa ý. Cho nên tôi nghĩ đến câu chuyện Can Tương Mạc Tà đúc kiếm(*), cảm thấy Tứ Đại Mỹ Nhân pha lê sở dĩ không có linh hồn là vì chúng nó không có sinh linh thật sự hiển tế. Cho nên tôi nhốt bốn người họ vào trong một căn nhà bỏ hoang ở nông thôn, thiêu sống bọn họ, rồi hòa tan vào trong pha lê nóng chảy.

(*) Can Tương vốn là một thợ rèn kiếm người nước Ngô thời Xuân Thu có vợ là Mạc Tà. Biết tiếng rèn kiếm của Can Tương, Ngô vương là Hạp Lư ra lệnh cho ông rèn kiếm. Thấy nung mãi trong lò bể mà quặng sắt chưa nóng chảy để rèn kiếm, Mạc Tà hỏi Can Tương: “Sắt không nung chảy giờ phải làm sao?”, Can Tương trả lời: “Xưa đại sư Âu Dã Tử rèn kiếm, quặng sắt không chảy phải để một người phụ nữ nhảy vào lò thì việc rèn sau mới thành công”. Nghe thấy vậy Mạc Tà bèn tự mình nhảy vào lò bể, quả nhiên quặng sắt chảy ra và cho ra đời hai thanh kiếm, hùng kiếm (kiếm đực) là Can Tương, thư kiếm (kiếm cái) là Mạc Tà nổi tiếng sắc bén.

Chị Ngô nói thật. Hàn Băng cảm nhận được.

Cô sợ ngây người. Không ngờ chuyện này lại một lần nữa khác với suy nghĩ của cô. Mà bởi vì cô và chị Ngô đụng chạm tay chân, trong đầu cô hiện lên cảnh tượng kinh khủng kia. Cô biết, lời nói và chữ viết có thể gạt người, nhưng cảm giác này thì không.

Chị Ngô thật sự đã giết người.

Cô từng cho rằng chị Ngô đáng thương, hoàn toàn là bị người hại. Thật không ngờ chị Ngô cũng là kẻ hại người. Dù Triệu tiên sinh không có đạo đức nhưng ông ta cũng sống trong bí mật đáng sợ. Hơn nữa còn phải bảo vệ vợ mình. Cho nên ông ta mới đối xử với chị Ngô lạnh lùng như vậy, nôn nóng thoát khỏi chị ta nhưng lại không dám làm triệt để.

Ông ta đang sợ! Hai mươi năm qua nhất định ông ta sợ chết khiếp!

“Tôi gom tro cốt của bốn người đàn bà đó, trộn vào dung dịch pha lê. Kết quả thật sự sáng tạo được tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ. Nhưng sau khi chồng tôi biết được chuyện này, ông ấy bắt đầu chán tôi, ghét tôi, ghét nghệ thuật. Cho nên ông ta vứt bỏ chúng tôi.” - chị Ngô rơi nước mắt - “Tôi là hung thủ, nhưng tôi làm vì ông ấy. Không phải là hy sinh vì nghệ thuật hay sao? Nếu như ông ấy cần tôi, tôi cũng sẽ không hề do dự nhảy vào lò luyện. Có điều sau này, ông ấy lại không trở về bên cạnh tôi nữa. Trên đời không có cuộc mưu sát hoàn mỹ, nhưng thời đó khả năng giám định của pháp y chưa tiên bộ, cho nên tôi thoát khỏi trừng phạt. Nhưng tôi thực sự trốn thoát hay sao?”

Hàn Băng không cách nào trả lời vấn đề này. Cho nên, cô chạy, chạy thẳng ra ngoài bệnh viện, không ngừng nôn mửa.

Sự việc không bao giờ là đơn giản. Trước khi cô vào đã quyết định đả tặc tội với Triệu tiên sinh, nhưng không ngờ kết cục lại như vậy. Mỗi người đều có trách nhiệm, không có ai là vô tội. Giống như cảnh tượng huyền ảo mà cô nhìn thấy trên tượng pha lê đó, thật ra chẳng qua là thông tin cái chết để lại hay lời nhảm nhí

của chị Ngô. Bởi vì chị ta tự trách ngày đêm vì hành vi biến thái của mình. Lúc vuốt ve tác phẩm nghệ thuật, lúc nhìn ngắm và thưởng thức đã để lại rất nhiều thông tin.

Thiện ác, đen trắng, vốn không hề có tuyệt đối. Đôi khi một người tốt có thể làm hại toàn bộ thế giới, nhưng một kẻ ác cũng có thể nhận được cứu rỗi từ thần linh.

“Thân là phụ nữ đừng nên mong mỗi được người giữ gìn, nên tự tỏa sáng theo cách riêng của mình”. - cô nhớ mãi lúc cô chạy ra khỏi bệnh viện, chị Ngô đã nói sau lưng cô như vậy.

Thậm chí cô không thể xác định, chị Ngô điên thật hay là tự cho rằng mình điên. Như vậy chị ta có thể trốn tránh những việc làm đáng sợ kia. Bất kể vì lý do gì, sinh mạng vĩnh viễn là đáng quý nhất.

Không tới một tuần sau, Xuân Thất thiếu đến tìm Hàn Băng, nói cho cô biết tin chị Ngô chết.

“Chị ta không hề ốm đau hay có bất cứ ngoại thương gì, chỉ lặng lẽ qua đời” - Xuân Thất thiếu nói - “Có lẽ đèn đã cạn dầu, có lẽ sức mạnh tinh thần cường đại của chị ta đã giết chết bản thân mình”.

Hàn Băng không khỏi thổn thức. Sau đó lại nghĩ đến mình. Trong ảo cảnh, chuyện xảy ra giữa cô và Xuân Thất Thiếu là chân thật hay sao?

Sau khi nói nổi nghi ngờ cho Xuân Thất thiếu biết, anh cười nói: “Làm lại một lần là biết có thật hay không thôi.”

Anh cúi đầu hôn cô. Cô đáp lại, cảm nhận được hạnh phúc.

Sau đó đầu cô bắt đầu đau đớn kịch liệt. Rất nhiều trí nhớ đã quên lãng, về khách sạn Hoàng Tuyền, về Xuân Thất thiếu, về lý do tại sao cô phải quên đi, cô đột nhiên nhớ ra hết thảy.

Cô đẩy Xuân Thất thiếu ra, lui lại vài bước, nhìn khuôn mặt điển trai của anh, cô quả thật không thể nào tin nổi. Còn Xuân Thất thiếu ý thức được cô đã khôi phục ký ức đã mất, anh nóng lòng muốn giải thích. Nhưng Hàn Băng không nghe. Bởi vì người đàn ông này đã lừa dối cô!

“Xin hãy rời khỏi em, đừng bao giờ quay lại”. - cô bình tĩnh nói, nước mắt giàn giụa.

44. Cô Gái Trăm Năm Trước

Chỉ có tình yêu là vì sao vĩnh hằng, soi sáng con đường tôi đến và lối tôi đi.

Đêm khuya yên tĩnh.

Cao ốc tối đen như mực, chỉ có cửa sổ lầu mười tám còn hắt ra ánh sáng dịu nhẹ trong màn đêm, nên vô cùng chói mắt.

Hàn Băng nằm trên giường đọc sách, dần dần hơi buồn ngủ.

Bỗng nhiên đèn tắt, ngay lập tức cô rơi vào trong bóng tối xa lạ thình lình ập đến. Đứt cầu dao ở đâu à? Cô bắt đầu lơ đãng. Tòa nhà này đã cũ lắm rồi, đường dây điện nên được tu sửa từ lâu, vậy mà vẫn không có ai quan tâm.

Đưa tay bấm nhẹ chiếc đèn pin khẩn cấp trên đầu giường phát sáng. Ánh sáng mờ tối, nhưng đủ chiếu sáng tầm nhìn của cô.

“Cô mau đến đi!” - có một tiếng nói dịu dàng vang lên, tựa như bị thứ gì đó bịt lại, nghe như bị bóp nghẹt.

Hàn Băng hoảng hốt, nhìn về phía vang lên tiếng nói theo phản xạ, suýt nữa bị dọa chết ngất.

Chẳng biết từ lúc nào, một cô gái đang đứng cạnh cửa phòng ngủ của cô, mặc bộ sườn xám thời trang đầu thế kỷ mười chín, bên ngoài mặc chiếc áo khoác kiểu tây, mái tóc uốn thành lọn xoắn hơi cứng, chân không mang giày da mà mang giày thêu.

Nơi cô ta đứng tối tăm kỳ lạ, phía sau cô ta là khoảng không vài mét vuông mà lại giống như thăm thẳm vô tận. Trong màu đen u ám ướt lạnh, cô ta lại được tôn lên rạng rỡ sáng chói. Chiếc sườn xám nền trắng

hoa xanh, áo khoác màu đỏ như máu. Thoạt nhìn giống như một chiếc mũ màu đỏ đội lên chiếc bình sứ Thanh Hoa tao nhã với đường nét thanh thoát.

Đáng sợ nhất là từ đầu đến chân cô ta phủ một tấm voan đen. Ánh sáng leo lét trong căn phòng khiến tấm voan đen kia lóe sáng kỳ lạ, như thể nước đọng đêm mưa, khiến Hàn Băng không thấy rõ vẻ bề ngoài của cô ta, nhưng đôi môi đỏ rực và mười móng tay đỏ chót lại cực kỳ chói mắt.

“Cô mau đến đi”. - cô gái kia lại nói, nhưng vẫn không nhúc nhích.

“Mau đến đi. Nếu không, tôi không chờ được nữa, tôi thật sự phải đi rồi”. - cô ta lại nói, sau đó tiến lên một bước.

Hàn Băng lập tức sợ ngất đi.

...

“Không phải bị ma đè, em dám khẳng định” - cô nói với Lý Đạo.

“Lâu rồi cô không gặp ác mộng kinh hoàng mà? Hay là lại có chuyện quái lạ nào đến tìm cô nữa”. - Lý Đạo rầu rĩ nói - “Cô là cô bé xui xẻo, tại sao cấu tạo não bộ không giống người khác vậy chứ. Đây không phải là khổ thân hay sao? Anh nói cô đừng đi tìm bác sỹ Cát kia, cũng đừng tìm sư phụ Tuệ Không của cô ta nữa. Cô vốn có chút đặc biệt, bây giờ còn muốn tìm hiểu thêm không phải là càng nguy hiểm hay sao?”

Hàn Băng lắc đầu. Cô đã xác định một chuyện: dị năng của cô không thể vứt bỏ và cắt đứt. Chuyện cô có thể làm thì không thể trốn tránh. Năng lực khổng lồ chế được nâng cao, có thể tiếp nhận được thông tin sóng não liên quan đến chết chóc, sàng lọc những ý niệm lưu lại kia tránh để bị hại. Điều này giống như có một con thú hoang đang ẩn nấp trong người cô, không thuần hóa mới là đáng sợ nhất.

Cô cũng không muốn như vậy, nhưng đâu có cách nào. Mà bác sỹ Cát và sư phụ Tuệ Không luôn vô tư giúp đỡ cô. Vả lại, gần đây giấc ngủ của cô không được tốt không phải chuyện ngày một ngày hai, thậm chí còn mất ngủ nghiêm trọng. Đi bệnh viện muốn xin chút thuốc ngủ mới gặp được bác sỹ Cát. Bác sỹ Cát cho rằng cô còn trẻ, cơ thể khỏe mạnh không hề bị mắc bệnh mất ngủ mà là do tâm lý. Cứ bảo cô thả lỏng, đừng nên để ý và chú tâm lo lắng quá, thuận theo tự nhiên, phối hợp thêm liệu pháp nghe nhạc và đọc sách là được.

“Chân thật lắm hả?” - Lý Đạo lại hỏi.

“Em cảm thấy rất thật. Tuy sau khi em tỉnh lại chẳng phát hiện ra gì cả”. - Hàn Băng thở dài. Gặp phải nhiều việc quái lạ như vậy, cô vẫn luôn cố gắng nghe theo lòng từ bi, nhưng cảm giác sợ hãi nên có lại chẳng hề giảm bớt.

“Cô không nên thôi việc”. - Lý Đạo thở dài - “Tuy cô là nhân viên của Xuân Thị, nhưng cô làm việc cho anh. Có cần thiết làm lỡ tiền đồ của mình vì tên khốn kia không? Anh mất trợ lý đắc lực, cô mất tiền lương hậu hĩnh, nếu không thay đổi phong thủy đi. Ở nơi dương khí thịnh có lẽ sẽ không bắt được thông tin khác thường nữa.”

Ông đổi đề tài quá nhanh, nhất thời Hàn Băng không kịp phản ứng. Khi cô hiểu được lời này, sắc mặt đột nhiên trắng bệch.

Cô bị thiếu một khoảng trí nhớ, mà khi cô đón nhận tình cảm của Xuân Thất thiếu thì đột nhiên nhớ lại. Cô nhớ ra phần quan trọng nhất trong mười hai ngày trống rỗng kia, có liên quan đến cô và Xuân Thất thiếu.

Là một cái bẫy vô cùng cầu huyết.

Ngày đó cô đến công ty xin nghỉ phép, trong lúc vô tình nghe thấy Xuân Thất thiếu và mấy cậu ấm anh thường qua lại nói đùa. Đám con ông cháu cha kia hỏi Xuân Thất thiếu: Ngán ăn thịt cá nên ăn cháo loãng đưa cải, hình như tên là Hàn Băng nhỉ, đã chưa chưa?

Xuân Thất thiếu chỉ cười không nói.

Bất gặp tình tiết như vậy trên phim truyền hình rất nhiều lần, nhưng đến khi rơi xuống đầu mình mới biết đó là tình cảnh nhục nhã thế nào. Ban đầu cô vô cùng đề phòng và mâu thuẫn với Xuân Thất thiếu, nhưng sau sự kiện ở khách sạn Hoàng Tuyền, cô bất giác đỡ bỏ phòng bị, đón nhận tình cảm của anh.

Trong tình huống khủng khiếp đó, có một người đàn ông bảo vệ mình như vậy muốn không động lòng cũng rất khó. Nếu như lúc ấy cô tự nhắc nhở mình rời xa Xuân Thất thiếu thì liệu trái tim cô có nghe theo không? Cô không thể nào biết được.

Nhưng hôm nay cô biết được hóa ra tất cả chỉ là một trò chơi, mà cô còn là tiền đặt cược, là phần thưởng, là người không hề có cơ hội kết thúc.

Cô không tức tối chất vấn, hoặc khóc lóc bỏ chạy, chỉ bỏ đi như không có chuyện gì. Nhưng nỗi đau lại nhanh chóng chạy thẳng xuống nơi sâu thẳm nhất trong linh hồn. Cô thầm thề chỉ ngu dại lần này thôi, không bao giờ tin tưởng Xuân Thất thiếu lần nào nữa hết.

Bị phụ lòng, bị tổn thương, bị lừa dối nhưng cô vẫn duy trì vẻ ngoài bình tĩnh, mà thật ra cô đã đau đến mù mịt không biết phải làm sao. Nhưng dường như có thần giao cách cảm, Xuân Thất thiếu phát hiện ra sự xuất hiện và bỏ đi của cô, mau chóng đuổi theo.

Nhưng anh chỉ kéo lấy cô không buông, chứ không giải thích gì hết. Có lẽ anh biết cho dù giải thích cô cũng không nghe. Trong tai và trong lòng cô nhét đầy âm thanh rối loạn, nó cứ ù ù như một bộ máy bị hư, ngăn cản hết tất cả mọi hành động của Xuân Thất thiếu.

Cô cười không thèm quan tâm, cho nên Xuân Thất thiếu buông cô ra. Bởi vì chuyện cự tuyệt hôm đó khiến anh thậm chí không dám đến gần cô. Cô ở nhà suốt, ngăn cách với tin tức bên ngoài và Xuân Thất thiếu ba phen mấy bận xin gặp. Cho đến khi không hiểu vì sao cô mất trí nhớ, gặp lại anh ở khách sạn Hoàng Tuyền.

Mà anh có mặt ở đó là do cha anh cử đến giải quyết công việc. Ai mà đến bàn chuyện làm ăn ở chỗ đó chứ? Cho nên chuyện này rất kỳ lạ.

Về chuyện cô mất trí nhớ, sự phụ Tuệ Không nói là do cô khai phá trí não quá độ. Trong vụ việc mỹ nhân pha lê, cô đương mất trí nhớ lại rơi vào vòng tay bảo vệ dịu dàng của anh lần nữa, thậm chí còn tiến thêm một bước. Đúng vậy, cô yêu anh rồi. Nếu như không nhớ lại thì thôi, nhưng cô đã nhớ lại, cho nên cô chỉ có một cách là thôi việc, không muốn có bất cứ liên quan nào đến anh, dù là nhỏ bé không đáng kể.

“Không nhắc đến chuyện này nữa”. - Lý Đạo ý thức được mình đã nói sai, vội vàng lãng sang chuyện khác - “Hay là cô tạm thời ở nhà anh đi. Đúng lúc này anh phải đi quay ngoại cảnh, cô ở đó làm bạn với chị dâu cô”.

Hàn Băng lắc đầu: “Trốn tránh không phải biện pháp”.

“Trốn tránh không phải biện pháp”. - Lý Đạo lặp lại, ám chỉ rõ ràng.

Trong chuyện của cô và Xuân Thất thiếu, cô mới thật sự là kẻ trốn tránh. Nhưng cô không có cách nào khác, bởi vì tình cảm là chuyện không thể điều khiển, không thể huấn luyện, khác hẳn dị năng và giấc mơ của cô.

Sau khi bảo đảm nếu gặp chuyện lạ sẽ dọn đến nhà Lý Đạo, hoặc là gọi điện thoại di động cho ông, Hàn Băng trở về nhà. Ngồi xe về đến nhà thì sắc trời đã dần tối, cô phát hiện không có việc gì làm là cô đơn nhất, mà còn mơ hồ có chút sợ hãi, giống như bị tách rời khỏi thế giới bên ngoài. Cho nên cô bật máy tính, kết quả phát hiện có rất nhiều thư của Xuân Thất thiếu, gần như đầy cả hộp thư của cô.

Trốn tránh không phải biện pháp.

Lý Đạo nói đúng, nhưng cô vẫn lựa chọn trốn tránh, bởi vì như vậy khá dễ dàng. Cô xóa hết thư, một mình mình yên lặng ăn cơm, xem tivi, sau đó trở lên giường đi ngủ.

Cô có một ý nghĩ, hoặc nói là quyết định lao vào nguy hiểm. Rốt cuộc cô trốn được tình cảm nhưng không trốn được dị năng. Bất kể tại sao cô lại xui xẻo gánh vác những chuyện thế này, cô đều phải đối mặt.

Lòng từ bi!

Cô sẽ mang lòng từ bi của mình đối đãi vạn vật, cho dù chúng đáng sợ đến đâu đi nữa, cô vẫn phải luôn luôn cảm thông. Cô không phải thánh nhân nhưng làm việc tốt sẽ khiến cô cảm thấy khá hơn một chút.

Cô gái trăm năm trước kia có đến không? Sẽ đi vào giấc mơ của cô chứ? Tại sao lại đến tìm cô? Là trong lúc vô tình cô bắt được sóng não lưu lại hay tiếp xúc với tinh điện thời không trăm năm trước? Hoặc là giữa cô và cô gái kia có liên quan đến nhau?

Cô lại bị mất phương hướng giữa khoa học và ảo tưởng, giữa hiện tượng yêu quái và suy luận logic.

Tiếp theo, cô mất ngủ. Lúc lên giường mới hơn chín giờ, lăn quay lăn lại đến một giờ sáng vẫn chưa ngủ được. Vất vả lắm mới bước vào trạng thái mơ màng thì đột nhiên nghe thấy một âm thanh rất khẽ. Giống như ai đang rướn cổ kêu rên, khiến cô lập tức tỉnh táo. Nhưng âm thanh kia lại biến mất, qua vài phút sau lại vang lên.

Hàn Băng bật ngọn đèn đầu giường, lẳng lặng ngồi đó, chuẩn bị lần theo tiếng nói, cuối cùng phát hiện ra điện thoại hết pin vang lên âm báo thảm thương này. Âm thanh này bình thường nghe không cảm thấy gì, nhưng lúc tâm trạng yếu đuối dần dần rơi vào giấc mơ nguy hiểm thì lại có cảm giác rất kinh hãi.

Cô lấy sạc ra, cắm điện thoại vào, sau đó tắt đèn lên giường lần nữa.

Tuy nhiên lúc trở mình nằm nghiêng, cô lại hoảng sợ nín thở, trong nháy mắt trái tim giật thót, người không dám nhúc nhích.

Có gì đó ngoài phòng ngủ đang lẳng lặng nhìn cô.

Cửa phòng ngủ đang đóng, cô rất chắc chắn. Nhưng lúc này đã hé ra một khe hở, hơn nữa còn lẳng lẽ tiếp tục mở rộng. Trong màn đêm đen kịt, một bóng người xuất hiện ở đó. Chắc là... chiếc bóng thôi nhỉ? Chỉ là chiếc bóng rất mờ, mang màu xám tro, bông bênh trôi dạt giống như một đám sương mù mong manh.

Cô là ai? Cô đến tìm tôi làm gì?

Hàn Băng muốn hỏi, nhưng cổ họng như bị thứ gì bóp chặt, hoàn toàn không thốt ra được nửa vắn.

Cô có một cảm giác... biết rõ sẽ chết, nhưng lúc cái chết đến gần vẫn cảm thấy sợ hãi. Bất kể chuẩn bị tinh thần thế nào, bất kể từng gặp những chuyện kỳ lạ đáng sợ ra sao, cô vẫn không thể bình tĩnh đối mặt với tình trạng quái dị này.

Cửa phòng ngủ bị mở toang, chiếc bóng hoàn toàn phơi bày, không phải một mà là hai, dáng vẻ giống như một nam một nữ. Giống như bị bám đầy bụi, trôi giạt trong đêm đen như mực.

Họ đi về phía Hàn Băng. Hàn Băng nghe thấy tim mình đập như sấm trong lồng ngực, nhanh đến mức hơi thở của cô dồn dập như kéo bể. Cô muốn chạy trốn theo bản năng, nhưng hoàn toàn không thể nhúc nhích. Đôi mắt tròn to nhìn hai chiếc bóng một cao một thấp đến gần.

May là hai chiếc bóng xám không tập kích cô, mà dừng lại cách giường một mét. Chúng không nói gì cả, không làm gì hết, chỉ quay người bỏ đi.

Một lát sau Hàn Băng hoảng sợ phát hiện mình tự xuống giường, mơ mơ màng màng đi theo hai bóng xám kia. Lý trí còn tỉnh táo nói cho cô biết phải dừng lại, gấp đến mức không biết làm sao. Nhưng cơ thể dường như không phải của cô nữa, bất kể cố gắng cỡ nào, cô vẫn như một con rối bị điều khiển.

Đừng! Buông tôi ra! Cô kêu gào trong lồng ngực.

Trong cảnh ngàn cân treo sợi tóc, lúc cô sắp bước đến rìa bóng đêm, đột nhiên một bóng đỏ chạy vút qua. Cô gái kia, cô gái trăm năm đó xuất hiện... Sườn xám nền trắng hoa xanh, áo khoác đỏ như máu, tóc xoắn gọn sóng cứng đờ, giấy thêu rực rỡ, da trắng, tóc đen, môi đỏ.

Là thứ rõ ràng duy nhất trong bóng đêm đen.

45. Người Bạn Đến Từ Phương Xa

“Cút đi!” - cô gái kia khẽ quát một tiếng.

Bóng xám tan đi như gió, mang theo tiếng rít chói tai, giống như móng tay cào lên lớp thủy tinh, tràn ngập sự không cam lòng và oán hận. Chúng còn cố gắng quẩn lấy người Hàn Băng, trong nháy mắt đám sương mù ẩm ướt kia kéo đến gần như dán vào hai má Hàn Băng, khiến cả người cô như rơi vào biển băng, chìm ngập trong rét buốt.

Nhưng cuối cùng chúng không thể thành công, cũng đến lúc Hàn Băng hít thở trở lại.

“Đừng đi với chúng! Mau trở về đi”. - cô gái kia nói với Hàn Băng, giọng điệu rất lo lắng, sau đó biến mất. Tựa như có một cánh tay lơ lửng trong đêm tối mù mịt, kéo mạnh cô trở về.

Hàn Băng lão đảo, ngã về giường, choàng tỉnh giấc.

Mở mắt ra... Tuy đã hai giờ sáng, không gian lặng im như tờ, nhưng có sự an bình chốn nhân gian, không khí ấm áp ngập tràn, chứng minh cô còn sống.

Là mơ sao? Mơ thấy ác mộng sao? Bật đèn đầu giường lên lần nữa, lại phát hiện điện thoại di động đang sạc pin. Rõ ràng trước khi cô ngủ chẳng hề làm chuyện này, là lúc vừa này... Như vậy là cô mộng du à? Sạc pin điện thoại trong trạng thái mộng du, sau đó đi thẳng vào giấc mộng kì lạ kia sao?

Ai muốn dẫn cô đi? Rõ ràng lần đầu tiên lúc mới thấy cô gái ăn mặc trang phục đầu thế kỷ mười chín kia, cô ta nói với mình: Cô đến đi.

Nhưng ngay một phút trước cô ta lại nói: Mau trở về!

Hàn Băng đổ mồ hôi lạnh đầm đìa.

Cô rất sợ, càng đáng sợ hơn là cô vô cùng tỉnh táo. Cho nên cô cảm thấy đêm khuya dài đằng đẵng, xung quanh vô cùng lạnh lẽo và dày đặc mối nguy hiểm vô hình. Mà cô, ngay lúc này lại muốn gọi điện cho Xuân Thất thiếu.

Nhiều khi, chỉ cần anh ở bên cạnh, hoặc là nghe thấy tiếng của anh, cho dù chỉ trong điện thoại thôi, không khí xung quanh cô sẽ ổn định và sạch sẽ. Đây không phải là ảo giác, cũng không phải là ảnh hưởng tâm lý, là chân thật. Tình trạng như vậy rất kỳ lạ, nói rõ bản thân Xuân Thất thiếu có bí mật, không chừng còn liên quan tới cô.

Nhưng bàn tay đưa ra rồi lại rút về.

Cô bướng bỉnh, cô chịu đựng, cô thà sợ đến chết cũng không muốn cầu cứu kẻ lừa dối mình. Tuy nhiên đáy lòng cô cũng có một chút hoang mang, chỉ là bị cô cố tình lờ đi thôi. Lúc họ ở bên nhau, Xuân Thất thiếu rất thật lòng, thành thật, chân thành, khẩn thiết, trung thực... Nếu như đều là giả, quả thật anh có thể quét sạch các đại minh tinh trên thế giới, giành lấy vòng nguyệt quế của anh để rồi.

Em thà rằng anh lạnh lòng đến cùng, để em quyết tâm quên đi anh. Em thà rằng anh tuyệt tình đến cùng, để khiến em hoàn toàn từ bỏ. Em thà rằng chỉ đau lòng một lần, chứ không muốn đau khổ một đêm. Em thà rằng anh lạnh lòng đến cùng, xin đừng nói anh yêu em nữa...

Ngay cả tiếng hít thở cũng vô cơ phóng đại trong căn phòng, tiếng nhạc chuông bất thành linh vang lên càng khuếch đại đến cực độ. Hàn Băng sợ đến mức hóa đá, trái tim bỗng như ngừng đập. Ngay sau đó nó đập kịch liệt, như giật thót lên đến tận cổ họng. Người cô cứng đờ, rất lâu mới dám buộc bản thân cảm điện thoại lên nghe.

Cô thích bản nhạc “Lạnh lòng đến cùng” này, cho nên chọn nó làm nhạc chuông điện thoại. Không ngờ giờ khắc này nó lại đúng với tâm trạng của cô.

“Hàn Băng”

Giọng nam hồn hậu hơi khàn vang lên, gần như thông qua điện thoại di động hôn lên tai cô.

Hàn Băng sửng sốt, nhưng cơ thể bỗng chợt ấm áp, hơi ấm này len sâu vào tâm hồn và tận xương tủy của cô. Nhưng cô cách xa điện thoại một chút theo phản xạ, trả lời cũng lạnh lùng và xa cách: “Xuân tổng, tôi và anh không có quan hệ gì hết, cho nên xin đừng gọi điện thoại đến quấy rầy tôi nữa”.

Nói xong cô định cúp điện thoại, nhưng bên kia lại vội vàng alo alo liên tiếp, khiến cô do dự trong chốc lát. Cô nghe thấy Xuân Thất thiếu lo âu nói: “Em không sao chứ? Mới vừa rồi anh... mới vừa rồi mơ thấy em suýt bị hai người áo xám bắt đi”.

Tim Hàn Băng chợt đập thành thịch.

Tại sao anh lại thấy được con ác mộng của cô? Giữa hai người họ đến cùng là có mối liên hệ kì quặc gì? Lúc trước, vốn chỉ là quan hệ giữa ông chủ của công ty và nhân viên quen mờ nhạt, bắt đại bác tám đời còn chưa đến. Nhưng kể từ khi cô phát hiện bản thân có thể bắt được những thông tin và sóng não kinh khủng kia. Xuân Thất thiếu đã dần dần trở thành người quan trọng trong cuộc đời cô. Hai người nhanh chóng gần gũi, bất kể là chủ động hay bị động, anh luôn ở đó, tựa như đá ngầm trong biển rộng, cố chấp không ngừng xuất hiện.

Còn hai người áo xám kia, nếu như nói theo phong tục, liệu có phải là sứ giả gọi hồn hay không? Chắc chắn họ không phải là Hắc Bạch Vô Thường, bởi vì họ là một nam một nữ, bởi vì họ là sương mù màu xám, bởi vì cô gái kia có thể đuổi họ đi.

Hắc Bạch Vô Thường là chính thần, làm sao bị cô hồn dã quỷ đuổi đi được chứ? Sao lại có kiểu âm u lạnh lẽo đến mức khiến người ta cảm thấy run sợ như vậy? Nếu dương thọ con người đã hết, chắc hẳn chỉ có bị thương và luyên tiếc, sẽ không có sợ hãi mới đúng? Nhất là kiểu người chưa từng làm chuyện xấu như cô.

Khoan đã, sao trong đầu cô lại hiện lên mấy chữ cô hồn dã quỷ? Lẽ nào trong tiềm thức cô nhận định cô gái trăm năm trước kia là một hồn ma cô đơn sao? Nhưng vừa nãy tại sao cô ta lại cứu cô?

Nghi vấn liên tiếp đột nhiên tràn vào đầu cô. Có lẽ cuộc điện thoại của Xuân Thất thiếu khiến nỗi sợ hãi của cô vơi đi, cho nên suy nghĩ mới bắt đầu linh hoạt. Nhưng bên kia điện thoại Xuân Thất thiếu còn đang hỏi: “Em không có chuyện gì chứ? Em chắc chắn không có chuyện gì chứ?”

“Cảm ơn, tôi không sao”. - cô cố hết sức khách sáo một chút, bình tĩnh một chút - “Nhưng tôi hi vọng mình không có bất cứ liên quan gì đến anh. Cho nên bất kể tôi sống hay chết cũng xin anh đừng quan tâm nữa”.

Do dự một chút, cô quả quyết nhấn tắt điện thoại. Cô ngồi trên giường không dám cử động, thậm chí cảm thấy nếu cô xuống giường, nói không chừng dưới gầm giường sẽ có thứ gì đó tóm lấy chân cô. Vô số cảnh tượng đáng sợ trong phim kinh dị lặp đi lặp lại trong đầu cô. Mà cửa phòng ngủ khép hờ hồi lâu, trở nên quái lạ như nụ cười gằn của đêm tối. Cô nhớ rõ ràng, trước khi đi ngủ quả thật cô đã đóng cửa, còn khóa trái nữa. Chuyện này nói rõ những thứ kia có sức tấn công vật lý, có thể mở cửa phòng cô, đến gần cô.

Có lẽ tất cả mọi chuyện vừa rồi không phải là mơ, mà là cảm nhận của cô khi đang ngủ.

Đồng hồ kêu tích tắc nhịp nhàng có đôi khi cũng khiến lòng người sợ hãi. Thấy đã ba giờ sáng, dân gian thường nói đó là lúc ma nhe răng, âm khí cực nặng. Cô cho rằng sẽ gặp lại chuyện đáng sợ, nhưng trong lúc miên man suy nghĩ, cô lại mơ màng ngủ thiếp đi.

Con người trong lúc sợ hãi, tinh thần sẽ căng thẳng cao độ, không thể nào ngủ được, huống chi cô không hề mất ngủ liên tục mấy ngày liền, không quá mệt mỏi. Nhưng mà cả người cô như được cái gì đó nhẹ nhàng vỗ về, cô thật sự ngủ thiếp đi, còn say sưa không mộng mị.

Sáng hôm sau cô đã biết được đáp án. Bởi vì sáng sớm cô định ra công viên chạy bộ, đón nhận dương khí của một ngày mới. Nhưng vừa mở cửa ra, đã thấy Xuân Thất thiếu đang ngồi bên ngoài. Bởi vì dựa vào cửa nhà cô suýt nữa anh ngã ngã ra phía sau.

“Anh lập tức đi ngay”.

Không đợi Hàn Băng cất lời, Xuân Thất thiếu lập tức đứng dậy, giơ tay lên ra vẻ đầu hàng, hoặc là nhượng bộ. Nhìn bóng lưng cao lớn của anh biến mất nơi cuối hành lang, vài lần Hàn Băng muốn gọi anh lại nhưng không thốt lên lời. Tối hôm qua anh đã ngồi ngoài cửa nhà cô suốt đêm sao? Anh bảo vệ cô, cho nên cô mới cảm thấy vô cùng yên bình, mới có thể ngủ ngon giấc.

Bất chợt cô hơi mềm lòng. Cũng đâu có gì nghiêm trọng, tuy anh lừa cô, mang cô ra làm tiền đặt cược và là phần thưởng cá cược với đám con nhà giàu. Tình cảm của anh là giả, nhưng đến cùng anh cũng hối hận

không phải hay sao? Nhưng mà, khi ý nghĩ này vừa nổi dậy trong đầu, cô lại cảm thấy mình hèn yếu đáng khinh, lòng dạ liền cứng rắn trở lại.

Sau khi hít thở không khí trong lành, tập thể dục, tắm nước lạnh, lại ăn bữa sáng dinh dưỡng tự nấu, tinh thần của cô khá hơn rất nhiều, cô bắt đầu lên mạng tìm việc làm.

Cô không thể ăn không ngồi rồi, chỉ chờ những ý niệm bất lương và thông tin từ những không gian khác tìm đến mình. Dù sao cô không phải bà đồng, cũng không thể coi đây là nghề nghiệp. Vả lại, nếu bận rộn nói không chừng tâm trạng sẽ tốt hơn, khí trường mạnh, có thể rời xa rất nhiều phiền muộn.

Cô ngồi cả ngày trước máy vi tính, sàng lọc được mười mấy công việc phù hợp trong số những tin tức tuyển dụng mệnh mông trên mạng, chia ra gửi sơ yếu lý lịch. Thấy sắc trời tối dần, đêm đen đã đến, cô hơi bối rối và sợ sệt. Nhưng khi cô cho rằng cơn ác mộng sẽ tiếp tục, thì lại là một đêm bình an vô sự.

Sáng hôm sau cô nhận được một thông báo phỏng vấn. Với thời buổi khó tìm việc làm như hiện nay mà nói, thế này đã được xem như tỷ lệ trúng thưởng rất cao rồi.

Ông chủ tại một studio nhiếp ảnh muốn tuyển hai trợ lý. Hàn Băng vốn cho rằng đây là công việc chắc chắn không có hy vọng được nhận nhất, nào ngờ cô lại nhận tin tức này trước tiên. Lẽ nào bởi vì cô có kinh nghiệm làm việc ở Điện ảnh và truyền hình Xuân Thị nên có ảnh hưởng quan trọng sao? Có điều trước đây cô chỉ làm trợ lý cá nhân cho Lý Đạo, chạy việc vặt vãnh, chưa từng làm việc liên quan đến hình ảnh. Cô rất hoài nghi mình không làm được công việc này, do dự rất lâu mới quyết định đi xem thử, dù sao ở nhà cũng không có việc gì làm.

Thời gian phỏng vấn là ba giờ chiều, cô không rành đường nên phải đi sớm. Xét thấy đến sớm và đến trễ đều bất lịch sự, lúc cách giờ hẹn còn hai mươi phút, cô quyết định đi dạo ở khu vực gần studio. Nào ngờ vừa mới quay người đã gặp đã gặp được người quen, người quen từng cùng chung hoạn nạn.

“Hòa thượng Đàm!” - cô rất ngạc nhiên.

Cuộc sống xã giao của cô vô cùng nghèo nàn. Lý Đạo vừa đi quay ngoại cảnh, cô cũng không muốn qua lại với mấy đồng nghiệp cũ để tránh chạm mặt với Xuân Thất thiếu, cho nên mấy ngày nay rất cô độc. Lúc một mình cô vốn không thấy như vậy, nhưng giờ gặp người quen, cảm giác kích động kia khiến cô chợt hiểu ra gần đây tâm trạng mình có vấn đề.

Có bạn từ phương xa tới thì còn gì vui hơn? Lời của Khổng Tử chưa bao giờ hợp với tâm trạng của cô như lúc này.

“Hàn Băng, thật trùng hợp”. - hòa thượng Đàm cũng rất vui mừng.

Nhưng mà Hàn Băng nhìn từ trên xuống dưới, cảm thấy hiện tại gọi anh ta là hòa thượng Đàm có chút không thích hợp rồi. Anh ta đã để tóc, tuy chưa dài lắm, nhưng cũng không mặc áo cà sa nữa, gương mặt càng không có vẻ đại sư mà anh ta cố trưng bày như lúc trước. Nhìn thoáng qua giống như một anh thanh niên nhà quê chất phác chừng chạc vậy.

“Giờ anh...” - cô chỉ chỉ đầu hòa thượng Đàm, hỏi.

“Không làm nghề buôn thần bán thánh nữa. Tôi có xuất gia thật đâu, đi khắp nơi giả danh hòa thượng lừa gạt sẽ bị trời phạt đó”. - nụ cười của hòa thượng Đàm hơi chua chát, lại gần Hàn Băng, hạ giọng khẽ nói - “Gặp phải hai sự việc quái lạ, khoa học không thể giải thích được ở khách sạn Hoàng Tuyền, dĩ nhiên tôi phải kính sợ một chút, trung thực một chút rồi”.

Hàn Băng thấy bộ dạng hơi dè dặt khôi hài của anh ta thì suýt bật cười, tâm trạng bỗng thoải mái hẳn lên.

Trong mưu kế hung hiểm mà cô bày ra, hòa thượng Đàm còn ra vẻ là người xuất gia, cứ hễ cất lời là xưng bản tăng, rõ ràng rất trẻ tuổi mà lại cứ hành động như hòa thượng già vậy. Nhưng đến vụ án mỹ nhân pha lê, anh ta đã không còn giả bộ nữa, hiện tại càng dứt khoát hoàn tục.

“Có nhiều thứ thuộc về phong tục tập quán dân tộc, tuy rất khó hiểu nhưng trên thế giới luôn luôn có những điều loài người chúng ta không hiểu được. Những thứ này cũng sắp biến mất hết rồi, xem như anh may mắn có thể trải nghiệm một lần đó.” - Hàn Băng khuyên nhủ.

Thật ra thì bình thường cô cũng tự khuyên nhủ mình như vậy. Phải nói rằng không có hiệu quả gì, lúc phải sợ thì vẫn sẽ sợ, chẳng qua có thể thanh thản một chút, đặc biệt là lúc nghe theo lòng từ bi, làm việc không hổ thẹn với lòng thì sẽ tự tin hơn.

“Gặp phải nhiều chuyện quái lạ như vậy, cô không sợ sao?” - hòa thượng Đàm hỏi, vẻ mặt hơi kỳ quặc.

Hàn Băng không để ý, chỉ gật đầu: “Sợ chứ. Nhưng sợ cũng vô dụng. Anh có phát hiện ra không? Có thứ gọi là vận mệnh, bất kể anh có cố gắng thế nào đi nữa nó cũng sẽ không thay đổi quỹ đạo. Chỉ có đối mặt, biết đâu sẽ thay đổi được kết quả”.

“Có lý”.

“Nói gì thì nói, sao anh đến thành phố B vậy?” - Hàn Băng tò mò.

46. Hình Bà Cô Tổ

“Thành phố B là thành phố lớn nhất cả nước, cơ hội phát triển khá nhiều”. - hòa thượng Đàm nghiêm túc nói.

“Anh có kế hoạch gì không? Có chỗ ở chưa? Cần giúp đỡ thì cứ nói một tiếng”. - Hàn Băng rất chân thành.

Tuy cô không hề biết rõ hòa thượng Đàm, nhưng cùng trải qua sống chết, cảm giác giữa hai bên cũng khác, giống như hoàn toàn có thể tin tưởng.

“Tôi mới đến thành phố B ba ngày, ở một khách sạn nhỏ gần bến xe lửa”. - hòa thượng Đàm có vẻ hơi ngại ngùng - “Lê ra định thu xếp xong mới tìm mọi người, không ngờ lại gặp được cô, thật là có duyên. Đúng rồi, Lý Đạo và Xuân Thất thiếu thế nào?”

Nghe thấy tên Xuân Thất thiếu, Hàn Băng cảm giác hơi thổnщ ngừng lại, nhưng cô chưa kịp mở lời thì hòa thượng Đàm lại nói: “Thật ra thì tôi không biết cô thế nào thôi, nhưng có thể biết tình hình của họ qua tin tức giải trí trên mạng mà”.

“Lý Đạo bắt đầu khai máy bộ phim kinh dị nên đi quay ngoại cảnh rồi”.

“Trên tin tức có nói”. - hòa thượng Đàm nở mặt nở mày - “Cô không đi theo à? Không phải cô là trợ lý cá nhân của Lý Đạo sao?”

Hàn Băng lắc đầu, không biết nói chuyện mình thôi việc thế nào.

May là hôm nay tâm trạng hòa thượng Đàm rất vui, cứ thế suy đoán: “Ồ, tôi biết rồi. Lúc này ông ấy muốn đột phá bản thân, quay phim kinh dị loại B thành phim nghệ thuật loại A, thể hiện mối liên quan giữa nhân tính và siêu nhiên, thoát khỏi loại phim kinh dị nghiệp dư kinh phí thấp lấy hù dọa người để thu hút. Ặc, tin phỏng vấn ông ấy nói như vậy. Nhưng nghe nói quay bộ phim liên quan đến chuyện thần bí, dễ dàng đưa đến thứ không sạch sẽ, cho nên cô mới không đi theo đúng không? Dù sao cô cũng là con gái, còn trải qua chuyện đáng sợ lúc trước nữa. Đừng nói cô, hiện tại tôi nghĩ đến khách sạn kia, trong lòng vẫn còn hãi hùng đó”.

Anh ta cố ý không nhắc đến tên khách sạn Hoàng Tuyền, nhưng Hàn Băng vẫn cảm thấy người mình lạnh lẽo. Ngẩng đầu nhìn lên, bầu trời quang đãng, mặt trời chói lóa, không biết cơn lạnh này đến từ đâu.

“Tuy là sau này hiểu rõ, một lần là từ ác niệm của kẻ xấu, một lần là tiến vào cảnh mơ của người cố chấp, nhưng vẫn rất đáng sợ, đúng không?” - hòa thượng Đàm ôm lấy cánh tay, dường như cũng hơi mất tự nhiên, sau đó lại thở dài - “Đến khách sạn kia là sao, chúng ta cũng không rõ nữa”.

“Rất nhiều chuyện không cần tìm hiểu căn cứ đâu” - Hàn Băng hất hất tóc, xua đi nỗi bất an đột nhiên xuất hiện - “Nói theo quê tôi là: Không biết đừng tìm hiểu, tìm hiểu rồi lại lo lắng”.

“Cũng đúng” - hòa thượng Đàm bật cười, chuyển đề tài - “Xuân Thất thiếu thế nào? Là bạn bè... cô không an ủi anh ta một chút à?”

Hàn Băng sửng sốt: “An ủi cái gì?”

“Cô không biết sao? Lên trang nhất tin tức giải trí đó”. - hòa thượng Đàm rất kinh ngạc - “Cách đây vài ngày Xuân Thất thiếu bị tình nghi say rượu lái xe, sau khi được nộp tiền bảo lãnh ra ngoài, có người thấy anh ta và cha mình cãi vã kịch liệt. Tin tức mới nhất hôm qua nói, có người chứng kiến anh ta lạc mất hồn vía đi bộ về nhà, về mặt vô cùng tiêu tụy và cô đơn, mọi người hoài nghi anh ta thất tình rồi. Cô biết anh ta từ trước đến nay đi qua vạn bụi hoa, không dính một chiếc lá, nhưng bây giờ lên mạng tìm sẽ thấy mấy vạn tin tức của anh ta. Ai cũng suy đoán cô gái nào bản lĩnh đến vậy, có thể khiến Xuân Thất thiếu điều đứng. Mấy người trên mạng đưa ra rất nhiều nữ minh tinh nổi tiếng để bình chọn, bỏ phiếu xem ai là người có khả năng tương đối lớn đó”.

“Anh ấy là ông chủ của tôi” - Hàn Băng khó khăn thốt ra lời - “Tuy ở khách sạn Hoàng Tuyền cùng nhau đối mặt với cảnh khó khăn, nhưng đó là trong tình huống đặc thù, sau khi trở lại cuộc sống bình thường, đương nhiên phải giữ khoảng cách với nhau rồi. Cho nên anh không nói tôi cũng không biết, thậm chí tôi không hay lên mạng xem tin tức giải trí nữa là. Dù sao cũng ở trong giới này, đã sớm quen với mấy tin tức vớ vẩn đó rồi”.

“Dù gì anh ta cũng xem là có ân cứu mạng với chúng ta, nên ít nhiều nên quan tâm một chút chứ. Bởi vì dù chúng ta rơi vào ác niệm hay giấc mộng quái lạ, đều nhờ anh ta cứu chúng ta ra”. - hòa thượng Đàm liếc nhìn Hàn Băng với hàm ý sâu xa - “Trừ phi... là cô khiến anh ta buồn bã...”

“Anh nói vậy?”

“Hồi ở khách sạn Hoàng Tuyền, cậu ta rất quan tâm đến cô”. - hòa thượng Đàm không nhìn vào mắt Hàn Băng, chỉ một mực nói như thừa dịp bản thân có can đảm vậy - “Tôi là hòa thượng giả, lại không bị mù, thật ra... cũng nhìn ra được”.

“Tóm lại tôi và anh ấy không có quan hệ gì hết”.

“Được rồi, được rồi, là tôi nhiều chuyện”. - hòa thượng Đàm gơ tay đầu hàng.

Hàn Băng phì cười trong lòng, bởi vì cô phản ứng quá kịch liệt, quả thật là giấu đầu lòi đuôi, thái độ của cô đã nói rõ giữa cô và Xuân Thất thiếu có vấn đề.

Thất tình? Lạc mất hồn vía? Xuân Thất thiếu không phải vì cô mới vậy chứ? Mấy ngày nay cô ở nhà tự kỷ, quả thật chưa hề nghe thấy bất cứ chuyện gì liên quan đến anh. Người đàn ông như anh cần phụ nữ thì dễ nhưng muốn yêu đương thì không hẳn nhanh như vậy.

Nếu anh như vậy vì cô, phải chăng chứng minh anh có chút tình cảm với cô sao? Giống như trong phim vậy, ban đầu đùa giỡn nhưng cuối cùng thành thật lòng ư? Nếu như không như vậy vì cô, thì dường như không thể giải thích rõ được. Đêm hôm trước anh đích thân bảo vệ trước cửa cô một đêm nhưng chẳng hề nói một câu. Tin tức nói anh đi bộ về nhà, chắc hẳn là đi về từ chỗ cô.

Bỗng nhiên, lòng Hàn Băng rối rắm không thể tả.

Trái tim con người thật khó hiểu, cho dù cảm nhận sâu sắc nhưng lại không cách nào tin tưởng được. Mà không có niềm tin thì không cách nào tiếp tục đi đến đích được.

“Hay là anh đến nhà tôi ở đi?” - Hàn Băng phá vỡ bầu không khí im lặng khó xử ngán ngùi. Trong lòng cảm thấy có chút kỳ lạ đối với việc hòa thượng Đàm nhắc đến vấn đề cô và Xuân Thất thiếu.

Tuy họ ở chung trong thời gian ngắn, nhưng bởi vì cùng nhau trải qua nguy hiểm nên thân thiết hơn cả bạn bè quen biết nhau mười năm. Nhưng hòa thượng Đàm không phải là người tọc mạch. Huống chi vấn đề tình cảm nam nữ cho dù Lý Đạo là người cô vô cùng tin tưởng cũng chỉ dám nhắc sơ qua chứ không dám ám chỉ thẳng thừng như vậy. Hiển nhiên hòa thượng Đàm hơi quá rồi.

Nhưng tại sao anh ta lại quá lỗ như vậy? Có mục đích gì chẳng? Hàn Băng chưa kịp suy nghĩ kỹ.

“Nhà cô lớn lắm sao?” - hòa thượng Đàm khôn khéo bỏ qua chủ đề không thích hợp, cười hỏi.

Hàn Băng cũng cười: “Tôi chỉ có một căn nhà trọ nhỏ, nhưng ghế salon ở phòng khách rất thoải mái, có thể tiếp đón bạn bè ở vài ngày. Cho đến khi... anh tìm được việc làm, thu xếp xong cuộc sống”.

“Được thôi, tiết kiệm chút tiền nhà cũng tốt”. - hòa thượng Đàm không khách sáo - “Không làm phiền cô lâu lắm đâu, tôi đã tìm được công việc, mấy ngày nay đang kiếm phòng trọ”.

“Anh tìm được việc gì?” - Hàn Băng rất kinh ngạc. Dù sao hòa thượng Đàm mới đến thành phố B ba ngày, trong hoàn cảnh cung nghề thấp hơn cầu nghề này, tìm được việc quả không dễ dàng gì.

“Là chỗ này nè”. - hòa thượng Đàm chỉ chỉ studio chụp ảnh phía sau - “Họ thuê tôi làm trợ lý nhiếp ảnh”.

Hàn Băng ngạc nhiên trợn to mắt.

“Sao vậy” - hòa thượng Đàm không hiểu.

“Anh là đối thủ cạnh tranh với tôi”. - Hàn Băng khò khò buồn cười - “Tôi cũng đến phỏng vấn vị trí này”.

“Hả? Không phải cô là... trợ lý cho Lý Đạo ở Xuân Thị à?” - hòa thượng Đàm cũng rất ngạc nhiên.

“Tôi thôi việc rồi. Tôi muốn đổi việc khác”. - Hàn Băng dứt khoát nói rõ, tránh để rồi rắc rối hiểu lầm.

“Vậy... cô ít nhất còn một nửa cơ hội. Người ta muốn thuê hai trợ lý”. - hòa thượng Đàm che giấu cảm xúc thật, an ủi cô - “Không gạt cô, ngoài việc giả hòa thượng, tôi là nhiếp ảnh gia nghiệp dư nghiêm túc đấy, còn từng đoạt giải nữa cơ. Tuy chỉ là giải thưởng nhỏ không chuyên nghiệp”.

Anh ta vừa nói vừa mở chiếc túi đeo bên người, lấy ra một chiếc máy chụp hình. Kiểu dáng chiếc máy kia khá cũ, trong cuộc cải cách kỹ thuật số bây giờ thì nó thoát nhìn hơi lỗi thời. Có thể cũng bởi vì như vậy nên tạo được vẻ đẹp thời gian, khiến nó trông rất giá trị, vô cớ tăng thêm vẻ trí thức và khí chất bản thân cho hòa thượng Đàm. Hàn Băng còn nghe nói, bây giờ có nhiếp ảnh gia chuyên chơi loại máy chụp hình cũ kỹ kiểu này, thậm chí còn lấy tiêu điểm xóa phông nền, giới nhiếp ảnh gọi là chụp khổ lớn.

Có điều nhìn kỹ, lòng cô đột nhiên rung rợn. Bởi vì trong mơ hồ, không biết tại sao cô liên tưởng đến một trò chơi kinh dị của Nhật, “Linh - Hồng Diệp”(*). Trong đó dụng cụ giết ma là máy chụp hình trừ linh, cực giống chiếc máy ảnh khác thường trong tay hòa thượng Đàm. Nếu như anh ta vẫn còn mang hình dáng là hòa thượng, cầm trong tay máy chụp hình này đi trong khách sạn Hoàng Tuyền, thật sự rất giống pháp sư bắt ma hơn là hòa thượng.

(*) Linh Hồng Diệp, hay còn gọi là Fatal Frame 2 hoặc Project Zero là game kinh dị sinh tồn nổi tiếng của Tecmo. Vũ khí của người chơi chỉ là một cái máy ảnh, không phải là một vũ khí tối tân, nhưng cũng không kém phần hiệu quả. Và người chơi khi sử dụng vũ khí đó dĩ nhiên là phải đưa lêm mắt, ngắm nhìn con ma đang qua lại trước mặt mình, và chụp đúng thời điểm để được một tấm hình mờ mờ đồng thời tiêu diệt con ma đó. Nhưng chỉ cần mấy may sơ sẩy một tích tắc thôi, người chơi sẽ phải đối mặt với mức án tử hình.

“Sao vậy?” - thấy Hàn Băng ngẩn ngơ, hòa thượng Đàm hỏi.

“Không có gì”. - Hàn Băng hoàn hồn, thu hồi những liên tưởng kia - “Máy chụp hình của anh cổ quá”.

“Đúng đó, tôi không có tiền mua cái mới. Đây là ông nội để lại cho tôi, trông rất hay đó chứ?” - hòa thượng Đàm cười ngượng ngùng - “Cô mau đi vào đi, họ nói người phỏng vấn tiếp theo có thể là cô đó”.

“Vậy anh ở đây đợi tôi, chắc sẽ không lâu lắm đâu”.

“Được”.

Tạm biệt hòa thượng Đàm, Hàn Băng đi vào phỏng vấn. Cô cho rằng tổng cộng có hai vị trí, hòa thượng Đàm đã chiếm một, cơ hội của cô sẽ không lớn, hoàn toàn không ôm hy vọng gì, chẳng qua chỉ lịch sự đến gặp mặt mà thôi. Nào ngờ vừa phỏng vấn đã được nhận ngay, còn bảo cô sáng mai đến làm việc.

Người phỏng vấn là ông chủ studio, ông ta nói thử việc một tháng, bắt đầu tính từ ngày mai. Công việc của cô là thiết kế chèn chữ vào hình ảnh.

“Tôi xem một tấm quảng cáo phim của Lý Đạo mà cô chèn một bài thơ ngắn vào, vô cùng tao nhã, rất nên thơ”. - ông chủ nói - “Thời đại ngày nay chất thơ đã thành đồ xa xỉ, có rất ít người hiểu được. Cho nên tôi thuê cô”.

Hóa ra kinh nghiệm làm việc ở Xuân Thị khiến cô được lợi. Trong lòng Hàn Băng cười khở, nhưng không từ chối công việc này, bởi vì cô không cố chấp như vậy. Mà khi hòa thượng Đàm nghe nói cô cũng được nhận, sau này hai người sẽ trở thành đồng nghiệp, hiển nhiên vô cùng vui mừng.

Đầu tiên anh ta kéo Hàn Băng đi dạo phố, lựa giúp anh ta hai bộ quần áo hợp mốt một chút. Sau khi ăn cơm tối thì đến khách sạn anh ta thu dọn hành lý, chuẩn bị ở nhờ vài ngày tại phòng khách nhà Hàn Băng.

Nơi hòa thượng Đàm ở là một khách sạn đơn sơ cải biến từ nhà dân, gần bến xe lửa. Thật ra thì hiện nay khách sạn tiện lợi rất phát đạt, tiền phòng cũng không quá đắt. Nhưng anh ta nói, tiết kiệm một đồng cũng tốt mà. Sinh tồn ở thành phố lớn không dễ, tiết kiệm là tính tốt.

Theo như quy định, qua tám giờ tối sẽ tính thêm một ngày tiền phòng, mà bây giờ đã là bảy giờ năm mươi phút. Hòa thượng Đàm vội vàng gần như là nhét bữa đồ đặc vào túi. Vất vả lắm mới chạy đến quầy lễ tân trả phòng, đồ đặc lộn xộn trong ba lô rơi xuống đất. Ngoại trừ mấy bộ quần áo, mấy lon bia, còn lại rất nhiều hình rơi lả tả.

Hàn Băng nhặt lên giúp anh ta, thuận tiện xem ảnh anh ta chụp.

Cô phát hiện ra anh ta rất thích chụp người. Không biết có phải do tính cách hay không, ống kính của anh ta luôn nhằm vào những người đang cười. Cười vui vẻ, cười vô tư, cười thuần túy. Những nụ cười kia khiến Hàn Băng cũng vui vẻ nhẹ nhõm theo. Cho đến khi cô nhặt lên tấm hình cuối cùng.

Tấm hình rất xưa cũ, đã ngả vàng, hơi bám bụi.

Trong tấm hình là một cô gái, tựa vào hàng rào bên bờ sông, khung cảnh thành thị đầu thế kỷ mười chín. Cô ta mặc chiếc sườn xám nền trắng hoa xanh, áo khoác lửng kiểu Tây đỏ như máu, mái tóc xoăn dài cứng ngắc, giấy thêu rực rỡ.

Hàn Băng chỉ cảm thấy đầu mình ầm một tiếng, thực tế và hư ảo, tốt đẹp và kinh hãi, trong nháy mắt đan xen vào nhau.

“Người trong tấm hình này là ai?” - cô nghe thấy tiếng của mình tựa như giọt nước lạnh băng phiêu du trong không khí.

“Bà cô tổ của tôi” - hòa thượng Đàm trả lời, dường như hơi thở dài - “Sinh năm 1892, lúc mất mới hai mươi tuổi”.

47. Thời Gian Hỗn Loạn

“Bà cô tổ của anh hả?” - lúc dẫn hòa thượng Đàm về đến nhà, Hàn Băng mới hỏi. Bởi vì đến lúc này cô mới cảm thấy lồng ngực mình khôi phục chút ấm áp, không như khi nãy chẳng khác nào rơi vào hầm băng.

“Tôi không lừa cô đâu, bà cô tổ của tôi cũng chính là em gái ruột của ông nội của ông nội tôi. Không phải là bà cô tổ của tôi sao? Rất khó đọc nhưng chính là quan hệ thân thích như vậy đó”. - hòa thượng Đàm lại lấy tấm hình kia ra, phe phẩy với Hàn Băng - “Đẹp lắm đúng không? Thật ra gien nhà chúng tôi rất tốt, nhưng đến đời tôi thì sai lệch, chỉ thừa hưởng những khuyết điểm của cha mẹ”.

“Sao bà qua đời?” - Hàn Băng thăm dò - “Bởi vì anh nói bà mất lúc còn trẻ”.

Hòa thượng Đàm lắc đầu: “Không ai biết tại sao bà mất cả”.

“Có ý gì? Là bệnh lạ hay là... chết bất đắc kỳ tử?”

Hòa thượng Đàm lắc đầu: “Thật ra thì... bà mất tích. Năm bà hai mươi bốn tuổi đột nhiên biến mất”.

“Là pháp luật tuyên bố tử vong à?”

“Cô học chuyên ngành lịch sử, cũng biết năm 1920 thuộc thời kì chín năm dân quốc loạn lạc, nào có hệ thống pháp luật chặt chẽ chứ?” - hòa thượng Đàm thở dài - “Tổ tiên tôi lưu truyền lại hôm đó là tết Trùng Cửu(*), không ai biết bà ra ngoài làm gì, nhưng không thấy trở về nữa. Nhưng anh của bà, cũng chính là ông sơ của tôi, là anh em sinh đôi với bà, cảm ứng tâm linh rất mạnh, cảm nhận rõ là bà đã qua đời rồi. Đáng tiếc sống không thấy người, chết không thấy xác”.

(*) Tết Trùng Cửu là ngày mừng 9 tháng 9 gọi là tết Trùng Dương hay còn gọi là tết Trùng Cửu, ngày tết Hoa Cúc. Tết Trùng Cửu lấy sự lặp lại của hai số 9 để nói về sự trường thọ.

“Trời ạ”. - trong nháy mắt Hàn Băng rét run, chút hơi ẩm vừa tích góp được một chút lại biến mất, ngay cả lồng ngực cũng như bị ngọn núi băng đè nén.

“Đúng đó, trời ạ, rất đáng sợ phải không? Chuyện không biết đều đáng sợ. Ông nội tôi nói, lúc ông sơ tôi về già có nhắc đến cô em gái này, còn đau khổ đến mức không thể đè nén, cảm thấy vẫn chưa tìm được thi thể của bà, không thể để bà nhập thổ vì an thì chết cũng không nhắm mắt, trở thành vết thương lòng cả đời. Ông nội tôi còn nói, tổ tiên nhà tôi cũng là nhà giàu có nhất vùng đất nào đó ở Tây Nam. Nhưng sau khi bà cô tổ mất tích một cách kỳ lạ, gia cảnh lại đột nhiên suy tàn, đời sau không bằng đời trước. Đến đời của tôi thì lại nghèo đến mức phải giả làm hòa thượng đi gặt tiền người ta nữa”.

“Anh cảm thấy... có phải trong chuyện này có gì điều kì bí hay không?”

“Có lẽ có” - hòa thượng Đàm gật đầu - “Nhưng cũng có thể là bị cướp giết hoặc là gì khác. Tuy nguyên quán của tôi ở tận Tây Nam xa xôi, không bị ảnh hưởng bởi chiến tranh, nhưng dù sao lúc đó cũng là thời loạn, bà lại xinh đẹp và giàu có như vậy”.

Nhìn từ trang phục của bà đúng là rất thời trang, đúng một của thời đại đó. Nếu như ở trấn nhỏ Tây Nam, chắc chắn sẽ nhiều người nhìn ngó. Ngoài ra, có thể thấy được hòa thượng Đàm không nói dối và khoác lác, tiểu thư nhà giàu mới có thể đi học ở thành phố lớn, có ra đời mới biết cách ăn mặc như vậy.

“Hơn một trăm năm, đừng nói là ông sơ tôi đau lòng, ngay cả tôi đặt mình vào hoàn cảnh của ông thử nghĩ cũng thấy sợ hãi thay bà. Không biết lúc đó bà phải đối mặt với chuyện gì nữa” - hòa thượng Đàm lại thở dài - “Người ta nói oán khí của người chết thâm cả trăm năm cũng không tiêu tan, cho nên tai họa mới liên lụy tới gia tộc họ Đàm chúng tôi đúng không?”

“Anh không truy tìm căn nguyên à?” - Hàn Băng thăm dò lần nữa - “Cho dù là vì làm yên lòng ông sơ của anh”.

“Tôi chưa từng thấy ông sơ của tôi, tất cả đều do ông nội tôi nói cho tôi biết. Với lại, không phải cô đã nói sao? Chuyện không rõ đừng tìm hiểu, tìm hiểu được sẽ lo lắng. Chịu thôi, có lẽ oán khí cũng sẽ tiêu tan, cõi đời này nào có thứ gì trăm năm không thay đổi chứ”.

Hàn Băng nghẹn lời, nhất thời không có cơ để hỏi tiếp, đành phải đi tắm trước.

Khi nước nóng xối vào làn da lạnh lẽo của cô, mọi nghi vấn đồng loạt tràn dâng trong lòng.

Không biết rốt cuộc bà cô tổ kia đã xảy ra chuyện gì, nhất định rất huyền bí, rất kỳ lạ. Lê nào nào thật sự lại chết yếu hay chết oan sao? Cho nên oán khí mới trăm năm không tiêu tan? Nhưng nói gì thì nói, cô đang ở một thành phố phồn hoa lớn nhất phương Bắc, mà nguyên quán Đàm gia ở Tây Nam, Trung Quốc lớn như vậy, gần như là vượt qua hết cả bản đồ, khoảng cách xa xôi vô cùng, vậy mà cũng tìm đến cô được sao? Tại sao? Tại sao? Tại sao?

Nhất định là có nguyên nhân.

Với lại cô không thể hiểu nổi tại sao vừa mơ thấy bà cô tổ của Đàm gia thì lại gặp hòa thượng Đàm? Trùng hợp? Duyên phận? Vận mệnh an bài hay là vì gì khác?

Càng nghĩ càng rối rắm, cuối cùng đầu cũng đau lên, đành phải lau khô người đi ra ngoài trước.

“Đến phiên anh đi tắm, tôi lấy cho anh khăn mới” - cô nói với hòa thượng Đàm.

“Cảm ơn cô, Hàn Băng” - hòa thượng Đàm cất điện thoại, đứng dậy khỏi ghế salon, giải thích - “Mới vừa rồi studio gọi cho tôi, bảo sáng sớm ngày mai chúng ta đi công tác ở thành phố T”.

“Chúng ta?” - Hàn Băng nghi ngờ - “Sao studio biết chúng ta ở chung nhà?”

“Là tôi nói cho họ biết”. - hòa thượng Đàm cười đùa - “Họ định gọi báo cho cô, tôi nói tôi báo là được rồi, bởi vì chúng ta sống chung mà.”

Hàn Băng giả bộ đã hòa thượng Đàm một cú, trừng phạt anh ta vì cố ý khiến người khác hiểu lầm, sau đó lại hỏi: “Chỉ hai chúng ta đi thôi à?”

“Đúng vậy, nói thợ nhiếp ảnh có nhiệm vụ khác, không có thời gian đi chung. Lần này công việc của chúng ta là chụp ảnh bìa cho một tạp chí nổi tiếng, chụp vài tấm hình thôi, không cần có hướng dẫn riêng. Họ xem mấy tác phẩm tôi chụp, lại thích mấy câu chữ cô chèn vào trong hình, cho rằng chỉ cần hai chúng ta là có thể thuận lợi hoàn thành rồi. Tiện thể xem thử năng lực của chúng ta luôn. Ông chủ còn nói, nếu như tờ tạp chí kia có thể thuận lợi xét duyệt bản thảo thì lập tức ký hợp đồng với chúng ta ngay, không cần thử việc.”

Hòa thượng Đàm nói mặt mày hớn hở, nhưng Hàn Băng không hứng thú lắm. Bởi vì lòng cô tràn đầy nỗi nghi ngờ, thậm chí không muốn đi. Đột nhiên cô có một chút hối hận nho nhỏ, tại sao phải thôi việc chứ? Nếu như còn ở bên cạnh Lý Đạo, chí ít có người bàn bạc.

“Chụp cái gì mà phải đi thành phố T vậy?” - cô thuận miệng hỏi.

“Cần chụp ngôi nhà kiểu Tây trăm năm trước”. - hòa thượng Đàm tiết lộ cảnh sắc chủ đạo - “Năm đó thành phố T và Thượng Hải được xưng là “Mười dặm dương trường”(*), tô giới các nước san sát, kiến trúc vô cùng đặc sắc. Còn có rất nhiều danh nhân quan chức xa xứ ở đó, người ta còn kêu là triển lãm kiến trúc nữa đấy. Nói thật, tôi còn chưa đến thành phố T lần nào, tiện thể đi tham quan một chuyến cũng tốt”.

(*) Mười dặm dương trường là chỉ nơi nhiều người nước ngoài ở.

“Phải chụp bao nhiêu lâu? Là kiểu cưỡi ngựa xem hoa hay là chi tiết?” - Hàn Băng lại hỏi, dựa vào chuyện này dự tính thời gian để chuẩn bị vật dụng cần thiết lên đường.

“Chỉ là một tòa nhà thôi”, - hòa thượng Đàm vừa nói vừa gửi tin nhắn - “Đã gửi địa chỉ đến điện thoại di động của cô rồi. Nghe nói đó là sản nghiệp tổ tiên của một nhà giàu sù, đặc biệt mở cửa cho tờ tạp chí này chụp, nói là vì muốn thúc đẩy văn hóa. Nghe nói trong nhà có rất nhiều vật dụng và đồ cổ của thời đại đó. Nhưng tôi nghĩ có thể là vì danh tiếng đúng hơn. Chỉ có tiền không thì có gì ghê gớm đâu, quan trọng là vừa có tiền vừa nổi tiếng, hơn nữa còn là loại danh môn vọng tộc, nền tảng vững chắc”.

Hòa thượng Đàm cười cười, quay người vào phòng tắm.

Bởi vì thành phố T ở gần thành phố B. khoảng cách chỉ hơn trăm cây số. Hàn Băng nghĩ nếu đi từ sáng sớm thì có thể trở về trong ngày, nên chỉ lấy một chiếc ba lô, mang theo một chiếc áo khoác và laptop. Hòa thượng Đàm càng đơn giản hơn, chỉ ôm túi máy ảnh.

Họ lên đường từ năm giờ sáng, tình trạng giao thông trên đường cao tốc rất thoáng, cho nên hơn bảy giờ đã đến thành phố T. Nơi cần chụp hình là một căn nhà cổ trong một khu yên tĩnh ở trung tâm thành phố náo nhiệt, lân cận đều là những tòa nhà kiểu Tây mang phong cách khác nhau, quả thật rất đẹp.

Hai người tìm một chỗ ăn sáng, chờ người liên lạc ở thành phố T đến, lấy chìa khóa. Trước tiên chụp cảnh ở bên ngoài một lát, sau đó mới vào trong chụp. Bởi vì họ phải chụp ở đây một ngày, vốn là người liên lạc phải đi theo suốt qua trình, nhưng anh ta đột nhiên có chút việc gấp, lại là người quen của ông chủ studio nên anh ta đi trước, chỉ hẹn năm giờ chiều quay lại lấy chìa khóa đóng cửa.

“Đồ vật bên trong đều vô cùng giá trị, đã có hơn một trăm năm lịch sử, nhất định phải cẩn thận”. - trước khi đi, người liên lạc dặn đi dặn lại.

Mà khi họ vào trong nhà, Hàn Băng thấy hòa thượng Đàm cầm chiếc máy chụp hình cũ kỹ thì không khỏi rung mình, bởi vì liên tưởng đến bà cô tổ kia. Tối hôm qua ngủ không được, cô và hòa thượng Đàm tán gẫu cách cánh cửa. Nghe anh ta nói năm đó tấm hình kia là do ông sơ anh ta chụp cho em gái mình, sở thích chụp ảnh của nhà họ thật sự là do di truyền.

Nhưng tại sao anh ta lại mang theo hình bà cô tổ bên người? Anh ta nói toàn bộ gia sản đều bị bán, những thứ mang bên người là vật còn lại duy nhất của anh ta. Trong số hình cũ anh ta mang cũng không chỉ có bà cô tổ mà còn có rất nhiều thân nhân khác nữa. Anh ta cho rằng, hình ảnh là kỷ niệm của thời gian, ghi lại truyền thống của gia tộc họ Đàm.

Hàn Băng còn tưởng rằng hòa thượng Đàm xuất hiện, hình cũ cũng hiện thể, nên bà cô tổ mới tìm cô báo mộng. Nhưng một đêm ngon giấc, chẳng xảy ra chuyện gì hết. Thậm chí cô còn lo lắng thay cho bà cô tổ, có phải vì... cứu cô mà dẫn đến phiền phức, ví như bị hai chiếc bóng màu xám kia trả thù hay không? Mà cô có nên nói mấy chuyện đó cho hòa thượng Đàm biết không?

“Ôi, cái đồng hồ để bàn này đẹp quá”. - đang suy nghĩ vẩn vơ, hòa thượng Đàm bên cạnh cất tiếng khen ngợi, kéo sự chú ý của Hàn Băng trở lại.

Cô không khỏi gật đầu. Quả thật vừa vào cửa đã phát hiện căn nhà cổ này đích thực là một viện bảo tàng mô hình nhỏ. Hàng loạt đồ cổ và thư họa trăm năm trước, thậm chí còn có vật cổ xưa hơn đều bày biện ở đây, không hề dính một hạt bụi. Tại căn nhà này, thời gian như đọng lại, như trong thoáng chốc họ đã xuyên không về trăm năm trước.

Tuy so với lịch sử lâu dài của Trung Quốc, những đồ vật kia không tính là quá cổ xưa. Nhưng cũng thuộc loại hiếm thấy trên thế giới, huống chi còn trưng bày đầy đủ trong một ngôi nhà ở thế này. Giống như vẫn còn người thuộc thời đại kia sống ở đây vậy.

Thời gian trở nên hỗn loạn.

Đúng vậy, Hàn Băng cảm giác mãnh liệt như thế.

“Thời gian một ngày quá ngắn, chỗ này như bảo tàng vậy, phải từ từ nghiên cứu thật lâu”. - hòa thượng Đàm lại nói - “Tên giàu có kia thật keo kiệt, nếu đã mở cửa sao lại giới hạn chỉ cho chụp hình trong một ngày chứ.”

“Hoàn thành nhiệm vụ trước rồi nói sau”. - Hàn Băng chỉ cảm thất mất không đủ dùng.

“Nhưng đồ đặc nhiều như vậy, bỏ qua cái nào cũng tiếc hết. Tôi cảm thấy chỉ việc lựa chọn thôi cũng khó khăn chết được”. - hòa thượng Đàm vừa nói vừa không ngừng chụp hình - “Làm sao đây?”

“Chỉ bằng thế này”. - Hàn Băng suy nghĩ rồi nói - “Anh chụp ở đây, tôi lên lầu xem trước, lựa chọn cho anh cái nào cần chụp, cái nào tạm thời không cần, chia nhau ra như vậy, chẳng phải tiết kiệm được thời gian sao?”

Hòa thượng Đàm đồng ý.

Căn nhà tổng cộng có ba tầng. Lầu hai là mấy gian phòng ngủ và phòng khách nhỏ, cách trang trí và vật dụng đều vô cùng tinh xảo. Hàn Băng cân nhắc rất lâu mới quyết định những thứ nào phải chụp, những thứ nào có thể bỏ qua, sau đó lên lầu ba.

Lầu ba là phòng của chủ gia đình, cộng thêm một vườn hoa trên sân thượng và nhà tắm khổng lồ. Vừa vào phòng tắm, Hàn Băng đã cảm thấy nơi này chắc chắn phải chụp. Phong cách xa hoa thời La Mã cổ đại. Bồn tắm không biết được làm bằng chất liệu gì với hoa văn điêu khắc phức tạp xinh đẹp, còn hoa văn trên trần nhà tắm như là một câu chuyện tôn giáo được vẽ bằng tay, ngay cả kính cũng là hoa văn màu, vô cùng đáng chụp.

Có người từng nói, người La Mã thời cổ đại rất xa xỉ trong chuyện tắm rửa, cũng là một trong những lý do mà đế quốc La Mã sụp đổ. Không biết trong phòng tắm này đã từng chứa thứ gì, có bao giờ sụp đổ chưa?

Đang mải suy nghĩ, không biết làm sao, cô bỗng trượt chân, suýt nữa ngã nhào. Theo phản xạ, cô giang tay giang chân giữ thăng bằng. Trong lúc vô tình, khuỷu tay đụng mạnh vào vách tường bên cạnh bồn rửa tay, đau đến mức cô suýt rơi nước mắt.

48. Bức Tranh

Phòng tắm không có ai sử dụng, mặt đất khô ráo, sao cô lại trượt chân?

Trong đầu cô xuất hiện một ý nghĩ, lập tức hoảng sợ đến mức không để ý đến đau đớn nữa. Tiếng rầm rắc, rầm rắc vang lên tựa như truyền đến từ nơi sâu thẳm trong lòng đất. Mặt tường hoa văn đột nhiên lõm xuống, một chiếc tủ kiểu âm tường xuất hiện trước mắt.

Trong nháy mắt, cô tưởng tượng ra rất nhiều thứ, tưởng tượng ra rất nhiều câu chuyện kinh hoàng. Từng chuyện lướt qua miền ký ức, các cảnh tượng trong đầu như xuất hiện ngay trước mắt.

Trước đây, một đoàn làm phim muốn quay một bộ phim tình cảm. Đạo diễn không hài lòng lắm với nữ chính A, đột nhiên có một ngày, trong màn hình xuất hiện khuôn mặt của diễn viên B. Đạo diễn vô cùng vui mừng, bởi vì cô B rất nhập vai. diễn xuất thành thạo. Nhưng cô ta chưa bao giờ nói chuyện với đoàn làm phim, giống như độc diễn một vở kịch vậy.

Rốt cuộc có một ngày đã quay xong phim, lúc đạo diễn cắt nối biên tập khen ngợi B là một thiên tài với người khác. Nhưng những người khác đều rất hoang mang, bởi vì không ai thấy diễn viên mới nào hết, họ vẫn luôn thắc mắc tại sao đạo diễn lại đột nhiên khoan dung với A như vậy? Diễn cảnh nào cũng một lần là xong.

Nam diễn viên chính còn nói giỡn, không phải gặp ma rồi chứ? Tiếng nói vừa dứt, một cơn gió lạnh ủa tới, khiến mọi người dừng đứng tóc gáy. Lúc này mọi người nhìn lại màn ảnh, quả nhiên phát hiện ra cô B xa lạ. Cô ta vẫn đứng bên cạnh A, dựa theo nội dung vở kịch, diễn xuất xuất sắc hơn, thậm chí lúc diễn cảnh hôn cũng đoạt vị trí của A.

Nam diễn viên chính ngất xỉu ngay lập tức. Phó đạo diễn nói nhất định là lúc quay phim đã kinh động đến “đại tiên” nào rồi, xin đạo diễn mau cắt bỏ toàn bộ các cảnh cô B diễn để tránh bất kính. Nhưng lời này vừa dứt, diễn viên B trên màn ảnh đột nhiên quay đầu lại, thê lương thét lên: “Thả tôi ra! Ai nhốt tôi vào trong màn hình! Thả tôi ra!” Lúc cô ta nói, màn ảnh nhấp nháy không ngừng, còn vang lên tiếng bôm bốp như có ai vỗ vào, ghê rợn đến mức tất cả mọi người đều khiếp sợ, không dám nhúc nhích. Cùng lúc đó, bên ngoài phòng cắt nối biên tập phim vang lên một loạt âm thanh, có người cầm giày cao gót đập vào, rất dồn dập, rất cấp bách.

Sau đó, cửa mở ra, nữ diễn viên A đứng đó, mặt mày trắng bệch. Đạo diễn vội vàng kéo cô ta vào, nói với cô ta đoàn làm phim xảy ra chuyện ma quái, bảo cô ta đừng ở một mình. A nói: “Tôi vốn đến tìm các người”. Đạo diễn hỏi cô ta có chuyện gì, cô ta đột nhiên cười u ám, đưa tay bóp cổ đạo diễn, lại hung tợn nói: “Ai cho ông cắt phần diễn của tôi!” Lúc nói chuyện, trên người cô ta tỏa ra mùi hôi thối của xác chết.

Đến cùng ai là ma? Ai là người? Là người hại ma, hay là ma hại người? Cuối cùng không ai biết được, bởi vì... không còn ai sống sót.

Còn có một vụ án hình sự rất chấn động. Một người đàn ông có tình nhân bên ngoài, muốn ly hôn. Nhưng người vợ ỷ vào nhà mẹ đẻ có tiền có thế, kiên quyết không chịu. Cho nên người đàn ông này giết chết vợ mình, bỏ vào tủ đứng âm tường trong nhà tắm. Sau đó gĩa rửa sạch vết máu trên người, nghênh ngang đi gặp tình nhân. Đáng sợ là sau khi về nhà, gã không tiếp tục xử lý xác chết, cứ mặc cho xác vợ mình đứng ở đó.

Chiếc tủ trong nhà tắm của gã rất nhỏ, ván tủ lại khá mỏng. Xác chết rửa nát đến mức độ nhất định sẽ phù lên, cho nên sẽ bật cửa tủ ra. Trùng hợp lúc ấy gã có một người bạn đến chơi, mà còn đang đi vệ sinh. Lúc ngồi trên bồn cầu, thấy vách tường đối diện đột nhiên bị nứt, một xác nữ rửa nát đang nhìn mình từ phía đối diện.

Người bạn sợ đến mức gào toáng lên chạy ra ngoài, hành động giết vợ của tên đàn ông này cũng bị phơi bày. Tuy gã bị luật pháp trừng trị, nhưng người bạn này đã hoảng sợ quá mức, trở nên căng thẳng, cứ khẳng khái nói với người khác rằng xác nữ kia cười với mình, bởi vì môi đã thối rửa hết sạch, lộ ra phần nướu răng đầy máu.

Mà lúc cảnh sát hỏi người đàn ông kia tại sao không tiếp tục xử lý xác chết. Gã nói lúc đó vội đi hẹn hò, vốn định về sẽ giải quyết tiếp, nhưng không biết vì sao lại quên bằng chuyện này. Thậm chí gã quên luôn mình từng có vợ.

Là vấn đề tâm lý khiến trí nhớ của gã xuất hiện tính chọn lọc, hay là niệm lực kỳ lạ trong bóng tối? Rất nhiều chuyên gia phong thủy nói, mai táng đúng, lại là chết yếu, oán khí sâu nặng, nói không chừng tạo ra hung vật. Sau đó cha mẹ người phụ nữ này phải tìm cao tăng và đạo trưởng nổi tiếng đến cầu siêu bảy bảy bốn bốn chín ngày mới không xảy ra chuyện kỳ lạ gì nữa.

Nghĩ đến những chuyện này, Hàn Băng rét run cả người.

Lòng từ bi là sự thiện lương đối với linh thể có chấp niệm hoặc không quá hung ác. Nếu như là vật ác, vậy thì người tiếp xúc với nó đều chết, nào có cơ hội giúp đỡ thể hiện lòng từ bi chứ?

Tử trong nhà tắm này hiển nhiên không phải làm cầu thả, giống như là tường kép có cơ quan. Đến cùng bên trong có cái gì?

Trong thoáng chốc nghi ngờ, lý trí cô nhanh chóng bị nỗi sợ hãi hay thế. Theo phản xạ, quay người bỏ chạy là phản ứng duy nhất. Nhưng không biết từ đâu thổi tới một cơn gió, cửa phòng tắm đóng sầm lại. Cô bước đến kéo cửa, nhưng kéo thế nào cũng không ra.

“Cô mau đến đi”. - Có tiếng nói vang lên từ phía sau.

Tiếng phụ nữ, vẫn câu nói như cũ.

Hàn Băng không muốn quay đầu lại, cảm giác có cơn gió lạnh thổi nhẹ chạm vào gáy, khiến lưng cô sờn hết cả gai ốc. Cô không thể hít thở, mồ hôi lạnh tuôn như tắm, nhưng giống như bị thôi miên, cô từ từ quay người lại.

Trong khoảng thời gian cô suy nghĩ lung tung, cửa tử đã hoàn toàn mở ra. Bên trong chẳng hề có xác chết gớm ghiếc, cũng không có sinh vật kỳ lạ, Nhưng lại có một tháp nhỏ bằng vàng, cao khoảng bảy mươi centimet, đáy rộng chừng mười centimet. Trên tháp có treo một tấm ảnh nhỏ. Không, là bức tranh, bức tranh rất nhỏ, chỉ chừng ba bốn centimet vuông.

Trên bức tranh là cô gái mặc sườn xám nền trắng hoa xanh, áo khoác màu đỏ kiểu Tây, trên đầu là mái tóc xoăn dài cứng ngắc, chân mang giày thêu rực rỡ.

Lúc mắt Hàn Băng nhìn vào bức họa, nét mặt cô gái kia đột nhiên thay đổi, mái tóc dài chuyển sang màu trắng, tràn đầy sát khí.

Một luồng sáng xanh hiện lên, Hàn Băng ngã xuống đất. Cô không ngất xỉu, chỉ mất đi ý thức, cô lại không chắc lắm. Cô chỉ cảm thấy bản thân rơi vào nơi nào đó. Sau đó là bóng tối vô biên vô hạn, lạnh lẽo, ẩm ướt, còn thoảng mùi đất. Tiếp theo ánh sáng mặt trời lạnh lẽo chiếu lên người, kèm theo cảm giác trống trải.

...

Xuân Thất thiếu trở về nhà, không phải nhà riêng của anh mà là biệt thự Xuân gia.

Chuyện anh và cha cãi vã kịch liệt bị ký giả báo giải trí chụp được, nhưng trên thực tế hai cha con họ chỉ tranh luận suông, hoàn toàn không có kết quả. Hôm nay anh vẫn muốn nói chuyện với cha, có một số việc nếu anh không muốn né tránh thì phải làm rõ ràng.

Sự việc có liên quan đến Hàn Băng. Thực ra anh chẳng hề mang cô ra đánh cuộc với đám con nhà giàu như cách cô nghĩ. Tuy lúc đó anh có hơi nhảm chán, nhưng không nhảm chán đến mức độ đó. Sở dĩ anh không giải thích là bởi vì quả thật anh cũng không thành thật với cô. Mục đích anh tiếp cận cô không hề đơn giản, có điều mục đích thực sự là gì thì anh cũng mù tịt.

Năm năm trước, cha anh muốn anh chú ý đến Hàn Băng, nhưng vẫn không nói cho anh lý do. Anh biết, ngay cả việc Hàn Băng vào Xuân Thị, trở thành trợ lý của Lý Đạo, ngoài mặt là Lý Đạo làm chủ, nhưng cha anh đã gây ảnh hưởng mấu chốt trong đó.

Anh lặng lẽ quan sát cô năm năm, còn hiểu rõ cô hơn cả cô nghĩ. Có thể chính vì sự hiểu biết này đã khiến anh không thể giữ vững trạng thái lúc gần lúc xa, mà trải qua sống chết cùng nhau khiến anh không thể nào làm người bàng quan được nữa.

Đúng như câu nói kia: Anh vẫn cố gắng không động tình, nhưng lại động lòng.

Cho nên anh muốn bảo vệ cô không bị tổn thương. Anh cảm thấy cha mình có mục đích không thể cho ai biết. Càng ý thức được chuyện cha anh cử anh đến khách sạn Hoàng Tuyên gặp khách hàng là đối trá. Nhưng sao cha anh biết hành tung của Hàn Băng? Hoàn toàn không thể nào là theo dõi, bởi vì cha anh đã ra lệnh cho anh đặt vé máy bay trước khi Hàn Băng đặt. Điều này nói rằng cha anh đã đoán trước được chuyện này. Tại sao? Làm sao thể được? Trong mưu kế của cha, anh là nhân vật gì?

Mấu chốt là cha anh đã bày ra kế này sao? Là mưu kế gì đây?

Anh không tin cha sẽ đưa anh vào nơi nguy hiểm. Anh là người thừa kế trực hệ duy nhất của Xuân Thị, tuy cha anh không thân thiết với anh, nhưng cũng yêu thương con mình sâu sắc như những người cha khác trên đời này, ông có thể hy sinh tất cả vì anh, bao gồm cả sinh mạng. Thực tế khi anh trở về, kể với cha những chuyện đã trải qua, anh thấy cha sợ hãi, hiển hiện nỗi lo sợ sẽ mất đi anh.

Điều này nói rõ, lúc trước cử anh đến khách sạn Hoàng Tuyền, cha không cho rằng anh sẽ gặp nguy hiểm tính mạng. Như vậy điều gì đã khiến cho vụ việc mất kiểm soát đây? Vì năng lực của Hàn Băng không ổn định sao? Hay là vì hòa thượng Đàm - người bắt ngờ xuất hiện và chị Ngô - nhân vật chính trong vụ án mỹ nhân pha lê?

Hoặc là nói, thật ra cha anh cũng không biết bí mật của khách sạn Hoàng Tuyền?

Nhưng điều phỏng đoán này nhanh chóng bị anh hủy bỏ. Bởi vì thông qua điều tra, một cuộc điều tra khá tốn thời gian, anh phát hiện ông chủ thần bí của khách sạn Hoàng Tuyền là cha mình.

Nhận thức này khiến anh cảm thấy có một bức màn sắt chắn trước mặt mình, bức màn sắt nhìn không thấu. Đến cùng cha anh đang mưu tính điều gì? Dù thế nào đi nữa, anh cũng sẽ ủng hộ cha mình, cha ra trận, con làm lính là chân lý từ ngàn xưa. Nhưng nếu vì vậy làm hại Hàn Băng thì anh không thể cho phép.

Đợi ở nhà cả ngày, lúc sắc trời đã tối hẳn, cha vẫn chưa trở về. Trong cảnh buồn chán, anh đi lên gác mái.

Gác mái rất lớn, nhìn từ cửa sổ bên hông có thể thấy sân thượng xinh đẹp ở lầu hai. Khi còn bé anh thường lên gác mái chơi, bởi vì đồ đạc chồng chất khá nhiều, lúc trốn tìm có thể ngủ trong góc, nhìn qua loa từ bên ngoài rất khó bị phát hiện. Nhớ có một lần cha không tìm được anh, còn tưởng rằng anh đã bị bắt cóc, sốt ruột đến mức suýt báo cảnh sát.

Nghĩ đến đây, anh không khỏi nở nụ cười. Anh không phải là tên Nhị Thế Tổ(*) hư hỏng, cha giáo dục anh rất nghiêm khắc, dĩ nhiên cũng rất thương anh. Hình tượng công tử đào hoa của anh chỉ là lớp nguy trang, tránh để quá khác người.

(*) Cách nói của người Quảng Đông, ý chỉ những kẻ đời trước giàu có, đời sau không phải làm gì, suốt ngày ăn chơi phóng túng.

Anh từ từ đi dạo trên gác mái, bởi vì thường xuyên có người quét dọn nên không thấy bụi bặm đóng lớp. Nhưng do không có ai ở nên luôn có vẻ hiu quạnh, dù quét dọn thế nào cũng không quét đi sự hiu quạnh được.

Xuân Thất thiếu nhìn trái nhìn phải, cảm thấy như trở về thời thơ ấu, tâm trạng không khỏi thư thái. Nhưng vào lúc này, anh đột nhiên có một cảm giác mâu thuẫn, giống như quen thuộc trộn lẫn với xa lạ, không hề ăn nhập chút nào.

Hơn nữa... dường như có người đang nhìn anh chằm chằm!

Anh dừng bước, làm theo cảm giác, đột ngột quay đầu lại.

Giữa đông đồ đạc sạch sẽ nhưng mất trật tự, một cô gái đang nghiêng đầu nhìn quanh.

Sự kích động đột nhiên xuất hiện khiến chất adrenalin trong người anh tiết ra kịch liệt, áp lực thúc đẩy trái tim gia tăng co bóp. Tim chọt đập nhanh, nảy sinh cảm giác sợ hãi. Nhưng khi anh định thần nhìn kỹ lại phát hiện đây không phải là một cô gái mà là một bức chân dung. Bởi vì bức tranh bị lệch, bị một hộp gỗ che phía sau nên giống như ló người ra nhìn lên anh.

Anh thở phào, tò mò đi đến, lấy bức tranh ra, đặt dựa vào các bức tường cạnh cửa sổ.

Là tranh vẽ nhưng người trong tranh trông rất sống động. Nhìn trang phục chắc là kiểu thời trang đầu thế kỷ mười chín. Minh tinh nổi tiếng thời đại đó thích kiểu tóc xoắn lộn to, có vẻ hơi cứng. Sườn xám nền trắng hoa xanh, áo khoác đồ kiểu Tây, chân mang giày thêu xinh đẹp rực rỡ.

49. Lại Trở Về

“Cô là ai? Tôi chưa từng thấy cô”. - anh nói khe khẽ và từ từ đưa tay ra, định vuốt ve khuôn mặt người trong tranh.

Nhưng đột nhiên rùng mình, anh bỗng ý thức được có gì đó không đúng. Tại sao tiếng nói anh dịu dàng như vậy, giống như đang nói chuyện với người trong bức tranh. Quả thật, anh chưa từng thấy bức tranh này. Nhưng có lẽ là đã lâu anh không về, nói không chừng là tác phẩm mà cha vừa sưu tầm.

Cha có sở thích sưu tầm đồ cổ, bất kể là niên đại xa xưa hay là cận đại, chỉ cần có cảm giác thời gian thì sẽ gom hết.

Nhưng mà tại sao trái tim của anh cũng dịu dàng chứ? Nhìn kỹ lại bức tranh, người trong tranh mang vẻ mặt sinh động. Nhất là đôi mắt kia, giống như một đôi mắt chân thật, xuyên qua thời gian nhìn anh, khiến anh dường như mất tỉnh táo.

Anh đề phòng lui về phía sau vài bước, đột nhiên cảm thấy nguy hiểm.

Bức tranh này không bình thường. Tựa như nó có ma lực, còn có sức mê hoặc. Hay là nói, nó rất ma quái? Phải biết rằng ý chí của anh rất kiên cường, vì thế cha anh vẫn lấy làm kiêu ngạo, ngay cả thầy thôi miên cũng không thể thôi miên anh được, làm sao có thể tùy tiện bị mất tinh thần chứ.

Bụp một tiếng, đèn trên nóc gác mái bỗng lóe lên vài cái rồi chợt tắt, tựa như người bệnh nguy kịch, hấp hối thở gấp vài hơi cuối cùng, sau đó là đời.

Nhưng bóng tối chỉ trong thoáng chốc ngắn ngủi. Bởi vì tối nay trăng rất sáng, ánh trăng bàng bạc trong veo chiếu vào từ cửa sổ. Bởi vì bức tranh kia dựng ở phía cửa sổ cho nên ánh trăng phản chiếu tựa như soi bóng lưng nó.

Có lẽ liên quan đến ánh trăng, có lẽ liên quan đến người trong bức tranh kia, cô gái trong tranh tựa như đang sống, dường như muốn nhảy khỏi bức tranh sơn dầu, đi đến ôm anh

Xuân Thất thiếu nhanh chóng tỉnh táo lại, trong lòng ngực tràn ngập sự quyến luyến như sóng triều trào dâng, hận không thể lập tức lao vào trong tranh.

Cốc, cốc, cốc!

Đúng lúc này tiếng gõ cửa kéo lại tinh thần đang dần dần hoảng hốt của Xuân Thất thiếu. Sau đó người giúp việc trong nhà xuất hiện, ánh đèn ở hành lang vô cùng ấm áp, lập tức xua tan không khí quái lạ tựa như mộng ảo này.

“Chuyện gì?”

“Cô phát chuyển nhanh gửi cho cậu.” - người giúp việc vẫn cung kính, lại bổ sung – “Khẩn cấp”.

Người đó vừa nói vừa đưa một phong thư màu vàng bằng hai tay

Xuân Thất thiếu đi đến cửa gác mái, nhận lấy phong thư mới chịu nhấc chân rời đi, đột nhiên anh quay đầu lại.

“Cha tôi mới mua bức tranh kia sao?”

“Tôi không biết ạ.” - người giúp việc lắc đầu - “Nhưng theo tôi được biết, trong vòng ba tháng nay, trong nhà không hề có thêm thứ gì.”

Lòng Xuân Thất thiếu tràn ngập nghi ngờ, nhưng tay mở phong thư ra theo bản năng.

Một tờ giấy rơi xuống, Xuân Thất thiếu nhặt lên, chỉ vừa nhìn một cái đã sợ hãi, vội vàng lấy hết hình trong thư ra. Cảm giác lo lắng này khiến anh hoàn toàn quên bằng bức tranh quái lạ kia.

Trên giấy viết: Muốn Hàn Băng sống thì đừng kinh động bất cứ ai, lặng lẽ đến khách sạn Hoàng Tuyền theo thời gian chỉ định. Nếu có người đi theo anh, hoặc là anh đến muộn, nơi độc ác này sẽ khiến cô ta có hàng nghìn kiểu chết mà ngay cả tâm hồn cũng không thể bình an. Không tin thì anh cứ thử xem.

Tất cả hình đều là Hàn Băng, có tấm chụp cảnh cô nằm trong đại sảnh khách sạn, có tấm chụp cảnh cô nằm trong phòng. Khung cảnh vô cùng quen thuộc, chính là cảnh trong khách sạn Hoàng Tuyền. Thậm chí có một tấm Hàn Băng tựa vào ban công. Sau cửa sổ sát đất là vách núi thẳng đứng. Lẽ ra là cảnh đẹp nhưng lúc này lại hiện lên vẻ đáng sợ, giống như cô bị treo giữa không trung có thể rơi xuống vực sâu vạn trượng bất cứ lúc nào.

Nhìn lại ngày, anh cũng sờ trong chốc lát, sau đó lập tức làm theo.

Bởi vì không phải là mùa du lịch thịnh vượng nên khó khăn lắm anh mới đặt được vé máy bay ngay trong đêm, trời còn chưa sáng đã đến núi Triều Phượng. Thời gian quá sớm, xe cáp chưa hoạt động, nhưng anh lại không đợi được, chỉ có thể leo bậc thang đá của dân bản xứ lên núi.

Cảm ơn sự phát triển internet mà anh có thể tra được con đường nhỏ này trong hướng dẫn du lịch bụi. Con đường không hề bí mật, có điều đi rất khó. Có nơi cần sử dụng cả chân lẫn tay, có nơi chỉ rộng hơn bảy mươi centimet, một bên là vách đá, gió núi lớn một chút là sẽ thổi người ta rơi xuống. Ngoài ra, đêm khuya sương mù dày đặc, bậc thang đá ẩm ướt, ngay cả dân miền núi cũng không đi lại vào lúc này.

Nhưng anh không đợi được. Kẻ bắt cóc Hàn Băng nói mập mờ, anh sợ lỡ như đến trễ sẽ không còn kịp nữa.

Ba chữ kia rất tàn nhẫn, rất nhiều người, rất nhiều việc đứng trước ba chữ này đều đau thấu tâm can, hối tiếc không kịp, mà lại không thể làm gì.

Chân trượt một cái, Xuân Thất thiếu suýt nữa rơi xuống vách đá, may là anh nhanh tay lẹ mắt, bắt được một mỏm đá nhọn. Tuy như thế, lòng bàn tay cũng bị cứa, chảy máu đầm đìa, điện thoại di động tựa như cái chết đột ngột, im hơi lặng tiếng rơi xuống vực sau tối như mực.

Anh không quan tâm đến cơn đau, dốc sức giữ vững người, cảm giác gió núi như một bàn tay vô tình độc ác muốn đẩy anh xuống. Vất vả lắm mới giữ vững thăng bằng được, đột nhiên anh thấy một bóng trắng chợt lóe trên vách đá phía trước.

Giống như bóng người mặc áo bào trắng, vóc dáng dong dỏng cao, nhẹ như mây, hồi hải vút qua nhanh như chim cú trong rừng.

Hoa mất ư? Phải chăng có thứ dơ bẩn? Hay là yêu tinh ma quái? Hay là âm hồn mộ hoang?

Xuân Thất thiếu hít thở thật sâu, đè nén nhịp tim như sấm. Núi sâu không thể so với biển rộng, biển rộng lớn nhưng bằng phẳng, chỉ cần bạn đứng trên bờ. Nhưng núi rừng huyền bí rậm rạp, không ai biết được sau khi đi vào có thể đi ra nữa không. Không biết có bí mật nào ra đời hay cái chết hiu quạnh nào không. Càng không biết mình sẽ rơi vào tình trạng nguy hiểm đáng sợ gì.

Theo bản năng, anh rất muốn lập tức xuống núi. Nhưng Hàn Băng đang đợi anh, không cho phép anh lùi bước. Cho nên anh khẽ cắn răng, tiếp tục leo lên.

Gió bắt đầu thổi, những cơn gió lang thang qua khe núi phát ra tiếng rít chói tai, trong đó còn kèm theo âm thanh rạo rức kỳ lạ. Xuân Thất thiếu ngẩng đầu nhìn lên, bỗng thấy bóng trắng kia qua lại trên đỉnh đầu anh, bay vút lên trời.

May mà anh là người vững dạ, khi thân thể chao đảo lập tức cúi xuống thấp, tựa vào mặt núi đá. Ai nói đường Hoa Sơn hiểm trở? Vùng núi Triều Phượng cực âm chỉ chứa được hòa thượng, đạo sĩ, những bậc thang đá nhỏ khai phá từ núi sâu mới chính thực là con đường sinh tử.

Tôi muốn cứu Hàn Băng, không ai ngăn cản được!

Nguy hiểm bất thành linh ngược lại khơi dậy lửa giận trong anh. Anh mở to mắt, cổ nhìn lên, lại thấy bóng trắng kia là một con điều hình người, kích cỡ chừng một mét, không có áo trắng tóc đen, mà là sườn xám nền trắng hoa xanh, sau đầu có một sợi dây màu đen, bay múa trong gió.

Mặt điều vẽ hình cô gái, vô cùng sắc sù, vì mặt mày nhô lên, nhìn từ bên dưới có cảm giác vẽ rất đậm. Tuy không giống lắm, nhưng Xuân Thất thiếu vẫn cảm thấy cô gái này đúng thật là người trong bức tranh ở nhà anh. Không biết điều được làm từ chất liệu gì, nó khá chắc chắn, có màu da. Chẳng hiểu sao anh lập tức nhớ đến... điều da người.

Như bị giật một cái, con điều lại lao xuống, lướt sát qua bên anh, gần như hất anh xuống vách đá. Nhưng anh thấy... con điều chẳng hề có dây điều khiển, là nó tự bay

Nơi rừng sâu truyền đến tiếng kêu của một loài chim không biết tên, theo âm thanh chói tai kia, con điều không quay đầu lại nữa, cũng rơi xuống vực sâu, tựa như thiêu thân lao đầu vào lửa không hề chùn bước.

Trán và lưng Xuân Thất thiếu khê toát mồ hôi lạnh.

Tại sao? Tại sao có người bắt cóc Hàn Băng? Tại sao anh lại thấy bức tranh cô gái kỳ lạ này đến hai lần. Tất cả chuyện này có liên quan gì đến anh và Hàn Băng? Có liên quan gì đến cha không? Ngoài ra, con điều này là từ đâu đến? Có người động tay động chân, hay là... không phải hiện tượng tự nhiên. Nhưng tóm lại, cô gái đầu thế kỷ mười chín này là mấu chốt.

Trong sự nghi ngờ đầy côi lòng, anh lại tiếp tục leo lên thêm đá. Lần này, anh cố gắng lờ đi giác quan của bản thân. Bất kể cái gì ở sau lưng điều khiển tất cả, bất kể là người hay là ma, nếu anh đã đi đến đây, nhất định phải biết rõ ràng.

Trên con đường núi nhỏ cô đơn, một người đàn ông cô độc đi về phía trước. Đêm tối và bóng núi bao trùm, còn có đủ thứ lạ lùng không biết đến từ nơi nào, hoặc là âm thanh lạ không ngừng xuất hiện lại biến mất. Nhưng anh không hề nao núng, dần dần không hề thấy sợ chuyện quái lạ nữa.

Lúc sắc trời hửng sáng, rốt cuộc anh đã đến khách sạn Hoàng Tuyền.

Không do dự, anh bước vào. Chạm mặt vẫn là tượng sơn thần điêu khắc bằng gỗ có hoa văn kỳ lạ kia. Trong vụ án mỹ nhân pha lê, tượng thần dường như có thể bước đi, sau đó mới biết bởi vì họ rơi vào ảo giác. Nhưng giờ phút này, Xuân Thất thiếu lại bỗng không chắc chắn được.

Thật sự chỉ là ảo giác thôi sao?

Có rất nhiều việc không thể giải thích và có rất nhiều việc được giải thích rất miễn cưỡng. Nhưng thật ra lời giải thích chính xác hoàn toàn không quan trọng. Con người vốn ở trong cuộc sống hỗn độn, hiểu biết rất ít về thế giới này. Người sống khôn ngoan là người giữ vững được tinh thần tỉnh táo mà thôi. Muốn bản thân tỉnh táo thì cần phải biết nên giữ gì và nên từ bỏ cái gì.

Mà trong không khí còn thoảng đưa một hương thơm kỳ lạ, rất nhạt, giống như nhang thơm đốt trước bàn thờ Phật, lai trộn lẫn với mùi đất mang hương hoa cỏ.

Quay đầu lại nhìn, cửa khách sạn còn chưa biến mất. Hiện tại đối ý vẫn còn kịp, anh có thể lui ra ngoài, nhưng anh vẫn hít vào một hơi thật sâu, đi thẳng đến quầy lễ tân.

Đương nhiên quầy lễ tân không có ai, máy vi tính ốp gỗ kỳ lạ, hoặc là nói người máy phục vụ hình người chức năng đơn giản nhưng giá trị siêu đắt cũng không có. Trên quầy chỉ đặt một tấm thẻ phòng lẻ loi, giống như đang chờ anh đến.

Phòng 8B lầu hai, căn phòng lần trước Hàn Băng ở.

Xuân Thất thiếu cầm lấy thẻ phòng đi lên lầu. Lúc đứng trên cầu thang, anh không nhận được quay đầu lại nhìn xung quanh. Kể từ khi biết chủ khách sạn này là cha anh, anh đã cảm thấy ông Xuân đúng là đốt tiền mà chẳng hề nhướng mày, chẳng hề chớp mắt lấy một cái. Bất kể vì sao lại xảy chỗ này, bất kể dùng để làm gì, bất kể cất giấu bí mật gì, số tiền đầu tư thật lớn thế nhưng hoàn toàn không hưởng được lợi ích kinh tế nào cả.

“Đừng chọc tôi, tôi là cậu chủ đây nhé.” - anh cười, nói lớn tiếng.

Hồi âm vang vọng mãi mà không ngừng.

Vốn là anh định lấy thêm can đảm, kết quả lại khiến lòng mình rờn rợn, toàn bộ gai ốc trên người đều dựng đứng. Sau đó, nụ cười tươi biến thành cười khổ, buột miệng không quay đầu lại nữa, chạy thẳng lên lầu. Tiếng bước chân vang vọng trong không gian trống vắng, giống như có rất nhiều người đi theo sau.

Mà khi anh đứng ở cửa phòng, nỗi sợ hãi rõ rệt dấy lên trong lòng. Nhìn đồng hồ đeo tay, còn mấy tiếng nữa mới đến thời gian mà tên bắt cóc quy định. Anh không đến trễ, chỉ không biết phải đối mặt thứ gì đây?

Tên bắt cóc có ở trong phòng không? Hàn Băng thế nào?

Trần định tinh thần, anh mở cửa đi vào, bắt giác ngay cả bước chân cũng khẽ khàng, nhưng thần kinh và cơ bắp trên người đều căng thẳng.

Hành lang... Phòng vệ sinh... Phòng khách... Ban công... Phòng ngủ...

Ánh mắt của anh nhanh chóng lướt qua, cuối cùng dừng lại. Hàn Băng đang nằm trên giường ngủ, không nhúc nhích, tựa như... vật hiến tế. Xuân Thất thiếu nhanh chóng đi đến bên giường, nắm cổ tay Hàn Băng lên.

Mạch vẫn đang đập mạnh mẽ, điều này nói rõ người cô không sao, chẳng qua ý thức không rõ ràng mà thôi. Quan sát trong chốc lát, kết luận trên người Hàn Băng không có vết thương, Xuân Thất thiếu hơi yên tâm.

“Lại trở về đây”. - anh tựa như thở dài khẽ nói, ngồi tựa vào giường, đỡ Hàn Băng dậy, ôm vào trong ngực mình.

“Tôi đã ở đây rồi, có nói gì thì hiện ra đi.” - anh tự nói với khoảng không - “Có điều, trước tiên xin hãy cho Hàn Băng tỉnh lại.”

Không ai trả lời, cũng không có động tĩnh. Nhưng Hàn Băng bất chợt thở ra một hơi, vùi vào lồng ngực lạnh lẽo của anh, mở mắt ra.

50. Thương Xót Dịu Dàng

Cảnh vật mơ hồ trước mắt dần rõ ràng.

Trong khoảnh khắc Hàn Băng nhìn rõ khuôn mặt Xuân Thất thiếu, cô lại thở dài nhắm mắt lại.

Đã tự nói với mình là không bao giờ nghĩ đến anh, cũng sẽ không bao giờ trông chờ vào anh nữa, tại sao lại xuất hiện ảo giác này chứ? Nhưng khoan đã, tại sao ảo giác này lại chân thật như vậy? Cô từng thử nghiệm lúc rèn luyện dị năng của mình, bất kể ảo cảnh chân thật cỡ nào, cảm giác da thịt luôn luôn có sơ hở. Nhưng hiện tại... nhiệt độ, mùi hương đàn ông, nhịp tim rõ ràng như thế, điều này nói rõ...

Hàn Băng đột nhiên ngồi bật dậy, đúng lúc Xuân Thất thiếu đang cúi đầu nhìn cô. Đỉnh đầu cô bất chợt đụng vào cằm Xuân Thất thiếu, hai người đều kêu đau. Hàn Băng còn đỡ, đầu lưỡi Xuân Thất thiếu bị cắn bật cả máu.

Chuyện ngoài ý muốn này tạm thời xoa dịu sự lúng túng giữa hai người. Nhìn khloe môi Xuân Thất thiếu rướm máu, Hàn Băng kiềm nén nỗi kích động muốn tiến đến hỏi thăm thương tích của anh, mà chỉ hỏi một câu khô khốc: “Sao anh lại đến đây?”

Tuy nhiên Xuân Thất thiếu vẫn chưa trả lời thì cô đã giật nảy người. Nhìn quanh quẩn cảnh tượng quen thuộc nhưng không muốn gặp lại, cô hốt hoảng hỏi: “Nơi đây là đâu? Lễ nào là... khách sạn Hoàng Tuyền.”

Cô vừa nói vừa lao ra cửa, đứng trên hành lang vòng tròn kia. Kiến trúc giếng trời hình bát giác im ắng, trái tim Hàn Băng bắt giác chìm vào nơi sâu thẳm của bóng tối.

Tại sao lại trở về khách sạn thần bí đáng sợ này?!

“Trời ạ, đến cũng đã xảy ra chuyện gì?” - cô thì thầm tự hỏi.

“Em không có ấn tượng gì sao?” – Xuân Thất thiếu đi theo phía sau cô, nhíu nhíu mày - “Nói như vậy, từ lúc em mất tích đến giờ vẫn ở trong trạng thái mê man à?”

“Tôi không có ngủ.” - Hàn Băng ngỡ ngàng lắc đầu. “Tôi chỉ là... chỉ là...” - cô không cách nào miêu tả cảm giác vô tri vô giác rơi vào bóng tối này. “Tôi chỉ nhắm mắt một chút thôi.”

“Trước khi em nhắm mắt là ngày nào?”

Hàn Băng thoáng nhớ lại, hơi thất thần nói ngày.

“Điện thoại di động của em còn không?” Xuân Thất thiếu nhắc nhở.

Hàn Băng lập tức hiểu ngay. Điện thoại di động đến đây sẽ không có tín hiệu, nhưng ít ra vẫn còn biểu hiện ngày giờ, thỉnh thoảng cũng có thể chiếu sáng. Có điều khi cô nhìn thấy dãy số kia, quả thật không thể nào tin nổi.

Ba ngày rồi.

Lần cuối mà ý thức cô còn tỉnh táo là ở căn biệt thự kiểu Tây cổ kính thuộc khu tô giới Đức ở thành phố T, khi mở mắt ra thế mà đã trở lại khách sạn Hoàng Tuyền. Khoảng thời gian ở giữa cô vẫn hôn mê bất tỉnh hay là lại mất trí nhớ nữa?

Cô đau khổ ôm lấy đầu, có chút không chịu nổi. Cô vẫn muốn đối mặt với tất cả bằng lòng từ bi, nhưng ông trời có từ bi với cô không? Cô chỉ là cô gái bình thường, muốn có cuộc sống bình thường. Lúc năng lực kia đến, không ai từng hỏi cô có chịu tiếp nhận nó hay không cả.

“Hàn Băng.” - Xuân Thất thiếu nhìn Hàn Băng đột nhiên run rẩy, vỗ nhẹ vai cô.

Nhưng Hàn Băng cất bước lui lại, hất tay Xuân Thất thiếu ra: “Cách xa tôi một chút. Tôi không muốn nhìn thấy anh.”

Xuân Thất thiếu không ngờ Hàn Băng phản ứng kịch liệt như vậy, nhất thời sửng sốt. Thấy Hàn Băng muốn chạy xuống dưới lầu, vẻ mặt hốt hoảng và không lý trí, anh quyết đoán kịp thời, kéo Hàn Băng lại, vác cô lên vai, trở về phòng, ném thẳng lên giường.

“Em bình tĩnh một chút”.

“Tôi không có.” - một Hàn Băng vốn luôn ôn hòa và bình thản, lần đầu tiên ngang ngạnh như vậy, khiến lòng Xuân Thất thiếu vỡ toang đau đớn.

Nếu tất cả cục diện đều do cha bày bố, anh nhất quyết không để Hàn Băng trở thành vật hi sinh. Anh chợt nhớ đến ca khúc “Thương xót dịu dàng”, hiện tại cảm xúc đó đang khuấy động trong ngực anh, vừa đau khổ vừa mềm lòng lại không thể làm gì. Muốn ôm nhưng cơ thể căng cứng không thể cử động, ngay cả tiếng nói cũng bất giác thấp xuống, mang theo một chút khổ sở.

“Cố chịu rồi sẽ tốt thôi.” - anh nhìn chăm chú vào mặt cô - “Anh cam đoan sẽ cho em một kết quả và cho chuyện thần bí này, cho khách sạn Hoàng Tuyền này một giao đãi thỏa đáng!”

“Anh muốn làm gì?” - Hàn Băng nhạt nhòa nước mắt, không biết do tức giận, sợ hãi hay là tuyệt vọng gây ra.

“Tin tưởng anh!”

“Tôi không cách nào tin tưởng anh cả”.

Câu trả lời thẳng thắn của Hàn Băng khiến Xuân Thất thiếu lại thoáng sửng sốt, ngay sau đó anh cười khổ nói: “Giữa chúng ta có hiểu lầm, em cảm thấy anh xấu xa, lừa dối em. Đối với chuyện này anh không giải thích, bởi vì quả thật anh vẫn có điều dối gạt em, nhưng không phải về tình cảm. Tuy nhiên, hai lần trước chúng ta ở đây, bên cạnh luôn luôn có những người khác. Có Lý Đạo, có hòa thượng Đàm, thậm chí có hai hung thủ là Diêu Thanh Dương và chị Ngô. Nhưng hôm nay, thậm chí mấy ngày nay, em chỉ có mình anh, anh cũng chỉ có mình em. Cho nên chúng ta phải nương tựa lẫn nhau, nếu không ai cũng không thể cam đoan có thể sống sót đi ra ngoài. Hiểu không? Hàn Băng, em có thể tiếp tục hiểu lầm anh, hoặc hận anh, nhưng lúc này không thể rời khỏi anh nữa!” - căn phòng trống trải vang vọng tiếng nói khe khẽ của Xuân Thất thiếu, lời nói mạnh mẽ hiển hiện sự kiên quyết khôn tả xiết.

Hàn Băng không phải loại người có tính tình dễ xúc động, chẳng qua phải chịu kích thích và biến hóa xảy ra quá đột ngột, nhất thời mất không chế thôi. Hơi bình tĩnh lại một chút, cô liền hiểu được Xuân Thất thiếu nói rất đúng. Bất kể muốn trốn tránh anh, trốn tránh nơi tự ái bị tổn thương của mình đến cỡ nào, nhưng sự thật vẫn là sự thật. Hiện tại họ phải liên thủ.

“Được” - cô hít sâu vài hơi, buộc mình lý trí lại, cô gật đầu - “Nhưng mà bây giờ mọi chuyện là sao?”

Xuân Thất thiếu nhìn ánh hừng đông ngoài cửa sổ, chỉ cảm thấy áp lực u ám của chính khách sạn Hoàng Tuyền từ từ yếu bớt, lắc đầu nói: “Anh không biết. Anh cảm thấy chúng ta nên xuống lầu trước, xem thử

cửa khách sạn Hoàng Tuyền có phải lại bị phong tỏa không. Tuy anh cảm thấy khả năng còn có thể tự do ra vào không lớn, nhưng phải nhìn thử mới hết hi vọng”.

“Nếu như lại không đi ra được thì sao?” - Hàn Băng rùng mình hỏi.

“Vậy chúng ta ăn chút gì trước, sau đó kể cho nhau nghe chuyện của mình, so sánh thử, nói không chừng có thể tìm ra đầu mối”.

Hàn Băng hôn mê ba ngày, nhất định đã đói bụng lắm rồi. Mà anh cũng chẳng cơm nước gì kể từ tối hôm qua cả. May mà lúc anh đến là nửa đêm, bây giờ là ban ngày, có một khoảng thời gian để nghỉ ngơi.

Hàn Băng đồng ý kế hoạch của anh, hai người đi xuống lầu. Khiến họ bất ngờ chính là quả thật cửa sổ của khách sạn không thể mở, nhưng bị khóa kín từ bên ngoài, chẳng hề có pháp thuật hay là lực lượng thần bí gì cả. Lúc này Xuân Thất thiếu chỉ hận cha anh vì đảm bảo an toàn nên thiết kế nơi này hùng tráng như thế, nếu như người khóa cửa sổ không chủ động mở ra, anh có dùng bạo lực cũng không mở ra được.

Huống chi, lúc này không phải mùa du lịch thịnh vượng. Nếu mấy ngày không có ai đến đây, cũng sẽ không có ai nghe thấy tiếng kêu cứu của bọn họ.

“Là người làm sao?” - Hàn Băng nghi ngờ.

Xuân Thất thiếu nhún vai: “Ai biết? Anh đã điều tra rồi, cửa sổ ở đây đều được điều khiển bằng hệ thống máy vi tính, chỉ cần biết mật mã, là có thể điều khiển từ xa khóa chặt lại. Nghe nói hiện tại ngay cả ma cũng biết lên mạng, cho nên không nói chắc được là ai đã giam chúng ta. Vả lại, đừng hi vọng ông Trương khuôn vác đến cứu chúng ta, chỉ lúc có khách mới mở lệnh cấm từ máy vi tính, cửa sổ mới có thể mở ra tự do, hoặc là nhập mật mã và vân tay mở khóa cửa từ bên ngoài thôi. Nhưng nếu có khách, ông Trương sẽ được báo trước.”

“Nói như vậy, không ai biết chúng ta vào đây sao?”

“Đúng vậy.”

“Thật tiên tiến.”

“Không sai, có tiền mà, đốt thôi.”

“Vậy đánh bể cửa kính thì sao?” - Hàn Băng đột phá ý tưởng - “Hai lần trước chúng ta rơi vào ảo giác, chỉ cảm thấy không thể đến gần cửa sổ. Hiện tại thì khác, chúng ta tỉnh táo, đúng... không?”

Cô vừa nói vừa véo mình một cái, đau quá!

“Kính được chế tạo đặc thù”. - Xuân Thất thiếu bắt đầu nói - “Trong kính có sợi kim loại, sức lực bốn trăm ký trở lên mới có thể đánh vỡ, hơn nữa còn phải tập trung sức vào một điểm. Đáng tiếc anh không phải đại lực sĩ, cũng không có dụng cụ thích hợp”. - anh nhìn Hàn Băng, chuyển đề tài, “Vả lại em chịu rồi đi vậy thôi sao? Nếu như không tìm ra chân tướng, khó bảo đảm sau này sẽ không xảy ra chuyện nguy hiểm hơn.”

“Tôi sợ”, - trầm mặc hồi lâu, rốt cuộc Hàn Băng cất lời.

“Anh cũng sợ, nhưng tín điều của đời anh là: Không làm chuyện vô dụng. Hiện tại nếu sợ hãi thì chẳng thể làm gì cả, nghĩ cách giải được câu đố mới có đường sống”. - Anh ngẩng đầu nhìn mái vòm khách sạn - “Anh cảm thấy hai lần trước chúng ta đến đây, chuyện xảy ra đều là tình cờ. Nhưng lần này thì khác.”

“Khác chỗ nào?”

“Anh không nói rõ được”. - vào lúc này Xuân Thất thiếu còn cười được - “Có lẽ là cảm giác có người tác động, chứ không phải khách sạn thần bí này muốn chúng ta làm cho nên anh cảm thấy lần này chắc chắn sẽ có đáp án”.

Hàn Băng im lặng.

Đã biết không ra được, cô bắt đầu cảm thấy đói bụng cồn cào và khát khô cả cổ, dứt khoát không nhiều lời, lập tức xuống bếp tìm thức ăn. Khác với trước kia, trong nhà bếp không có thức ăn gì. Tìm rất lâu chỉ tìm thấy mì ăn liền ở trong góc, không biết đã hết hạn hay chưa. Nói theo góc độ này, quả nhiên nhân viên

quản lý khách sạn - ông Trương khuôn vác - cũng không biết có người vào ở. Nếu không, họ sẽ chuẩn bị đồ ăn, để khách tự nấu rồi. May mà đường ống dẫn nước ở đây không khóa.

Hàn Băng nấu mì của mình, ngồi một bên ăn chẳng có mùi vị gì. Trái lại Xuân Thất thiếu ăn rất ngon lành, nấu ba gói mì cộng thêm quả trứng gà không biết ở đâu ra, loãng cái đã ăn hết.

Sau đó hai người đến đại sảnh, trao đổi tin tức cho nhau. Hàn Băng kể hết giấc mộng kỳ lạ mấy ngày nay cùng với chuyện gặp hòa thượng Đàm, phát hiện ra cô gái trong mơ kia là bà cô tổ của anh ta. Đến cuối cùng cô và hòa thượng Đàm đến thành phố T công tác, gặp phải chuyện đáng sợ trong biệt thự.

Xuân Thất thiếu nghe vô cùng tỉ mỉ, thậm chí bảo cô liên tục nói lại ba bốn lần, đến chỗ mấu chốt còn hỏi đi hỏi lại, không bỏ qua bất cứ chi tiết cởn con nào, khiến Hàn Băng đột nhiên ý thức được một chuyện.

“Anh biết cô gái trăm năm trước này à?” - cô hỏi.

Xuân Thất thiếu lắc đầu: “Anh không biết, nhưng anh từng thấy bức tranh của cô ta ở gác mái biệt thự nhà anh, nếu giống miêu tả của em thì đúng là một người. Có điều, lúc trước anh chưa từng thấy bức tranh kia, anh rất chắc chắn, cao lắm là mới mua thêm trong nửa năm nay thôi.”

Xuân Thất thiếu cũng nói rõ chi tiết chuyện quái gỡ mình gặp phải: “Cô gái này nhiều lần xuất hiện, em không cảm thấy kì lạ sao?”

“Có chứ.” - Hàn Băng gật đầu – “Còn đây đến hòa thượng Đàm.”

“Đúng vậy đó, hòa thượng Đàm.” - Xuân Thất thiếu hí hóp mắt lại.

Hàn Băng bối rối: “Sao vậy?”

“Hòa thượng Đàm có vấn đề.”

“Tại sao nói như vậy?”

51. Là Anh Ta Sao?

“Em nghĩ đi. Em vô duyên vô cớ mất tích, nếu như không phải trong lòng anh ta có mưu đồ, khoan hãy nói đến chuyện báo cảnh sát, ít nhất anh ta sẽ nghĩ hết cách báo cho anh hoặc là Lý Đạo biết. Trong tay anh ta có số điện thoại cả nhân của anh và Lý Đạo. Nhưng đã tròn ba ngày rồi, anh ta không làm như vậy. Ngược lại kẻ bắt em đưa thư và cả hình em hôn mê đến tay anh. Mới vừa rồi không phải em nói anh ta thích chụp ảnh sao? Tuy anh không hiểu lắm về chuyện này, nhưng dù sao đã tiếp xúc lĩnh vực phim ảnh năm năm, trình độ hình ảnh đó anh vẫn nhìn ra được, không hề thua kém nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp đâu. Đáng tiếc, lúc trước anh không biết chuyện xảy ra bên cạnh em, bằng không sẽ không...,” - anh không nói tiếp. Nếu như không phải giữa anh và Hàn Băng nảy sinh ngăn cách, làm sao có thể để người ta không chế trong lòng bàn tay được chứ?

Hàn Băng bị bắt đến ba ngày, không, nói chính xác là hơn hai ngày. Nếu như từ thành phố T đến thẳng núi Triều Phượng, ngủ trong khách sạn Hoàng Tuyền, cô không rơi vào bất cứ cơn ác mộng hay ảo giác nào, nhưng vẫn mất ý thức. Như vậy chỉ có thể nói... con người không chế được sức mạnh thần bí của khách sạn.

Vấn đề là: Ai ở phía sau? Tại sao anh đến thì Hàn Băng thức tỉnh?

“Anh lập tức chạy đến đây à? Không điều tra hoặc báo cảnh sát ư? Tại sao?” - Hàn Băng đột nhiên hỏi.

“Bởi vì em”.

Bởi vì em ở đây, anh không dám hành động thiếu suy nghĩ, chỉ có thể làm theo. Bởi vì... anh không chịu được hậu quả mất em.

Hàn Băng từng người, sau đó nhanh chóng né tránh ánh mắt Xuân Thất thiếu, bối rối không nói nên lời. Cô cảm thấy mình đúng là không có tiền đồ, chắc hẳn là do quá ít kinh nghiệm trong chuyện tình cảm, đây lòng đã chuẩn bị xa rồi, nhưng khi thấy Xuân Thất thiếu thì vẫn có cảm giác điện giật. Lúc này nghe thấy mấy lời dạt dào tình cảm của anh, tinh thần lại càng rối loạn.

Thấy đó, không thể buông bỏ chắc hẳn chính là kiểu như cô vậy.

Cho nên, đành phải vội vàng lãng sang chuyện khác: “Vây... Vây anh cảm thấy cái gọi là người làm, là hòa thượng Đàm giờ trò quỳ sao?”

“Cho dù không phải anh ta, anh ta cũng không thoát khỏi liên quan”.

“Tại sao anh ta làm như vậy?” - Hàn Băng hơi cảm phẫn, bởi vì lúc trước cô rất tin tưởng hòa thượng Đàm – “Lẽ nào từ lúc ban đầu anh ta đã có ý xấu, lần đầu tiên đến khách sạn Hoàng Tuyền, tiếp cận chúng ta thì đã có mưu tính trước sao?”

“Có lẽ có, có lẽ không. Nhưng anh cảm thấy, ít nhất lúc ban đầu chúng ta biết anh ta, anh ta không có năng lực điều khiển khách sạn Hoàng Tuyền”. - Xuân Thất thiếu nghĩ đến phản ứng chân thật của hòa thượng Đàm trong vụ hung án và mỹ nhân pha lê - “Hiện tại có lẽ anh ta nắm giữ một số thứ. Nếu điều anh ta nói là sự thật, cô gái ở thế kỷ trước mà chúng ta nhìn thấy trong ảo giác và giấc mơ là bà cô tổ của anh ta, suy đoán cầu huyết nhất chính là ân oán trăm năm gì đó. Trong phim ảnh Xuân Thị chế tác không thiếu tình tiết như vậy.”

“Nhưng mà tôi cảm thấy cô ta không có ác ý, ý tôi là bà cô tổ ấy.” - Hàn Băng nghi ngờ.

Cô nhớ đến lúc hai bóng xám muốn kéo cô đi, bà cô tổ đã ngăn trở. Lúc đó chỉ cảm thấy sợ, bây giờ nhớ đến lại thấy mềm lòng, tựa như... bà cô tổ có lời gì đó muốn nói với cô.

“Đợi xem sao”. - Xuân Thất thiếu thở hắt ra - “Bình thường hình tượng che giấu sự thật, không đến cuối cùng, rất khó phán đoán.”

Thật ra thì anh không tin chuyện kiếp trước kiếp này. Bởi vì anh cảm thấy con người rất nhỏ bé, linh hồn là bất đắc dĩ, sức người và sức mạnh tâm linh đều không thể không chế. Cho dù đi vào luân hồi, ai có thể biết được kiếp sau của mình sẽ là ai? Khả năng ở kiếp sau gặp lại người yêu hoặc kẻ thù chắc chắn là rất nhỏ, đúng không? Tính theo xác suất là không có khả năng.

Thế giới tựa như một cỗ máy không lờ, lạnh lùng vô tình, nhưng công chính và có quy luật. Nó thúc đẩy vạn vật thế gian đi về phía trước, cuối cùng nghiền nát tất cả, tổ hợp lại lần nữa, để cái chết hóa thành tái sinh, quay lại từ đầu. Vạn vật mù mờ lại vô tri, làm sao biết được con đường trong kiếp trước và tương lai của mình chứ?

Tất cả đến từ hỗn độn, lại từ hỗn độn đi ra, lại quay về hỗn độn, bởi vì hỗn độn mà mới tỉnh.

Trừ phi có cơ duyên và sự trùng hợp rất lớn, hoặc tâm niệm mãnh liệt và phép thuật thần bí, giống như gian lận trong cuộc thi, mới có thể nối liền kiếp trước với kiếp này. Bà cô tổ kia khi còn sống và sau khi chết đều là người như vậy sao?

Hai người lại trao đổi chi tiết lần nữa, rồi trở về phòng nghỉ ngơi. Hàn Băng đã ngủ hơn hai ngày, ngoại trừ tay chân bủn rủn, căn bản không hề mệt mỏi chút nào. Nhưng Xuân Thất thiếu thì bị mỗi một kinh khủng, đầu vừa đặt xuống gối đã ngủ thiếp đi.

Trước họ đã kiểm tra, tất cả các phòng đều bị khóa, chỉ có phòng 8B lầu hai là có thể lấy thẻ mở cửa. Vì vậy, dù muôn phần lúng túng, nhưng họ vẫn phải ở chung một phòng.

Nhìn gương mặt ngủ mê mệt của Xuân Thất thiết, ý thức của Hàn Băng rồi tỉnh rồi mù, vội vàng chạy trốn xuống phòng khách. Cô vốn muốn kiên định quyết tâm, phân tích kỹ càng chuyện xảy ra trước kia và tình huống hiện giờ, kết quả lại thần thờ cả ngày, chẳng suy nghĩ được gì cả.

Thấy sắc trời dần tối, hoàng hôn như máu, hiển lộ điềm xấu vô cùng, mơ hồ khiến người ta hãi hùng khiếp vía, cô vội vàng bật hết tất cả đèn trong phòng lên, cũng đánh thức Xuân Thất thiếu.

Thật bội phục anh, thân ở trong khách sạn thần bí đáng sợ, đối mặt với tương lai không thể đoán trước, vậy mà anh lại ngủ ngon lành như vậy. Nguyên cả ngày mắt cũng chưa từng mở ra.

“Xuân tổng! Xuân tổng!” - cô đứng ở phòng ngủ kêu vài tiếng.

Nhưng Xuân Thất thiếu bất động. Lòng Hàn Băng căng thẳng, lập tức đi đến khẽ lay Xuân Thất thiếu, nhưng anh vẫn không có phản ứng. Hàn Băng hoảng hốt cố nắm chặt tay anh, lúc kêu cũng nghẹn ngào.

“Em lo lắng cho anh như vậy...” - Đột nhiên Xuân Thất thiếu nắm chặt tay cô, mở mắt ra – “... là bởi vì đau lòng? Hay là sợ hãi?”

“Anh giả chết!” - Hàn Băng giận dữ, trước khi cố gắng lờ đi cơn tức giận, trong lòng cô có chút kích động.

Đúng vậy, cô sợ. Bị vút ở một nơi quái lạ như vậy, cô rất sợ. Nhưng dường như cho rằng Xuân Thất thiếu trong mơ bị người ta bắt mất hồn vía, càng khiến cô hoảng sợ hơn. Mới vừa rồi, thậm chí cô còn có ý nghĩ không muốn mất anh.

“Không phải giả.” - Xuân Thất thiếu lắc đầu - “Nhưng hình như anh ngủ rất say, em không gọi anh, thậm chí anh sẽ không tỉnh lại. Nếu nói giấc ngủ nguyên thủy nhất là cái chết, lẽ nào mới vừa rồi anh đã chết một lần?”

Hàn Băng giận đến mức không nói lời nào, thật ra thì trái tim đã chìm xuống. Mới vừa rồi lúc cô bị Xuân Thất thiếu gọi dậy, cũng có cảm giác tương tự. Tựa như... cây cối cắm sâu vào đất, an tĩnh và vô tri giác, không đói cũng không sợ, thậm chí không sống cũng không chết. Lúc tỉnh dậy lại dường như bị người ta kéo từ thế giới khác về thực tế.

“Nếu như anh ngủ không tỉnh lại nữa, thì nhớ đến thế giới trong mơ tìm anh nhé”. - Xuân Thất thiếu cố gắng trêu đùa một chút nhưng khiến Hàn Băng rung mình. Ngay sau đó cô nhìn thấy tay mình còn bị anh nắm, liền hást phất ra.

Xuân Thất thiếu không hề buồn, anh đứng lên đi ra ban công, nhìn sắc núi bên kia vách đá dần dần tối lại, thở dài thườn thượt: “Đêm tối đã đến rồi, ưu thế loài người không còn tồn tại, đến phiên bọn họ. Ôi, gian nan đây”.

“Bon họ” mà anh nói là ai, hai người không thể xác định. Về mặt trình độ nào đó, họ không tin cõi đời này có ma, nhưng họ cho rằng có linh hồn và thông tin sóng não lưu lại. Nói như phương Tây, người bắt ma trước khi ta tay phải chuẩn bị vũ khí cao cấp, bởi vì họ cho rằng hồn ma là một loại phản ứng tĩnh điện của khí trường.

Tóm lại, thiên nhiên quá kỳ diệu, một vài cổ thuật Trung Quốc cũng quá thâm sâu trí tuệ, không phải điều mà người hiện đại bình thường có thể hoàn toàn hiểu rõ.

“Không biết thang máy kia còn ở đó không?” - Xuân Thất thiếu đột nhiên nói, sau đó không hề hỏi ý kiến Hàn Băng, quay người liền đi ra ngoài.

Hàn Băng không muốn đi theo anh chút nào, nhưng trời đã tối đen, cô không dám ở một mình trong phòng, chỉ đành nghiêng răng nghiêng lợi theo sát phía sau.

Hai người trước sau ra khỏi phòng nhưng lập tức rơi vào không gian tối mịt.

“Đừng sợ, chẳng qua đèn hành lang chưa mở thôi”. - Xuân Thất thiếu hơi lùi lại, kéo tay Hàn Băng.

Hàn Băng không từ chối.

So sánh với tay Xuân Thất thiếu, tay cô tựa như một khối băng. Dưới tình huống đặc thù anh vẫn trấn định tĩnh táo, bàn tay vẫn ấm áp khô ráo. Cho dù Hàn Băng hận người đàn ông này, nhưng tự đáy lòng cũng bội phục ý chí ngoan cường và bền bỉ của anh. Lúc này nhận thấy nhịp đập của trái tim anh, thậm chí dòng máu sục sôi trong người anh, cô đột nhiên nảy sinh một ý nghĩ: người như anh không phải là công tử lăng nhăng. Nhưng kẻ làm xằng làm bậy khắp nơi đều không thể tự chủ. Mà anh, rõ ràng không phải là loại này.

“Nơi cao cấp như vậy, bình thường đến hành lang đều là loại cảm ứng ánh sáng. Chỉ cần ánh sáng tối đến mức độ nhất định thì sẽ tự động bật sáng.” - để làm vơi nỗi sợ hãi của Hàn Băng, Xuân thất thiếu vừa cố hết sức chiếu ánh sáng xanh của màn hình điện thoại di động ra xa một chút, soi sáng dưới chân Hàn Băng vừa nắm tay cô từ từ xuống lầu - “Nhưng mà khách sạn này rất hiếm người đến ở, chắc hẳn vì tiết kiệm điện, nên sử dụng phương pháp cũ kỹ, đến giờ quy định nhân viên sẽ bật lên. Hai lần trước chúng ta cũng không tìm được phòng phát điện, tất cả phục vụ ở đây đều được máy vi tính công nghệ cao điều khiển và hành động DIY(*) tự do, cho nên anh đoán quây lể tân nhất định có nút điều khiển. Hai lần trước dù sao còn có ông Trương khuôn vác quần lý khách sạn, hiện tại hoàn toàn dựa vào bản thân chúng ta rồi”.

(*) DIY: Do it yourself có nghĩa là tự mình làm.

“Sao anh lại quen thuộc nơi này quá vậy?” - Hàn Băng nhỏ giọng hỏi, tiếng nói hơi căng thẳng. Cô có chút hối hận vì đã cất lời nói chuyện.

Ở nơi yên tĩnh cực độ, trống trải và có bí mật đáng sợ như vậy, tiếng nói bình thường đều có cảm giác âm trầm khó hiểu, khiến lòng người rờn rợn, giống như có bàn tay ma nhẹ gãi trên lưng.

“Nơi này là sản nghiệp của ba anh.”

“Cái gì?” - Hàn Băng không khỏi cất cao giọng, có vẻ the thé chói tai, khiến bản thân cô cũng giật mình.

Cô hắng giọng, tim đập mãnh liệt. Mới vừa rồi... là cô nói sao? Cô không chắc chắn lắm...

Đang bối rối thì tiếng nói bình ổn của Xuân Thất thiếu lại vang lên: “Buổi sáng lúc chúng ta trao đổi thông tin, anh không nói cho em biết sao?”

“Không có...”

“Được rồi, anh chỉ chú ý đến chi tiết có liên quan đến giấc mơ, ảo giác và hòa thượng Đàm, quên mất điều này, anh xin lỗi. Hiện tại anh nói cho em biết hết. Khách sạn thần bí này do ba anh xây lên, lần đầu tiên anh đến đây cũng là ông cử anh đến, bảo anh gặp lại một khách hàng, thật ra là để anh đi theo em. Ngoài ra, năm năm trước anh chú ý đến em cũng là do ông căn dặn. Về phần tại sao, chờ sau khi chúng ta rời khỏi đây cùng đi hỏi ông là được.

Quả thật Hàn Băng chết lặng người. Vậy là sao? Đến cùng cô có gì quan trọng mà phải khiến một ông chủ của năm trăm doanh nghiệp hùng mạnh trải khắp thế giới, một tỷ phú tiếng tăm trên danh sách tỷ phú của Forbes để ý như thế? Thế giới này quá điên cuồng, cô không thể nào hiểu được.

Trong lúc nói chuyện với nhau, hai người đã từ từ đến quây lể tân dưới lầu.

Xuân Thất thiếu muốn tìm công tắc điều khiển nguồn điện hành lang, cho nên buông tay Hàn Băng ra. Hàn Băng cố kiềm chế mới không bước đến nắm lấy tay anh. Cô ôm bả vai, đứng bên cạnh nhìn trộm Xuân Thất thiếu, theo bản năng cô hoàn toàn tin tưởng những lời nói anh vừa nói. Lúc này thấy anh vui đùa tìm kiếm, ánh sáng xanh của màn hình điện thoại chiếu vào khiến mặt anh trắng bệch khác thường, ngũ quan đều tựa như biến hình, đột nhiên cô cảm thấy sợ.

Người đàn ông này là anh sao? Là Xuân Thất thiếu sao?

Nhớ trong vụ hung án, có một lần cô cho rằng mình kéo tay Xuân Thất thiếu, thật ra thì không phải. Như vậy người trước mắt thật sự là Xuân Thất thiếu sao? Cô nảy sinh nghi ngờ, giống như tiếng nói cô chợt thốt ra lúc này không phải là của mình vậy.

52. Tiếng Cười Trong Bóng Tối

“Sao vậy?” - dường như cảm giác được ánh mắt Hàn Băng, Xuân Thất thiếu nghiêng mặt qua hỏi.

“Tại sao anh gạt tôi?” - tiếng nói Hàn Băng hơi run.

Người nắm tay cũng có thể thay đổi, hướng chỉ đã buông ra thế này? Nhưng nếu như người trước mặt là Xuân Thất thiếu, thì nhất định sẽ biết được thứ ngăn cách giữa hai người là cái gì.

“Anh không gạt em.” - Xuân Thất thiếu thở dài một tiếng - “Những điều em nghe thấy đều không phải sự thật, do mấy đứa nó suy đoán ác ý thôi. Bởi vì em rất thật thà, trên phương diện tình cảm hơi có vẻ quê mùa, không giống những cô gái bên cạnh anh trước đó, cho nên mấy đứa nó liền cho rằng...”

“Tại sao anh không giải thích?”

“Không phải là mới vừa rồi nói rồi sao? Năm năm trước ba anh muốn anh để ý đến em. Trong chuyện này anh có điều giấu giếm em, em cảm thấy rất áy náy.”

Thật ra thì anh lơ mờ cảm giác cha anh có âm mưu với Hàn Băng, cho nên không muốn kéo cô vào, dứt khoát mượn cơ hội để xa cách. Một khi như vậy thì có gì cần thiết giải thích nữa không? Có điều tình cảm chẳng hề do con người quyết định, anh vẫn không tự chủ được mà muốn gần gũi cô.

Hàn Băng không nói lời nào, nhưng thở phào nhẹ nhõm. Thật tốt quá! Người trước mắt là Xuân Thất thiếu không thể nghi ngờ! Là cô quá đa nghi rồi. Nhưng mà, cô cũng không trách mình, ở nơi như vậy, ở trong bóng tối, ở trong hoàn cảnh nguy cơ khắp nơi, là người thì khó tránh khỏi phản ứng quá mức.

“À, được rồi.”

Bên tai vang lên tiếng hoan hô của Xuân Thất thiếu, trước mắt nhất thời sáng ngời. Hàn Băng vội nheo mắt lại, nhưng nhanh chóng thích ứng. Ánh sáng thật tốt, những thứ tối tăm kia không còn chỗ nào ẩn núp, sợ hãi cũng lặng lẽ thối lui.

Nhưng mà, đêm lại sâu hơn.

Hai người không muốn ngồi chờ không, tránh cho khỏi hoảng sợ, cùng nhau đi xuống bếp tìm một chút chuyện để làm. Đầu tiên là xem thử thang máy quan tài kia có còn ở đó hay không, kết quả phát hiện cửa vào đã bị niêm phong. Vì vậy không thể đến phòng chuyên dụng cho người tàn tật, cũng không biết phía trên có niêm phong hay không. Sau đó hai người lại loay hoay nấu ăn. Vì muốn cảm giác sợ hãi với bớt, tâm trạng thoải mái hơn, Xuân Thất thiếu còn kể chuyện ma.

“Một người đêm hôm khuya khoắt, một mình coi phim kinh dị trong phòng ngủ. Đang đến lúc quan trọng, đột nhiên nghe thấy trong tủ âm tường vang lên tiếng cười trầm thấp, giống như vậy...” - Xuân Thất thiếu ho khan một tiếng, định bắt chước.

Nhưng khi ngón tay anh vừa đặt lên cổ họng mình, tiếng cười kỳ quái cũng vang lên “hi hi”, tựa như sương lạnh giăng khắp mọi nơi, hơi the thè, giống giọng... phụ nữ.

“Đừng đùa vậy mà!” - sắc mặt Hàn Băng trắng bệch, tiếng nói cũng run lên.

Xuân Thất thiếu lắc đầu, tỏ vẻ không phải anh, mắt nhìn xung quanh, tựa như muốn thấy gì đó trong không khí vô hình vô chất, vẻ mặt cũng trở nên vô cùng nghiêm túc.

Trong khoảng thời gian ngắn, hai người chìm vào im lặng khiến xung quanh yên tĩnh khác thường. Ngay cả tiếng tim đập của nhau cũng nghe thấy rõ ràng.

Vù... lại có tiếng kỳ lạ vang lên.

“Là gió núi”. - Xuân Thất thiếu lắng tai nghe, thở phào một cách khoa trương.

Nhưng anh lại không thể chắc chắn, cho nên kéo Hàn Băng đến đại sảnh.

Không biết sắc trời thay đổi từ lúc nào, mưa gió kéo đến, trên bầu trời như có nghìn quân vạn mã, gót sắt chấn động âm âm vắng vắng từ xa tiến lại. Dây núi gần gần xa xa và cây cối trải khắp núi đồi như ma nữ tóc tai bù xù, mang theo hơi thở ẩm ướt áp sát đến, như thể đè nặng lên toàn bộ mái khách sạn. Tia chớp chói lòa, thỉnh thoảng khiến nó như lộ ra bộ mặt dữ tợn, lại như cười điên cuồng.

“Mới vừa rồi trời còn trong.” - Hàn Băng kể vai Xuân Thất thiếu, tham lam sức sống và hơi ẩm tỏa ra quanh thân anh.

“Trong núi là vậy, hướng chi bây giờ là mùa mưa, một ngày thay đổi ba lần cũng bình thường”. - Xuân Thất thiếu thấy sắc núi ban ngày thoát nhìn rất đẹp, nhưng lúc này lại như sóng cả đen đúa muốn chìm sống hai người, nói - “Đừng sợ, âm thanh em vừa nghe thấy là tiếng gió núi rít gào thôi. Chỉ là nghe như tiếng cười hoặc là tiếng khóc. Em biết mèo hoang động dục không? Nó kêu giống tiếng trẻ con khóc nỉ non, càng đáng sợ hơn”

“Vậy sao?”

Dường như để xác minh câu nói của Xuân Thất thiếu, gió núi lại rít lên một tiếng. Tuy vẫn rất rùng rợn, nhưng dù sao lời giải thích này rất khá, có thể khiến người chấp nhận.

Dẫn lòng không được, Hàn Băng đến gần cánh cửa sổ thủy tinh sát đất ở đại sảnh, nhìn ra bên ngoài.

Cơn mưa đã ập xuống núi, dày đặc lại dồn dập, làm nền cho ánh sáng nhạt màu quá lạ lóe lên trong màn đêm đen kịt. Cô không biết mình đang nhìn cái gì, chỉ cảm thấy mắt bị vật thể không rõ hấp dẫn.

Cô không hề quan sát một cách lý trí và có ý thức, mà là ánh mắt bắt được vật thể hoạt động theo phản xạ. Đó là một vật màu đen đang hồi hả đến gần, tốc độ nhanh đến mức cô hoàn toàn không kịp phản ứng. Trong chớp mắt xen lẫn vô số hạt mưa, bụp một tiếng đập vào cửa kính, đối diện chỗ cô đứng.

Trong nháy mắt cô bỗng giật mình kinh ngạc, sau đó thấy rõ đó là một gương mặt, lơ lửng dán lên cửa kính, nhìn chằm chằm vào cô.

Hàn Băng thét lên một tiếng, loạng choang lui về đằng sau, ngã ngồi xuống đất. Xuân Thất thiếu nhanh tay lẹ mắt kéo cô vào lòng, trái tim cũng thót lại, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Là con điều kia, con điều vẽ mặt cô gái anh nhìn thấy lúc đi trên đường núi. Rõ ràng đã rớt xuống khe núi rồi mà, không biết tại sao lại xuất hiện ở bên ngoài. Mới vừa rồi anh cũng thấy, lúc con điều này bay nhanh đến đây như một người đột nhiên chạy từ trên núi xuống, nhào thẳng đến trước mặt họ.

Thế núi Triều Phượng kỳ lạ, không khí rối loạn và mạnh mẽ, đây chắc do gió núi xoáy lên sao? Thật là trùng hợp, đúng lúc này nó lại dán vào cửa kính, phải nói là quá trùng hợp, trùng hợp đến mức hiện ra sự u tối và ác ý, như thể cô gái trên điều có ý đuổi đến đây vậy, nhưng giờ phút này chỉ có thể giải thích như vậy mà thôi.

Đùng đoàng!

Tiếng sét vang lên. Dưới ánh sáng mãnh liệt của tia chớp, Xuân Thất thiếu và Hàn Băng thấy được khuôn mặt cô gái được vẽ trên con điều bị nước mưa xối nhòe, vậy mà khuôn mặt và đôi môi đỏ vẫn hiện ra rõ ràng, nhìn gương mặt lấm lem đen thui hỗn loạn, trong lòng đột nhiên trào lên cảm giác tê lương.

Tiếp theo, tất cả các bóng đèn đột nhiên tắt ngóm. Đang lúc mưa rơi nặng hạt hơn, chỉ trong nháy mắt xung quanh đã chìm vào bóng tối, tựa như có một bàn tay vô hình bịt kín mắt người lại.

Ha... ha... ha...

Khi ánh sáng vừa chợt tắt thì tiếng cười trầm thấp của phụ nữ cũng vang vọng trong bóng tối. Hàn Băng rất muốn lừa mình dối người cho rằng đây là do gió núi gây ra, nhưng cô thật sự không thể chắc chắn. Tiếng cười đó như đầu đầu cũng có, có lẽ đến từ trong khách sạn, đang ở trong từng căn phòng, đang ở trong bếp, thậm chí đang ở trong lòng đất dưới chân họ.

Hàn Băng nắm chặt cánh tay Xuân Thất thiếu, trợn to mắt theo bản năng. Ánh mắt muốn xuyên qua tấm màn đen để thấy được gì đó. Cho dù nhìn thấy sự vật kinh hoàng nhất trên đời này cũng tốt hơn là không biết gì cả.

Tuy nhiên, cô chỉ thấy bên ngoài khách sạn còn sáng hơn trong khách sạn một chút. Con điều kia chẳng hề bị gió lớn cuốn đi, mà cứ bướng bỉnh dính trên cửa kính, run rẩy di động, vang lên tiếng ken kết đinh tai nhức óc như khi kim loại cạ trên thủy tinh. Thoạt nhìn tựa như lớp da cô gái đang ngọ nguậy, từ từ tìm kiếm cửa vào khách sạn, khiến người ta sờn cả gai ốc.

“Xuân tổng?” - cô khê kêu.

“Anh đây”. - tiếng nói ổn định của Xuân Thất thiếu vang lên,

Chuyện kỳ lạ xảy ra liên tiếp, tưởng chừng như không nhìn kịp, nhưng chỉ xảy ra trong vài chục giây, nhanh đến mức khiến anh cũng không thể phản ứng. Nỗi hoảng sợ kích thích chất adrenalin của anh tiết ra kịch liệt, khiến tim anh đập dồn dập, đầu óc và khả năng hành động chậm đi không ít.

“Tiếng sấm tối nay không tầm thường”. - anh cố nói thoải mái, bởi vì cảm thấy Hàn Băng đang tựa trên ngực anh khê run rẩy, toàn thân cô lạnh ngắt - “Chắc hẳn mạch điện bị cơn dông ảnh hưởng nên đứt rồi. Chúng ta đi xem thử, nếu không sửa được cũng chỉ có thể tìm ít nền thôi.”

“Do cơn dông à?” - Hàn Băng cười khở.

“Chắc là vậy! Phải biết rằng, vào lúc khác thì có thể xảy ra chuyện ma quái, nhưng nghe nói sấm sét là vật chí dương chí liệt trong thiên hạ, yêu ma quỷ quái phải sớm tránh thật xa, sao có thể ra ngoài quây phá chứ? Tu tiên thăng thiên còn phải vượt qua lôi kiếp mà”.

“Nhưng mà âm thanh vừa rồi...”

“Yên tâm, cho dù có cái gì nó cũng chỉ núp trong bóng tối, gây ra tiếng động hù dọa chúng ta thôi”. - Xuân Thất thiếu đặt tay Hàn Băng vào hai lòng bàn tay, chà vài cái sưởi ấm cho cô - “Chỉ cần không thật sự làm hại chúng ta, chúng ta cũng đừng nên hù chết mình trước, đúng không? Nếu không, đối với khách sạn Hoàng Tuyền hoặc là kẻ lợi dụng sự kỳ diệu của nơi này mà nói, không phải chúng ta quá phối hợp với họ sao?”

Nghe anh nói như vậy, tuy Hàn Băng vẫn rất sợ nhưng đã khá hơn. Mà Xuân Thất thiếu thấy cô hơi trấn tĩnh lại một chút thì kéo cô đến quầy lễ tân tìm đồ. Bởi vì đã thích ứng với bóng tối, tuy họ không thấy rõ nét mặt nhau, nhưng có thể thấy được bóng dáng mơ hồ.

Hàn Băng không nhịn được nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy con điều kia vẫn cố chấp dính trên cửa kính, dường như ở mãi mà không chịu rời đi.

“Chẳng có nền, đèn pin gì cả. Khách sạn phục vụ có thiếu sót, phải khắc phục”. - Xuân Thất thiếu lục lại một hồi, ra về cậu chủ, thất vọng nói: “Chỉ có thể dùng di động chiếu sáng thôi, dùng của em trước đi, đến lúc hết pin thì dùng đến của anh.”

“Chúng ta phải đi đâu?” - cảm thấy Xuân Thất thiếu kéo cô, Hàn Băng hỏi.

“Trở về phòng.” - Xuân Thất thiếu thở dài - Trong hoàn cảnh tối tăm không rõ, vẫn nên trở về nơi chật hẹp một chút sẽ an toàn hơn chút. Dù sao đừng ở nơi trống trải làm mục tiêu.”

“Anh muốn đề phòng cái gì?”

“Người, người sống.” - Xuân Thất thiếu im lặng trong giây lát, nói - “Nếu không phải là sức mạnh tự nhiên, trốn không có ích lợi gì. Ít nhất chúng ta không nên ở hai chiến tuyến. Nếu tất cả mọi chuyện đều do kẻ có lòng đứng sau điều khiển, chúng ta ở một không gian tương đối có hạn thì tốt hơn. Trừ phi đối phương phá sập phòng ốc, nếu không uy hiếp đối với chúng ta cũng nhỏ lại.”

Hàn Băng nghe Xuân Thất thiếu nói rất có lý, lập tức không phản đối.

Bởi vì phạm vi chiếu sáng của điện thoại di động có hạn, lại phải luôn chú ý động tĩnh xung quanh, cho nên họ đi khá chậm. Mà thỉnh thoảng, Hàn Băng còn cảm thấy rằng phía sau có người đi theo. Con điều mặt người đó vẫn nhìn cô chằm chằm, khiến cô rất căng thẳng, cho nên đi càng chậm hơn.

Vất vả lắm mới lên đến tầng hai, trong gió táp mưa sa, tiếng sấm đùng đoàng không dứt, đột nhiên lại vang lên tiếng động mới.

Có người gõ cửa. Cửa ở đâu? Không phải là cửa chính chứ? Canh ba nửa đêm mà gõ cửa sao? Nhưng mà lại không giống.

Hàn Băng và Xuân Thất thiếu liếc nhìn nhau. Ánh mắt Hàn Băng chứa đầy vẻ hoảng sợ, mà Xuân Thất thiếu thì cau chặt chân mày. Nếu bình thường, âm thanh vang lên sẽ dễ dàng phán đoán hơn một chút, nhưng khi này hai người bị đủ loại âm thanh bất ngờ xuất hiện và tiếng sấm tự nhiên kích thích nên giờ hơi ù đặc, tinh thần cũng rất yếu ớt, thế nên nhất thời không thể kết luận chuyện gì đang xảy ra.

Đùng, đùng, đùng! Đùng, đùng, đùng!

Âm thanh kia lại vang lên, hơn nữa còn kịch liệt như muốn phá cửa. Xuân Thất thiếu đột nhiên nhận ra âm thanh kia đến từ căn phòng nào. Là phương hướng phòng Hàn Băng.

53. Là Anh Ta!

Theo phản xạ, Hàn Băng muốn bỏ chạy.

“Không,” - Xuân Thất thiếu nén giọng rất thấp, nhưng rất kiên quyết.

Họ lựa chọn ở lại đây đương nhiên là vì không ra được, nhưng cũng muốn mượn cơ hội làm rõ ràng toàn bộ nguyên nhân hậu quả. Cho dù đối mặt với cái chết cũng phải chết rõ ràng.

Anh do dự một chút, vốn định một mình mạo hiểm, nhưng nghĩ đến chuyện bỏ Hàn Băng lại càng không tốt, dứt khoát khẽ cắn răng, nắm chặt bàn tay nhỏ bé của cô, bước từng bước lên bậc thang.

Càng lúc càng gần, tiếng gõ kia vẫn không ngừng lại, giống như dẫn đường đưa họ đến trước cửa phòng. Sau đó họ phát hiện âm thanh kia không phải vang lên từ phòng Hàn Băng, mà là từ phòng 1A lầu hai. Bởi vì hành lang trong khách sạn Hoàng Tuyền là một vòng tròn, chính giữa là giếng trời hình bát giác, số phòng vòng theo thứ tự. Cho nên phòng 1A lầu hai chính là phòng kế bên phòng 8B lầu hai - chỗ ở của Hàn Băng.

Xuân Thất thiếu và Hàn Băng lại liếc nhìn nhau.

“Ai ở trong đó?” - Xuân Thất thiếu tiến lên một bước, che Hàn Băng ở phía sau.

“Thả tôi ra. Mau thả tôi ra!”

Đột nhiên có một tiếng hét của nam giới. Tiếng hét ấy tràn đầy sự khẩn cầu, chắc chắn là vì hoảng sợ nên có phần vụn vẹo biến dạng, nghe như rất mơ hồ, không thể phân biệt. Tiếng cầu cứu này thật quá bất ngờ.

“Thả tôi ra. Nhanh đi. Tôi muốn đi ra ngoài!”

Xuân Thất thiếu thoáng do dự, định đến bên cạnh cửa giúp đỡ nhưng Hàn Băng kéo anh lại. Không biết tại sao cô đột nhiên nhớ đến một bộ phim Hồng Kông. Bởi vì tìm kiếm tài liệu cho phim kinh dị của Lý Đạo, có một khoảng thời gian cô xem rất nhiều phim ma. Xem quá nhiều, về sau chai lì hần, nhìn thấy cảnh tượng kinh hoàng không sợ nữa. Đó là bộ phim tình cảm nghệ thuật, tình tiết mở đầu là mấy người kể chuyện ma, khi cô xem tình tiết đó vẫn rét run trong lòng.

Nội dung chính là bảo vệ bãi đậu xe phát hiện trong thùng xe sau của một chiếc xe hơi vang lên tiếng kêu cứu, giãy dụa và tiếng đập. Một người đàn ông ra sức cầu cứu. Nhưng thùng xe sau không mở ra được, cho nên bảo vệ gọi cảnh sát đến. Cảnh sát đánh vỡ cửa kính xe, mở thùng xe từ bên trong, kết quả phát hiện hoàn toàn không có người.

Là hồn ma đang cầu cứu!

Mà bây giờ, ai biết trong phòng là người hay ma? Cô ở khách sạn Hoàng Tuyền ba ngày, tuy vẫn bị vây trong trạng thái ngủ mê man, nhưng nếu ông Trương khuân vác không đến, nói rõ chẳng hề có người khác vào ở. Sau khi Xuân Thất thiếu tìm được cô, cô không hề nghe thấy có tiếng động gì của khách mới cả. Lại càng không có người xông vào, bởi vì không có ai đặt phòng trước. Với trình độ khoa học kỹ thuật và mức độ an ninh của khách sạn mà nói, hoàn toàn không thể nào xông bừa vào được.

Như vậy khách trong phòng 1A tầng hai là ai?

Nếu là thứ gì không sạch sẽ bị sấm sét hoặc lực lượng thần bí khác không chế, thả ra sẽ như thế nào?

“Mở cửa!”

Đùng, đùng, đùng!

Tiếng hét và tiếng đập càng lúc càng lớn, tiếng nói kia đã khàn cả đi, dường như “người” ở đằng sau cánh cửa đang trải qua chuyện kinh hoàng, dùng hết tất cả sức lực muốn chạy trốn ra ngoài!

Hàn Băng nghe mà hãi hùng khiếp vía, nhưng Xuân Thất thiếu đứng im lặng trong chốc lát, đột nhiên nói câu: “Là anh ta!” - nói xong anh trở về phòng Hàn Băng.

Nhưng mà, anh ta là ai?

Nhưng khi Xuân Thất thiếu mới chạy được hai bước, phát hiện Hàn Băng không đi theo nên quay về kéo cô. Trong lòng anh đã thê, tuyệt đối không để cô lại một mình, chỉ cần anh còn sống thì nhất định sẽ tận tay dẫn cô ra khỏi khách sạn Hoàng Tuyền!

Lần mò trong bóng tối, Xuân Thất thiếu khiêng chiếc ghế gỗ nặng trĩu trong phòng, ra sức nện vào cửa phòng kế bên.

“Ầm!”, tựa như trong khách sạn có tiếng sấm rền vang. Không ngờ tuy Xuân Thất thiếu không phải đàn ông cơ bắp, nhưng trong cơ thể dong dỏng cao lại chứa đựng sức mạnh không lồ.

Trong khách sạn trang hoàng cao cấp, cửa là gỗ thật, khá bền chắc. Nếu không “người đó” cũng không ở trong đập cửa lâu như vậy mà không có hiệu quả. Nhưng Xuân Thất thiếu vừa ra tay lại khác, cánh cửa kia lập tức lung lay một chút. Hiển nhiên người ở trong phòng kia cũng ý thức được điều này, nhịp điệu vô cùng phối hợp. Xuân Thất thiếu đập một phát, lúc dừng lại giữa chừng thì đến lượt anh ta đập, không uổng công sức là to hét lớn nữa. Sau vài chục lần đập, Xuân Thất thiếu đập thêm một cú, cửa phòng 1A tầng hai rớt cuộc ầm ầm sụp xuống.

Một bóng người hoảng hốt nhảy ra ngoài.

Xuân Thất thiếu kéo chặt Hàn Băng lui lại vài bước, giữ một khoảng cách với bóng đen. Tuy anh đã đoán được người bên trong là ai, nhưng dấu sao vẫn phải chứng thực tận mắt, trong hoàn cảnh này tuyện đối không thể chủ quan.

Trùng hợp lúc này có một tia chớp lóe lên, tuy tia sáng mãnh liệt kia thoáng qua rồi biến mất, nhưng vẫn đủ để cho Xuân Thất thiếu và Hàn Băng thấy rõ khuôn mặt sợ hãi và kinh hoàng bị chiếu vào xanh mét của người đó.

Hòa thượng Đàm!

Người không dự liệu đến nhất, vốn cho rằng dù anh ta không phải bàn tay đen tối đằng sau mọi chuyện nhưng cũng có chút liên can. Nào ngờ anh ta cũng bị giam trong khách sạn Hoàng Tuyền. Bất kể là nguyên nhân gì, bất kể anh ta có mục đích gì, từ sắc mặt của anh ta có thể nhìn ra được, anh ta tuyện đối không phải kẻ có thể thao túng tất cả mọi thứ ở đây, chắc hẳn cũng bị cuốn vào không thoát thân được

“Anh la hét thảm thiết như vậy là sao? Bị ma đuổi à?” - sau phút yên lặng ngắn ngủi, Xuân Thất thiếu hỏi hòa thượng Đàm.

Người hòa thượng Đàm run lên, đột nhiên gào to, lập tức xông vào phòng Hàn Băng.

“Anh ta không điên chứ?” - Hàn Băng vô cùng ngạc nhiên.

“Kẻ điên sức lực lớn, ngay cả cửa anh ta cũng không đập được hiển nhiên là không điên”. - Xuân Thất thiếu nói giễu cợt, kéo Hàn Băng đi theo vào phòng.

“Khóa cửa lại!” - hòa thượng Đàm ở bên ghế salon quay lại, thét lên.

“Không cần anh nói”. - Hàn Băng hừ một tiếng - “Trái lại có phải anh nên nói cho chúng tôi biết đến cùng đã xảy ra chuyện gì hay không?”

“Đúng, chuyện gì khiến anh kêu gào giống như con mèo bị người ta giẫm phải đuôi thế?” - Xuân Thất thiếu đẩy hòa thượng Đàm ngồi xuống.

Có lẽ do cuối cùng cũng có người sống để trao đổi, hòa thượng Đàm nhanh chóng trấn tĩnh lại, nhưng cơ thể vẫn run rẩy không ngừng. Chỉ lấy ra một chiếc đèn pin cực lớn từ sau thắt lưng, ánh sáng sáng quắc khiến căn phòng sáng lên. Tuy nhiên anh ta không hề đáp lời, nuốt nước miếng xuống, mắt nhìn chăm chăm vào vách tường đối diện như có thể xuyên thấu trở ngại, thấy được phòng 1A tầng hai vậy.

“Hỏi anh đó, nói đi!” - tiếng Xuân Thất thiếu lớn hơn.

“Tôi, tôi... mới vừa rồi đột nhiên cúp điện mất mạng. Sau đó tôi nghe thấy tiếng cười, tiếng cười của phụ nữ”. - rốt cuộc hòa thượng Đàm cũng có chút phản ứng - “Tôi biết khách sạn chỉ có Hàn Băng là phụ nữ, nhưng cô ấy sẽ không cười như vậy.”

“Là tiếng gió... sao?” - Hàn Băng hỏi không chắc.

“Tuyệt đối không phải.” - hòa thượng Đàm rung mình một cái - “Bởi vì... tiếng cười kia phát ra từ tâm của phòng tôi.”

“Cái gì?!” - Hàn Băng lập tức đứng lên - “Vậy anh còn chạy đến đây? Chỉ cách một vách tường?”

Nói xong, cô cũng bắt đầu nhìn chăm chăm vào bức tường đối diện phòng khách, dần dần cảm thấy con mắt như bị keo dán dính lại, không thể nhúc nhích.

“Hàn Băng!” – Xuân Thất thiếu khẽ lay cô.

Cô lập tức tỉnh táo lại, cảm thấy mình hơi bất ổn, tựa như bị thứ gì đó hút hồn. Hòa thượng Đàm cũng như thế, duy chỉ Xuân Thất thiếu có ý chí gần như đặc biệt kiên cường. Trong hai vụ việc gặp phải ở khách sạn Hoàng Tuyền trước đó, đều nhờ anh vẫn có thể giữ vững tỉnh táo, dẫn tất cả mọi người ra khỏi cảnh khốn khó. Mà Xuân Thất thiếu không hề khách sáo với hòa thượng Đàm, trở tay cho anh ta một cái tát, đánh anh ta tỉnh lại.

“Bất thường” - Xuân Thất thiếu lầm bầm một câu.

Vào khách sạn Hoàng Tuyền không có chuyện tốt, bất kể là chủ động hay bị động bước vào. Lần đầu là rơi vào cơn ác mộng ký ức của tên tội phạm giết người Diêu Thanh Dương. Lần sau là bị chị Ngô kéo vào thế giới ảo tưởng hưng phấn và mạnh mẽ khác thường.

Mà những chuyện kỳ lạ đều được hình thành từ địa hình và từ trường quái dị ở nơi này. Không biết tại sao, khi ở đây, con người rất dễ mất đi ý thức và sự tự chủ. Là lực lượng siêu nhiên thần kỳ hay là một hiện tượng khoa học? Anh không biết, nhưng hai lần trước đây đáy lòng anh không ớn lạnh như vậy. Như vậy nói rõ... lần này sẽ rất nguy hiểm, thậm chí nguy hiểm đến tính mạng sao?

“Tôi cảm thấy ‘cô ta’ không ra ngoài được. Chỉ cần tôi rời khỏi căn phòng kia, ‘cô ta’ sẽ không đuổi kịp tôi!” - hòa thượng Đàm véo mình một cái thật mạnh, cố gắng giữ tỉnh táo - “Sau khi xung quanh tối đen như mực, tôi biết ‘cô ta’ đang ở trong phòng tôi, tôi muốn chạy đi nhưng không biết tại sao khóa cửa phòng đã hỏng. Tôi mở thế nào cũng không ra, cho nên cuống cuồng”.

“Anh cảm thấy à?”

“Tôi cảm thấy được, một cảm giác rất mãnh liệt” - hòa thượng Đàm gật đầu lia lịa - “Nếu không khi này ‘cô ta’ cũng không mặc tôi đập phá cửa rất lâu mà không ra ngoài bóp chết tôi đâu. Các người biết tôi rồi đó, tôi không phải kẻ nhát cáy, chúng ta đã cùng trải qua những sự việc kinh hoàng, tôi không có hèn nhát như vậy, nhưng ‘cô ta’ lại khiến tôi sợ chết khiếp. Nếu như không phải liều mạng, tôi gần như sợ đến mức không nhúc nhích được.”

“Cô ta là ai?” - Xuân Thất thiếu hỏi.

“Tôi không biết”. - hòa thượng Đàm mù tịt.

“Chúng tôi cũng nghe thấy tiếng cười, dường như đâu đâu cũng có.” - Hàn Băng tiếp lời - “Chưa chắc đã ở trong phòng anh. Tôi cảm thấy... là truyền tới từ dưới chân, cho nên nghe như vang khắp bốn phương tám hướng”.

“Dưới chân?” - hòa thượng Đàm rũ mắt xuống - “Lẽ nào... dưới nền khách sạn Hoàng Tuyền chôn xác oan hồn? Không đúng, nơi này không thích hợp làm bãi tha ma. Tuy ở nơi núi âm nhưng đủ dương khí, gió lớn, bởi vì tầm nhìn tốt, xung quanh không có gì che chắn, cũng không phải nơi thích hợp cất giấu bí mật sau khi làm chuyện xấu”.

“Có oan hồn hay không còn chưa biết, nói không chừng chỉ là ảo giác gì thôi. Không phải hai người chưa từng chứng kiến việc khách sạn này làm rối loạn năng lực tư duy của tinh thần con người”. - Xuân Thất thiếu điềm tĩnh nói - “Cho dù có thứ hung ác gì, nếu không đuổi theo thì chắc tạm thời sẽ không sao đâu.”

“Nếu như... nó sắp đuổi đến rồi thì sao?” - lòng hòa thượng Đàm vẫn còn sợ hãi.

“Nếu không trốn thoát, có gì tìm đến thì chúng ta cũng hết cách, chỉ bằng trước tiên tìm hiểu chân tướng trước đã.” – Xuân Thất thiếu liếc nhìn ra ngoài cửa sổ.

Mưa càng lúc càng lớn, dường như màn mưa dày đặc nặng nề phủ kín cả đất trời. Có lẽ trong mưa còn kèm theo hạt mưa đá nhỏ, lạnh lạnh gõ lên cửa kính, hòa với lòng người, vang tiếng lộp độp.

Sau đó, Xuân Thất thiếu ngoái đầu lại, nhìn thẳng vào mắt hòa thượng Đàm.

Khi ba người họ tập trung tại căn phòng 8B tầng hai của Hàn Băng, quả thật cái loại âm thanh quái lạ âm trầm đó đã biến mất, như bị ngăn cản ở bên ngoài thế giới nhỏ vậy.

Hòa thượng Đàm hơi chột dạ, né tránh, rụt cổ lại nói: “Tôi không phải cố ý. Tôi phải làm như vậy. Nhưng tôi không biết chuyện sẽ như thế.”

Chỉ một câu nói đã tiết lộ tất cả thông tin: Một là quả thật hòa thượng Đàm có liên quan đến việc bắt cóc Hàn Băng. Hai là cuối cùng sự việc không thể kiểm soát, anh ta cũng trở thành người trong bẫy. Ba là anh ta làm như vậy có lý do bí mật không thể cho ai biết.

“Đêm dài đằng đẵng, thao thức khó ngủ, nói không chừng còn có ma nữ vờn quanh, không bằng anh nên thăng thần đi.” - Xuân Thất thiếu cười khẩy một tiếng, ý cảnh cáo rõ ràng - “Tôi khuyên anh đừng che giấu bất kỳ chi tiết nào, nếu không ba người chúng ta rất khó sống sót ra ngoài. Tôi có cảm giác rất mãnh liệt rằng hành động của anh đã gây ra điều gì. Khác với kẻ hung hiểm Hàn Băng sắp đặt và ảo giác mạnh mẽ vô ý của chị Ngô, lần này chúng ta là mục tiêu.”

Hòa thượng Đàm cúi đầu không dám phản bác.

Hàn Băng đột nhiên nhớ đến một vấn đề, kinh ngạc nói? “Mới vừa rồi anh nói cúp điện mất mạng sao? Cúp điện thì chúng tôi biết, nhưng không phải lúc trước mạng vẫn không kết nối được hay sao?”

54. Bảo Địa Phong Thủy

“Điện thoại di động không có tín hiệu vì tôi động tay động chân”. - hòa thượng Đàm gượng gạo nhích nhích sang bên, dường như sợ Xuân Thất thiếu đánh anh ta - “Thật ra vẫn có thể kết nối internet, nhưng hai người có suy nghĩ và ý thức, hai lần trước lúc chúng ta đến khách sạn Hoàng Tuyền đều bị cô lập với thế giới bên ngoài, không có cách liên lạc gì hết. Cho nên tôi đoán trải qua kinh nghiệm hai lần trước, hai người sẽ không thử xem nữa. Kết quả hai người thật sự không thử. Nhưng bây giờ cũng không cần thử, bởi vì không có điện thì không có gì cả. Thật ra thì... vẫn chưa tìm được nguyên nhân tại sao hai lần trước vào khách sạn lại hoàn toàn mất liên lạc với thế giới bên ngoài”.

“Tôi thật sự muốn đánh anh một trận”. - Xuân Thất thiếu nổi cáu, nói.

“Đừng, đừng, đối mặt với kẻ địch mạnh chưa biết, chúng ta vẫn nên liên thủ đúng không?” - hòa thượng Đàm cười lấy lòng.

“Tại sao lại gài bẫy Hàn Băng?” - Xuân Thất thiếu hỏi, ẩn chứa sự tức giận.

“Không phải là tôi muốn gài bẫy Hàn Băng, người tôi muốn gài bẫy là... anh” - hòa thượng Đàm biết lỗi, không khỏi co rúm lại - “Nhưng muốn giữ trò trước mặt anh khá khó khăn, tôi lại biết anh hết lòng hết dạ với Hàn Băng... Tôi cảm thấy nếu tôi bắt được cô ấy, chắc chắn anh sẽ mắc câu”.

Anh ta nói ấp a ấp úng, tuy nhiên Hàn Băng và Xuân Thất thiếu đều hiểu, nhanh chóng liếc nhìn nhau, không hề lên tiếng. Trong lòng Hàn Băng đang sôi trào, cô không tin Xuân Thất thiếu có tình cảm với cô, chỉ cho rằng anh là công tử lăng nhăng vui đùa tùy thích thôi. Nhưng mà... dường như hòa thượng Đàm lại tin chắc như vậy. Mà trên thực tế, sự mất tích của cô quả thật đã đưa Xuân Thất thiếu đến. Lẽ nào cho đến nay đều là cô hiểu lầm anh sao?

Không. Đây không phải là lúc suy nghĩ chuyện này. Hàn Băng lắc đầu, cố gắng bình tĩnh lại hỏi: “Tại sao giờ trò trước mặt tôi là dễ hơn?” - nói thật ra, nghe người ta nói như vậy, cô vẫn rất chàm tụt ái.

“Bởi vì... thể lực cô kém, nhẹ cân, tiện cho tôi mang đi vài nghìn dặm. Cô ở một mình bên ngoài, dễ dàng tiếp nhận tác động tâm lý lại dễ dàng trúng thuốc mê...”

“Anh bỏ thuốc mê tôi”. - Hàn Băng vừa nghe đã nổi nóng, trong nháy mắt cơn tức giận chiến thắng nỗi sợ hãi, cô bật dậy, hai tay bóp cổ hòa thượng Đàm, ra sức lắc vài cái - “Vậy mà tôi lại tốt với anh như vậy, còn mời anh đến nhà tôi ở”.

“Thuốc bào chế theo Đông y cổ truyền, hoàn toàn không có độc tố hóa học”. - hòa thượng Đàm vội giải thích - “Có một chút thành phần khiến người ta nảy sinh ảo giác, nhưng vô hại với cơ thể. Tựa như người

quê thời cổ đại, cho một loại thuốc bột vào tóc trẻ con, đứa trẻ sẽ thấy hai bên là dòng sông cuộn trào mãnh liệt phía sau có mãnh thú truy đuổi, chỉ có chạy về phía trước mới có thể an toàn, được tính biến mất lại vô sự. Là... loại này”.

Hàn Băng sờ tóc mình theo phản xạ, dĩ nhiên chẳng tìm thấy gì cả.

“Tôi cho cô ngửi mùi hương, tên là mê hồn hương, không dùng loại thuốc bột cấp thấp”. - hòa thượng Đàm lại giải thích, sau đó có phần đắc ý - “Loại cổ thuật thần kỳ này phần lớn đã thất truyền, may mà vẫn còn hai phương thuốc gia tộc tôi truyền lại.”

“Sao anh tính được thời gian Hàn Băng hôn mê vậy? Tôi vừa đến cô ấy đã tỉnh lại.” - Xuân Thất thiếu xen mồm vào.

“Thực ra tôi không biết tại sao anh vừa đến thì cô ấy đã tỉnh dậy.” - hòa thượng Đàm ăn ngay nói thật - “Mê hồn hương có tác dụng trong một chu kỳ mặt trời mọc rồi lặn. Lúc anh đến mặt trời còn chưa mọc, cô ấy phải ngủ thêm một lát nữa mới đúng. Trên thực tế thấy cô ấy đột nhiên tỉnh lại, tôi cũng giật mình. Nếu nói là người đẹp ngủ trong rừng, cũng đâu thấy anh hôn cô ấy.”

“Thấy? Anh làm sao thấy được? Lẽ nào anh còn cài máy quay lên trong phòng tôi? Tên biến thái!” - Hàn Băng lại bắt được chỗ sơ hở, giận không nhịn được, lại bóp cổ hòa thượng Đàm.

Hòa thượng Đàm không dám phản kháng, chỉ chật vật tránh né. “Máy quay chỉ ở phòng ngủ và phòng khách, phòng tắm không có. Vả lại, tại nơi âm u kinh khủng như vậy, cô cũng không thể nào cởi quần áo ra ngủ, hoàn toàn không bị tôi thấy được thứ gì không nên thấy mà. Tôi vẫn rất lịch sự với cô, đừng bạo lực như vậy được không? Lúc trước thấy cô dịu dàng ít nói, nào biết cô lại là cô lại là dã man vậy chứ”.

Thấy Hàn Băng giận đến mức mặt đỏ bừng, cho dù đang ở trong tình cảnh nguy hiểm, nhưng Xuân Thất thiếu vẫn không nhịn được lòng mềm như nước. Anh nhẹ nhàng nhưng kiên quyết kéo Hàn Băng lại bên cạnh, nói với hòa thượng Đàm: “Nói cả buổi cũng không đến vấn đề chính. Thôi đi, anh nói rõ ràng tại sao lại gài bẫy Hàn Băng trước đã.”

Hòa thượng Đàm ngẫm nghĩ trong giây lát: “Thật ra thì tôi đã đến thành phố B từ hơn một tháng trước, vẫn quan sát hai người.” Tôi biết giữa hai người xảy ra chuyện, tuy không biết nguyên nhân là gì, cũng biết Hàn Băng đã thôi việc rồi. Lẽ ra tôi còn tưởng như vậy tôi sẽ không thể lợi dụng Hàn Băng làm cầu nối, nhưng tôi lại thấy anh thường xuyên rảnh rỗi đi xung quanh dưới lầu nhà Hàn Băng, còn theo đuôi cô ấy, cũng biết anh tình thâm chưa dứt, cho nên quyết định vẫn xuống tay từ cô ấy theo kế hoạch.”

Hàn Băng giật mình nhìn Xuân Thất thiếu, thấy anh kiên trì im lặng, nhưng màu đỏ trên mặt rất khả nghi, cả trái tim cô đều rối loạn.

“Có chuyện hai người không biết”. - hòa thượng Đàm đột nhiên lộ ra nét cười đắc ý lại ngượng ngùng - “Bản thân tôi là sự kết hợp của công nghệ cao hiện đại và văn hóa Trung Hoa truyền thống”.

“Anh là kẻ giả mạo người xuất gia, đôi khi là hòa thượng, đôi khi lại là đạo sĩ.” - Hàn Băng hừ một tiếng.

“À không, tôi cũng có thực tài mà.” - hòa thượng Đàm nghiêm túc nói.

“Là bỏ thuốc mê con gái à?” Xuân Thất thiếu hơi giễu cợt.

Nhưng hòa thượng Đàm nhú mày: “Đừng xem thường người khác. Tôi biết xem tướng và phong thủy, bản thân lại có bài thuốc cổ gia truyền. Hơn nữa, tôi còn là hacker, có kĩ thuật rất cao đó.”

Chuyện này khiến Xuân Thất thiếu và Hàn Băng đều kinh hãi.

“Thật mà, thật mà. Nếu không tại sao tôi có thể hack được hệ thống máy tính của khách sạn Hoàng Tuyền, lấy được quyền quản trị, không cần thông qua hệ thống đặt phòng chính thức, cũng không cần kinh động bất cứ ai mà có thể ra vào tùy ý chứ? Làm sao có thể hack máy tính Hàn Băng, biết cô ấy muốn tìm công việc ở đâu chứ?”

“Đây chính là sự kết hợp của công nghệ cao hiện đại và văn hóa Trung Hoa truyền thống à?” - Hàn Băng suýt nữa tức điên lên. - “Đã có bản lĩnh đến vậy, thế vừa rồi là ai suýt tè ra quần hả? Còn nữa, công việc tôi ứng tuyển là thật sao?”

Hòa thượng Đàm rất lúng túng, gật đầu nói: “Công việc là thật, tôi thấy cô nộp đơn xin việc cho studio chụp ảnh kia, cho nên cũng nộp sơ yếu lý lịch. Kết quả rất khéo là chúng ta lại đồng thời được nhận. tôi cảm thấy đây là ý trời, nên kiên định thực hiện kế hoạch của mình.”

“Tại sao lại phải ra tay với tôi ở căn nhà đó?” - Hàn Băng nghi ngờ, đột nhiên nhớ đến cảnh ngộ lúc đó. Cảm giác thời gian rối loạn kia, căn phòng tắm phong cách La Mã lộng lẫy kia, cái tháp nhỏ màu vàng kia, còn có tấm hình nhỏ bên trong. Cô gái xinh đẹp đầu thế kỷ mười chín đang yên lành bỗng biến thành cô gái tóc trắng hung tợn...

“Cô à, cô cũng khiến tôi không ứng phó kịp đó”. - hòa thượng Đàm chớp chớp mắt đầy vô tội - “Vốn là tôi còn chưa chuẩn bị xong, đang đấu tranh xem có nên lợi dụng cô hay không. Nhưng mê hồn hương nằm ở trong ba lô của tôi, hôm đó không biết lúc nào, cũng không biết tại sao bình hương lại bị đổ ra ngoài một ít. Dù sao cô đã ngửi thấy một chút - Lúc đó cô còn hỏi tôi mùi gì mà thơm ngát đến vậy, giống như một ao sen nở rộ”

Hàn Băng gật đầu, nhớ lại việc đó.

“Chỉ rỉ ra một chút lại khiến tôi tiêu mất ý thức ư?” - cô kinh ngạc

“Tôi cũng cảm thấy không thể nào, có lẽ thể chất cô đặc dị, nhạy cảm hơn người khác. Bằng không làm sao cô lại bắt được rất nhiều sóng điện não mãnh liệt, nghe thấy ‘ma’ nói chuyện chứ. Dù sao tôi thấy cô mãi không xuống lầu, đi lên xem thử phát hiện ra cô đã hôn mê. Tôi sợ sau này cô hoài nghi mê hồn hương của tôi, nên dứt khoát tương kế tựu kế lại cho cô hít thêm một chút nữa, đưa thẳng cô từ thành phố T đến đây. Sau đó chụp hình cô, giả bộ bắt cóc cô, lừa Xuân Thất thiếu lập tức chạy đến”.

Hàn Băng trợn to mắt. Chỉ đơn giản vậy thôi sao? Nhưng vì sao luôn cảm thấy có điều gì đó bất thường. Nhìn bộ dạng hòa thượng Đàm không giống nói láo, lẽ nào lúc đó cảnh tượng bà cô tổ biến hình đáng sợ ấy là do mê hồn hương sao? Hương này có thành phần gây ảo giác, quả thật cô lại rất dễ dàng tiếp nhận tác động tâm lý...

Nhưng mà không đúng, trước khi hòa thượng Đàm xuất hiện, cô đã từng mơ thấy bà cô tổ. Hơn nữa, Xuân Thất thiếu cũng thấy bức tranh bà cô tổ mờ mờ ảo ảo ở gác mái nhà anh. Chuyện này là sao?

Tất cả mọi chuyện đã xảy ra tựa như có một sợi dây vô hình nối liền, bao gồm việc cô bị hòa thượng Đàm bắt cóc cũng như có một bàn tay vô hình từ từ điều khiển.

Mỗi người họ đều nằm trong bẫy, mỗi người họ đều không thấy rõ toàn bộ sự việc.

Chỉ nghe thấy hòa thượng Đàm tiếp tục nói đồng dài bên tai: “Lúc gửi chuyển phát nhanh cho Xuân Thất thiếu, tôi cũng gửi hình cho studio chụp ảnh, còn nói hai chúng ta tìm được công việc mới, cùng đổi việc, cùng lắm giúp họ làm không công một ngày, không thu tiền công. Chuyện này có chút xin lỗi cô, nhưng tôi cũng không có gì để giải thích. Dù sao sau khi về cô trở lại Xuân Thị làm việc, Xuân Thất thiếu sẽ rất vui. Nhưng cô yên tâm, từ lúc dẫn cô đến đây, tuy có ngủ mê man, nhưng tôi vẫn ở phòng kế bên, chưa từng vô lễ với cô...”

“Anh dẫn theo bạn đồng hành ý thức mơ hồ sao qua mắt được an ninh sân bay?” - Xuân Thất thiếu nói xen vào.

“Cho nên tôi nói tôi có bản lĩnh thật mà, chẳng qua chỉ dùng thủ thuật che mắt nho nhỏ thôi. Anh cũng biết cái gọi là thủ thuật che mắt thật ra là lợi dụng phương vị, kiểm soát tâm lý khéo léo và góc chết thị giác vân vân... có thể khiến người khác có thể thấy được thứ mà tôi muốn để họ thấy. Ví như hình ảnh tôi đẩy chiếc xe lăn, thiếu nữ mảnh mai ngồi trên đó, không thích nói chuyện. Thật ra lúc ấy, Hàn Băng vẫn trong trạng thái hôn mê, nhưng chỉ cần người khác cảm thấy cô ấy tỉnh táo là được thôi. Ngoại trừ người có ý chí rất kiên cường như anh, mắt người khác đều dễ lừa gạt. Đây cũng là cổ thuật đó.”

“Anh không nghĩ đến tôi sẽ không đến sao? Hoặc là tôi lập tức báo cảnh sát thì sao?” - Xuân Thất thiếu lại hỏi.

Hòa thượng Đàm cười rất gian: “Không phải anh đã đến rồi sao? Không phải anh không báo cảnh sát sao? Điều này nói rõ tôi thấy rõ ràng tình cảm mà anh dành cho Hàn Băng. Anh chính là kẻ trong truyền thuyết, không động lòng thì thôi, một khi động lòng sẽ cố chấp kinh khủng. Xem đi, tôi đoán đúng rồi”

Xuân Thất thiếu liếc mắt nhìn Hàn Băng. Ý là: Người khác cũng biết tình cảm anh đối với em, chỉ có em còn hoài nghi thôi.

Nhưng tâm tư Hàn Băng không có ở đây, vẫn nghĩ về chuyện bà cô tổ. Lúc này rốt cuộc nghe hòa thượng Đàm dừng lại nhai, cô chỉ vào Xuân Thất thiếu, hỏi: “Được, tôi chỉ là mồi nhử, vậy tại sao anh nhắm vào anh ấy? Bà cô tổ anh và tổ tiên nhà anh ấy có ân oán tình thù gì sao?”

“Liên quan gì đến bà cô tổ tôi?” - hòa thượng Đàm sững sốt.

“Vậy anh làm nhiều chuyện như vậy, hại tất cả chúng ta bị giam ở đây, rốt cuộc là vì sao?” - Hàn Băng rất kinh ngạc, không ngờ rằng mọi chuyện chuyển hướng, hoàn toàn không phù hợp với phỏng đoán của họ.

“Bởi vì khách sạn Hoàng Tuyền đó”. - hòa thượng Đàm nhìn cảnh đêm ngoài cửa sổ, vô cớ rùng mình một cái, quyết định nói thật - “Chính xác là vì mảnh đất bên dưới khách sạn Hoàng Tuyền, mảnh bảo địa phong thủy này”.

55. Đất Hoa Sen

Xuân Thất thiếu và Hàn Băng ngơ ngác nhìn nhau, không ngờ kết quả lại như vậy.

“Nói thật đi, rốt cuộc anh muốn làm gì?” - Xuân Thất thiếu ngồi thẳng người - “Nếu anh là hacker siêu cấp, đương nhiên đã điều tra rõ ràng khách sạn này là do cha tôi xây, cho nên anh mới nhắm vào tôi. Về phần bảo địa phong thủy gì đó là sao?”

Hòa thượng Đàm do dự trong thoáng chốc.

“Việc đã đến nước này anh còn không mau thẳng thắn nói tất cả, nếu không, đừng nói là anh muốn chiếm dụng mảnh đất này, ngay cả mạng cũng vứt ở đây đó. Khách sạn Hoàng Tuyền hung hiểm, không phải anh chưa từng trải qua sao, trong lòng anh biết rõ tôi nói đúng hay không” - Hàn Băng khuyến khích.

“Được rồi, tôi sẽ nói hết cho hai người biết,” - hòa thượng Đàm nhìn Xuân Thất thiếu - “Nếu anh còn một chút lương tâm và đạo đức thì hãy đáp ứng yêu cầu của tôi, cũng tránh để tôi giở nhiều trò như vậy nữa, đến cuối cùng hại người hại mình. Chuyện này phải nói từ ngọn nguồn Đàm gia chúng tôi và Xuân gia anh. Cha anh chưa kể sao? Hai nhà chúng ta vốn là thế giao, cho đến bốn đời trước, chính là đời ông sơ chúng ta trở mặt thành thù.”

“Chuyện tổ tiên sao anh lại biết được?” - Xuân Thất thiếu cau mày.

“Xem trong gia truyền. Gia truyền là tài liệu bao gồm gia phả và huyện chí. Có thể Xuân gia anh không có, nhưng Đàm gia tôi đời đời tương truyền, ghi lại sự việc trọng đại xảy ra trong gia tộc trong trăm ngàn năm qua. Đáng tiếc bởi vì niên đại cổ xưa, gia truyền Đàm gia tôi cũng đã thất truyền. Tôi chỉ có thể xem cao lắm là đến phần hơn một trăm năm trước thôi. Cũng trùng hợp đó chính là lúc quan hệ hai nhà chúng ta bắt đầu tan vỡ”.

Hòa thượng Đàm nói như có thật, Xuân Thất thiếu muốn không tin nhưng lại phải tin.

“Chúng ta không có quan hệ huyết thống gì chứ?” - anh hỏi.

“Không có, chẳng qua là thế giao, đời ông sơ vẫn là bạn bè rất thân thiết”. - hòa thượng Đàm tức giận nói - “Sau đó, ông sơ anh bội bạc, cho nên hai nhà bắt đầu trở mặt. Không, phải nói là đoạn tuyệt qua lại. Xuân gia anh càng được lợi lớn, hại Đàm gia chúng tôi không gượng dậy nổi đến tận hôm nay.”

“Này, không phải bảo anh lên án, bảo anh trần thuật.” - Hàn Băng nhắc nhở, sợ hòa thượng Đàm lạc đề.

Sau đó hòa thượng Đàm bình ổn lại tâm trạng mới nói: “Hai nhà Đàm - Xuân nguyên quán Tây Nam, đều là gia đình phong thủy kinh dịch, cũng là nhà giàu có trong vùng, người kế thừa mỗi đời đều là bạn tốt tri giao. Đến đời ông sơ chúng ta, hai người tình bạn thâm thiết. Lúc tuổi còn trẻ hẹn nhau đi du lịch non xanh nước biếc, kết quả là đến núi Triều Phượng. Dân bản xứ nói không sai, núi Triều Phượng nằm trên âm mạch, bốn bề gió thổi như dao, ngoại trừ người xuất gia, vùng đất này không hề tốt cho người bình thường chút nào. Nhưng nơi này có một hiện tượng kỳ lạ, người bình thường sẽ không nhìn ra”.

“Là cái gì?” - Hàn Băng tò mò hỏi.

“Ở đây, mảnh đất này, là mảnh đất dưới khách sạn Hoàng Tuyền, bị khách sạn Hoàng Tuyền chiếm dụng, là đất hoa sen trong truyền thuyết”.

“Đất hoa sen là gì?”

“Là đất huyết phong thủy hạng nhất, tuy không thể giống long huyết, con cháu đời sau sẽ là vua chúa hay tranh bá thiên hạ, nhưng có thể đời đời phú quý bình an”. - hòa thượng Đàm giải thích - Trong gia truyền Đàm thị nói, đất hoa sen này và đất hoa sen trong truyền thuyết có điểm khác nhau, nó không phải do sông núi tự nhiên tạo thành, lại càng không phải kinh tuyến vĩ tuyến đan xen theo khoa học hiện đại, mà từ một thứ tên là ‘thể’ biến ảo mà thành. Là ngũ hành trong thiên địa vạn vật, loại ‘thể’ do tự nhiên lưu động sinh ra đang tồn tại ở nơi đây, khiến cho mảnh đất này rất khác thường, thậm chí âm khí quá nặng, biến thành bảo địa phong thủy. Kỳ lạ chính là, đất hoa sen này không cần chôn xác tổ tiên ở đây, chỉ cần trích máu nhận chủ. Là nhờ máu người phát hiện xuống đất, thông qua một số pháp thuật, cố định trụ ‘thể’, con cháu đời sau của chủ nhân sẽ kế tục phúc khí khổng lồ này, đời đời thăng quan phát tài, suôn sẻ cát tường. Cho nên vấn đề ở đây là loại ‘thể’ tạo thành đất hoa sen chỉ có thể có một người chủ. Nói cách khác, máu của ai nhỏ xuống đây đầu tiên thì phúc khí khổng lồ này sẽ thuộc về gia tộc của người đó”.

Hòa thượng Đàm nói đến đây, nhìn Xuân Thất thiếu đầy khinh bỉ rồi nói tiếp: “Ông sơ tôi và ông sơ anh thỏa thuận, cùng đứng bên mép đất hoa sen, sau đó cùng nhau giơ dao, cắt đứt cổ tay, máu của ai nhỏ xuống trước thì người đó thắng. Như vậy rất công bằng, hoàn toàn dựa vào tốc độ của ai nhanh hơn, xuống tay ác hơn. Nhưng lúc áp dụng phương pháp này, hiển nhiên ông sơ Xuân Thị quyết định tàn nhẫn hơn. Anh nên biết theo bản năng, con người luôn chần chừ khi thực hiện hành động tự mình hại mình, dù chỉ là một giây. Bởi vì người bị thương là bản thân, nên tốc độ cũng chậm hơn việc làm người khác bị thương. Đang lúc ông sơ Đàm Thị do dự, ông sơ Xuân Thị đã đánh một chưởng vào ngực ông. Hai người họ luyện tập quyền pháp từ thuở nhỏ, tuy không đâm vỡ bia đá như trong tivi, nhưng dư sức đánh bay người không có phòng bị. Cho nên ông sơ Đàm Thị tôi bị đánh ngất xỉu. Ông sơ Xuân Thị thừa dịp nhỏ máu vào đất hoa sen, sở hữu nó, từ đó cũng khiến cho gia tộc Xuân Thị có căn cơ phong thủy vô cùng tốt. Sau khi ông sơ Đàm Thị tỉnh dậy thì vô cùng tức giận, nhưng cũng không thể làm gì, càng không thấy ông sơ Xuân Thị đâu hết, một mình trở về quê nhà. Có thể là vì chuyện ông ta phản bội tình bạn nên bị trời phạt, sau đó không lâu, ông sơ Xuân Thị đã mất. Ông sơ Đàm Thị bị bạn thân phản bội, lại thêm phần bị trọng thương, trị mãi không dứt, cũng nhanh chóng uất ức mà chết. Nhưng từ đó Xuân gia phát đạt, không chỉ luôn tránh khỏi thiên tai nhân họa, làm chuyện gì cũng thuận buồm xuôi gió, trăm năm qua gần như chưa bao giờ gặp phải thất bại lớn. Nào là đấu tranh chính trị, khủng hoảng kinh tế, tài chính suy thoái đều không làm gì được Xuân Thị, của cải càng tích lũy càng nhiều. Người ta nói không ai giàu ba họ, nhưng Xuân gia đã đến đời thứ tư, hiện đã gặt hái được thành tựu làm chủ năm trăm doanh nghiệp vững mạnh toàn cầu, đứng đầu bảng xếp hạng tỉ phú Châu Á. Thật ra tôi cảm thấy của cải Xuân Thị không chỉ có thể, còn rất nhiều thứ che giấu nữa. Quan niệm của người Trung Quốc là tiền tài không lộ ra ngoài, của chìm đếm không hết. Xem đi, đây chính là ngọn nguồn của chúng ta”.

Hòa thượng Đàm đơn giản nói xong, Xuân Thất thiếu và Hàn Băng lại nhất thời không thể phản ứng.

Một lát sau, Xuân Thất thiếu mới nói: “Câu chuyện này sao nghe như phim vậy? Còn tệ hơn cả kịch bản do biên kịch hạng tư hạng năm của Điện ảnh Xuân Thị viết ra nữa, nội dung cũ mèm, còn có rất nhiều chỗ thiếu logic.”

“Chuyện này tôi đã nghe từ nhỏ đến lớn, nghiên cứu rất lâu, ngoại trừ ông sơ tôi rất đại khờ rất ngây thơ, mà ông tổ anh hèn hạ vô sỉ ra, tôi không thấy có điều gì không hợp logic cả. Không, đây không phải là câu chuyện, là sự thật. Bất kể có sến sẩm và cũ mèm hay không, trong gia truyền của tôi đã nói đúng như vậy.” - hòa thượng Đàm rất kiên trì với quan điểm của mình.

“Nhưng nếu họ là bạn thân, trước đó còn bàn bạc phương pháp quân tử, vậy sao sau đó lại có thể nói thay đổi là thay đổi ngay được à?”

“Cho nên mới nói lòng người khó dò, biết người biết mặt không biết lòng”.

“Anh có nghĩ đến, lúc đó chỉ có hai người họ, liệu có hiểu lầm ở đâu không?”

“Tại sao có thể là hiểu lầm được chứ? Nếu như vậy, vì sao ông sơ anh không giải thích với ông sơ tôi? Anh cũng không thể phủ nhận, nhà anh đời sau phú quý hơn đời trước, mà còn không bị sóng to gió lớn trên thương trường nuốt chửng.”

“Tóm lại, đây đã là chuyện hơn một trăm năm trước, anh không thể vô đoán như vậy.”

“Anh nói là tôi cố ý vu khống anh à? Hay là tổ tiên Đàm Thị nói dối, viết gia truyền bậy bạ, ngay cả con cháu mình cũng lừa nốt?”

Thấy Xuân Thất thiếu và hòa thượng Đàm anh một câu tôi một đã sắp cãi nhau đến nơi, Hàn Băng vội vàng xen vào: “Có thể nào là do đã trải qua bốn đời, điều ghi lại trong gia truyền có sai khác so với sự thật hay không?”

“Có thể.”

“Không hề.”

Xuân Thất thiếu và hòa thượng Đàm gần như đồng thanh trả lời, nhưng ý kiến lại trái ngược nhau.

Hàn Băng bắt đầu dĩ nhiên vai: “Khi đó không tận mắt nhìn thấy đến cùng đã xảy ra chuyện gì, rốt cuộc, chúng ta lại không thể xuyên không trở về quá khứ. Cho nên bây giờ hai anh cãi nhau hoàn toàn không có ý nghĩa. Tôi xin hai anh lý trí một chút, bỏ sai lầm trước kia qua một bên, nghĩ cách rời khỏi khách sạn trước đã được không?”

Xuân Thất thiếu và hòa thượng Đàm đều im lặng, biết Hàn Băng nói đúng. Sau một lúc lâu, Xuân Thất thiếu thở dài nói: “Chỉ sợ là không dễ dàng như vậy. Mỗi lần chúng ta bị giam ở đây luôn có việc xảy ra, khách sạn này dường như đang chơi một trò chơi, nhất định phải bắt chúng ta giải được câu đố và vòng vây mới chịu thả chúng ta.”

“Đề bài lần này có lẽ là do hành động trả thù của hòa thượng Đàm khơi dậy nhỉ?” - Hàn Băng tiếp lời - “Nhưng tại sao lại khơi dậy chứ? Có liên quan gì đến ân oán hơn trăm năm trước mà anh ta đã nói hay không? Nhưng nơi này lại từng nhỏ máu của Xuân Thị.”

“Anh dự định trả thù tôi thế nào?” - Xuân Thất thiếu hỏi sang chủ đề khác.

“Ban đầu ông sơ hai nhà cùng tìm ra chỗ này, tuy nhiên nó đã bị nhà anh độc chiếm hơn một trăm năm rồi. Vả lại vận thế xem trọng công bằng. Xuân gia phát đạt, nhưng Đàm gia tôi vẫn xui xẻo đến hôm nay, đời đời chịu khổ gặp cảnh khốn cùng, đến đời tôi còn phải giả mạo người xuất gia đi lừa đảo.” - hòa thượng Đàm tức giận bất bình - “Tôi muốn các người bồi thường lại cho Đàm gia.”

“Bồi thường thế nào? Tiền à?” - Xuân Thất thiếu hỏi.

“Tôi không lấy tiền, chỉ cần anh sang tên khách sạn Hoàng Tuyền lại cho tôi là được”. - hòa thượng Đàm đứng lên - “Cái gọi là thế sự xoay vần, địa thế không ngừng biến hóa giống như các nhà khoa học đã nói, trước đây rất lâu Himalaya là đại dương vậy. Huống chi, đây là mảnh đất phúc được một loại ‘thế’ khác cổ định chứ? Cho nên trải qua chừng một trăm năm, chỉ sợ ‘thế’ kia đã hết, không có hiệu dụng bảo địa phong thủy nữa. Tôi sẽ không dùng nó đi giành lấy một xu lợi ích, nhưng nó phải thuộc về Đàm gia tôi. Tôi muốn lấy nó về, đó là một hình thức để an ủi vong linh ông sơ tôi. Dù sao đất hoa sen là do hai người họ cùng phát hiện, suốt cả trăm năm bị phản bội phải có một kết cục”.

“Tạm thời không bàn đến câu chuyện là thật hay giả...” - Xuân Thất thiếu cân nhắc nói - “Cho dù trải qua điều tra, tất cả điều anh nói đều là thật, nhưng khách sạn Hoàng Tuyền là sản nghiệp của cha tôi, chưa chắc ông đã chịu chuyển cho tôi.”

“Tôi biết không dễ dàng như vậy”. - hòa thượng Đàm cười khẩy - “Cho nên tôi mới bắt cóc Hàn Băng để dụ anh đến. Anh là con trai duy nhất của cha anh, người thừa kế hợp pháp nhất của Xuân Thị. Người già sẽ có ngày về trời, khi anh kế thừa tất cả của ông ấy thì chuyển quyền tài sản lại cho tôi cũng không muộn. Đã chờ cả trăm năm rồi, tôi không ngại chờ thêm vài chục năm nữa.”

“Anh muốn bắt cóc tôi thì ở đâu chẳng được, tại sao nhất định phải ở đây?” - Xuân Thất thiếu khó hiểu - “Anh nên biết khách sạn Hoàng Tuyền rất tà quái, anh làm như vậy là muốn mạo hiểm.”

“Tuy tôi bắt cóc anh, nhưng không định làm tội phạm bắt cóc. Đàm Thị chúng tôi tuy khốn cùng nhưng vẫn tuân thủ pháp luật, tôi cũng không làm chuyện khiến tổ tiên hổ thẹn”. - hòa thượng Đàm cười khổ lắc đầu - “Tôi không muốn tấn công vật lý với anh, như vậy là phạm pháp. Lần đầu tiên tôi đến khách sạn Hoàng Tuyền, cũng là có mục đích điều tra tình hình, không ngờ có thể gặp được các người, biết được chỗ đặc dị ở đây. Sau đó tôi lại biết được dị năng của Hàn Băng. Tôi bắt Hàn Băng đến đây, một là làm môi nhử, hai là muốn lợi dụng năng lực của cô ấy. Tôi vẫn cố gắng truyền đạt niệm lực mãnh liệt của tôi cho cô ấy, tương tự với cảm ứng tâm linh. Nên nhớ tôi biết một vài trò vật vĩnh trong cổ thuật thần bí của Trung Quốc. Chúng ta đều biết, khách sạn này có một chức năng quái lạ, có thể hóa ảo cảnh của người ta thành thật, khuếch đại lên, khiến mỗi người đang ở trong khách sạn đều hăm sâu vào đó, bao gồm người có ý chí khá mạnh mẽ như anh”.

56. Ma Nữ Tóc Trắng

“Anh muốn dùng thuốc mê làm cô ấy mất đi ý thức tự chủ, sau đó bị động giúp anh xây dựng một thế giới trong câu chuyện anh vừa nói kia?” - Xuân Thất thiếu lập tức hiểu ngay - “Cuối cùng cuốn tôi vào, áp dụng thôi miên trên tinh thần, khiến tôi tin chắc đất hoa sen là của Đàm gia anh, chủ động đổi chủ khách sạn Hoàng Tuyền. Cho dù hiện tại không được, đến khi cha tôi trăm tuổi, tôi vẫn sẽ thi hành mệnh lệnh ăn sâu vào đầu này. Như vậy, anh không vi phạm luật pháp, còn đạt được kết quả anh muốn. Nhưng mà anh không cảm thấy làm vậy quá phức tạp sao?”

“Đã đo nhiều đương nhiên phức tạp”. - hòa thượng Đàm điềm nhiên nhún vai - “Tôi muốn thực hiện nguyện vọng của ông sơ, cũng không muốn vướng bản thân vào, đành phải phức tạp một chút. Nếu không, anh có tiền có thể, dưới tình trạng không trái pháp luật, làm sao tôi có thể khiến anh nghe tôi chứ? May mà tôi có kiên nhẫn.”

Nhưng sao anh không nghĩ đến, lực lượng thần bí ở khách sạn không phải thứ anh có thể khống chế. Thậm chí Hàn Băng sau khi trúng thuốc mê cũng vẫn cự tuyệt tiếp nhận... cái gì đó của anh đấy? À, cảm ứng tâm linh.” - Xuân Thất thiếu châm chọc - “Thật ra thì tại sao anh không tin tôi? Không tin rằng nếu anh trực tiếp tìm tôi nói chuyện, thì tôi sẽ tương đối có thể phân rõ phải trái một chút, cũng giúp đỡ anh thực hiện nguyện vọng, nếu như tất cả những điều anh nói đều là thật.”

“Tôi dám đánh cược anh yêu Hàn Băng tuyệt đối sẽ không bỏ mặc cô ấy. Nhưng tôi không dám chắc vào giá trị nhân phẩm khi anh đối mặt với tôi. Đúng, kết quả tôi thất bại rồi, nhưng trước đây tôi từng nghĩ sẽ thất bại trong gang tấc. Dù sao bí mật của khách sạn Hoàng Tuyền cũng không ai biết. Nhưng anh không thấy lạ sao? Tại sao cha anh, người đứng đầu Xuân Thị lại xây khách sạn ở đây? Ông ta hiểu được nơi này bao nhiêu ? Ông ta muốn làm gì?”

Xuân Thất thiếu im lặng.

Đúng vậy, động cơ và mục đích của cha anh có vấn đề, mà còn mối liên quan khó lường với lực lượng thần bí của khách sạn Hoàng Tuyền. Đáng tiếc hiện tại anh không ra được, hoàn toàn mất liên lạc với thế giới bên ngoài, không cách nào hỏi rõ ràng hoặc là tự điều tra tìm hiểu.

Hiện tại mấu chốt của vấn đề là: Làm sao thoát khỏi giam cầm của khách sạn Hoàng Tuyền? Hoặc là nói, nó ra câu đố gì, họ phải làm sao mới có thể giải được?

“Anh vẫn nói về ông sơ anh, và cả chuyện về ông sơ Xuân Thị. Nhưng bà cô tổ anh có liên quan gì đến những chuyện này chứ?” - Hàn Băng lại bất chợt hỏi.

“Đây là lần thứ hai cô nhắc đến bà cô tổ của tôi, tại sao vậy? Chuyện này không liên quan đến bà ấy”. - hòa thượng Đàm rất bối rối.

“Bởi vì trước khi anh ra tay với tôi, tôi từng mơ thấy bà ấy. Ở trong mơ, bà ấy rất kỳ lạ. Mà Xuân Thất thiếu cũng phát hiện ra bức tranh của bà cô tổ anh ở gác mái nhà anh ấy. Nếu như trong câu chuyện anh nói không có bà ấy tồn tại, tại sao bà ấy lại xuất hiện hết lần này đến lần khác? Thậm chí lúc tôi trúng thuốc mê, ngất xỉu ở căn nhà kiểu Ý kia, cũng ‘thấy’ bà ấy. Sau đó bà ấy biến thành... biến thành ma nữ tóc trắng, khiến tôi sợ khiếp vía.”

Nghe câu trả lời của Hàn Băng, hòa thượng Đàm thất kinh: “Không thể nào? Làm sao có thể?”

Dáng vẻ anh ta không giống giả bộ, lẽ nào anh ta cũng không biết toàn bộ sự thật?

“Xem ra câu chuyện của anh không trọn vẹn rồi. Cho dù ông sơ Đàm Thị không lừa anh, nhưng ông ấy không nói hết toàn bộ. Bởi vì trên đời không có yêu và hận vô duyên vô cớ. Nếu bà cô tổ anh xuất hiện, toàn bộ câu chuyện chắc chắn liên quan đến bà ấy. Nói không chừng, câu chuyện của anh không chỉ có tổ tiên của tôi và anh, mà còn dính líu đến cả tổ tiên của Hàn Băng nữa”. - Xuân Thất thiếu nghi ngờ.

“Nguyên quán của tôi ở Đông Bắc, cách xa Tây Nam đâu chỉ nghìn vạn dặm? Chắc chắn không có liên quan gì đến hai nhà các anh đâu nhỉ?” - Hàn Băng phản bác - “Hoặc là, bà cô tổ tìm tôi chỉ vì tôi dễ dàng tiếp nhận thông tin từ thế giới khác?”

Vấn đề này không ai có thể trả lời. Nhưng Xuân Thất thiếu tỉ mỉ so sánh tất cả mọi chuyện xảy ra ở bản thân anh và Hàn Băng với câu chuyện của hòa thượng Đàm.

Ba bên trao đổi thông tin xong, đều có cảm giác mâu thuẫn mãnh liệt. Mạch câu chuyện bình thường, cũng có vài phần đáng tin, nhưng dường như có chỗ nào không đúng. Giống như có gì đó bị quên lãng, bị thời gian chôn vùi, lại tựa như bí mật chôn thật sâu.

“Cô xác định người cô mơ thấy bà cô tổ tôi à?” - hòa thượng Đàm hỏi Hàn Băng, vừa quay đầu hỏi Xuân Thất thiếu - “Bức tranh ở nhà anh cũng là bà cô tổ tôi sao?”

“Sau khi so sánh miêu tả, chúng tôi cảm thấy người đẹp thể kỷ trăm năm trước kia là một. Nhưng Hàn Băng từng xem hình bà cô tổ anh nên có thể xác định, còn tôi thì chưa. Nếu như anh có mang hình theo, không bằng lấy ra tôi xem thử,” - Xuân Thất thiếu nói.

“Ở phòng của tôi”. - hòa thượng Đàm hơi khó xử, lại có chút hoảng sợ - “Lẽ nào anh muốn tôi đi lấy bây giờ?”

“Chúng tôi đi cùng anh.” - Xuân Thất thiếu quyết định thật nhanh - “Tình huống bây giờ không rõ, bất cứ lúc nào cũng có thể xảy ra tình hình khác, sao có thể chậm trễ chứ? Không phải anh nói ‘cô ta’ không ra được sao? Vậy thì có gì đáng sợ. Cùng lắm thì đi nhanh về nhanh thôi.

Hòa thượng Đàm do dự một chút, cuối cùng cắn răng gật đầu.

Là anh ta nghĩ chuyện quá đơn giản, định lợi dụng dị năng của Hàn Băng, cộng thêm bản thân hiểu biết cổ thuật nửa vời, tưởng là có thể khống chế lực lượng thần bí trong khách sạn, từ đó đạt được kết quả gieo mệnh lệnh vào đầu Xuân Thất thiếu. Nhưng hiển nhiên là đâu dễ như vậy.

Hành vi của anh ta ngược lại khiến bản thân cũng lún sâu vào. Hôm nay anh ta thẳng thắn nói hết tất cả mọi chuyện, nên mọi người cũng chỉ có đồng tâm hợp lực, tìm cách ra khỏi khách sạn trước rồi mới tính tiếp.

Anh ta cảm thấy khách sạn Hoàng Tuyền tựa như một không gian thần bí, cụ thể hóa sự tối tăm nhất và thứ đáng sợ nhất trong bản tính con người thành sự thật tạm thời, khiến tất cả sự thật không thể lộ ra ngoài nhất thời đều phơi bày trước mắt mọi người, không cho né tránh, đánh thẳng đến nội tâm.

Lẽ nào trong câu chuyện của anh ta thật sự thiếu đi phần mấu chốt nhất sao? Tại sao chứ? Nếu ông sơ để lại gia truyền, tại sao lại thiếu mất nội dung mấu chốt? Là có ý che giấu sao? Hay là ông sơ anh quên cái gì? Năm đó, Đàm gia và Xuân gia xảy ra chuyện gì, có liên quan đến bà cô tổ sao?

Trong sự nghi ngờ, hòa thượng Đàm đi trước, Xuân Thất thiếu kéo Hàn Băng theo sau, ba người cùng nhau đến phòng 1A lầu hai, cũng chính là căn phòng kế bên phòng Hàn Băng. Ánh đèn pin sáng quắc xua đi bóng đêm nặng nề, trong tiếng mưa đêm, hòa thượng Đàm luống cuống lục lọi đồng hồ bày trên giường, nhanh chóng tìm thấy một tấm hình.

“Cho chút ánh sáng nào.” - hòa thượng Đàm ngoắc ngoắc ngón tay

Xuân Thất thiếu đưa đèn pin đến.

Hòa thượng Đàm mở to mắt nhìn kỹ, sau đó thở dài một hơi: “Không sai, là tấm này, bà cô tổ của tôi”.

Anh ta hơi hưng phấn ngẩng đầu, lại thấy Xuân Thất thiếu cứng đờ cả người, gắt gao bảo vệ Hàn Băng ở phía sau. Mà về mặt Hàn Băng thì khăn trương hoảng sợ, đôi mắt nhìn chăm chăm về phía sau anh ta.

Trong nháy mắt tay chân hòa thượng Đàm lạnh toát, mồ hôi lạnh như con rắn nhỏ lạnh lùng lướt qua sống lưng anh ta, từng cơn rùng mình ồ ạt kéo tới. Anh ta không dám quay đầu lại, nhưng có cảm giác mãnh liệt rằng phía sau có thứ gì đó xuất hiện, im hơi lặng tiếng tựa như hồn ma trôi lên khỏi mặt nước tĩnh lặng.

Anh ta nhìn chăm chăm vào đôi mắt tròn to của Hàn Băng, phảng phất có thể thấy được cảnh tượng hiện lên trong tròng mắt đen nhánh ấy.

Vách tường trắng muốt phía sau như tuyết tan bất chợt, thành linh xuất hiện một cái động lớn tới như mực. Nơi sâu thẳm sau động tựa như thông đến địa ngục. Ở cửa động có một cô gái trẻ tuổi đứng đó, mặc sườn xám nền trắng hoa xanh, áo khoác kiểu Tây màu đỏ như máu, tóc xoắn lượn sóng cứng ngắc, giày thêu rực rỡ...

Cô ta cúi thấp đầu, đi về phía trước một bước lại một bước. Bước chân cô ta bực bách hòa thượng Đàm sợ đến mức không cách nào nhúc nhích, sau đó đáng vẻ cô ta thay đổi, mặt mày trở nên dữ tợn, màu tóc bạc phơ, sát khí buốt giá.

Ma nữ tóc trắng!

“Của tôi! Của tôi!” - ma nữ tóc trắng bỗng cất lên tiếng hét chói tai, âm thanh như đồng sắt va phải nhau, đinh tai nhức óc, khiến ba người đều không kìm chế được ôm lấy đầu, bịt tai lại “Của tôi! Anh không trốn thoát đâu, cho đến chết!” - ma nữ tóc trắng gào lên nữa, cũng đưa hai tay ra, mùi bùn nát và cành lá mục rửa lập tức bao vây ba người. Đồng thời không biết một cơn gió lốc thổi đến từ đâu, cố thổi bay họ đến cửa động.

Ý chí Xuân Thất thiếu mạnh mẽ, còn có thể nảy sinh lòng chống cự. Nhưng thể chất Hàn Băng dễ dàng tiếp nhận tin tức dị thường, còn hòa thượng Đàm bởi vì trong lòng có âm mưu mà yếu ớt, lập tức đánh mất ý thức, mù mờ đi theo cơn gió.

Xuân Thất thiếu gấp vô cùng, nhưng cơ thể tựa như đổ chì, hoàn toàn không thể cử động, muốn hét to nhưng cổ họng không thể thốt ra tiếng.

Đùng đoàng! Đúng lúc này thì sấm chớp lại vang lên. Sấm sét đêm nay rất dữ dội, không giống bình thường, như long trời lở đất. Dường như tối nay tất cả sấm sét đều chồng chất vào nhau bủa ra bốn phương tám hướng, năng lượng khổng lồ không gì so sánh được, như thể bổ đôi cả ngọn núi lớn, cả núi Triều Phượng, cả khách sạn Hoàng Tuyền. Núi đất rung núi chuyển cũng không quá đáng, bởi vì mặt đất dưới chân quả thật đã rung rinh, tiếp theo là âm thanh sụp đổ.

Là động đất hay núi lở?

Sau phút khủng hoảng ngắn ngủi, Xuân Thất thiếu thấy Hàn Băng và hòa thượng Đàm như bị sét đánh, trong nháy mắt tỉnh táo lại, cơ thể anh cũng khôi phục năng lực tự khống chế. Nhìn thấy vách tường đối diện bất chợt xuất hiện một khe nứt từ nóc nhà đến mặt đất, nhưng cũng chỉ là cái khe mà thôi, có thể cắm vào cây kim, nhưng tuyệt đối không đến mức độ con người có thể đi qua.

“Hai người nhìn thấy không?” - hòa thượng Đàm ngơ ngác nhìn xung quanh - “Ma nữ tóc trắng kia... mới vừa rồi còn ở đây.”

“Nhất định là ảo giác, tất cả chúng ta đều xuất hiện ảo giác. Nếu không tại sao tiếng sấm vang lên cô ta bèn biến mất?” - Xuân Thất thiếu nói.

“Hoặc đó là hình ảnh do cột núi kì lạ kia phản chiếu ra” - Hàn Băng ôm chặt hai tay - “Hai người nhớ không? Lúc trước chúng ta từng đoán như vậy, quả thật cột núi trong sảnh rất có khả năng chứa đựng thành phần đặc thù, gặp phải thời tiết cực đoan sẽ ghi lại hình ảnh từ mấy chục, thậm chí mấy trăm mấy nghìn năm trước như máy quay phim vậy. Khi có hiện tượng thời tiết tương tự, hình ảnh sẽ chiếu lại. Tôi từng xem một bài báo, ở Lục Lương tỉnh Vân Nam có một thung lũng đã lặp đi lặp lại tình huống như vậy.”

Nói xong, cô lạnh đến mức run lên. Gió núi lạnh lẽo như thể nước suối giá buốt, lạnh đến thấu xương.

Nhưng mà gió núi ư? Kể từ khi họ bước vào khách sạn Hoàng Tuyền đến nay đã bị giam chặt ở đây, tất cả cửa sổ đều không mở được. Nếu như không phải có thiết bị thông gió, ngay cả không khí trong lành cũng không thể có, vậy thì gió núi từ đâu thổi đến, mà còn lớn như vậy?

Ba người không dần lòng được liếc nhìn nhau, gần như đồng thời nghĩ đến vấn đề này. Sau đó lại gần như đồng thời lao ra khỏi phòng, đi đến hành lang vòng cung lầu hai.

Mưa rơi xuống, giọt mưa lạnh lẽo tấp vào mặt, đau đớn khôn tả.

Sấm sét kia đã đánh thủng một lỗ ở mái vòm lầu ba, lớn chừng mặt bàn, nước mưa và gió núi rót vào từ nơi đó. Đáng tiếc mái vòm quá cao, nếu không thì họ có thể leo ra khỏi khách sạn từ nơi này.

“Trời ơi, cột núi này có tác dụng thu lôi sao?” - hòa thượng Đàm run run nói.

Ánh mắt Hàn Băng lướt dọc theo cái lỗ trên mái vòm, kéo dài đến cột núi. Bề ngoài cột núi vốn phủ kín một thảm thực vật xanh biếc, hiện tại có một bên đã cháy khét, bốc lên làn khói như có như không, giống như một con mãng xà từ lỗ trên mái vòm kéo dài đến mặt đất lầu một, với thể rồng phun nước khè ra khí độc.

Tuy cột núi không bị nứt hay gãy, nhưng lan can đá cẩm thạch trắng dưới nền đã bị phá hủy toàn bộ. Mặt đất thoát nhìn như bị nổ thành một cái hố sâu chừng hai mét.

Dưới hố, dưới lớp bùn nát lá mục có thứ trắng lóa kỳ lạ như ẩn như hiện.

57. Sống Như Mùa Hạ

(*) “Sống như mùa hạ” là bài thơ số 82 trong tập thơ “Những chú chim bay lạc” của Tagore.

Ta nghe đâu đây tiếng vang từ thâm tâm và cùng cốc

Bằng lưỡi hái quanh hieu ta gặt hái linh hồn trống trải

Sự đứt khoát không thể đứt đoạn, niềm hạnh phúc tưởng chừng không ngơi

Và ta thả mình dong đưa nơi ốc đảo sa mạc.

Ta tin

Sinh ra dưới hình hài bông hoa mùa hạ rực rỡ

Không tàn không bại, yêu dã như lửa

Nghiêng vai gánh vác sức nặng của nhịp tim và trói buộc của hơi thở

Vẫn hằng say chẳng hề biết mỗi một

...

Không biết tại sao trong đầu Hàn Băng xuất hiện câu thơ đẹp như thần tiên này. Nhưng bên tai vang lên tiếng hòa thượng Đàm: “Trong cái hố kia chôn gì vậy?”

“Đi xuống xem thử”. – Xuân Thất thiếu cẩn rằng nói.

Ba người đi xuống lầu một, dè dặt đến gần. Kỳ lạ thay, giờ đây mưa gió kéo đến bất chợt bỗng ngừng. Chỉ có nước đọng trên mái nhà như mang hơi thở người chết, đứt quãng rơi xuống, mang theo không khí nặng nề.

Họ cẩn thận vòng qua đá vụn và nơi cát đá xuống, đứng bên mép hồ, đồng loạt nhìn xuống.

Hài cốt, đó là một bộ hài cốt trắng hều của con người.

Hàn Băng hít vào một hơi khí lạnh, chân lão đảo, suýt nữa rơi xuống dưới. May là Xuân Thất thiếu vẫn nắm lấy tay cô, cố giúp cô ổn định cơ thể. Nhưng anh nhất thời cũng không thốt ra được lời trấn an gì, hoàn toàn kinh ngạc bởi cảnh tượng trước mắt.

Ai có thể đoán được bên dưới khách sạn Hoàng Tuyền, bên dưới cột núi chọc trời lại an táng một người chứ! Càng không ngờ được một tia sét đánh thủng mái vòm lại có thể nổ thành một hố sâu, khiến cho hài cốt này lại xuất hiện trên đời, ở trước mặt họ.

Tại sao? Là trùng hợp hay là ý trời? Là bất ngờ hay là bàn tay vận mệnh?

Nhìn kỹ bộ hài cốt kia không biết là nam hay nữ, nhưng nhìn ra được là người trưởng thành. Quái lạ là “nó” đang co ro, tựa như trạng thái trẻ con nằm trong bụng mẹ, nhưng đầu nghiêng về một bên, giống như nhìn lên ra ngoài. Hố mắt đen thẫm thẫm và hàm răng không có da thịt xung quanh, tựa như nở nụ cười hiểm ác.

Không có quan tài, không có mộ bia, không có đồ cúng, chỉ có một bộ xương khô trắng hều. Góc độ và tư thế kỳ lạ, lạnh lùng nhìn trời và người ta phát hiện ra “nó”.

“Bà cô tổ Đàm gia!” – Hàn Băng đột nhiên nghĩ đến khả năng này – “Bà ấy chôn ở đây”.

Bởi vì thi thể đã rửa nát chỉ còn lại bộ xương, nhưng trong bùn đất bên cạnh lộ ra một góc vải rách. Hàn Băng tỉnh mắt nhìn thấy, tuy trời rất tối, cô vẫn kết luận đó là màu đỏ. Giống như áo khoác kiểu Tây của bà cô tổ.

“Không thể nào chứ?” – hòa thượng Đàm thốt lên tiếng rên sợ hãi.

Lẽ nào ba người họ cùng xuất hiện ảo giác? Khách sạn Hoàng Tuyền, cột đá chọc trời, bí mật không thể hiểu rõ, những thứ này đều có thể đánh lạc hướng lý trí con người. Đứng trước lực lượng thần bí và bí ẩn chưa giải, loài người ngu dốt biết bao.

Hàn Băng nhắm chặt mắt lại, dùng móng tay cấu cánh tay mình một cái, cảm giác đau nhói khi da bị đâm rách, còn có chất lỏng ấm áp. Cô biết mình chảy máu rồi. Nhưng không sao, đau đớn khiến người ta tỉnh táo. Khi cô mở mắt ra lần nữa, ảo ảnh sẽ kết thúc.

Nhất định sẽ kết thúc!

Cho nên cô hít thở thật sâu, mở mắt ra.

Sau cảnh mơ hồ trong nháy mắt, cô cảm nhận được niềm tuyệt vọng mãnh liệt và nỗi sợ hãi khôn tả xiết.

Cảnh vật hoàn toàn biến ảo, đêm đen trở thành ban ngày, bản thân cô không còn ở khách sạn Hoàng Tuyền nữa mà ở một rừng cây xa lạ. Giống như ở trên sườn dốc lưng chừng một ngọn núi nhỏ. Xung quanh là cây cối xanh tươi, nhưng yên ả tĩnh lặng. Trong thời tiết nóng bức mang theo làn gió mát hây hây, nói rõ đây là buổi chiều hè.

Ảo giác! Mức độ ảo giác thâm sâu hơn trước! Khách sạn Hoàng Tuyền có năng lực khiến người ta nhìn ảo ảnh thành thực tế, cô phải mau sớm thoát ra, nếu không sẽ bị lạc.

Cô giơ cánh tay lên, định thương tổn vật lý bản thân lần nữa. Đau đớn trên người có thể khiến tinh thần thanh tỉnh, đây là chân lý tuyệt đối. Song, khi cô nhìn thấy tay mình, cô không khỏi hoảng hốt hơn.

Lẽ ra cô nắm chặt tay Xuân Thất thiếu, chỉ vì cấu mình một cái nên mới nhất thời buông ra, kết quả lại khiến cho cô lẻ loi một mình, bên cạnh không còn bóng dáng Xuân Thất thiếu và hòa thượng Đàm nữa. Vừa cúi đầu, cô phát hiện cánh tay mình không hề có vết thương, nhưng trang phục thay đổi... Sườn xám nền trắng hoa xanh, áo khoác kiểu Tây đỏ như máu, giày thêu rực rỡ... Cô đưa tay sờ tóc, mái tóc dài uốn xoắn lượn sóng choàng qua đầu vai.

Tại sao? Tại sao cô lại mặc như bà cô tổ Đàm gia vậy? Nếu như soi gương, có thể nào cũng phát hiện ra gương mặt đã thay đổi, mái tóc dài kia có phải hơi có vẻ cứng ngoắc hay không?

Chuyện gì xảy ra? Cô xuyên không? Ma nhập? Hay là...

“Này”. – đột nhiên có giọng nam vang lên sau lưng.

Quay đầu lại, cô thấy một chàng trai hơn đôi mươi chậm rãi đi đến từ khung cảnh xanh biếc mát mắt. Vóc dáng anh rất cao, mặc đồ tây màu trắng, mái tóc dài hất ra phía sau rất chỉnh tề, vầng trán đầy vun, đôi mắt thâm thúy mang theo ấm áp, lông mày rất dài, xệch lên chạm vào tóc mai.

Tiếng nói của anh dù lúc nghiêm túc cũng tựa như mang theo ý cười, khiến người ta vô có thích anh.

Xuân Thất thiếu, dáng vẻ Xuân Thất thiếu đầu thế kỷ này. Lẽ nào anh cũng bị lạc vào dòng xoáy thời gian hay không gian sao?

“Cô là ai?” – Xuân Thất thiếu lại hỏi.

Anh quên cô rồi sao? Hàn Băng đau khổ nghĩ, chưa bao giờ cô nghĩ rằng mất đi tình cảm của anh, lại khiến cô cô đơn và đau khổ đến thế, giống như cội đất trời không có âm thanh và màu sắc. Anh vẫn là Xuân Thất thiếu sao? Anh hỏi cô là ai, như vậy rốt cuộc cô là ai?

Trong đầu cô vang âm lên một tiếng, Hàn Băng đứng sững ra. Trong tích tắc, linh hồn và ý thức cô mê man vô cùng, muốn nắm chặt thứ gì đó, nhưng dường như chìm ngập trong cơn sóng cả màu đen, không ngoi lên được. Khi ngoi lên mặt nước trở lại, cô trả lời trong mù mờ: “Tôi tên Sách Mã.”

Lời vừa thốt lên, cô bỗng bừng tỉnh ngộ, thậm chí có cảm giác nhẹ nhõm.

Đúng vậy, cô là Sách Mã. Hóa ra cô tên là Sách Mã. Mới vừa rồi tại sao phải sững sốt, giống như đã quên mất mình là ai vậy? Bây giờ có thể nhớ ra thật là vui mừng mà. Có điều cùng lúc đó, dường như cô đã quên mất việc quan trọng gì đó. Nhưng ai để ý chứ?

“Còn anh? Anh là ai?” – cô hỏi ngược lại.

Nhìn khuôn mặt tươi cười dưới ánh mặt trời rực rỡ của cô gái ấy, chàng trai chỉ cảm thấy như có một bầy chim nhỏ đáng yêu vỗ cánh bay qua, tâm trạng phấn chấn, cũng tự giới thiệu: “Tôi tên Xuân Bán Vũ, ở thị trấn dưới chân núi.”

“Ồ, là đại thiếu gia Xuân gia à”. - Sách Mã biết – “Tôi biết, anh vừa mới đi du học về, cả huyện lị đều chấn động đó”.

Nhưng Xuân Bán Vũ cười không nói, hỏi ngược lại: “Sao một mình cô chạy chơi trong núi? Không sợ sao?”

Sách Mã nói lại tên của mình lần nữa, để nhắc nhở đại thiếu gia Xuân gia, cô là người miền núi, dân tộc thiểu số. Dân tộc họ hiểu rõ ngọn núi nhỏ này như là vườn sau nhà mình. Tuy dân tộc của cô đã Hán hóa, nhưng vẫn ở trên núi, cô thường xuyên đi lại trên con đường núi này.

Sau đó không biết tại sao cô lại nói: “Sách Mã có nghĩa là hoa đỗ quỳên. Anh biết không, ở tộc tôi, hoa đỗ quỳên gần như nở quanh năm, chỉ có tháng Bảy là không có. Hiện tại là tháng Bảy, nhưng anh lại quen tôi vào lúc này.”

“Tôi vẫn cho rằng đỗ quỳên nở vào mùa hạ, là hoa mùa hạ”. – Xuân Bán Vũ cười, thật không phụ họ của anh, khiến người ta như tắm gió xuân – “Nhưng không sao, tạm thời tôi sẽ không đi, chắc chắn được thấy hoa đỗ quỳên nở khắp núi đồi. Tôi chưa quen thuộc ngọn núi này, đến lúc đó nói không chừng phải phiền cô làm hướng dẫn đó”.

Nói xong, anh tò mò nhìn trang phục của Sách Mã. Lúc này cô mới ý thức được tại sao Xuân Bán Vũ lại cho rằng cô là con gái người Hán. Cô vốn có huyết thống người Hán, tướng mạo nhỏ nhắn thanh tú, huống chi hiện tại mặc trên người...

“Trang phục là đại tiểu thư Đàm gia cho tôi, bởi vì tôi giúp cô ấy một chuyện nhỏ. Tóc cũng là cô ấy làm cho tôi, nghe nói con gái ở thành phố lớn đều như vậy, chỉ có đôi giày thêu này là của tôi thôi. Đàm lão gia còn cho tôi soi kính Tây Dương(*)...Ồ, nghe nói kêu là chụp hình đó. Đẹp không?”

(*) Kính Tây Dương hay còn gọi là kính chiếu ảnh là một món đồ chơi dân gian. Đặt một bức tranh phong cảnh dưới thấu kính, người xem sẽ thấy hình ảnh phóng đại qua kính.

“Đẹp, nhất là giày”.

Hai người nhìn nhau, đồng thời nở nụ cười.

Sách Mã cảm thấy hơi kỳ quặc, tuy cô là con gái vùng núi, tính cách thẳng thắn nhưng cũng sẽ không thoải mái tùy ý như vậy đối với một chàng trai xa lạ lần đầu gặp gỡ. Nhưng Xuân Bán Vũ trời sinh dễ dàng khiến

người ta nảy sinh thiện cảm, hoặc là, trong lòng hai người đều không hiểu vì sao có một cảm giác thân quen đối phương. Cho nên giữa họ hoàn toàn không có sự phòng bị.

“Cô giúp đại tiểu thư Đàm gia làm việc gì vậy?” – Xuân Bán Vũ tò mò hỏi.

“Đây là bí mật”. – Sách Mã trả lời úp mở.

Trong huyện lỵ dưới chân núi, Xuân Thị và Đàm Thị là hai đại phú hộ, lại là thế giao. Có điều, chàng trai trước mặt này đi du học mấy năm mới vừa trở về, đương nhiên không biết đại tiểu thư Đàm gia mắc chứng bệnh lạ, sau mùa xuân năm nay càng ngày càng kém. Cô là người thừa kế sức mạnh vu nữ(*) trong tộc, bình thường đảm đương nhiệm vụ trấn an vong linh và trị bệnh cho tộc mình, lần này mang theo thảo dược đi làm phép. Nhưng cô biết, cô không trị được căn bệnh lạ kia, chỉ có thể khiến đại tiểu thư Đàm Dung bớt khó chịu thôi.

(*) Vu nữ: bà mo, phù thủy.

Sự việc liên quan đến đại tiểu thư nhà người ta, cô không thể tùy ý tiết lộ. Nghĩ đến hai nhà là thế giao, chắc chắn là không lâu sẽ rõ ràng thôi mà.

Lần đầu gặp gỡ chính là ngoài ý muốn, nhưng hết sức vui vẻ.

Thời gian bị lực lượng thành bí thúc đẩy, tái diễn lại cảnh trăm năm trước.

Đối với lần này, người trong cuộc không hề biết rõ, chỉ như giọt nước, thân bất do kỷ chảy xuôi theo dòng ký ức. Dù sao mỗi người chỉ có một trái tim, đầu óc cũng chỉ có một. Khi họ có được một kiếp, thì sẽ mất đi một kiếp khác, đến tận khi sự thật rõ ràng, tự nhiên sẽ trở về.

Kể từ ngày hôm đó, Xuân Bán Vũ liền hẹn Sách Mã, về sau ngày nào cũng theo cô đi dạo chơi cảnh non xanh nước biếc, liên tiếp hơn nửa tháng, hai người đi chung với nhau cực kỳ hòa hợp. Sách Mã không hề giống con gái trong núi, có kiến thức rộng rãi với thế giới bên ngoài. Cha cô là người Hán, có học vấn và tư tưởng cởi mở, dạy dỗ con gái vẫn giữ được bản tính chất phác của người miền núi, lại có sự thông minh dịu dàng của con gái thế gia. Hai tính cách đặc biệt kỳ lạ này dung hợp vào nhau, cuốn hút trái tim Xuân Bán Vũ chìm đắm. Mà Xuân Bán Vũ lịch sự nho nhã, học thức sâu rộng, cũng khiến Sách Mã thầm nảy sinh tình cảm.

Nhưng Sách Mã có điều lo ngại, bởi vì thân phận và năng lực kỳ lạ của cô, cô rất sợ Xuân Bán Vũ sẽ để ý. Con cháu vong tộc, công tử thế gia có thể kết bạn thẳng thắn với con gái vùng núi đã tốt rồi, không thể nào tiến thêm một bước quan hệ nữa. Cha của cô năm đó xông vào đại họa, không thể sinh tồn ngoài núi nên mới ở lại tại một tộc trên núi.

Mà cô thuộc về một nhánh trong tộc này, kế thừa pháp thuật. Vu nữ đời trước qua đời, pháp thuật sẽ thần truyền lại cho một đứa trẻ trong một chi khác của bộ tộc, không phân biệt là nam hay nữ. Chỉ một đêm, một giấc mơ, sau khi tỉnh lại tự nhiên biết rõ rất nhiều câu thần chú, cũng có rất nhiều năng lực điều khiển bóng tối và lực lượng thần bí.

Cô không biết tại sao cô lại được chọn, nói cho cùng cô chỉ có một nửa dòng máu của tộc mình. Nhưng kể từ khi cô được trao mệnh, việc cúng tế, chủ trì tang ma, giao tiếp với thần linh tổ tiên và việc chữa bệnh thích đáng trong tộc đều do cô phụ trách.

Cô thật sự có thể “nghe” rất nhiều âm thanh không nên xuất hiện, “thấy” những hình ảnh không phải là của thế giới này. Cô có thể trấn an vong linh, nói chuyện với người chết, Dĩ nhiên không phải là nói bằng miệng, mà là những thứ âm thanh và hình ảnh vốn nên biến mất kia sẽ phản ánh rõ ràng trong đầu cô. Thậm chí cô có thể điều khiển thi thể, tựa như người dẫn xác Tương Tây, có điều là phương pháp khác nhau.

58. Cưới Ma

Cha nói với cô, người chết là đáng tôn trọng nhất. Bất kể khi còn sống thế nào, cái chết đều khiến họ sạch sẽ, bình lặng, tất cả ân oán đều chấm dứt từ đó.

Cha còn nói, không ai sợ thi thể của dã thú hung mãnh đã chết, ngay cả trẻ con cũng dám bước đến đá vùi cú. Nhưng nếu con người qua đời, dù chỉ là trẻ con, người chết lại làm cho con người sợ hãi ngoại trừ thân nhân ra không ai dám đến gần. Cho nên năng lực của cô rất tài ba, phải nên nghe theo thiện niệm, hết lòng giúp đỡ người khác.

Tuy cô có sức mạnh nhưng cũng cảm thấy sợ hãi.

Mỗi lần cúng tế, mỗi lần tang ma, mỗi lần nói chuyện với tổ tiên...

Cô không nên sợ hãi như vậy, cô đang làm đúng, đây là trách nhiệm của cô, cô tự nói với mình hết lần này đến lần khác. Nhưng nỗi sợ hãi vẫn trước sau như một. Hoặc đó là cảm giác tạo nên từ nỗi cô độc. Bởi vì chỉ có mình cô có thể thấy được người và việc ở thế giới khác. Cô hi vọng bản thân mình bình thường biết bao, hi vọng trong lòng có nguồn suối khiến cô an bình, nhưng cô chỉ có thể cắn chặt răng, kiên trì tiếp tục.

Gần đây trong tộc xảy ra sự cố không tầm thường, có người cần tẩm liệm an táng. Cho nên cô mời Xuân Bán Vũ tham dự. Lúc trước anh nhiều lần đòi trải nghiệm cuộc sống bản làng, cô vẫn không đồng ý. Lần này cô cảm thấy là thời cơ tốt nhất, thể hiện bản thân chân chính trước mặt Xuân Bán Vũ. Nếu anh lùi bước, hoặc là không chịu được thì chuyện tình cảm còn chưa chính thức bắt đầu này cũng không cần thiết tiếp tục nữa.

Mà tập tục mai táng của người dân tộc cô vô cùng đặc biệt, khác biệt rất lớn với người Hán và những dân tộc khác.

Bởi vì phải khiêng linh cữu lúc nửa đêm. Bởi vì vong hồn sẽ tự tìm huyết.

“Anh sợ không?” – ban đêm, khi cô mặc xong trang phục vụ nữ phải mặc lúc chủ trì nghi thức, tâm tình thấp thỏm hỏi Xuân Bán Vũ.

Xuân Bán Vũ cười cười không trả lời, chỉ lắc đầu.

Nhìn đôi mắt dịu dàng của anh, đột nhiên Sách Mã cảm thấy lòng mình ấm áp, vô cùng yên bình. Cô cảm thấy nỗi sợ hãi quá nhiều bình thường như đã biến mất. Chàng trai này tựa như có năng lực trấn an cô, vô cùng kỳ lạ.

Cô không khỏi tròn to mắt, hoảng hốt nhìn anh, lại nghe anh nói: “Sách Mã em thật đẹp, nhìn em như nhìn thấy bông hoa nở trong giá rét, thật không phụ cái tên này”.

Anh nói như lẽ đương nhiên, khiến cô ngay cả đỏ mặt cũng có vẻ dư thừa. Nhưng cô chưa kịp nói được gì thì người trong tộc đã đến gọi cô, mặt trăng đã treo giữa trời, nghi thức đưa tang sắp bắt đầu.

Trên núi đen như mực, mọi người xếp thành một hàng uốn lượn, như đàn kiến đi từ từ. Ánh trăng ảm đạm hiển lộ cảm giác quái dị và chẳng lành. Trong bản, ngoại trừ người già và trẻ con không thể đi đường núi, gần như toàn bộ đều tham gia tang lễ. Trong tay mỗi người đều cầm một cây đuốc, lập lòe lập lòe, vừa xua đi không khí âm u lạnh lẽo trong núi, vừa khiến yêu ma quỷ quái lùi ra xa.

Như bình thường, Sách Mã đi đầu, theo sát cô là quan tài bốn người khiêng, sau đó nữa là dân làng. Tất cả mọi người cố gắng không phát ra bất cứ âm thanh gì, để tránh kinh động vong linh, mang đến tai họa cho bản thân. Nhưng tiếng bước chân lạo xạo bị gió núi truyền văng vẳng trong âm u khiến mỗi người đều cảm thấy bên cạnh có “người” khác đang đi đi lại lại, phát ra tiếng vang như tiếng thở dài.

Vào mỗi lúc như vậy, Sách Mã đều đổ mồ hôi, mồ hôi lạnh như mạch nước ngầm. Hơn nữa bên hông quần chuông dẫn hồn vang tiếng lanh lảnh theo bước chân cô đi, càng lộ vẻ cao vút trong cảnh tĩnh mịch lạnh lẽo. Cô không dám quay đầu lại, cô luôn cảm thấy có vô số đôi tay vô hình đưa đến từ bốn phương tám hướng tóm lấy cô, muốn cùng cô trở lại nhân gian, nhưng lại bị tiếng chuông dẫn dắt phải đi về nơi không biết kia.

Cô có thể cảm nhận được nỗi đau khổ và luyến tiếc, đau lòng và tuyệt vọng này khi cất lên tiếng sáo xương.

Tiếng sáo vang lên, chặt đứt quuyến luyến với trần thế, thấp lên hi vọng tái sinh.

Cây sáo kia được làm từ xương cánh tay người, lúc thổi âm thanh chói tai như tiếng ma khóc, khiến lòng người rất sợ hãi. Khi tiếng sáo vang lên, kẻ nhất gan chân sẽ bủn rủn không thể đi nổi, cần người khác dìu

đờ. Nhưng nó là tế tự của dân tộc cô, pháp khí của lễ tế, vô cùng thần thánh, đại diện cho con đường sáng ngời phía trước.

Tu... leng keng... Tu... leng keng...

Hai loại âm thanh pha trộn vào nhau như tiếng thì thầm của bóng đêm. Ngay sau đó, Sách Mã thấy cách phía trước hai mét hiện ra bóng đen lay động, có phần giống bóng trắng do mây trôi qua trên trời. Nhưng cô biết đó là bóng người, vô cùng nhỏ thó, cơ thể hơi cồng, khi cây đuốc đến gần thì biến mất, rồi lại xuất hiện khi ánh sáng rời xa.

Sách Mã thở phào nhẹ nhõm.

Người chết dẫn đường rồi! Cô ta đã tìm được đất chôn xương của mình, như vậy cô và dân làng khôn cần phải đi loạn khắp núi nữa. Nhìn phương hướng, cô ta chẳng hề chọn sai, cần là bị trí nghĩa địa của làng. Cô ta vẫn quyết định về nhà, không làm cô hồn dã quỷ.

Người chết là một quả phụ trong bản, lúc cô ta lên núi một mình thì lạc đường, bị một đám báo núi hung mãnh bao vây trong nhà thợ săn, sau khi trở về thì có thai. Có người nói cô bị báo núi tinh chiếm đoạt thân thể, thứ sinh ra sẽ là yêu tinh. Cũng có người nói, lên núi lạc đường gì đó chỉ là viện cớ, cô ta chính là đi vụng trộm. Còn có người nói người đàn ông của cô ta là quỷ phụ chết ở nhà thợ săn, muốn để lại đời sau...

Nhưng cô ta không nói gì hết, uống thuốc độc tự vẫn, một xác hai mạng.

Bất kể phong tục của người Hán hay của dân tộc họ, đều cho rằng chết kiểu này là khá “hung”. Nếu như cô ta không lựa chọn nghĩa địa của tộc thì là không cam lòng, không phục, bản làng phải làm lễ cúng bái lớn. Nếu không chịu ngủ yên thì là hung họa. May mà quả phụ này vẫn quyết định về nhà, khiến Sách Mã thở phào nhẹ nhõm.

Cô chưa từng làm lễ cúng bái kiểu này, nên cô lo lắng bản thân không chịu được. Ngay cả khi làm nghi thức tang lễ bình thường, sau khi trở về cô sẽ bệnh một trận. Trưởng tộc nói cô có một nửa huyết thống người Hán, cho nên không cách nào dung nạp tất cả pháp thuật của bốn tộc. Nhưng cô biết chắc, là do cô khiếp sợ.

Ai nói vụ nữ không biết sợ chứ? Cô đi bên rìa bóng tối và ánh sáng, ngũ hành thiêu lửa, thật sự chỉ cố hết mình chống đỡ thôi.

Oa... Không biết từ đâu truyền đến tiếng kêu của dã thú, giống như tiếng trẻ con khóc trong đêm.

Sách Mã giật nảy mình, dừng bước chân lại. Người phía sau không để ý suýt nữa đụng vào cô. Tuy bước chân đã ngừng nhưng không biết tại sao quan tài lại rơi xuống đất. Đáng sợ hơn chính là lúc này vị trí của họ là chỗ sườn dốc, sau khi quan tài rơi xuống, liền lăn xuống dưới.

Mọi người kinh hãi, nhưng không ai dám đuổi xuống theo.

Mà xung quanh lúc này tiếng dã thú kêu càng lớn hơn, từng tiếng, từng hồi, tựa như đau thương lại như phần nộ, cũng càng huyền ảo, hiển nhiên là cả bầy đàn. Trong bóng tối mịt mù, thỉnh thoảng còn thoáng hiện lên ánh sáng xanh lá, không phải lửa ma trời, mà là mắt dã thú.

“Là báo núi!” – không biết ai hét hoảng kêu lên một tiếng.

Sách Mã nắm chặt sáo xương, cơ thể căng thẳng. Cô rất sợ, cô muốn chạy trốn, nhưng cô biết toàn bộ tộc đang trông cậy vào cô. Nếu cô không biểu hiện kiên cường, mọi người sẽ tản mất, trong màn đêm nguy cơ bốn phía này rất dễ gặp nguy hiểm. Nhưng cô không biết phải làm sao. Cô rất sợ, dù sao từ nhỏ đến lớn cô chưa từng gặp phải tình cảnh này.

“Nắm tay anh sẽ không sợ nữa”. – bỗng nhiên Xuân Bán Vũ luôn đứng khuất trong đám người lại xuất hiện bên cạnh cô, đưa bàn tay ấm áp ra. Nụ cười anh vẫn khiến người ta như tắm gió xuân, điều kỳ lạ nhất là có thể trấn an được cảm xúc của Sách Mã một cách khó hiểu. Như thể trên người anh có một luồng sáng, có một sức mạnh có thể che chở cô, khiến cô nguôi đi nỗi sợ, rời xa khủng hoảng, sau đó đưa ra lựa chọn chính xác.

Tại sao anh có thể trấn định dòng suy nghĩ của cô? Là vận mệnh, số mạng hay là ý trời an bài? Lẽ nào vu nữ như cô phải tìm được chàng trai như anh mới có thể toàn vẹn?!

Cô không kịp suy nghĩ nữa, cảm giác an toàn kia khiến cô tỉnh táo, lập tức cầm lấy thanh sáo xương, thổi một khúc trấn tà.

Tiếng nhạc đơn điệu, vang lên chói tai khiến người ta sồn cả gai ốc. Xung quanh, ngay cả gió đêm cũng thêm âm u, lạnh thấu xương người. Nhưng chỉ có tiếng sáo thê lương này mới có thể trấn áp tiếng tru của đám dã thú không biết tên kia.

Ngọn núi yên tĩnh trở lại. Ngay cả tiếng gió thổi lá cây xào xạc cũng biến mất.

Rầm! Rầm! Trong sự yên tĩnh như tờ, có tiếng va chạm vang lên từ dưới sườn núi, giống như quả phụ đã chết kia đang đập nắp quan tài, đập từng cái từng cái một.

Tất cả mọi người đều kinh hãi, âm thanh kia như dội mạnh vào lòng người. Có người sợ đến mức nhỏ giọng thút thít, không ai dám nhúc nhích. Bình thường quả phụ kia là yếu đuối nhất, ai cũng có thể ăn hiếp cô ta. Nhưng sau khi cô ta chết, giờ phút này, người nào cũng đều sợ cô ta.

Đều nói bình sinh không làm việc trái với lương tâm, nửa đêm gõ cửa lòng không sợ. Nhưng nguyên nhân quả phụ này im hơi lặng tiếng chết đi là do tất cả những lời đồn đại trong làng, sự khinh bỉ lạnh lùng của dân làng cũng như dao kiếm đâm vào người cô ta. Mà chưa từng có ai nghĩ đến việc quan tâm và thông cảm, cũng chính điều đó đã bức bách cô ta tìm đến cái chết.

Trong đám đông này, ai là người hoàn toàn sạch sẽ? Ngoại trừ Xuân Bán Vũ ra thì không còn ai khác.

Nhưng cô ta đã chọn ở lại nghĩa địa của tộc mà? Nếu không thì đâu có chỉ đường cho cô, nhưng mà quan tài rơi xuống sườn núi sẽ khiến cô ta hiểu lầm là người trong làng lại muốn vứt bỏ cô ta. Điều này khiến cô quả thật rất lo lắng

“Hay là... nhập thổ vi an đi”. – Xuân Bán Vũ khẽ nói, dẫn đầu đi xuống sườn núi.

Cha của Sách Mã và hai người trung niên có uy tín trong làng thoáng do dự rồi cũng đi xuống theo. Dân làng còn lại tụ lại chen chúc nhau đứng ở trên cao nhìn xuống với Sách Mã.

May mà có cây đại cản trở, quan tài không lăn xa lắm, cũng không bị vỡ. Bốn người nhanh chóng khiêng quan tài trở về. Có tiếng kéo kẹt kéo kẹt khe khẽ vang lên, không biết do quan tài mỏng quá nên phát ra tiếng kêu, hay là tiếng móng tay cào lên ván gỗ. Không ai dám lắng nghe, tất cả đều giả bộ như không nghe thấy, đoàn người tiếp tục đi về phía trước.

Có người thay Xuân Bán Vũ khiêng quan tài, nhưng anh không về lại hàng ngũ mà là đi theo sát phía sau Sách Mã.

“Đừng sợ”. – anh khẽ nói – “Rừng núi trống trải, âm thanh vang lên không thể xác định. Có lẽ do khí hoang hay gì đó đùa dai, cầm nhánh cây gỗ vào gì đó không chừng”.

Sách Mã cười khổ lắc đầu.

Rất nhiều việc cô không hiểu được, cũng không thể nào phán đoán thật giả. Cô đành phải... làm theo mệnh lệnh vu thuật đột ngột xuất hiện trong đầu thôi. Hiện tại cô chỉ muốn làm xong lễ mai táng này, sau đó trở về bản làng nghỉ ngơi.

Có Xuân Bán Vũ ở bên cô không sợ nữa. Nhưng cô rất nghi ngờ bản thân mình, lẽ nào bởi vì chuyện này mà cô muốn giữ anh lại bên cạnh mình sao?

Tiếp theo tất cả thuận lợi. Lúc sắp hừng sáng, rốt cuộc quả phụ trẻ tuổi cũng trở về cát bụi. Lúc xuống núi, Sách Mã vì phạm tập quán không được quay đầu, cô quay người nhìn lại.

Cảnh núi mênh mông chẳng hề có hiện tượng kỳ lạ xuất hiện. Nhưng trong cô bỗng cảm thấy bình thản và giải thoát. Cho nên cô hiểu quả phụ kia đã thả lỏng, cũng nghe thấy gió núi gọi cô ta trở về, giống như câu ca dao cô thường hát. Nơi xa hơn có ánh chớp màu xanh lục sẫm, giống như mắt báo núi.

Sau khi về nhà, Sách Mã bệnh nặng một trận như bình thường. Lần này không phải sợ mà là mệt. Không như tưởng tượng, việc thổi thanh sáo xương đã tiêu hao hết tinh lực của cô. Mà Xuân Bán Vũ trải qua chuyện này được người trong bản chào đón, nên lúc nào cũng chạy đến thăm Sách Mã.

Hai người không du sơn ngoạn thủy nữa, có thể bình yên ngồi tán gẫu. Hai người hưởng nền giáo dục khác nhau, hoàn cảnh sinh trưởng khác nhau, nhưng lại hòa hợp đến kỳ lạ, chuyện gì cũng nói được, dần dần cô có cảm giác giao hòa cả thể xác lẫn tinh thần.

“Sách Mã, em đi theo anh được không?” – rốt cuộc Xuân Bán Vũ hỏi câu này.

Nhưng Sách Mã vẫn chưa trả lời thì người hầu trong nhà Xuân gia đã lên núi, nói xảy ra việc lớn, cần anh lập tức trở về. Chờ Xuân Bán Vũ đi được không bao lâu, người hầu Đàm gia cũng đến tìm Sách Mã.

“Đại tiểu thư nhà chúng tôi qua đời rồi”. – người hầu rơi lệ nói – “Gia chủ chúng tôi thương tiếc em gái chưa xuất giá đã về trời, cho nên dự định tổ chức cưới ma cho đại tiểu thư, hi vọng vu nữ Sách Mã có thể chủ trì nghi thức”.

59. Điều Khiển Xác

“Sách Mã, quyết định của con thì sao?” – tối hôm đó, cha hỏi cô.

Sách Mã rất do dự. Cô thật sự không muốn cử hành hôn lễ cho người chết. Nhưng người Đàm gia tin tưởng lực lượng thần bí đến từ vùng núi, cho nên đồng ý thu mua toàn bộ vải dệt và nông sản của bản họ trong năm sau. Ở thời đại lưu hành vải dệt bằng máy như hiện nay, lời hứa này có thể đảm bảo một năm yên ổn cho tất cả dân bản.

Vì thế cô phải đi.

Nhưng cô rất muốn chờ Xuân Bán Vũ trở lại, muốn bàn bạc với anh, bảo anh đi với cô. Dù sao có anh ở bên cạnh, cô sẽ an lòng, có thể lấy niềm tin chiến thắng sợ hãi. Nhưng Xuân Bán Vũ từ lúc vội vã bỏ đi, không sai ai đến nhắn tin cả, không biết trong nhà đã xảy ra chuyện gì.

Nghĩ lại, Đàm gia và Xuân gia là thế giao, có phải vì đại tiểu thư Đàm Dung qua đời, cho nên Xuân gia mới gọi anh mau chóng về giúp đỡ không? Cái gọi là thế giao chắc là còn thân thiết hơn cả họ hàng bình thường nữa nhỉ?

Nói không chừng có thể gặp được anh lúc cử hành nghi thức cưới ma ở Đàm gia. Lúc trước anh đã biết năng lực của cô, chẳng hề biểu hiện chán ghét và sợ hãi. Như vậy, khi anh thấy cô chủ trì nghi thức đám cưới ma chắc cũng không nảy sinh ác cảm với cô chứ?

Do dự rồi rồi rầm rất lâu, cuối cùng cô vẫn gạt đầu.

Về chuyện Xuân Bán Vũ trước khi đi hỏi cô có chịu đi theo anh hay không, cô còn chưa nghĩ ra. Ý của Xuân Bán Vũ chắc là muốn dẫn cô rời khỏi làng, rời khỏi thành thị nhỏ vùng Tây Nam không bị lửa chiến tranh tàn hại này, đến sống ở một nơi khác. Tuy hai người họ yêu thương lẫn nhau, nhưng chắc Xuân gia không cho phép Xuân Bán Vũ cưới vu nữ miền núi như cô đâu?

Anh không phải muốn cùng cô bỏ trốn, mà là muốn đến một nơi tự do khác cưới cô. Cô hiểu ý của anh, nhưng cô phải có trách nhiệm với bản làng mình. Trước khi cô không còn vu lực thần bí, tự nhiên mà truyền cho một đứa bé khác, làm sao cô có thể làm thế để rời đi được chứ?

Mà trừ phi cô chết, năng lực của cô không cách nào chuyển dời được.

Sách Mã phiền não và khó xử ở đây, nhưng không ai nghe cô tâm sự. Cho nên cô dứt khoát tập trung tinh thần vào việc cử hành nghi thức cưới ma cho Đàm đại tiểu thư.

Đàm gia ăn nên làm ra, gần như cuộc sống cả trấn nhỏ dưới chân núi đều xoay quanh Đàm gia. Không nói đến núi vàng núi bạc, nhưng em gái của gia chủ nhà họ Đàm, cô gái duy nhất của thế hệ này, còn là cô gái được thương yêu vô cùng ngã bệnh, thuốc tốt gì Đàm gia cũng dùng hết rồi. Nhưng căn bệnh của đại tiểu thư Đàm gia vô cùng kỳ lạ, có phần giống với bệnh phong nhưng lại không phải, trên người không ngừng

mọc ra chấm đỏ. Khi chấm đỏ lặn đi, da thịt kia tựa như vỏ cây đã chết, máu không thể tuần hoàn dưới lớp da ấy nữa, cũng không còn chút sức sống nào.

Đàm gia cho rằng đây không phải là bệnh, là gặp phải tà vật gì đó, cho nên Sách Mã và đám vu sư vu nữ vài bản làng gần đó được xem là khách quý của Đàm gia. Nhưng căn bệnh lạ của Đàm đại tiểu thư vẫn không chuyển biến tốt đẹp, chỉ có thảo dược của Sách Mã mới khiến cô ta dễ chịu hơn chút.

Hiện tại, cuối cùng thuốc và châm cứu không còn tác dụng nữa.

Thật ra đôi khi cái chết không phải là đau khổ mà là giải thoát.

Quyết định rồi, sáng sớm hôm sau Sách Mã đã xuống núi, đến tòa nhà lớn của Đàm gia. Từ đằng xa, đã thấy được Đàm gia giăng đèn kết hoa, chẳng hề có biểu hiện sắp làm ma chay, ngược lại giống như có việc mừng.

“Gia chủ tôi thật sự thương xót đại tiểu thư, không đành lòng để cô ấy cô đơn nằm dưới đất, không được con cháu thời sau thờ phụng trong từ đường, cho nên nhất định phải tổ chức một đám cưới ma cho đại tiểu thư”. Đại quản gia Đàm phủ đích thân ra đón Sách Mã, lại giải thích – “Bởi vì không biết cô Sách có nhận lời hay không, cho nên lão gia chúng tôi cũng mời một vị đại vu sư rất nổi tiếng sống cách đây năm trăm dặm đến nhà. Xem hai vị ai chịu làm chủ trì, cử hành hôn lễ cho đại tiểu thư. Hơn nữa, tiểu thư chúng tôi còn chưa vào âm trạch(*), được coi là thành thân chính đáng. Vị đại vu sư kia đã đến từ sớm, đã chuẩn bị ở hậu đường rồi. Nhưng cô Sách là khách quý của Đàm gia chúng tôi, kính xin ở lại xem hôn lễ ạ. Cô yên tâm điều kiện đã nói lúc trước, Đàm gia chúng tôi vẫn giữ lời”.

(*) âm trạch: người mê tín gọi mộ là âm trạch.

Nói đến đây rồi, làm sao Sách Mã không gật đầu cho được chứ? Thời tiết Tây Nam nóng ẩm, thi thể không thích hợp bảo tồn. Tuy cô chỉ do dự một ngày, nhưng Đàm gia nóng lòng, mời người cao siêu khác cũng không sai. Vả lại, tuy cô nhận lời muộn, nhưng Đàm gia vẫn quyết định thực hiện lời hứa đằng hoàng, cô còn có gì không hài lòng chứ?

Trong tình huống này, cô cũng không nên bỏ đi lập tức. Tuy cô thật sự không muốn tham gia buổi hôn lễ mang cảm giác bệnh hoạn này, nhưng cô vẫn là người đại diện cho tộc cô, nên nói vài lời an ủi cũng như chúc mừng. Sau đó, Đàm đại quản gia mời cô cứ tự nhiên, còn ông ta bận rộn chuẩn bị việc khác.

Khoảng thời gian gần đây cô thường lui đến Đàm gia, cho nên không cần ai dẫn dắt, lững thững bước vào phòng khách dành cho nữ trong viện. Bước lên hành lang nhìn từ mái hiên đã nhìn thấy phòng khách dành cho nữ, chính là nơi mái hiên có khắc chữ “Phượng hỉ đào tiên”.

Sách Mã đi từ từ, suốt quãng đường luôn cảm thấy khó chịu. Cả khí trường của Đàm phủ đều lạ lùng. Trong ngoài cả tòa nhà, nơi nơi treo màn trướng và hoa hồng đỏ thắm, điều này vốn phải vui mừng vô cùng. Nhưng những tới tới nam nữ cô gặp trên đường đều lặng im thín thút, cúi đầu nhanh chóng đi qua, giống như có ma đuổi theo vậy. Trong viện và ngoài viện nói là lạnh phắc như tờ cũng không ngoa, cho nên cảnh vui mừng này đúng là quái dị không sao tả xiết. Chẳng những không hề tưng bừng và đông vui, ngược lại u ám như tòa nhà lớn Đàm gia là một ngôi mộ khổng lồ.

Cô tìm được phòng khách nữ, phát hiện bên trong không có một bóng người. Lúc này cô mới nghĩ đến, loại chuyện liên quan đến cưới ma là phải tiến hành vào ban đêm, khách khứa sẽ không đến sớm như vậy. Một mình cô đứng trong khoảng sân rộng lớn, nhìn phòng khách trống rỗng, lòng thật sự không muốn ngồi đợi trong đó chút nào.

Đang trong lúc do dự, đột nhiên thấy một bóng dáng còm nhom chột lóe lên ở cửa mặt trăng nổi liền trong sân, sau đó không thấy nữa... Quần và áo khoác đen mới toanh, giày vải nền đen để trắng. Mái tóc dài muối tiêu quần rất nhiều xương, xem ra đủ cả xương thú và xương người, sau đầu là một miếng hình chữ thập, không biết trai hay gái.

Sách Mã cau mày.

Bóng dáng kia thoạt nhìn không giống người ở đây, không phải là tên trộm thừa dịp đang loạn vào chòm chìa, hay là người hầu xấu tính chứ? Cô là vu nữ, là khách quý, là người không làm vẩn nhận thù lao, tuyệt

đôi không thể giả bộ như không nhìn thấy. Cho nên cô lặng lẽ theo sau, phát hiện ra bước chân người đó đi với tốc độ cực nhanh, mà còn vào khuê phòng của Đàm đại tiểu thư ở nội viện.

Sách Mã rất cuộc muốn kêu người, nhưng lại phát hiện nơi đặt linh cữu vốn dĩ nên có rất nhiều người hầu bà vú túc trực lại không có một bóng người. Không chỉ có trong viện, ngoài viện cũng không có hơi thở con người. Không biết còn tưởng rằng người trong nhà này đều chết hết rồi.

Tại sao lại có thể để thi thể lại một mình trong viện chứ? Nếu như gặp phải kích thích bên ngoài hoặc là sinh vật có linh tính, ví như mèo chạy đến, nhảy qua thi thể thì sao? Vả lại, để mặc như vậy cũng là bất kính với người chết nữa.

Trong thoáng chốc, cô bất chấp tất cả, lập tức xông vào nhà đi bắt “trộm”. Nhưng mới bước vào cửa thì sợ đến mức suýt nữa ngã xuống đất. May mà cô từng thấy rất nhiều người chết, đã chủ trì rất nhiều việc tang ma, lúc này mới không sợ hãi thét lên.

Đàm Dung – Đàm đại tiểu thư – đang ngồi trong phòng bên cạnh bàn Bát Tiên đưa mặt ra ngoài. Người mặc bộ đồ cưới đỏ rực, mũ phượng và khăn quàng vai, bởi vì cái ghế rất cao, hai chân treo lủng lẳng không tự nhiên, chỉ có mũi chân chìa xuống đất.

Mà cô ta không phải đã sống lại, xác thực là đã chết không thể sống lại nữa. Hai mắt nhắm nghiền, khuôn mặt bôi son phấn rất dày nhưng vẫn không thể che dấu được màu xám ngoét và tử khí. Nhưng chính bởi vì cô ta là một người chết, lúc này lại “sống sờ sờ” ngồi ở đằng kia mới cực kỳ kinh khủng.

“Đây là vụ nữ Sách ở miền núi này sao?” – một tiếng nói già nua vang lên, nghe giống như thốt ra từ cây khô.

Sách Mã quay phắt đầu lại, phát hiện bóng dáng còm nhom vừa rồi là của một ông lão. Ông ta đang đứng bên cạnh, cười tít mắt nhìn cô. Là cười sao? Bởi vì thoạt nhìn còn khó coi hơn cả khóc nữa. Tuổi của ông lão này lớn đến mức không tính ra được, nếp nhăn to lớn và vết thương trên mặt xen lẫn vào nhau, kinh khiếp không tả nổi. Nhưng lưng ông ta thẳng tắp, mắt lóe sáng, chắc là rất khỏe mạnh.

“Chắc chắc, trách sao vụ lực suy tàn”. – ông lão khinh miệt lắc đầu – “Sức mạnh một dân tộc lại do cô gái trẻ tuổi như vậy nắm giữ, điều mang đến không phải thần dụ mà là tai họa”.

“Ông là đại vu sư cách đây năm trăm dặm”. – Sách Mã lập tức đoán ra là ai.

Người này khiến cả người cô lạnh từ trong xương, nhưng cô kiềm chế, tỏ vẻ quật cường không sợ hãi. Nhưng mà, Đàm gia đại tiểu thư mới chết có một ngày, người này đã từ ngoài năm trăm dặm chạy đến sao? Mới vừa rồi không suy nghĩ, bây giờ suy nghĩ đã thấy chuyện đây khó hiểu. Làm sao Đàm gia tìm được ông ta, làm sao đưa tin? Tây Nam nhiều núi, đường núi năm trăm dặm, cô suy tính cả một đêm có nên chủ trì lễ cưới ma này hay không, nhưng vị đại vu sư này làm sao đến nhanh như vậy được?

Dường như đại vu sư biết suy nghĩ trong lòng cô, khẽ cười nói: “Tôi đã sớm tính ra Đàm đại tiểu thư phải chết hôm qua, nên canh giữ ở đây trước. Nhưng chủ nhân Đàm gia vẫn muốn cô làm, có điều Đàm đại tiểu thư không đợi được”.

Ông ta nói, rồi nhìn thi thể Đàm đại tiểu thư một cái, dường như cô ta có thể trả lời vậy.

“Ông đừng nên làm chuyện thương thiên hại lý”. – Sách Mã nói lớn tiếng – “Sống chết có quy luật, không thể phá vỡ”.

“Làm sao có thể? Chỉ là một lễ cưới ma thôi mà”. – đại vu sư cười tà quái, lại có vẻ xót xa không tả được – “Cô chưa từng mất người thân nhất yêu nhất đúng không? Cho nên cô không hiểu được người đau khổ mất đi người yêu đều hơi điên cuồng, còn điên đến mức cùng cực, sẽ đối đãi người chết giống như người sống, dùng cách thức này chứng minh người mình yêu chưa chết. Hoặc để che giấu nỗi đau trong lòng, đền bù vào thiếu sót trong lòng, tận đáy lòng không muốn thừa nhận người chết đã mất. Giống như Đàm lão gia, anh ta muốn tận mắt thấy em gái thân yêu của mình lập gia đình, tự “bước” vào lễ đường”.

“Ông muốn điều khiển xác?” – Sách Mã trợn to mắt. Không biết tại sao trong lòng nảy sinh từ “biến thái”. Cô không biết tại sao lại dùng từ này, chỉ là tự nhiên xuất hiện thôi.

“Dễ hơn dẫn xác nhiều”. – đại vu sư đột nhiên lại gần một bước, khẽ nói – “Cô không biết sao? Vị hôn phu của Đàm đại tiểu thư là một người đàn ông còn đang sống sờ sờ đây. Như vậy có thể phức tạp hơn việc hai bài vị thành thân, vì sau này phải dời mộ mấy lần. Đàm lão gia đã sớm biết em gái mình không sống lâu, nên đã lập hôn ước từ trước. Nếu không làm sao được chứ?”

Sách Mã kinh hãi nhích qua bên cạnh một bước, quả thật khó có thể tin được.

Ai sẽ lấy người chết chứ? Đàm lão gia ép ai cưới cô em đã chết của anh ta? Mà từ biến thái lại xuất hiện trong lòng cô một lần nữa. Nếu người đàn ông cưới một cô gái đã chết, sau này tìm vợ kế cũng không dễ dàng gì, vì việc này quá quái lạ khó lường, là điềm rất xấu.

“Thật ra thì...”. – đại vu sư lại cười u ám – “Điều khiển xác rất đơn giản, là nghĩ cách để thi thể cho rằng mình vẫn còn sống là được. Cô nói có phải không Đàm đại tiểu thư?”

Cạch một tiếng vang nhỏ, đầu Đàm Dung rũ xuống. Tuy biết mụ phượng trên đầu thi thể quá nặng, cổ không chịu được lâu nên bị như vậy, nhưng Sách Mã vẫn sợ đến mức chạy trốn.

Thật mất mặt, cô là vu nữ, nhưng cô lại hoảng sợ bỏ chạy. Phía sau vang lên tiếng cười không rõ hàm ý của đại vu sư.

60. Hồn Ơi Mau Đến Bên Ta

Rốt cuộc sắc trời tối xuống.

Xung quanh Đàm phủ, ở tất cả hành lang uốn khúc, trước tất cả cửa phòng đều treo đèn lồng đỏ thắm. Ánh sáng màu đỏ soi chiếu đêm đen, cảnh trí vốn rất đẹp nhưng ở Đàm phủ lúc này lại khoác lên không khí khác thường.

Tại chính đường cử hành nghi lễ, bốn cánh cửa mở rộng. Ngồi ghế chủ trì là chủ nhân đời này của Đàm gia, Đàm Quế Trung – anh cả của Đàm Dung. Hai bên là chỗ ngồi của khách quý, mỗi một vị trí đều là ghế bành dài trơn láng điêu khắc hoa cúc hoa lê.

Có điều khách khứa cực ít, chỉ có vài vị ngồi thừa thớt. Phần đông đám người đều tặng quà ở trước sân rồi viện cớ rời đi. Không giống với bài vị hôn phối, mà là một cô gái mới chết thành thân với một người đàn ông còn sống, thật sự có chút dơ bẩn, không ai muốn lây nhiễm uế khí. Có thể vào hậu trường xem lễ, hoặc là bạn tri giao chân chính, hoặc là kẻ nịnh bợ vì làm ăn mà cả gan vào.

Sách Mã ngồi đó, ánh mắt không ngừng tìm kiếm.

Theo lý, Xuân gia và Đàm gia là thế giao, Xuân Bán Vũ phải tham gia lễ cưới ma này mới đúng. Mà người Xuân gia quả thật có đến, nhưng không phải là anh. Sách Mã mơ hồ nhận ra, người đó là anh em của gia chủ đời này, chú của Xuân Bán Vũ. Lúc này ông ta đang ngồi cứng đờ căng thẳng, hai tay hết nắm lại mở, hết mở lại nắm, hiển nhiên là sợ hãi.

Ngoài sân chính điện ngồi đầy đoàn hát cổ nhạc vẽ mặt đờ dẫn và những người hầu chẳng nói câu nào. Nhìn về phía bàn thịnh yến sang trọng sắp mang lên, có thể cả đời họ chưa được ăn, nhưng bây giờ ăn không vô.

“Giờ lành đã đến”. – người chủ trì nghi thức cất tiếng vang dội, đến mức mọi người hoảng hốt giật mình.

Tiếp theo cổ nhạc trỗi lên. Khúc nhạc vẫn vậy nhưng nghe như nhạc tang, lộ ra cảm giác chẳng lành. Mấy chỗ lạc điệu giống như là tiếng cười to hoặc tiếng kêu thảm thiết của người phụ nữ, khiến người nghe sởn cả gai ốc.

Mà tiếng nhạc quái đản này đến tận khi cô dâu chú rể xuất hiện mới đột ngột ngừng lại. Không có kiểu hoa đỏ chói, không có cưỡi ngựa dạo phố, nhưng có phần giống hôn lễ phương Tây, cô dâu và chú rể cùng nhau đi đến. Nhưng không phải là kẻ vai mà là một trước một sau. Cô dâu đi trước, hoặc là nói người chết đi trước.

Khoảnh khắc Đàm Dung xuất hiện, không khí căng thẳng hẳn lên. Mọi người ngay cả thở mạnh cũng không dám. Suy cho cùng người đã chết cũng tự “bước” đến đây, dù thế nào đi nữa vẫn vô cùng kinh hãi. Tương

Tây dẫn xác đã có từ xưa, nhưng được tiến hành trong rừng sâu núi thẳm, cả đời người bình thường cũng không nhìn thấy, chỉ nghe nói mà thôi. Cảnh tượng hiện tại này hoàn toàn lạc vào cảnh giới kỳ lạ.

Âm khí, thi khí, cảm giác đến từ địa ngục trong thoáng chốc bao vây hết cả hỉ đường. Nỗi sợ hãi nguyên thủy nhất của loài người đã đánh bại toàn bộ linh hồn của họ, nó co rúm lại nơi sâu nhất của cơ thể, không thể nhúc nhích.

Mà đi trước cô dâu còn có một ông lão áo đen còm nhom dẫn đường. Ông ta chẳng hề cầm dụng cụ gì có thể phát ra tiếng, thậm chí thân hình nhẹ bồng tựa như không thật. Nhưng cô dâu xác chết phía sau ông ta lại cất bước đi đều với ông ta, giống như con rối được giật dây, ông lão làm cái gì, cô dâu làm cái đó. Chỉ là động tác của cô ta cứng ngoắc quái dị, đầu gối không cong lên, chậm chạp đi về phía trước.

Bịch, bịch, bịch, bước chân nặng nề. Khăn voan đỏ trên mặt lay động, muốn rơi không rơi, lòng người thấp thỏm.

Sách Mã kinh hãi nhìn đại vu sư, không biết ông ta dùng pháp thuật cao cường gì. Cô ép buộc ánh mắt mình nhìn vào người cô dâu, mới phát hiện có một hạt châu khâu đính ở vạt áo trước của thi thể Đàm Dung. Không biết làm bằng vật liệu gì, nhưng lại rung rung cực nhẹ, ăn khớp với tiếng kêu gọi của đại vu sư phía trước.

Không biết sao Sách Mã đột nhiên cảm thấy đại vu sư này không phải là vu sư giao tiếp với thần linh, xem bói, trị bệnh, tạo phúc cho dân tộc. Mà là loại tu truyền tà thuật, sau khi chết sẽ xuống địa ngục.

Dường như cảm giác được ánh mắt của cô, đại vu sư dừng lại, cô dâu xác chết phía sau cũng không cử động tiếp nữa. Một người một thi cứ thế khẽ nghiêng đầu lại, nhìn về phía Sách Mã. Mà khi họ dừng bước, chú rể phía sau vẫn đi về phía trước. Lúc này tất cả mọi người đều phát hiện dáng đi của chú rể cũng không bình thường.

Không giống cương thi, dù sao trong thời gian ngắn Đàm Quế Trung không tìm được người đàn ông nào mới chết để tổ chức cưới ma, cũng không thể tùy tiện đưa đại vu sư nào hôn phối cho em gái mình. Nhưng người đàn ông này cúi đầu, tâm trí như bị u mê, chờ đợi thực hiện nghi thức thành thân.

“Tiếp tục đi”. – tiếng nói mệt mỏi của Đàm Quế Trung vang lên.

Đại vu sư cười một tiếng, tiếp tục đi về phía trước. Nhưng hắt cằm với Sách Mã, giống như ra hiệu.

Đang lúc này thì chuyện kỳ lạ xảy ra. Chú rể giống như khúc gỗ tựa như cảm thấy gì đó, ngẩng đầu lên.

Sách Mã suýt nữa hoảng hốt kêu lên, người đã bật dậy.

Chú rể, chú rể chính là Xuân Bán Vũ. Trên người chú rể mặc bộ áo bào màu đỏ, ánh mắt tìm kiếm trong trống rỗng mờ mịt. Trong khoảnh khắc giao với ánh mắt Sách Mã, anh như khôi phục lại thanh tỉnh trong chốc lát, vùng vẫy đi về phía cô.

“Tôi nói tiếp tục”. – Đàm Quế Trung hét lớn một tiếng, khiến người ta sợ đến mức tim gan đều giật thót.

“Đây là sao?” – Sách Mã không nhịn được kêu lên.

Đồng thời Xuân Bán Vũ đưa tay ra, chỉ thiếu vài bước là có thể nắm lấy cô.

“Tiếp tục”. – tiếng Đàm Quế Trung cao lên ba độ.

Dáng vóc đại vu sư vô cùng nhỏ thó, cao tầm đứa trẻ mười một, mười hai tuổi. Cho nên ông phải dơ tay lên lấy lá bùa đang dán tại bên hông Xuân Bán Vũ. Lá bùa kia không phải bằng giấy, dường như là da động vật nào đó, nhẵn nhúm tanh tươi, nhưng cực kỳ hiệu nghiệm. Về mặt Xuân Bán Vũ càng lúc càng tỉnh táo nhưng hành động càng lúc càng khó khăn, như bị vây trong nước, dù có cố gắng thế nào cũng không thể ngoi lên khỏi mặt nước được.

Sau đó đại vu sư chỉ vào Sách Mã một cái. Cô chỉ cảm thấy một âm lực truyền đến, kìm chặt cô trên ghế, không đứng lên được, hơn nữa không thể thốt ra tiếng.

Cô muốn cứu anh. Nhưng cô không cứu anh được. Trong màn nước mắt mơ hồ, trong nỗi đau thấu tim, cô trở mắt nhìn Xuân Bán Vũ lại trở về đờ đẫn, nhìn anh máy móc làm lễ, hoàn thành nghi thức cưới ma với Đàm Dung.

Anh không muốn. Anh bị ép buộc. Cô hiểu, cô hiểu được. Nhưng cô thật sự không có cách. Nhưng mà tại sao? Tại sao phải như vậy? Xuân gia cũng là vọng tộc, không cần thiết bán con cháu của mình. Vốn tưởng rằng người đàn ông sống cưới người chết nhất định do cuộc sống bức bách, trong nhà chắc là nghèo đến rớt mồng tơi. Nhưng vì sao là Xuân Bán Vũ, đại thiếu gia của Xuân gia? Là vọng tộc, càng để ý đến tử vi và số mệnh hơn, Xuân gia không sợ phá hủy căn cơ sao?

Sách Mã không biết xem hết buổi hôn lễ ngắn ngủi kia bằng cách nào, lúc cơ thể khôi phục tự do, cô chỉ đờ đẫn. Không có cách nào cứu nữa, anh đã cưới... xác chết Đàm Dung rồi. Lúc làm lễ, chú rể và cô dâu quỳ lạy trời đất, cha mẹ, cảm ơn khách khứa, tình cảnh đó khiến sợ khôn tả.

Bụp một tiếng, ánh sáng trắng lóe lên, thậm chí Đàm Quế Trung tự mình dùng máy ảnh Tây Dương kiểu mới nhất, chụp tấm ảnh chung cho “đôi vợ chồng” mới.

Sau đó, tuy Đàm Quế Trung không hề vui mừng chút nào, nhưng lại thở phào một hơi nhẹ nhõm. Như thể nhẹ nhõm vì hoàn thành tâm nguyện của em gái vậy.

“Tại sao các người làm vậy?” – Sau khi chú rể và cô dâu rời khỏi lễ đường, Sách Mã phần nộ tìm Xuân Đào, chú của Xuân Bán Vũ.

“Tôi biết Bán Vũ thích cô”. – mặt Xuân Đào trắng bệch, thẳng thắn – “Nhưng cô không giúp đỡ được cho Xuân gia. Nhìn từ bên ngoài Xuân gia vẫn là vọng tộc Tây Nam, trên thực tế chỉ là cái vỏ rỗng. Ngay cả tiền du học của Bán Vũ cũng do Đàm gia bỏ ra. Vì không thể để Xuân gia sụp đổ, nó phải chịu hi sinh”.

“Anh ấy không muốn. Các người không thể ép buộc anh ấy”. – Sách Mã chỉ cảm thấy trái tim như bị nướng trên lửa, vừa đau vừa cháy khét.

“Chính vì nó không muốn nên mới mời đại vu sư kia làm hương mê hồn nó, bắt buộc nó thành thân”. – Xuân Đào cười khẩy – “Đàm gia cho Xuân gia một số tiền lớn, đủ để Xuân gia trở mình, nó không nên cự tuyệt. Vả lại, Đàm Dung từ nhỏ đã si mê nó, tâm nguyện lớn nhất là gả cho nó. Người chết là lớn nhất, ngay cả nguyện vọng này nó cũng không thỏa mãn cho người ta, dù sao là nó không tốt”.

“Cả vú lấp miệng em”.

“Cô nói cái gì cũng được. Thật ra thì chỉ cưới người chết thôi, cũng đâu thể làm vợ chồng thật”. – Xuân Đào nói rất vô tình – “Nó có một cuộc hôn nhân như vậy, sau này người chịu gả cho nó sẽ rất ít, không phải có lợi cho cô sao?”

Sách Mã giận đến mức không thốt nên lời.

Cô không vì gì khác, lại càng không vì mình. Nhưng cô hiểu lòng tự ái và tính kiêu ngạo của Xuân Bán Vũ, khi biết chuyện này nhất định sẽ khiến anh vô cùng khó chịu, cô đau lòng cho anh. Đau lòng vì anh bị người nhà mình hãm hại, bị định đoạt như con rối, cưới người chết, còn là người mình không yêu.

Tâm trạng cô rối loạn, cũng không để ý cuộc nói chuyện của mình và Xuân Đào bị người khác nghe thấy. Sau khi tỉnh táo lại cô lặng lẽ đi vòng ra hậu viện, muốn biết sau khi kết thúc buổi lễ Xuân Bán Vũ bị đẩy đến nơi nào, có để anh về nhà hay không, mê hồn hương có được giải hay không.

Đêm đã khuya, không khí âm u lạnh lẽo giăng khắp nơi, trong tình hình này, lúc trong nhà có một cô dâu ma, không ai dám đi lung tung ở hậu viện. Vì vậy, Sách Mã không lưu ý đến khi cô bước vào nơi đặt linh cữu Đàm Dung, một bóng đen vừa mới rời đi.

Đứng ở ngoài cửa, cô nghe thấy một âm thanh, rì rầm, giống như rất nhiều người đồng thời nói khẽ với tốc độ cực nhanh, lại như phát ra từ trong không khí nặng nề, vô cùng âm u. Nhưng nghĩ đến tung tích Xuân Bán Vũ không rõ, cô đành cẩn thận đi vào phòng trong hậu viện.

Kết cấu một sáng hai tối, đối diện cửa phòng sáng, tuy tất cả vật dụng đều đầy đủ, nhưng khiến người ta có cảm giác trống trải. Phòng phía Tây tối đen như mực, như thể không có ánh sáng nào soi đến. Mà phòng

ngủ phía Đông lại thấp nên đèn dầu khắp nơi, bởi vì trong căn phòng treo đầy màn đỏ, nên cả phòng rực rỡ quá đi.

Dường như trong phòng ngủ không có ai, chiếc giường cưới Bạt Bộ(*) buông tấm màn đỏ dày cộm, vẫn không nhúc nhích. Trên chiếc bàn trà gỗ lim chạm nổi, bày một tấm phù điêu bằng gỗ.

(*) Giường Bạt Bộ: còn gọi là giường Bát Bộ là chiếc giường khung có tấm trụ nâng đỡ, có thể buông rũ màn, ngoài giường có một gian gỗ nhỏ nhỏ. Tạo hình của nó giống như một căn phòng thu nhỏ.

Sách Mã nhìn một cái, sắc mặt đỏ lên, sau đó chuyển sang màu trắng bệch. Tấm phù điêu kia mang hình ảnh nam nữ giao hoan ôm ấp, điêu khắc vô cùng tỉ mỉ. Ngay cả vẻ mặt tựa như vui sướng tựa như đau đớn của cặp nam nữ đều cực kỳ sinh động. Trên người nữ thì dính máu trên trán, trên người nam thì dính không ít lông tóc.

Bối cảnh là cá chép lội trên dưới ánh trăng. Nhìn kỹ khuôn mặt người đàn ông kia cực kỳ giống Xuân Bán Vũ, còn người phụ nữ là Đàm Dung.

Hồn ơi mau đến bên ta. Nhân lúc đêm khuya yên lặng, cùng ngủ với ta.

Rốt cuộc Sách Mã nghe được câu thần chú này trong tiếng rừ rừ mơ hồ phát ra từ tấm phù điêu không biết tên kia. Tiếng nói kia không ra nam cũng chẳng ra nữ, già nua khác thường.

Có người làm phép, bí pháp cổ xưa của dân tộc thiểu số.

Sách Mã lập tức hiểu ra.

Đàm Dung đại tiểu thư chết rồi mà vẫn lấy chồng còn chưa nói, lại còn muốn cùng giường chung gối với đàn ông, động phòng hoa chúc, làm vợ chồng chính thức.

Nhưng mà cô ta đã chết. Bất kể luyện tếch thế nào đi nữa, bất kể rất muốn cho cô ta hạnh phúc thế nào đi nữa, cô ta đã chết rồi! Như vậy, đây là nguyện vọng của bản thân cô ta hay là Đàm Quế Trung thương em gái đến mức điên cuồng và không lý trí, làm ra chuyện tà ác và kinh tởm như thế.

Cô không biết thần chú này, nhưng từng nghe nói, nó là chú thuật dụ dỗ người khác phái giao hợp vào đêm trăng tròn. Phần lớn trường hợp là mất linh nghiệm, sau đó trở thành lời cầu nguyện của thanh niên nam nữ trong núi, hoặc là trò chơi, không có ai xem là thật. Nhưng nếu như vào tay của một vu sư cao tay, thì nó có ý nghĩa khác hẳn. Nếu một bên nam nữ còn là người chết, quả thật được gọi là tà thuật rồi, thế nên tuyệt đối cấm vu sư, vu nữ sử dụng.

Là ai gan to đến mức vi phạm lệnh cấm sử dụng tà thuật? Người như vậy sẽ chịu cái chết thảm khốc, bị trời phạt. Ngoài ra, người con trai trong tấm phù điêu có mặt mũi giống Xuân Bán Vũ, nếu như trên phù điêu dính lông tóc của anh, như vậy anh nhất định sẽ trúng chiêu.

Trong lòng căng thẳng, Sách Mã cắn răng, bước từng bước đến bên giường, giật phắt màn trướng ra.

61. Rời Khỏi Đi, Mau Rời Khỏi

Lắng nghe yêu thương, tin tưởng tình yêu.

Tình yêu tựa đầm nước đầy tảo xanh lay động.

Như cơn gió se lạnh thổi hiu hiu.

Thấm sâu vào mạch máu dù cạn nguồn huyết mạch.

Động lại niềm tin qua năm tháng trôi dài

...

Cho rằng không có ai, vì không có hơi thở của người nà.,

Nhưng sau màn trướng nặng nề, hai người nằm song song.

Khuôn mặt cô gái trát son phấn dày cộm, tựa như một lớp vỏ màu trắng, nhưng mi mày đen nhánh, đôi môi đỏ như máu, vô cùng đáng sợ. Mái tóc dài của cô ta tản ra, tháo bỏ trâm cài, vàng vòng trang sức. Trên người mặc chiếc yếm uyên ương nghịch nước và quần lót cá vàng đùa hoa sen. Vì che giấu vẻ xám ngoét của người chết, cả người cô ta bao phủ trong một tấm lụa đỏ mỏng, đủ cả ba lớp.

Vén màn trướng lên, mùi hương kỳ lạ nồng nặc, che giấu mùi xác chết, nặng mùi đến mức có thể đẩy người ta ra.

Mà người đàn ông vẫn còn mặc áo bào đỏ của chú rể. Bà vú chịu trách nhiệm thay quần áo, cuối cùng không dám cởi hết vị dương rể nhà mình ra. Ánh mắt của anh vẫn đờ đẫn, tựa như linh hồn bị giam vây. Nhưng thỉnh thoảng ánh mắt sẽ hiện lên vẻ căm tức và đấu tranh. Đơn giản anh là người có lực ý chí rất ngoan cường, trúng mê hồn hương, đồng thời bị tà thuật trói buộc nhưng trước sau vẫn không hoàn toàn đầu hàng.

Tay anh nắm chặt đệm giường, đề phòng bản thân sẽ làm theo âm thanh như xuyên qua đầu, làm gì với cô gái bên cạnh. Anh đang vô cùng u mê, nếu anh nghe theo mệnh lệnh trong đầu, anh liền muốn ôm chặt người bên cạnh, bởi vì xuất hiện trong đôi mắt anh là dáng vẻ thật thà ẩn chứa chút lạnh lợi của Sách Mã, khiến anh lập tức muốn ôm vào lòng. Nhưng tim anh cũng không ngừng gầm thét, phút chốc tỉnh táo để anh biết được bên cạnh là thi thể của Đàm Dung.

Họ đã biết nhau từ nhỏ, và từ nhỏ anh đã không ưa cô ta. Bởi vì cô ta bị chiều hư, có một vẻ bướng bỉnh và ác độc khiến người ta vô cùng chán ghét. Cô ta muốn gì thì quyết tâm phải có bằng được, bất kể mang đến bao nhiêu thương tổn cho người khác, thậm chí cho bản thân mình.

Cô ta chỉ cần kết quả, kết quả độc chiếm.

Nhớ đến một lần, anh vô tình bắt được một con rắn nhỏ màu sắc sặc sỡ, kịch độc. Anh muốn thả con rắn kia về núi, bởi vì nó không tấn công anh. Nhưng Đàm Dung thấy được, muốn mang về nhà chơi. Anh nói cho cô ta biết con rắn kia có độc, rất hung mãnh. Nhưng cô ta lại đưa tay vào ống trúc bắt nó, nó cắn bị thương cũng không buông tay, sau khi hôn mê vẫn còn nắm chặt. Nếu không phải thầy thuốc nổi danh đang làm khách ở nhà cô ta, thì cô ta phải chết là không thể nghi ngờ. Ngược lại con rắn kia đang sống sờ sờ bị cô ta bóp chết. Sau đó cô ta còn muốn hầm canh rắn, ăn vào bụng mới thôi.

Khi đó cô ta mới tám tuổi. Mới còn nhỏ đã tàn nhẫn với chính món đồ bản thân mình muốn như vậy, chết cũng không tha, thật sự khiến người ta cảm thấy sợ hãi. Ở bên cạnh cô ta, cảm giác giống như cô ta nghiền răng nghiền lợi đuổi theo sau bạn, muốn cắn chết bạn, nuốt vào bụng vậy. Nhưng cô ta lại còn tự cho là đúng, cho nên anh cố hết sức muốn rời khỏi cô ta.

Không ngờ tâm nguyện trước khi cô ta chết là gả cho anh, thật sự gả cho anh. Cho nên người anh cả Đàm Quế Trung yêu cô em gái lại thật sự dốc hết sức lực thỏa mãn cô ta. Mà Xuân gia vì tiền bạc và lợi ích lại bán đứa cháu đích tôn duy nhất của mình.

Bây giờ còn muốn anh động phòng hoa chúc cùng với một cái xác chết sao? Đúng là kinh tởm! Mà một khi anh khuất phục câu chú kia, anh chắc rằng linh hồn anh sẽ bị Đàm Dung quấy rầy cả đời.

Ai tới giúp anh với! Trong lòng anh điên cuồng gào thét, tay đã không khống chế được giơ lên. Sau đó bỗng nhiên anh thấy cô, Sách Mã của anh.

“Giúp anh!” – anh khó khăn thốt ra hai chữ.

Sau lúc hoảng sợ và bàng hoàng ban đầu, Sách Mã lập tức lo lắng không thôi.

Trực tiếp công Xuân Bán Vũ đi sao? Không phải chủ ý tốt. Không nói đến anh bị pháp thuật khống chế, thân thể không phối hợp. Dựa theo sức mạnh tinh thần của anh mà nói, không giải trừ lực khống chế kia, nửa đường không biết sẽ xảy ra chuyện gì. Huống chi, cô công một người đàn ông to lớn, hoàn toàn không thể thuận lợi rời khỏi Đàm phủ. Nếu bị bắt lại, Đàm Quế Trung sẽ không làm gì cô, dù sao anh ta không muốn xảy ra mâu thuẫn với dân tộc miền núi, nhưng Xuân Bán Vũ nhất định sẽ xui xẻo hơn.

Muốn thuận lợi rời khỏi, phải giải trừ bùa chú và mê hồn hương trong người anh trước đã.

Nhưng cô không biết. Cô đúng là vu nữ, cô cũng thông qua giấc mơ tự nhiên biết được rất nhiều vu thuật và bí pháp. Nhưng cô còn trẻ, trong lòng cô như có một tòa cung điện nhưng không có chìa khóa, không thể mở hết tất cả.

Thấy Xuân Bán Vũ lộ vẻ mặt khẩn cầu trong chốc lát, rồi thoáng chốc lại dờ dẩn, thoáng chốc đau khổ không thôi, thoáng chốc lại biểu hiện đáng vẻ khiến người ta thẹn thùng xấu hổ... Và cả, dường như anh càng ngày càng khó khắc chế. Trên thực tế, đối lại là người bình thường, lúc này đã sớm khuất phục rồi. Sự ngoan cường của anh chắc hẳn cũng nằm ngoài dự tính của Đàm Quế Trung – kẻ thương em gái không tiếc làm chuyện táng tận lương tâm, và đại vu sư thần bí quái đản kia.

Trong lúc tình thế cấp bách, cô đã làm một việc. Chính cô cũng không biết tại sao lại làm như vậy, hoặc là bản năng thôi thúc cô, khiến cô không có suy tính đã làm ngay, như thể trấn an.

Cô hôn lên môi anh.

Cô cảm thấy anh thoáng cứng đờ, cơ thể run rẩy vì chống cự tà thuật yên ổn trong thoáng chốc. Cô tròn xoe mắt, nhìn khuôn mặt gần trong gang tấc. Có thể bởi vì quá gần khiến cô không rõ lắm. Chỉ cảm thấy hai người môi kề môi, nhưng không có hành động kế tiếp, hơi thở từ từ hòa làm một, môi của anh và thân thể dần dần mềm mại, ấm áp.

Tiếp theo, anh cử động, nhẹ nhàng hôn mút, từ từ áp sát. Mà sự râm ran kỳ lạ kia khiến trong tim cô đang ẩn chứa nỗi hoảng sợ bất chợt bị kích động khiến cô say mê, thậm chí quên mất bên cạnh còn có một cái xác.

Ầm một tiếng, tấm phù điêu gỗ trên bàn trà vỡ thành bốn năm mảnh. Tiếng động kia làm Sách Mã giật mình, lập tức ý thức được điều gì, kéo tay Xuân Bán Vũ, nói: “Mau, pháp thuật phá rồi, đại vu sư kia sẽ nhanh chóng phát hiện. Chúng ta phải lập tức rời khỏi đây!”

Xuân Bán Vũ không lời thôi, nắm chặt tay Sách Mã bỏ chạy.

Có thể là do quá lo lắng, khi Sách Mã quay người bị vấp một cái, trong lúc bất ngờ quay đầu lại nhìn, vô cùng kinh hãi thấy xác Đàm Dung xảy ra biến hóa quái lạ.

Không biết xác chết để trong thời gian dài, nội tạng rữa nát hay sao, thất khiếu cô ta chảy ra chất lỏng màu đỏ nhạt, giống như là máu lệ thù hận. Tóc của cô ta xoa dài đang đổi màu với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Đàm Dung bị bệnh đã nhiều năm, ban đầu tình trạng không nghiêm trọng, nhưng sau khi chịu được bốn năm lại gần đất xa trời, tựa như ngọn đèn đã cạn dầu. Có điều tuy cơ thể cô ta gầy khô, da không hồng hào chút nào, nhưng tóc cô ta lại tốt đến lạ. Dày đẹp, bóng mượt, mềm mại, càng bệnh lại càng tươi tốt, tựa như đã hấp thu chất dinh dưỡng toàn thân. Khác với cơ thể chết dần chết mòn kia, mái tóc ấy tràn trề sức sống vô cùng, khiến người ta thoát nhìn thậm chí nảy sinh cảm giác sợ hãi, tựa như mái tóc kia có sinh mệnh, đẹp quái dị.

Hiện tại mái tóc đen nhánh ấy nhanh chóng biến thành màu trắng, khiến cả cái xác, cả gian phòng đều tràn ngập sát khí, làm lòng người khiếp sợ.

“Đi mau!” – Xuân Bán Vũ kéo Sách Mã, tránh để cô rơi vào ảo cảnh trống rỗng khác, ngay cả chân cũng không nhắc lên nổi.

Khi họ thuận lợi chạy ra khỏi Đàm phủ, lại nghe thấy phía sau hậu viện Đàm phủ vang lên một tiếng thét thê lương. Chân Sách Mã lão đảo, gai ốc cả người dựng đứng. Tối hôm đó, toàn bộ trẻ con mọi nhà trong trấn đều sợ hãi òa khóc. Mà tất cả chó không con nào dám cất tiếng sủa.

Đêm đó, đầu tiên Xuân Bán Vũ nhân lúc trời tối đưa Sách Mã trở về bản, sau đó chạy về nhà mình. Thật ra Sách Mã cảm thấy rất nguy hiểm, không muốn để anh xuống núi. Thế nhưng anh lại sợ trong nhà xảy ra chuyện, sẽ mang đến phiền phức cho cô và bản làng, kiên trì đòi đi.

“Em yên tâm, anh sẽ không đi gặp tên vu đại sư kia đâu”. – Xuân Bán Vũ an ủi Sách Mã – “Chỉ cần anh cẩn thận một chút, không để cho người ta đánh lén, không mất đi lực phản kháng, ông ta không thể làm gì anh cả”.

“Anh cam đoan sẽ không xảy ra chuyện gì sao?” – Sách Mã túm lấy ống tay áo anh.

“Câu anh hỏi em, em vẫn chưa trả lời anh, cho nên anh nhất định sẽ trở lại, bởi vì anh phải nghe được đáp án”. – Xuân Bán Vũ cười cười, cho dù nhếch nhác như vậy phong độ của anh cũng chẳng hề giảm.

Sách Mã an tâm kỳ lạ, một mỗi ngả đầu ngủ thiếp đi. Ngày hôm sau, Xuân Bán Vũ cử một người hầu đến đưa một phong thư cho cô, nói cho cô biết tất cả đều bình an. Lại nói tối hôm qua thi thể Đàm Dung bắt dậy, bóp chết một tên gan to bằng trời, có lẽ là đây tởm vật. May là đại vu sư kia ở đó, nhanh chóng dẹp yên tình thế. Đàm Quế Trung quyết định sáng sớm ngày mai chôn cất Đàm Dung vào phần mộ tổ tiên Xuân Thị, dù chưa qua thất(*).

(*) Thất: 7 ngày

Về phần chuyện xấu Đàm Quế Trung muốn em gái mình và Xuân Bán Vũ làm vợ chồng chân chính, đương nhiên Đàm gia sẽ không tiết lộ, Xuân Bán Vũ cũng vui lòng giả bộ như không biết, coi như là ác mộng không xảy ra.

Tính ngày trên đầu ngón tay, vất vả lắm mới qua ngày hạ táng Đàm Dung, nhưng Sách Mã lại không nhận được tin tức của Xuân Bán Vũ, mấy ngày liên tiếp đều như vậy. Cô không dám tùy tiện xuống núi, sợ mang đến phiền phức cho anh, trong cảnh lòng dạ rối bời, chỉ có thể đến sau núi cầu sơn thần, Pho tượng sơn thần của vùng núi này được thợ điêu khắc tay nghề giỏi nhất trong bản chạm cao bằng người, nhìn như dữ tợn nhưng lại khiến lòng người quên ưu sầu.

Cô tiêu tụy quỳ lạy, cầu nguyện hi vọng Xuân Bán Vũ bình an, hi vọng họ có thể ở bên nhau. Chợt nghe bụp một tiếng, một con mắt tượng sơn thần đang yên lành bỗng rơi xuống đất.

Điều đó gây cho cô sợ hãi, cũng khiến cảm giác chằng lành trong lòng cô trào dâng mãnh liệt, ngay lập tức chạy xuống chân núi. Đến Xuân gia vừa nhìn đã thấy người thừa thốt, người đi đường đều đi vòng qua nhà họ Xuân. Sau khi nghe ngóng cận kề mới biết được kể từ khi con gái Đàm Thị hạ táng, nhà họ Xuân bắt đầu xảy ra chuyện ma quái. Hôm nay người trong nhà cũng chạy đến nhà bà con lánh nạn, chỉ có một mình Xuân đại thiếu gia ở lại.

“Sớm đã nói đừng làm đám cưới ma với Đàm gia rồi. Đàm đại tiểu thư kia lúc sống đã không dễ ở chung, huống chi là đã chết chứ. Từ nhỏ đến lớn đồ cô ta muốn có bao giờ lọt tay đâu. Làm sao mà cô ta chấp nhận được chuyện mới thành hôn một ngày đã một mình cô đơn trong mộ, đây là muốn Xuân đại thiếu gia theo cùng làm bạn ma mà”.

“Nghe nói đêm thành hôn Đàm gia đã có người chết. Đàm gia vẫn giấu, giấy không gói được lửa, tin tức lan truyền là xác chết Đàm đại tiểu thư bắt dậy. Nói là không thấy có một con mèo đen nào nhảy qua thi thể cả”.

“Đúng vậy đó, đêm đó con tôi đang ngủ ngon lành, bỗng khóc không ngừng, còn chỉ ra ngoài cửa, sợ đến mức run lấy bầy”.

“Vậy còn chưa tính, cô không biết chó ở toàn bộ huyện lỵ đều ngậm miệng không sủa sao? Chó có tính hung hãn nhất, lại là động vật tránh âm, gặp phải tà ma ác quỷ, chó sẽ sủa to cảnh báo, còn có thể hù dọa những thứ kia nữa đó. Nếu như ngay cả chó cũng sợ đến mức không sủa, vậy nhất định là rất lợi hại rồi”.

“Đại hung đó. Nghe nói hung khí quá lớn sẽ mang đến tai họa, khiến người trong cả huyện lỵ bị hại. Nói thế nào đây, chúng ta vô duyên vô cớ đụng phải ai rồi”.

“Mau im đi, cẩn thận trượt phải lửa, ai biết có gì đang lắng tai nghe chứ? Trái lại Xuân đại thiếu gia thật sự có trách nhiệm, không hổ là đi du học ở trời Tây, kiên quyết một mình ở lại nhà không đi đâu hết”.

“Chuyện này có gì đâu chứ? Người chết là vợ cậu ta, có thể hại cậu ta sao?”

“Vậy cũng chưa chắc. Người đã thành ma thì không thể đo đạc bằng sự độ lượng bình thường được”.

“Xạo nào, cho dù bà đây thành ma cũng không làm hại con trai mình!”.

“Đương nhiên, cô thương nó chứ sao. Tôi nói một cách khác, chỉ có người thật lòng thật dạ mới không bị hại. Ma cũng có tình. Ôi, đừng nói nữa, đi nhanh đi”.

Mọi người lập tức giải tán. Nghe những lời bàn tán này, Sách Mã lấy lại bình tĩnh, đẩy cánh cửa lớn nhà họ Xuân ra, bước vào.

Cô sẽ không vứt bỏ anh. Bất kể hung hiểm cỡ nào, bất kể cô là một vu nữ vô dụng cỡ nào, cô cũng sẽ giúp anh, dù là phải trả giá bằng sinh mệnh.

Cô yêu anh. Giờ phút này, khi đứng trước sống chết, cô cảm nhận được tình yêu vô cùng rõ ràng.

62. Chết Như Lá Mùa Thu

Ta nghe đâu đây bản hòa ca đến từ ánh trăng và máu thịt

Bằng miếng mồi cực đoan ta bắt lấy vẻ đẹp phiêu lãng

Một đời đầy sôi nổi lại chan chứa tình khôi

Mãi còn đây những hồi ức trải khắp hậu thế

Ta tin

Lặng lẽ xinh đẹp tựa chiếc lá thu rơi, ta lìa xa trần thế

Nhẹ nhàng như khói chẳng chút ồn ào

Dù héo tàn nhưng cốt cách vẫn thanh cao

Vừa bí ẩn lại quá ư huyền diệu

...

“Đừng đến đây, mau trở về đi”. – Nét mặt Xuân Bán Vũ tiêu tụy, vành mắt đen sẫm, giống như không ngủ được, nhưng thần thái vẫn quật cường kiên định.

“Em là vu nữ, em có thể giúp anh”. – Sách Mã cũng rất kiên quyết – “Nói cho em biết đã xảy ra chuyện gì nào”.

“Anh sợ cô ta sẽ làm hại em”. – Xuân Bán Vũ cười khổ - “Cho dù em có chút năng lực, anh cảm thấy đó là giúp người. Nhưng bây giờ em không giúp được anh, cũng không giúp được cô ta”.

“Em có thể”. – Sách Mã gạt đầu quả quyết – “Lòng từ bi có thể chiến thắng tất cả”.

Cô không nói lòng từ bi cũng cần trả giá thật nhiều, có đôi khi cái giá còn rất lớn, bởi vì đối phó chấp mê cần phải hi sinh. Nếu cuối cùng cần cô dâng hiến sinh mệnh để đổi lấy sự bình an cho anh, cô cũng chấp nhận yên lặng rời khỏi thế gian này.

Xuân Bán Vũ không đuổi được Sách Mã, có thể sâu trong nội tâm anh cũng cần cô ở bên. Cho nên hai người ở chung trong nhà cả một ngày, cố hết sức giữ lòng mình thanh thản, nói cười, đọc sách, tưới cây, còn cùng nhau nấu nướng ăn cơm, cố gắng hạnh phúc. Đến buổi tối, vừa chín giờ đúng, Xuân Bán Vũ thở dài một tiếng, nói: “Ngủ thôi”.

Sách Mã mặt ửng đỏ, không biết Xuân Bán Vũ có ý gì? Lẽ nào hai người họ phải ngủ chung một phòng, trên một giường sao? Thật sự là ngủ đơn thuần hay là...

“Không ở bên anh, em sẽ không thấy gì hết. Nhưng mà, em không ở bên anh, anh cũng không yên lòng về em”. – Xuân Bán Vũ cười khổ, ánh mắt không hiện chút ham mê dục vọng nào. Ngược lại, trong anh là sự lo lắng, căng thẳng, bất đắc dĩ và còn có chút nét từ bỏ chán nản.

Thấy anh như vậy, Sách Mã cũng không có tâm trạng thẹn thùng. Hai người mở chăn, thổi tắt đèn, mặc nguyên quần áo mà nằm. Kỳ lạ chính là, giường lớn như vậy, nhưng Xuân Bán Vũ cứ phải chen chúc với Sách Mã ở bên trái.

Ánh trăng tối nay sáng ngời, Xuân Bán Vũ lại không kéo rèm cửa sổ, cho nên tầm nhìn trong nhà rất rõ. Tuy không so sánh được với ban ngày, nhưng Sách Mã nằm nghiêng có thể thấy được đường cong sóng mũi cao thẳng và đường nét môi mềm mại của Xuân Bán Vũ đang nằm ngửa.

Biết rõ sẽ xuất hiện chuyện lạ, nhưng yên lặng kéo dài vẫn khiến tim đập như hươu chạy. Ngay cả nhiệt độ trong chăn cũng đột ngột tăng cao.

Ừ, quả thật thích anh, thích đến mức chỉ quen biết ngắn ngủi nhưng khiến cô tin tưởng cả đời. Thậm chí là cả kiếp sau.

Tuy nhiên một lát sau, thân thể cô bắt đầu lạnh lẽo, tay chân mất đi nhiệt độ. Bởi vì cô nghe thấy tiếng bước chân nặng nề, cồng kềnh không giống bước chân người, vọng vào từ ngoài sân.

Nhà của Xuân gia rất lớn, không biết vì sao tiếng động kia vừa vào cửa lại đi lòng vòng thật lâu, mà vẫn khiến người ta nghe thấy rõ ràng từng nhịp bước chân, âm thanh tựa như đâm vào nơi yếu ớt nhất trong tim, nhức nhối đau đớn và kinh hoàng. Cô cảm thấy Xuân Bán Vũ như nhằng đưa tay nắm chặt lấy cô trong chăn, trấn an cô để tránh cô lập tức hoảng sợ bật dậy.

Cô hơi quay đầu lại, nín thở.

Từ góc độ của cô, có thể nhìn thấy bên cửa sổ. Khi tiếng bước chân dừng lại, cô nhìn thấy hình dáng một cô gái nghiêng mình xuất hiện, giống như dựa vào cửa sổ, len lén nhìn vào trong. Cô gái kia đứng một lúc lâu, bỗng nhiên quay qua cửa phòng, đẩy cửa đi vào.

Không phải là hồn phách, là thân xác rõ ràng. Cô gái kia cứ thế tiến bước từng bước đến bên giường, sau đó yên ổn nằm xuống, nửa bên phải chiếc giường lớn mà Xuân Bán Vũ để trống.

Mùi xác thối khiến người ta nôn mửa truyền đến.

Sách Mã sợ đến mức không nhúc nhích nổi, cảm thấy lòng bàn tay Xuân Bán Vũ cũng toát mồ hôi lạnh, cô biết anh cũng sợ. Lúc này người bình thường đã bị dọa chết, anh còn có thể giả vờ như không chuyện gì đã rất mạnh mẽ rồi.

Lúc này đây, thời gian có vẻ kéo dài vô tận, tựa như một trăm năm, chịu đựng, trời rồi cuộc cũng sáng.

Khi ánh nắng đầu tiên chiếu vào phòng, Xuân Bán Vũ nhanh chóng đứng dậy, tức giận lại tuyệt vọng đứng bên giường, che Sách Mã ở phía sau.

Sách Mã cắn chặt hàm răng, thò người ra nhìn trên giường.

Là Đàm Dung.

Cô ta mặc áo liệm lộng lẫy, mái tóc dài bạc phơ buông xõa, an tĩnh nằm trên giường. Xác cô ta không bật dậy, thậm chí không có động tĩnh khác thường, nhưng sát khí vẫn rất nặng. Mà môi của cô ta đã rửa một nửa, ngoại trừ điểm này, thi thể chẳng hề có gì biến hóa lớn.

“Xảy ra chuyện gì?” – Sách Mã khê hỏi, cơ thể hơi run rẩy.

Xuân Bán Vũ lắc đầu, vẫn không nói gì, ngoài phòng lại có tiếng bước chân truyền đến.

“Lại đến nữa sao?” – Ngoài cửa có người hỏi, là Đàm Quế Trung.

“Khiêng đi đi”. – Xuân Bán Vũ lạnh lùng đáp.

Vài người đứng ngoài lập tức đi vào, vẻ mặt sợ hãi, nhưng tựa như đã thấy quen chuyện này, nhanh tay lẹ chân cầm chiếu bọc thi thể Đàm Dung lại, mang ra ngoài.

Trong lúc đó, Xuân Bán Vũ và Đàm Quế Trung chẳng hề lên tiếng, ngay cả ánh mắt cũng không trao đổi.

Chờ tất cả dọn dẹp xong xuôi, Xuân Bán Vũ kéo Sách Mã đi ra ngoài sân, hít vào một hơi thật sâu. Tầm mình trong ánh mặt trời, anh như thể được sống lại một lần nữa.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” – Sách Mã không nhịn được hỏi.

“Anh cũng không biết”. – Xuân Bán Vũ phiền muộn lắc đầu – “Kể từ khi hạ táng cô ta, tối hôm đó cô ta đã đội mồ dậy, cũng không biết tại sao lại biết đường, tìm thẳng đến phòng anh, ngủ bên cạnh anh, giống như vợ chồng bình thường vậy”.

“Sau đó thì sao?”

“Lần đầu tiên cô ta xuất hiện, suýt nữa đã dọa anh chết khiếp. Thậm chí anh còn không biết là anh nằm mơ hay là cô ta thật sự đến. Cả gan đưa tay ra chạm vào.” – Xuân Bán Vũ rùng mình – “Cô ta là thật, trên người mang theo bùn đất”.

“Sao có thể thế được?” – đến bây giờ Sách Mã cũng khó mà tin được – “Cô ta ở trong quan tài, với tiền tài của Đàm gia không thể nào là quan tài mỗng. Quan tài trang trọng dày như vậy, còn dùng mười sáu cây đinh dài nửa tấc đóng lại, chôn dưới đất, cũng đâu phải chỉ đắp đất lên, bên trên còn đặt tấm bia đá nặng như vậy. Phải là lực lượng thế nào mới có thể bò ra được chứ!”

“Anh cũng không hiểu, còn tưởng rằng là ảo giác của mình, nhưng cô ta là thật, không phải em cũng nhìn thấy sao? Ngày hôm sau, anh gọi Đàm Quế Trung đến, anh ta cũng sợ gần chết, lập tức tìm người đến, bỏ nhiều tiền dán miệng, lại chôn cô ta đi. Nhưng buổi tối cô ta lại đến nữa. Bất kể anh khóa cửa thế nào, cô ta cũng có thể phá cửa đi vào. Bất kể chôn thế nào, cô ta vẫn sẽ đi ra ngoài. Vì thế còn kinh động người trong nhà anh. Tuy đã phong tỏa tin tức, nhưng chuyện ma quái vẫn lan truyền, người trong nhà cũng không dám ở nữa, đều dọn đến chỗ bà con họ hàng hết rồi”.

“Những ngày qua anh cứ ráng chịu đựng thế à?”

“Nếu không thì sao?”

Sách Mã không biết nói sao, bởi vì cô biết chàng trai này tính tình quật cường, cho nên cô đổi lại cách nói: “Bất kể thế nào, anh cũng không thể ở nguyên tại chỗ đợi cô ta. Bất kể tại sao cô ta phải như thế, đội mồ không giống đội mồ, ma quái cũng chẳng giống ma quái, ít nhất phải trốn thử xem chứ”.

“Trốn đi đâu?”

“Ngốc, trước đổi phòng xem! Dù sao nhà anh có rất nhiều phòng mà”.

Xuân Bán Vũ sững sốt, chuyện đơn giản như vậy, sao anh lại không nghĩ tới chứ? Anh đổi sang căn phòng khác cách căn phòng cũ rất xa. Nửa đêm, tiếng bước chân nặng nề vẫn xuất hiện, quanh quẩn trước cửa phòng cũ của anh trong chốc lát, rồi lại chính xác tìm đến. Lại phá cửa đi vào, tiếp tục nằm bên cạnh anh, không chút động tĩnh.

Ngày thứ ba, Xuân Bán Vũ và Sách Mã chuyển khỏi nhà cũ, đến một trang viên nhỏ của Xuân gia ngoài huyện lỵ. Nhưng đến đêm khuya, xác chết Đàm Dung vẫn xuất hiện.

Họ đi xa hơn nữa, dọn đến làng của Sách Mã, kết quả vẫn không thay đổi, còn thiếu chút nữa mang tai họa đến cho người trong bản. Toàn bộ gà vịt trong bản đều im hơi lặng tiếng chết đi, toàn thân đen sì, không có vết thương. Mặc dù Sách Mã giấu tất cả, nhưng Xuân Bán Vũ rất áy náy, đền không ít tiền mới xong chuyện.

“Chúng ta đi xa một chút, em không tin bước chân cô ta nhanh như vậy”. – Sách Mã nghĩ kế, vội vã lên đường ngay trong đêm đó, đến một khách sạn ở trấn nhỏ cách cả trăm dặm.

Lần này đã chết người vô tội. Có người nửa đêm đi vệ sinh, thấy được gì đó, bị hù chết tươi. Sau đó trong trấn nhỏ đồn đãi có cương thi thì om tỏi, tạo thành một làn sóng chạy nạn.

Thấy tình trạng như vậy, Xuân Bán vũ quyết định không trốn nữa. Anh không muốn vì chuyện của mình mà mang lại phiền phức hoặc tai nạn cho người khác.

Nhưng Sách Mã tự có ý nghĩ của mình: “Tại sao cô ta có thể nhanh như vậy? Làm thế nào mà mỗi lần đều chính xác tìm được anh? Cô ta không làm gì cả chỉ muốn ngủ bên cạnh anh sao? Thời tiết nóng như vậy tại sao mức độ thối rữa thì thế cô ta lại ít đến thế? Em tin tưởng cô ta có chấp niệm lại tà ác, nhưng đến mức độ này sao em có cảm giác cô ta có người giúp đỡ vậy? Mỗi một lần Đàm Quế Trung đều sửa sang phần mộ cô ta thành nguyên dạng, có điều ngôi mộ đá khổng lồ kia rất khó phá vỡ”.

“Có ý gì?” – Xuân Bán Vũ cau mày.

Trên thực tế họ vẫn trốn lại trốn, bởi vì sợ hãi khiến bản năng họ muốn chạy xa, nhưng không có thời gian suy nghĩ cẩn thận, càng không phát hiện ra chỗ sơ hở trong chuyện này.

“Ban đầu lễ cưới ma kia không phải có một đại vu sư giúp đỡ hay sao?” – Sách Mã nói từng câu từng chữ – “Nếu không phải ông ta, anh cũng không bị khống chế tinh thần, càng không đến mức suýt nữa phải động phòng với Đàm Dung đã chết”.

Mặt Xuân Bán Vũ tái đi, lạnh lùng nói: “Chuyện này anh cũng đã hỏi Đàm Quế Trung, anh ta nói sau khi Đàm Dung hạ táng, tên vu sư kia cũng đã rời đi”.

Rời đi? Làm sao trùng hợp thế được. Tên vu sư kia biết điều khiển xác, nếu có thể điều khiển bản thân Đàm Dung “hoạt động”, hoàn thành hôn lễ, đương nhiên cũng có thể điều khiển cô ta đội mồ chui ra. Nhưng mà cho dù là vu sư tà ác cũng không cần thiết làm chuyện không lợi cho mình còn gây hại cho người, mục đích của ông ta là gì?

Mang theo mối nghi ngờ này, Xuân Bán Vũ và Sách Mã lại trở về huyện lỵ, tìm Đàm Quế Trung.

“Các người đến làm gì?” – thấy Xuân Bán Vũ và Sách Mã, Đàm Quế Trung uể oải lại phiên chán nói – “Tai họa hai người mang đến cho Đàm gia tôi còn ít sao? Nếu rời đi sao còn trở lại?”

Nửa tháng ngắn ngủi, Đàm Quế Trung trông như già đi hai mươi tuổi.

“Tôi không trở lại, em gái anh cũng sẽ không trở lại, anh bỏ được cô ta sao?” – Xuân Bán Vũ cười khẩy.

“Gả cho nhà họ Xuân thì là người nhà họ Xuân. Theo lý, nó leo ra từ phần mộ tổ tiên nhà cậu thì cậu phải chôn lại. Từ nay về sau tôi không lo nữa”.

“Con người anh thật biết nói ngược nhỉ”. – Sách Mã rất tức giận – “Nếu không phải anh làm những chuyện này, bây giờ làm sao đến mức không thể cứu vãn được chứ!”

“Là tôi sao? Rõ ràng là cậu ta”. – Đàm Quế Trung không tiếp tục ra vẻ phú ông phong độ ôn hòa nữa, kích động bật dậy, chỉ vào mũi Xuân Bán Vũ mắng – “Chính cậu ta. Cũng là vì cậu ta. Nếu cậu ta yêu thích em gái tôi, làm sao Đàm gia sẽ làm chuyện ác như vậy”.

“Quái đản, ai quy định em gái anh thích ai thì người đó phải thích cô ta chứ”. – Xuân Bán Vũ cũng nổi giận.

Đàm Quế Trung mệt mỏi xua tay: “Em gái tôi tính thế nào đâu phải cậu không biết. Đồ nó muốn, cho dù là leo lên trời cũng nhất định phải lấy được. Cho dù phải phá hủy, nó cũng muốn tự tay mình phá hủy. Từ nhỏ nó đã thích cậu, nhưng cậu chưa từng cho nó vẻ mặt tốt. Những thứ này cuối cùng cũng tạo thành nguyên nhân cố chấp của nó, còn dám nói cậu không có trách nhiệm à”.

Xuân Bán Vũ quả thật dở khóc dở cười.

Đây là quy tắc gì chứ! Người khác thích mình thì mình phải thích lại, nếu không sẽ là lỗi của mình. Dù người kia không ngừng gây ra chuyện đáng sợ làm hại người xung quanh, cũng đều có nguyên nhân, cũng nên tha thứ. Tốt nhất là thuận ý cô ta, như vậy tất cả sẽ yên ổn.

Dựa vào lẽ gì chứ?

“Cô ta thành ra như vậy là do anh chiều chuộng”. – Xuân Bán Vũ hừ một tiếng – “Nhưng người khác không có nghĩa vụ đi theo cô ta. Cô ta càng quẩn chặt lấy tôi thì tôi càng chán ghét”.

63. Nghiệt Chương

Ta tin có thể nghe thấy tất cả

Thậm chí biết trước li tan và gặp được một tôi nào khác.

Mà trong thoáng chốc không thể chắc chắn

Dù hốt hải chạy đi, điều đã mất cũng chẳng thể quay về.

Hãy xem ta cài trâm hoa, đường bước đi trăm hoa đua sắc.

Có một số việc nhiều lần bỏ lỡ, chỉ đành ngậm ngùi vùi vào gió tuyết mưa sa.

...

“Tôi chiều chuộng à?” – Đàm Quế Trung đột nhiên cười lớn, tiếng nói thê lương – “Đúng, nhưng tôi không chiều được sao? Thứ nhất, nó là đứa em gái duy nhất của tôi, tôi nâng niu nó như hòn ngọc quý trên tay. Thứ hai, cậu có nghĩ tới hay không, là tôi sợ hãi”.

Sợ ư?

Xuân Bán Vũ và Sách Mã đều đứng ngây ra.

“Các người không biết sao? Đúng, Đàm gia bịt miệng người ngoài làm sao biết được chứ? Ai cũng nói Đàm đại tiểu thư lạnh lùng kỳ lạ, chẳng ai biết nó đáng sợ đến cỡ nào. Lúc Tiểu Dung sinh ra, cá vàng và mèo con nuôi trong nhà đều vô duyên vô cớ chết đi. Lúc đầu không ai nghĩ đến khía cạnh này, chỉ cảm thấy là điềm chẳng lành. Nhưng dường như nó có một năng lực thần bí, nếu ghét cái gì thì cứ nhìn chăm chăm, không lâu sau người bị nó ghét sẽ chết, vật bị nó ghét sẽ bị hủy hoại. Càng lớn lên, chỉ cần bị nó liên tục nguyên rửa cũng sẽ khiến kẻ bị nguyên rửa chết rất thảm”. – Đàm Quế Trung rùng mình – “Cho nên khi chúng tôi phát hiện ra nó có sức mạnh khủng khiếp như vậy, không ai dám đắc tội với nó, đều phải theo ý nó hết. Cho dù là nguyện vọng cuối cùng trước khi nó chết là gả cho cậu, còn muốn làm vợ chồng thật sự, tôi cũng không dám vi phạm. Nếu không phải cậu không chịu... Linh hồn nó sao có thể bất an, liên tục leo ra khỏi mộ chứ?!”

“Thì ra là vậy, cô ta muốn thứ gì mà không thỏa mãn cho cô ta thì chính là lỗi của người khác à?” – Sách Mã châm chọc – “Cô ta cho rằng mình là ai chứ? Còn anh cho rằng cô ta là ai hả?”

“Tôi không có cho rằng gì hết, nhưng nếu cô có một đứa em gái quái gở lại đáng sợ như vậy mà cô còn dám chống đối nó thì hăng chỉ trích tôi”. – Đàm Quế Trung ngồi phịch xuống ghế, đáng vẻ mệt mỏi, khiến Sách Mã không thể thốt ra lời chế giễu.

Đặt mình vào hoàn cảnh người khác mà nghĩ, nếu như người thân bên cạnh mình có sức mạnh là lòng cường đại đến vậy, giống như ma quỷ đến từ địa ngục, mà lại không nghĩ ra cách xử lý cô ta. Về lâu về dài đương nhiên sẽ ngày càng đáng sợ, sợ mãi thành quen, sợ mãi thành tích tụ, từ từ vì an toàn của mình mà khuất phục tất cả.

“Căn bệnh lạ của cô ta là sao?” – Sách Mã nhớ đến một việc khác. Cô cảm thấy có lẽ có phần liên quan đến chuyện hiện tại.

“Vì Xuân đại thiếu gia đó thôi. Thật ra thì sau khi nó bị bệnh nặng, tuy tôi mời thầy thuốc danh tiếng trị bệnh cho nó, nhưng trong lòng hi vọng nó chết đi cho rồi. Tôi cho rằng chết là hết, không ngờ nó chết rồi cũng không bỏ qua cho Đàm gia, khiến người nhà ngày ngày lo lắng hãi hùng”.

Đàm Quế Trung nói, còn liếc nhìn ra ngoài cửa, giống như sợ lời này sẽ bị nghe thấy. Hiển nhiên anh ta đã sợ đến mức độ nhất định rồi, dù ánh nắng tươi đẹp ngoài cửa có thể hóa giải phần nào cảm giác âm u lạnh lẽo khó có thể diễn tả ấy.

“Tiểu Dung rất ít khi thích thứ gì, lại khăng khăng thích Xuân đại thiếu gia cậu”. – anh ta nói tiếp – “Nhưng nó biết cậu không thích nó, mà còn không bao giờ thích nó, cho nên nó gieo tình cổ cho mình”.

“Gieo lên chính người mình à?”

Không phải gieo trên người người khác sao? Sách Mã không giải thích được. Với lại, cô ta là một tiểu thư giàu có, cổ kia từ đâu có? Lẽ nào...

“Loại tình cổ này vô cùng kỳ quái, chuyện quái dị gì cũng có. Mà loại tình cổ này phải gieo lên người mình, chỉ cần ngày đêm không ngừng nhớ nhung đối phương, dù ngăn biển cách núi, xa hàng vạn dặm, chàng trai kia cũng sẽ trúng độc, tâm trí u mê, toàn tâm toàn ý yêu nó. Nhưng sức mạnh lớn thì nguy hiểm càng lớn, nếu như gặp phải người có ý chí cực mạnh, tâm trí vô cùng kiên định thì cổ sẽ cản trở. Trước khi Xuân đại thiếu gia đi du học nó đã làm những thứ quái gở này, nào ngờ Xuân đại thiếu gia chính là người trời sinh có thể kháng cự những thứ lực lượng ma quái này. Cho nên hai năm trước nó mắc chứng bệnh lạ, sau đó cái chết của nó là vì Xuân đại thiếu gia không chỉ không yêu nó mà còn yêu người khác sâu đậm”. – Đàm Quế Trung nhìn Sách Mã – “Sau khi nó biết bắt đầu hận hai người. Không biết tại sao, có lẽ là vì vu lực của cô Sách, nên hai người mới không bị nó làm hại. Tôi rất sợ nó quay sang hận tôi, cho nên thề thốt, đồng ý sau

khi nó chết sẽ giúp nó hoàn thành tâm nguyện. Như hiện tại xem là thành công sao? Thôi đi... Tôi chỉ xin nó đừng hận tôi, đừng đến tìm tôi thôi”.

“Đại vu sư kia là sao?” – Sách Mã hỏi – “Ông ta nói ông ta đoán trước ngày đó Đàm đại tiểu thư sẽ chết, cho nên tới trông chừng từ sớm”.

“Đại vu sư kia và Tiểu Dung đã quen biết từ lâu”. – Đàm Quế Trung trả lời thành thật – “Thực ra, tình cổ kia chính là do ông ta cung cấp”.

Quả nhiên! Sách Mã và Xuân Bán Vũ liếc nhìn nhau. Mới vừa rồi bọn họ chỉ hoài nghi, không ngờ nhanh như vậy đã được chứng thực.

Đàm Quế Trung nói tiếp: “Nhưng tôi không thích ông ta, cảm thấy ông ta hơi âm u. Có đứa em gái như vậy đã sợ lắm rồi, tôi không muốn dính vào loại người này. Tôi vốn muốn mời vu nữ Sách đến chủ trì lễ cưới ma, tôi đoán Tiểu Dung sẽ rất vui mừng khi thấy tình địch trở mặt nhìn người trong lòng mình cưới một người đã chết, nhưng cô Sách lại do dự. Nhưng lúc đó Tiểu Dung bắt đầu âm ỉ, người đã chết nhưng có một âm thanh lục cục kỳ quái cứ vang lên suốt, giống như có thứ gì vô hình lăn qua lăn lại, khiến hoa trong vườn nó chết hết. Tôi sợ đêm dài lắm mộng, càng sợ nó sốt ruột tức giận, chỉ có thể đồng ý với đại vu sư tự tìm đến cửa thôi. Mà đại vu sư kia còn nói, ông ta có thể khiến Tiểu Dung tự tham gia hôn lễ, còn có thể động phòng hoa chúc, vu nữ cô lại không thể. Đừng trông tôi, tôi cũng cảm thấy rất kinh tởm, nhưng tôi không dám làm trái nguyện vọng của Tiểu Dung. Đúng lúc sau khi Xuân đại thiếu gia nghe nói chuyện cưới ma thì phản ứng kịch liệt, cũng là đại vu sư kia ra tay lo liệu. Cho nên, tôi đồng ý với ông ta. Chắc hẳn ông ta là người rất yêu tiền, bởi vì ông ta đã moi tôi một số lớn”.

“Hiện tại có thể tìm ông ta ở đâu?” – Xuân Bán Vũ vội hỏi.

Đàm Quế Trung lắc đầu: “Tôi không biết lai lịch của ông ta, ngay cả tên ông ta tôi cũng không biết rõ, bây giờ đi đâu tìm chứ? Nếu như có thể tìm được, thì từ ngày đầu tiên Tiểu Dung leo ra khỏi mộ tôi đã đi cầu xin ông ta rồi”.

“Không cần cầu xin, chỉ cần đầy đủ tiền bạc, tôi sẽ làm mọi điều cho ngài”. – Đột nhiên tiếng nói già nua, không nam không nữ kia vang lên lần nữa.

Tiếp theo là áo đen giày đen, vóc dáng già cả nhỏ thó dị thường xuất hiện, trên mặt chẳng chừa nếp nhăn và vết sẹo, hiện vẻ đắc ý vênh vác. Đường như sớm biết được kết cục này, sớm biết hai nhà Đàm – Xuân sẽ đến cầu xin ông ta vậy.

“Làm sao ông vào được?” – Đàm Quế Trung sợ hãi kêu lên.

“Căn bản là tôi chưa đi”. – đại vu sư cười – “Khuê phòng Đàm đại tiểu thư không ai dám lên, tôi ở đó rất thoải mái, không ai quấy rầy”.

“Ông muốn làm gì? – Đàm Quế Trung tái mặt. Vất vả lắm mới đưa được cô em gái như ôn thần đi, hiện tại phải nghênh đón vu sư như ác quỷ sao?”

“Tôi tới làm giàu”. – đôi mắt nheo lại của đại vu sư hiện lên tia sáng nham hiểm – “Ngày đó cô bé vu nữ này phá bùa chú của tôi, bất kể cô ta làm thế nào, tôi liền biết Đàm đại tiểu thư không thỏa mãn được tâm ý thì sẽ không an bình. Trên người cô ta có một luồng khí đen, người phàm không nhìn ra. Điều đó khiến cô ta giống như chất độc hung mãnh nhất thiên hạ, không ai có thể may mắn thoát khỏi. Nếu cô ta không đạt được mục đích, tuyệt đối không chịu bỏ qua”.

Sách Mã và Xuân Bán Vũ liếc nhìn nhau lần nữa.

Trong cục diện hung hiểm hiện tại, dưới tình trạng tâm sức quá mệt mỏi, vốn dĩ mục đích là phá lời nguyện, sau đó biến thành nụ hôn tình ý triển miên tái hiện trong đầu hai người, khiến tâm tư họ cũng bắt đầu cảm thấy dịu dàng.

“Ông giúp Đàm đại tiểu thư đúng không? Mỗi ngày ông đào cô ta lên, dẫn cô ta tìm được chúng tôi, để đạt đến mục đích cuối cùng của ông là vợ vét tiền bạc”. – Sách Mã hoàn hồn trước tiên, trừng đại vu sư nói – “Ông làm chuyện nghịch trời, không tôn trọng quy tắc vu sư, sớm muộn gì cũng sẽ gặp đại họa”.

“Tôi không có”. – đại vu sư phủ nhận.

“Ông không có à? Hừ, tôi không tin. Nếu như không có tác động bên ngoài Đàm đại tiểu thư gần như biến thành cương thi làm sao phá quan tài ra được? Làm sao đi trăm dặm trong đêm? Cô ta không có suy nghĩ như con người, làm sao có thể tùy ý tìm được chúng tôi chứ?”

“Tôi nói không có là không có. Tuy tôi thâm độc, tham tiền, nhưng không bao giờ nói dối”. – sắc mặt đại vu sư trở nên ác liệt – “Cô chỉ là vu nữ vô năng thôi. Trên đời này, cô gặp được bao nhiêu lực lượng cường đại và pháp thuật kỳ lạ chân chính? Cô thấy cương thi chưa? Biết sức mạnh của chúng lớn bao nhiêu không? Khứu giác nhạy bén đến đâu? Chạy nhanh đến cỡ nào?”

“Ông dám nói ông không giúp cô ta một chút nào không?”

Đại vu sư đột nhiên cười lên: “Tôi đã sớm nói với cô rồi cô bé. Dẫn xác hay điều khiển xác đều vậy, chỉ cần nghĩ cách khiến chúng tưởng rằng chúng còn sống là đủ rồi. Cô chia ra linh hồn và thể xác, thể xác chết, bắt được linh hồn là được rồi. Chỉ cần có thể nói chuyện với linh hồn, để linh hồn tin lời nói của cô, chuyện còn lại là để chính chúng làm”.

Ông ta nói dối, bởi vì điều này đã tiết lộ một thông tin: đúng là thân xác Đàm Dung có lực lượng tà ác khó hiểu, không ai có thể phá giải. Nhưng sau khi cô ta chết vẫn giữ được chấp niệm và năng lực, điều này ảnh hưởng rất lớn bởi tên đại vu sư chẳng hề có chút đạo đức vu sư này.

“Ông muốn gì? Nói đi”. – im lặng hồi lâu, Đàm Quế Trung nói ra những lời này, trong miệng không khỏi đắng chát.

“Tôi muốn toàn bộ tài sản của Đàm gia”. – đại vu sư nói thật nhẹ nhàng, nhưng sắc mặt Đàm Quế Trung xám như tro tàn.

“Ông quá tham lam rồi đó”.

“Cậu có thể không cho tôi, tôi không ép buộc, cũng sẽ không cướp bóc và trộm cướp. Nhưng cậu phải nghĩ cho kỹ, là cần tiền hay cần mạng”. – đại vu sư gỡ gỡ mái tóc lủng lẳng xương – “Dòng tộc Đàm Thị nhiều người như vậy, tôi chỉ xin bố thí chút tiền của chi họ nhà cậu mà thôi, còn cho cậu giữ lại trợ phí, dẫn gia đình đi sống ở vùng khác mà”.

“Tại sao chỉ nhắm vào Đàm gia tôi mà bỏ qua cho Xuân gia?” – Đàm Quế Trung không phục.

“Bởi vì Xuân gia không sinh ra nghiệt chủng, vốn không có nghiệt chủng hậu thế”. – đại vu sư như thương hại vỗ vỗ vai Đàm Quế Trung – “Kể từ khi em gái cậu ra đời, Đàm gia cậu nhất định phải lụi bại, chẳng qua vấn đề là thời gian thôi. Tổ tiên cậu nhất định đã làm không ít chuyện ác, nếu không thiên đạo luân hồi cũng sẽ không xảy ra chuyện như vậy. Suy nghĩ thật kỹ đi”.

Đàm Quế Trung chỉ cảm thấy bàn tay vỗ lên bả vai mình như nặng ngàn cân, khiến tim gan anh đều vỡ ra. Anh ta do dự, anh ta đấu tranh, đã quen làm phú ông, thật sự không muốn rơi vào cảnh nghèo khổ nữa. Như vậy còn khó chịu hơn là giết anh ta đi. Anh ta lại còn muốn suy nghĩ cho đời sau của mình...

Nhưng mà nghĩ đến đứa em gái đáng sợ kia, nhớ đến những chuyện kinh hoàng này, anh ta cũng cảm thấy trên cổ như treo một thanh đao. Nói là không sợ chết, đó là cái chết chưa đến trước mắt thôi. Nếu không... hay là, từ bỏ đi. Đến chỗ khác sống, anh ta có thể chống đỡ một phần gia nghiệp, sau này chỉ cần cố gắng, nhất định vẫn có thể. Vả lại còn có trợ phí...

Nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng Đàm Quế Trung cắn răng gật đầu: “Được, tôi đồng ý với ông, trả nợ cho sự thất đức của tổ tiên. Có điều là ông định đối phó với em gái tôi thế nào? Nếu như ông không thể làm cho nhà chúng tôi bình an thì phải trả tiền lại. Nếu không, ông sẽ chết không tử tế đâu”.

“Này hiệp tôi à?” – đại vu sư cười khẩy khinh thường – “Yên tâm, tôi nhất ngôn cửu đỉnh. Tình trạng Đàm đại tiểu thư như vậy phải chôn cô ta ở chỗ có lực trấn không lồ. Tôi biết ở núi Triều Phượng, ngoài mấy trăm dặm, bên vách núi phía sau sơn âm vô cực nhú lên một cột núi rất cao. Cây cột kia rất kỳ lạ, ngay cả tôi cũng không thấy rõ nó có pháp lực gì, chỉ cảm thấy là thứ trấn tà hạ đẳng nhất. Vả lại, chỗ kia là đất hoa sen, chỉ cần chôn Đàm đại tiểu thư ở đó, cô ta sẽ không chui ra được nữa. Qua một thời gian, tôi lại niệm thần chú đặc biệt mấy trăm lần, thì cô ta sẽ thật sự yên tĩnh, ngay cả hồn phách cũng biến mất sạch sẽ”.

“Đất hoa sen? Đây không phải huyết phong thủy bảo địa sao?” – Xuân Bán Vũ học cao kiêu rộng, kinh ngạc hỏi.

“Câu nói rất đúng”. – đại vu sư gật đầu – “Nhưng mảnh đất này không phải đất hoa sen bình thường, mà do khí thế sông núi tạo thành, là biến hóa lưu động. Có điều thầy địa lý bình thường có vài ba chiêu mèo quào chỉ nhìn ra được những thứ này, lại không thấy được trên mảnh đất hiện lên hoa sen màu máu. Cho nên đó không phải là đất phong thủy bảo địa mà là đất dị lực, con người không khống chế nổi, sẽ chết đến một mảnh vụn cũng không còn”.

“Ông có thể sao?” – Sách Mã nghi ngờ hỏi.

Lần đầu tiên đại vu sư hiện lên vẻ mặt không khiến người ta sợ hãi hoặc chán ghét mà là kiên định” “Tôi có thể”.

64. Trăm Năm Cô Đơn

Từng tiếng từng tiếng Bát Nhã Ba La Mật.

Sống như mùa hạ, chết như mùa thu.

Còn gì tiếc nuối nữa

...

Tất cả đều làm theo lời đại vu sư.

Quả thật, hơn mười ngày kể tiếp rớt cuộc đã được yên bình, ít nhất là bề ngoài như thế. Đàm Quế Trung vội vàng kết thúc thỏa đáng mối làm ăn của Đàm Thị tại vùng đất này, thu dọn châu báu còn sót lại, đi về phương Bắc. Người Xuân gia lục đục trở về nhà, lời đồn đại trên trấn cũng lắng xuống phần nào.

Nhưng mà Xuân Bán Vũ vẫn ở trong trang viện nhỏ bên ngoài huyện lỵ, tuy hơn nửa tháng qua không xảy ra việc gì, nhưng anh vẫn không yên lòng. Anh phải chắc chắn Đàm Dung không âm ỉ nữa, sau này sẽ mãi mãi rời khỏi cuộc sống của anh.

Dĩ nhiên Sách Mã ở bên cạnh anh. Không biết tại sao họ đều có cảm giác không thật. Hoặc là đều có dự cảm sẽ mất đi đối phương, cho nên đối đãi với nhau hết sức dịu dàng, làm tất cả mọi chuyện cảm thấy vui vẻ, tình cảm dành cho nhau càng thêm nồng nàn, như thể dành hết tình yêu cả đời vào những ngày này. Nhưng tình yêu nồng nàn không thể vượt qua lễ nghĩa.

Đáng tiếc ngày hạnh phúc ngắn chẳng tày gang, sáng sớm hôm đó, Sách Mã tự tay nấu bữa sáng, nhưng đợi lâu cũng không thấy Xuân Bán Vũ thức dậy. Phải biết rằng mấy ngày liên tiếp cuộc sống của Xuân Bán Vũ rất có quy luật, không thể nào mặt trời đã cao quá ba sào mà vẫn còn nằm trên giường.

Nhất thời Sách Mã cảm thấy bất ổn, xông vào phòng Xuân Bán Vũ. Thấy Xuân Bán Vũ “ngủ” rất say, nhưng tròng mắt dưới mi lại chuyển động cấp tốc, gương mặt ửng đỏ bất thường, hơi thở dồn dập, hiển nhiên đã rơi vào cơn ác mộng, không nhắc chân ra được.

Sách Mã cố hết sức gọi anh tỉnh lại, nhưng dù lay anh thế nào, thậm chí là lấy kim đâm vào đầu ngón tay anh, anh cũng không tỉnh, lại như trúng phải yểm độc nặng nhất, bị khóa chặt trong mơ. Cho dù anh ở trong mơ rất tỉnh táo biết hết mọi chuyện nhưng không có sức chạy trốn.

Cô ta lại đến nữa. Nhất định là vậy. Đàm đại tiểu thư lại đến nữa. Đại vu sư kia trị được thân xác nhưng không trị được linh hồn của cô ta.

Sách Mã sốt ruột vô cùng, nhưng biết nếu không bình tĩnh thì tuyệt đối không cứu được Xuân Bán Vũ. Cho nên cô dùng hết tất cả sức lực khiến mình tập trung, rồi trong đầu cô bỗng tiếp nhận được một chút thông tin. Sau đó cô nhận được biến hóa, chút năng lực trời sinh của cô đột nhiên lớn hơn, không những cô dễ dàng nghe thấy tiếng lòng của Xuân Bán Vũ, mà trong nháy mắt còn đi vào giấc mơ của anh.

Cô thấy Xuân Bán Vũ ở hậu viện nhà họ Đàm, cũng chính là chỗ khuê phòng của Đàm Dung. Phòng ốc, bầu trời đều tối đen như mực, chỉ có từng dãy đèn lồng đỏ thắm tỏa ra ánh đỏ yếu ớt, không ngừng nhấp

nhảy. Trên người anh mặc quần áo chú rể, đang cố gắng chạy trốn, muốn thoát khỏi thứ gì đó. Phía sau anh là cô dâu Đàm Dung đi theo đùng đùng chấn động, trong sắc mặt trắng bệch còn lộ vẻ xám ngoét, thất khiếu chảy máu.

Đàm đại tiểu thư dường như biết chàng trai này tuyệt đối không trốn khỏi lòng bàn tay của cô ta được, cứ thông dong đuổi theo sau, gương mặt cứng ngoắc như mặt nạ, thậm chí còn lộ ra một tia ác ý và có chút hả hê, và cả vẻ thư thái vì cuối cùng đã lấy được thứ gì đó.

“Của tôi! Anh là của tôi!” – cô ta âm u gào lên, tiếng nói như kim loại chạm vào nhau, vô cùng chói tai.

Xuân Bán Vũ không quay đầu lại, chỉ một mạch chạy về phía trước. Nhưng dù anh cố gắng chạy ra khỏi cửa viện thế nào thì cũng quay trở về viện. Một lần lại một lần, hết lần này đến lần khác, như không bao giờ có điểm tận cùng. Nếu là người khác, lúc này đã sớm tuyệt vọng, chỉ có anh vẫn cắn răng không ngừng thử.

Cho nên khi anh nhìn thấy Sách Mã yêu dấu trong mơ của mình, quả thật anh vui mừng tột đỉnh. Nhưng sau đó anh lại lo lắng: “Mau rời đi, rời khỏi giấc mơ này!”

Anh biết mình đang ở trong mơ, cũng biết Sách Mã đã rơi vào, không khỏi lo lắng cho sự an toàn của cô. Nhưng Sách Mã không thể để anh bị giam mãi trong cơn ác mộng không kết thúc này. Nếu quả thật cô mặc kệ, chờ anh sức cùng lực kiệt thì mãi mãi sẽ bị giấc mơ của Đàm Dung nuốt chửng.

Lúc này Đàm Dung cũng phát hiện có kẻ xông vào, gào thét nhào đến, thế phải xé tình địch ra thành mảnh vụn. Sách Mã mới vừa thích ứng với giấc mơ của người khác, nhất thời không kịp phản ứng. Nhưng Xuân Bán Vũ đứng cảm quên mình che chắn phía trước cho cô, khiến Đàm Dung phải thu hồi móng vuốt. Sau vài ba lần, Đàm Dung nổi điên, mái tóc đen dày mượt biến thành màu trắng, sát khi ngất trời.

Cô ta đi đến từng bước từng bước, cảnh vật trong mơ nhanh chóng biến đổi, không còn là nhà của Đàm gia, không còn hậu viện không ngừng lặp lại, chỉ có bóng tối khôn cùng và cái hang đen ngòm từ từ mở rộng phía sau Đàm Dung. Một cơn gió lốc tanh hôi thổi ra từ trong hang, muốn cuốn hết tất cả sinh mệnh, sự tốt đẹp, dương khí của người và vật.

“Em vẫn chưa trả lời anh có muốn đi theo anh hay không”. – trong tình thế khẩn cấp trước mắt, đứng cũng không vững, có thể hoàn toàn chôn vùi trong bóng tối bất cứ lúc nào, Xuân Bán Vũ lại bất chợt nói – “Nhiều ngày qua anh thật sự rất muốn hỏi, nhưng trong cuộc sống bấp bênh, anh không dám nhắc lại yêu cầu như vậy. Hiện tại anh không cần em trả lời, bởi vì anh không muốn mang em đi. Hãy sống cho tốt Sách Mã. Em từng nghe một bản tình ca Tây Bắc chưa?” – vẻ mặt Xuân Bán Vũ dịu dàng hát vang – “Ngay cả anh và em ước hẹn trăm năm, nhưng nếu chết lúc chín mươi bảy tuổi, anh sẽ ở cầu Nại Hà chờ ba năm. Anh không biết em có luân hồi, có kiếp sau, có vĩnh hằng hay không, cho nên anh không biết anh có thể nhớ được bao lâu. Nhưng Sách Mã, anh sẽ yêu em một trăm năm. Ít nhất là một trăm năm, sẽ không thay đổi”.

Nói xong, anh buông tay Sách Mã ra. Hiển nhiên anh muốn đi theo Đàm Dung. Nếu như cô gái ác độc này không chịu bỏ qua cho anh, anh muốn dùng nỗi tuyệt vọng vô biên vô hạn của mình, đổi lại cho Sách Mã một cơ hội thoát khỏi ác mộng, tiếp tục cuộc sống bình an!

Nhưng Sách Mã nào chịu bỏ lại anh! Một tay cô nắm chặt ống tay anh, một tay kia móc ra một món đồ trong lòng ngực, ném thật mạnh xuống đất. Cô biết đây là giấc mơ, nhưng tất cả đều phải làm như chân thật mới mang đến hiệu quả giống như thực tế.

Đó là một tấm vải thêu, trên đó thêu một con mắt dữ tợn, tròng mắt trống trơn, lúc chia về Đàm Dung thì biến thành con mắt màu đỏ tươi của cô ta.

Trôi qua mấy ngày nay, bề ngoài Sách Mã vui vẻ sống yên bình, nhưng trong lòng vẫn bất an, dự cảm Đàm Dung sẽ không dễ dàng tiêu vong như vậy. Cô đau khổ suy tư, hi vọng tìm được cách để Xuân Bán Vũ thoát khỏi cô gái này. Vu lực của cô được trao từ giấc mơ, không thể có được toàn bộ, cho nên năng lực của cô không lớn, còn cần đột phá không ngừng. Trước đây cô không cấp thiết như vậy, nhưng nỗi lo âu và mong muốn cứu Xuân Bán Vũ mãnh liệt ấy khiến cô thành công thăng lên một cấp. Sau đó trong đầu cô đột nhiên xuất hiện một ma chú thoát khỏi sự si mê biến thái này.

Cô nghĩ đến một cây kim bạc sắc bén, bắt chợt trong tay thực sự có một cây. Cô vung tay lấy kim đâm vọt về con mắt trên tấm vải thêu, đâm liên tục ba cái. Mỗi một lần Đàm Dung đều cất lên tiếng hét đau đớn thê lương, người không ngừng rút lui, hang động phía sau lưng cũng không ngừng thu nhỏ lại.

Đồng thời Sách Mã lớn tiếng niệm chú: “Cửa địa ngục mở ra, ma quỷ chờ mi vào”.

Lại quả quyết đâm ba lần, tiếp tục niệm: “Ma giới lợi cổ, hoàng thiên cấp ngã, triệt thể nhân quả, tiền luân hậu thế, vĩnh thế hạo đăng bất cổ. Đàm Dung, rời đi đi, mau rời đi”.

“Không! Tôi không đi! Của tôi! Xuân Bán Vũ là của tôi!” – Đàm Dung điên cuồng kêu to, muốn nhào đến, lại bị một sức mạnh vô hình càng kéo càng xa.

“Rời đi đi, mau rời đi! Rời đi đi, mau rời đi! Rời đi đi, mau rời đi!” – Sách Mã dùng hết tất cả sức lực lớn tiếng lặp lại.

Rốt cuộc trong tiếng thét chói tai không cam lòng, trước mắt họ sáng ngời, cả hai cùng nhau trở lại thế giới thực.

Xuân Bán Vũ ngồi bật dậy trước, thấy Sách Mã đang nằm trên đùi mình, khoe môi có một vết máu nhìn mà giật mình. Hiển nhiên do kích thích sức mạnh quá độ, mà Đàm Dung lại quá hung mãnh nên cô bị trọng thương.

Anh ôm cô vào lòng, nhất thời không biết làm thế nào mới tốt, chỉ để cô kề sát vào lòng ngực anh.

“Chúng ta mau đi đến núi Triều Phượng!” – Sách Mã nắm lấy vạt áo trước ngực anh – “Phải thừa dịp Đàm Dung bị thương nặng trước lúc trời tối, hoàn toàn ép cô ta vào địa ngục”.

Xuân Bán Vũ vẫn chưa trả lời thì ngoài cửa chuyển đến tiếng gõ cửa gấp rút, là Đàm Quế Trung. Bởi vì sáng hôm nay con gái của anh đột nhiên hôn mê bất tỉnh, trên mặt có khí đen không tiêu tan, anh ta hoài nghi đại vu sư không giam giữ được Đàm Dung, anh ta bị ghét hận và trả thù.

Nghe thấy tình trạng bên phía Xuân Bán Vũ và Sách Mã, Đàm Quế Trung quyết định thật nhanh, muốn cùng họ đi tìm đại vu sư.

“Kể từ khi Tiểu Dung sinh ra, tôi đã lo lắng hãi hùng hai mươi năm. Tôi là anh trai của nó, vì nó làm không ít chuyện, nhưng nó hơi không hài lòng đã muốn lấy mạng con tôi rồi”. – nỗi căm tức chiến thắng sợ hãi – “Tôi liều mạng với nó. Nó không để tôi sống yên ổn, tôi cũng sẽ không bỏ qua cho nó”.

Xuân Bán Vũ không nỡ để Sách Mã đã trọng thương còn vận dụng vu lực, nhưng Sách Mã kiên trì, thỉnh pháp khí của vu nữ đời trước truyền lại, để họ chỉ tốn hơn nửa ngày đã đến núi Triều Phượng cách vài trăm dặm, tìm được vách đá có cột núi đâm lên.

Kết quả không phát hiện ra gì cả, đến tận khi Sách Mã mạo hiểm dùng vu lực tăng cường cho mắt, mới phá lá chắn che mắt con người, thấy đại vu sư đang hấp hối co ro dưới cột núi, toàn thân biến thành màu đen, giống như bị cháy khét, sắp sửa chết đi vậy.

“Tôi sắp tan thành mây khói rồi”. – đại vu sư giành nói trước – “Tôi không oán, đây là lựa chọn của tôi, chẳng qua tôi không có mạng vượt qua trận kiếp này. Nhưng ít ra tôi đã thử”.

“Ông bị vu lực cản trở à?” – Sách Mã ngạc nhiên.

Nhưng đại vu sư cười thản nhiên; “Vậy đã sao. Sức mạnh tựa như mãng xà, không chế tốt thì là trợ lực, có thể mang ta cưỡi mây, có thể giúp đỡ bảo vệ ta. Nhưng nếu nuôi thành sự độc ác và hung tính, để nó nuốt chửng cũng là do mình tự tìm”.

“Ông đã nói sẽ giam giữ Đàm Dung, sau đó tiêu diệt nó, nhưng mà...” – Đàm Quế Trung hỏn hển nói.

Nhưng đại vu sư ngắt lời anh ta: “Không cần nói với tôi đã xảy ra chuyện gì, chỉ nghe tôi nói thôi. Tôi làm như vậy không phải là người sắp chết bỗng dưng nổi chút thiện niệm, mà tôi không thể để bất cứ thứ gì phá hư tâm huyết của tôi tồn tại trên đời. Đây là trả thù. Nói cho các người biết, từ trước đến nay tôi không phải vì tiền tài, tài sản của Đàm gia tôi đều quyên làm từ thiện. Tôi ra về tham tiền là vì không để người ta hoài nghi, không để người ta phát hiện ra mục đích thật sự của tôi. Đàm Dung sinh ra đại diện cho cái ác, trời sinh có sức mạnh hắc ám, mà lòng dạ cô ta có hung tính mạnh nhất thiên hạ. Người như vậy nếu lấy

bí pháp luyện hóa có thể khiến tôi trở thành vu sư cường đại nhất, có thể quyết định sống chết trong một câu nói, không ai làm gì được tôi. Ngày tôi phát hiện ra được sự tồn tại của Đàm Dung, quả thật rất vui mừng. Đáng tiếc tôi không thể cưỡng ép dẫn cô ta đi, cho nên tôi bày ra kế, tình cớ trên người cô ta, đám cưới ma của cô ta, nguyện vọng giữ chặt Xuân Bán Vũ bên người của cô ta đều do tôi giúp đỡ hoàn thành. Tất cả chuyện này vì mục đích cuối cùng – dẫn cô ta đến đất hoa sen máu này, chôn xác ở đây, luyện hóa tử mị. Nhưng tôi đánh giá thấp chấp niệm của cô ta, bị cô ta lợi dụng. Hơn mười ngày qua chúng tôi vẫn chiến đấu, đến cuối cùng tôi thua, cạn sạch vu lực. Nhưng tôi cũng không để cô ta như ý, dù tôi có chết không còn sót lại tro tàn cũng nhất định phải đưa cô ta trở về địa ngục”.

“Phải làm sao?” – Xuân Bán Vũ vội hỏi.

65. Câu Trả Lời Của Em

Tôi bay qua bầu trời, không để lại dấu vết(*).

(*) Một câu trong bài thơ văn xuôi “Đom đóm” của Tagore năm 1926.

...

Ánh mắt đại vu sư chuyển sang Sách Mã: “Thi thể cô ta còn chôn dưới cột núi, tuy tôi không thể luyện hóa cô ta, ít nhất thi thể cô ta sẽ không trở ra làm hại người. Về phần linh hồn cô ta phải dựa vào cô. Tôi biết khi này cô đã làm cô ta bị thương, nhưng cô ta quá dữ tợn, dựa vào linh khí nơi này sẽ không trấn được cô ta, nên cần máu của cô, sự trong trắng của cô, linh huyết vu lực toàn thân và lấy thân tuấn táng”.

Xuân Bán Vũ sợ đến sững sờ, nắm chặt tay Sách Mã theo bản năng: “Không được. Nếu như phải trả giá bằng tính mệnh của em, anh tuyệt đối không cho phép”.

“Nghe ông ta nói xong đã”. – Sách Mã rất trấn định.

Đại vu sư cất tiếng cười, sau đó ho khan vài cái, nhưng không thấy máu phun ra: “Nếu không thừa dịp này trừ nghiệt chướng kia, đợi cô ta khôi phục nguyên khí, sẽ làm hại nhân gian. Đến lúc đó người chết nhiều hơn, thân là vu nữ, còn là một vu nữ tốt, cô không thể chấp nhận chuyện này xảy ra đúng không? Mà khi đó, người yêu bé nhỏ của cô cũng sẽ vĩnh viễn rơi xuống địa ngục, không được siêu sinh. Đừng hỏi tôi có cách khác hay không, nếu có tôi cũng sẽ không thăm hại như vậy. Chỉ cần làm theo cách của tôi, qua trăm năm nữa, ác khí nghiệt chướng đã trừ, tìm người đào hài cốt cô ta ra tiêu hủy, lúc ấy mới thực sự thái bình, ha ha ha”.

Trong tiếng cười, đại vu sư đột nhiên bốc cháy, gần như trong nháy mắt đã biến thành một đồng tro tàn. Xuân Bán Vũ ôm Sách Mã, cùng với Đàm Quế Trung vô vãn kinh hãi lui về phía sau.

Anh tuyệt đối không thể, tuyệt đối không thể hi sinh Sách Mã! Nhất định còn có biện pháp khác, nhất định có mà!

Nhưng anh còn chưa nghĩ ra cách gì thì cơ thể đã cứng đờ, nhìn Sách Mã nói mà không thể nhúc nhích.

“Sách Mã, thả anh ra, em muốn làm gì?”

Anh kêu to, mắt trợn trừng như muốn nứt, tim như bị dao cắt. Bởi vì anh hiểu cô muốn làm gì. Mới bên nhau mấy tháng ngắn ngủi, nhưng họ hiểu nhau rất rõ. Khi đối mặt với cái chết, tại sao cô lại quyết đoán như thế? Tại sao?

“Trời sắp tối rồi”. – Sách Mã cười rạn rở, tựa như hoa đỗ quỳen nở rộ trong ngày hè – “Chúng ta không có thời gian nghĩ cách khác, bởi vì em cảm thấy đất dưới chân đã rục rịch. Nếu không lấy thân của em, dùng cơ thể phối hợp với linh khí nơi đây, sẽ không bao giờ trấn được cô ta”.

“Không được! Không được! Nếu như bình an của anh phải đổi bằng sinh mệnh của em, anh làm sao sống nổi!” – Xuân Bán Vũ nhặt nhòa nước mắt.

“Anh phải sống sót, còn phải có đời sau, bởi vì hậu nhân Xuân gia trăm năm sau phải cải táng em ở một nơi an bình. Người Đàm gia cũng phải đời đời tương truyền, đến lúc đó thiêu hủy thi thể Đàm Dung, mang về Đàm Thị. Như thế mới có thể hoàn toàn giải quyết vấn đề”.

“Không, không, em thả anh ra, chúng ta nói chuyện đằng hoàng, sẽ tìm ra cách khác mà”.

Sách Mã buồn bã lắc đầu: “Không có cách nào khác. Trong lòng em tự biết, từ bi phải cần hi sinh. Bán Vũ, em không hối hận, chỉ xin anh chăm sóc cho cha em, cho bản làng của em”. – cô đưa tay ra, đặt lên đầu Xuân Bán Vũ.

“Em vẫn chưa trả lời cho anh biết em có muốn đi theo anh hay không?”

Xuân Bán Vũ chỉ kịp nói một câu như vậy đã mất đi ý thức. Sách Mã hôn lên trán anh, sau đó dứt khoát đi đến bên cột núi, quả quyết cắt cổ tay mình. Máu đỏ tươi nhưng không hề tối tăm sợ hãi, vào giờ khắc này lại đẹp vô ngần.

...

Trong trời đất bỗng nổ vang một tiếng sấm chấn động. Hàn Băng, Xuân Thất thiếu, hòa thượng Đàm, ba người đồng thời bừng tỉnh. Thời gian vẫn dừng lại ở khoảnh khắc họ mất đi ý thức. Khi thời gian dừng lại, họ đồng thời trải qua câu chuyện trăm năm trước đây.

Giác mơ? Ảo giác? Xuyên không đổi hồn?

Họ không thể xác định đến cùng khách sạn thần kỳ này xảy ra chuyện gì. Có điều, dường như chia ra sống một lần với thân phận Sách Mã, Xuân Bán Vũ và Đàm Quế Trung, sau khi tỉnh lại đã hiểu tất cả.

Hòa thượng Đàm nhầm rồi, làm gì có phong thủy bảo địa, ân oán gia tộc gì. Sự thật là điều họ tận mắt chứng kiến, đích thân trải nghiệm. Về phần bà cô Tổ, căn bản là Đàm Dung, không biết tại sao lại bị tưởng nhầm là Sách Mã. Bốn đời truyền thừa, rất nhiều di ngôn đã thay đổi, đến thế hệ họ lại sai một ly đi một dặm. Trách nhiệm của họ là thu dọn tàn cuộc trăm năm trước, hoàn thành nguyện vọng của tổ tiên.

Mà sau khi họ tỉnh lại, toàn bộ liên lạc đều thông, Xuân Thất thiếu gọi điện thoại hỏi cha. Lúc này mới biết được sở dĩ năm năm trước cha bảo anh chú ý đến Hàn Băng, lần đầu tiên Hàn Băng đến khách sạn Hoàng Tuyền, lại bí mật cử anh đến là vì sau khi Sách Mã chết, Xuân Bán Vũ điên cuồng nghiên cứu vụ thuật và đạo pháp, suy tính rằng trăm năm sau sẽ xuất hiện người thừa kế vụ lực của Sách Mã. Mà cháu cố của ông sẽ kế thừa số mệnh của ông, tương trợ khí trường cho người thừa kế vụ lực. Tựa như năm đó, chỉ có sự xuất hiện của ông mới có thể khiến Sách Mã thoát khỏi sợ hãi vậy.

Cho nên ông Xuân vận dụng năng lực khổng lồ để tìm Hàn Băng, bởi vì câu chuyện chưa hoàn thành ở thế hệ trước của họ sẽ rơi vào thân hai người này.

Về phần khách sạn Hoàng Tuyền cũng là sau khi Xuân gia giàu có, cơ duyên trùng hợp bắt đầu phong tỏa mảnh đất hoa sen máu này. Mà ông Xuân còn cùng mấy bạn bè nghiên cứu Đạo giáo, tu tập Phật pháp phát hiện chỗ thần kỳ của nơi này, cho nên đặc biệt phong tỏa, chuẩn bị sau này làm nghiên cứu.

Sau khi ba người họ tìm hiểu rõ ràng thì bắt đầu hành động. Bộ xương trắng mang hình dáng cơ cộm như trẻ con phía trên là của Sách Mã. Xuân Thất thiếu rời đến nghĩa địa Xuân Thị. Mà bộ xương trắng rời rạc bị đè bên dưới thì hòa thượng Đàm đốt thành tro cốt, mang về quê nhà.

“Làm bạn gái anh được không? Anh cam đoan từ nay về sau chỉ có mình em, không lăng nhăng nữa”.

Làm xong tất cả mọi chuyện, Xuân Thất thiếu thành khẩn hỏi Hàn Băng. Khúc mắc của Hàn Băng đã sớm cởi bỏ, nhưng cô vẫn còn một việc chưa làm. Không ai biết, lúc đó, khi đào hài cốt của Sách Mã lên, đầu cô tiếp nhận một thông tin quan trọng.

“Chúng ta có thể thử xem”. – cô mỉm cười – “Nếu như anh có thể yêu em giống như ông sơ anh yêu Sách Mã... Thôi được, một nửa là tốt rồi, thì em sẽ nguyện cùng anh ở bên nhau mãi mãi.”

“Ít nhất là gấp đôi”. – Xuân Thất thiếu hứa hẹn.

...

Hẹn gặp lại bạn ở những dự án tiếp theo

Nghĩa địa Xuân Thị.

Cỏ xanh um tùm, yên tĩnh bình an.

Xuân Thất thiếu và Hàn Băng nắm tay nhau đến, đặt một bó hoa đỗ quyên đỏ rực trước mộ Xuân Bán Vũ. Giữa bó hoa đặt bức họa của một cô gái xinh đẹp đầu thế kỷ mười chín. Sườn xám nền trắng hoa xanh, áo khoác đỏ như máu, mái tóc xoăn lượn sóng cứng ngắc, giày thêu rực rỡ. Làn da trắng như tuyết, tóc đen môi đỏ, giống như lần đầu tiên họ gặp nhau năm đó, ở trên sườn núi hoa lá xanh tươi.

Cô nói: “Tôi tên là Sách Mã, có nghĩa là hoa đỗ quyên. Anh biết không, ở tộc tôi, hoa đỗ quyên gần như nở quanh năm, chỉ có tháng bảy là không có. Hiện tại là tháng bảy, nhưng anh lại quen biết tôi vào lúc này”.

Anh cười dưới ánh nắng mặt trời ấm áp: “Tôi vẫn cho rằng đỗ quyên nở vào ngày hạ, là hoa mùa hạ. Có điều không sao, tạm thời tôi sẽ không đi, chắc chắn được thấy hoa đỗ quyên nở khắp núi đồi”.

Thời gian như dòng nước chảy, nhưng dù thời gian trôi xuôi, khoảnh khắc kia mãi mãi tồn tại, sẽ không thay đổi.

“Ông sơ Xuân, cháu có lời nhắn muốn gửi đến ông”. – Hàn Băng cung kính nói, trong mắt hiện lên ánh lệ - “Sách Mã bảo cháu nói với ông, năm đó ông hỏi cô ấy: Em đi theo anh có được không?”

Hàn Băng hít vào một hơi, đưa tay nắm chặt tay Xuân Thất thiếu: “Câu trả lời của cô ấy chỉ có một chữ: Được”.

“Ông sơ” – Xuân Thất thiếu cũng lên tiếng – “Vì câu trả lời này ông đã đợi một trăm năm, Sách Mã cũng đợi một trăm năm. Hiện tại rốt cuộc đã có đáp án, ông trên trời có linh thiêng hãy an nghỉ”.

Anh nhìn Hàn Băng bên cạnh, quả quyết gật đầu: “Cũng xin ông yên tâm, cháu sẽ cố bảo vệ tốt cho người mình yêu, sẽ sống hạnh phúc thay ông”.

Nói xong, hai người lại đứng trước bia mộ trong chốc lát mới sóng vai rời đi. Ánh nắng ấm áp trải khắp cả vùng đất, kéo dài bóng dáng thân mật của hai người.

Không ai thấy giữa bó hoa đỗ quyên đỏ rực bùng cháy lên một ngọn lửa đốt cháy bức họa cô gái, cho đến khi trở thành tro bụi. Mà tấm hình chủ nhân trên bia mộ, chàng trai đầu thế kỷ mười chín, mái tóc chải chỉnh tề hất ra phía sau, lông mày mảnh dài và ánh mắt dịu dàng kia, dưới đôi mắt rơi xuống giọt lệ. Chờ đợi đã trăm năm, rốt cuộc là nước mắt hạnh phúc.

— HẾT —

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khach-san-hoang-tuyen>